O lady focoasă
SARAH
MacLEAN

SARAH MACLEAN

O lady focoasă

Bombshell
Sarah MacLean
Copyright © 2021 by Sarah Trabucchi
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

O lady focoasă
Sarah MacLean
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
O lady focoasă / Sarah MacLean
trad. din limba engleză: Simona Săsărman . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8784-5

I. Săsărman, Simona (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

O lady focoasă

Traducere din limba engleză
Simona Săsărman

LITERA
București

Cu o săptămână înainte de a termina de scris această carte, fiica mea în vârstă de șapte ani mi-a spus că ar fi trebuit să o dedic „oamenilor care au ajutat în timpul pandemiei".

Recunosc o idee bună atunci când o aud.

Pentru lucrătorii din prima linie în domeniul sănătății, al educației, al agriculturii și al serviciilor alimentare, al transportului și livrării, și tuturor celor care au muncit pentru sănătatea noastră.

Vă mulțumesc!

Prolog

SESILY

Grădinile de agrement Vauxhall
Octombrie 1836

Abia după ce a abordat-o acrobata cocoțată pe picioroange, Sesily a înțeles că cineva o tachina.

Ar fi trebuit să-și dea seama de asta imediat după ce coborâse de pe vapor și trecuse de porțile dinspre râu ale Grădinilor de agrement Vauxhall, atunci când dansatorul costumat într-un păun uriaș, cu penele cozii strălucitor colorate, răsfirate ca un șir de case din Marylebone, o surprinsese în drumul ei și o trăsese, în schimb, în afara potecii bătătorite, spre ringul de dans.

Acolo, frumoasa pasăre o învârtise într-o rotire sălbatică. Cum Sesily nu fusese niciodată genul care să refuze un dans, acceptase cu plăcere invitația, până când mișcarea aceea dezordonată o lăsase înfierbântată și fără suflare, în ciuda nopții răcoroase de octombrie. Atunci se îndepărtase de spectacol, căutând un loc mai liniștit, în care ar fi putut să se bucure de singurătate fără să-și dezvăluie secretele.

Sesily nu înaintase mai mult de un minut prin întuneric, când înghițitoarea de flăcări a găsit-o, blocând aleea întortocheată ce avansa pe sub o rețea de funii, atrăgându-i pe vizitatori în profunzimile mai lascive și mai extravagante ale grădinilor.

Felinare purpurii de hârtie radiau o tentație delicioasă în spatele artistei care îi bloca drumul lui Sesily. Femeia avea fața vopsită în alb, ca un clovn, iar ochii ei albaștri, strălucitori, scânteiau în timp ce-și apropia torța de ei și dădea foc nopții negre precum cerneala.

Sesily își cunoștea rolul și n-a ezitat să scoată exclamații de uimire, lăsând-o pe artistă să-i facă o reverență adâncă, s-o ia de mână și

să-i spună un fermecător „Nu pe poteca asta, doamnă!", iar apoi s-o conducă înapoi spre lumină, departe de traseul pe care ea îl căutase.

Sesily ar fi trebuit să observe atunci că era un pion.

Nu un pion, o regină. Dar intrase, oricum, în joc.

N-a observat, iar mai târziu avea să se mire de ignoranța ei de moment, neobișnuită pentru cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea. Neobișnuită pentru cineva care se bucura de o bună înțelegere a situațiilor și care o viață întreagă îi dominase și-i manipulase pe ceilalți.

În schimb, Sesily Talbot și-a petrecut următoarea oră fiind ea însăși manipulată.

Ademenită de o ghicitoare.

Distrată de o pereche de mimi.

Amuzată de un spectacol trivial de păpuși.

Și de fiecare dată când a încercat să găsească o potecă nouă, care s-o ducă mai adânc în grădini, departe de spectacolul oficial, spre genul de distracție ce dădea naștere la bârfe și scandaluri și care abunda în împrejurări care să-i țină mintea departe de golul din piept, a fost interceptată și deturnată de la aventuri mai nechibzuite.

Aventuri mai potrivite cu reputația ei: Sesily Talbot, scandalul ambulant, frumusețea plină de viață, moștenitoarea independentă și regina aventurilor nesăbuite, pe care cei mai mulți londonezi o numeau „Sexily" ori de câte ori credeau că ea nu-i auzea (de parcă asta ar fi fost ceva rău).

La douăzeci și opt de ani, Sesily era a doua născută și singura fiică necăsătorită a extrem de bogatului Jack Talbot, un fost miner născut în sărăcie, care se ridicase din praful de cărbune și-și croise drum în viață până la treapta de pe care își câștigase titlul de noblețe la un joc de cărți cu Prințul Regent. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, proaspătul conte de Wight se apucase să facă ravagii prin aristocrație, împreună cu flamboianta lui soție și cu cele cinci fiice periculoase ale lor. Fiice care scandalizaseră înalta societate până în momentul în care ajunseseră să facă partide de invidiat: „Întinatele S-uri", după cum li se spunea, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline și Sophie. Ele își luaseră numele de la praful de cărbune în care se născuseră, iar acum domneau peste Londra în calitate de

ducesă, marchiză, contesă și soție a celui mai bogat crescător de cai din Marea Britanie.

Și mai era Sesily, care își petrecuse un deceniu ignorând tradiția, titlurile de noblețe, normele și reglementările. Desigur, acesta fiind motivul pentru care ea era cea mai periculoasă dintre surori. N-o interesau deloc jocurile pe care le juca aristocrația. Nu se preocupa de adversarii pe care și-i câștigase și care o priveau din celălalt capăt al sălilor de bal. N-avea aceleași obiective ca restul societății.

Nesăbuita Sesily.

Nu se consolase cu statutul de fată bătrână și nici petrecându-și timpul dincolo de cartierul Mayfair, acolo unde își duceau zilele fetele cu reputația compromisă.

Neîmblânzita Sesily.

În schimb, rămăsese bogată, înnobilată și veselă, aparent complet neinteresată de opiniile celor din jur. Nu voise (sau nu putuse) să fie îmblânzită de mamă, soră, prieteni sau comunitate.

Scandaloasa Sesily.

Cenzura nu avusese nici un efect asupra ei. Nici disprețul sau dezaprobarea. Ceea ce nu-i dăduse aristocrației de ales, așa că trebuise s-o accepte.

Plictisita Sesily.

Nu era plictisită. Nu în acea noapte. Ar fi putut veni la Vauxhall din plictiseală, dar nu de una singură. Ar fi venit împreună cu un prieten, cu o duzină de prieteni. Ar fi venit pentru distracția zgomotoasă de acolo și pentru un pic de încurcături, nimic din ceea ce-și dorea în seara aceea. Nimic din ceea ce se agăța de ea, făcând-o să caute necazurile cele mai mari aprige. Să le ispitească, să le cheme.

Frustrata Sesily. Sesily cea furioasă.

Umilita Sesily.

În cel mai nefericit mod cu putință. De către un bărbat. Un bărbat înalt, cu umeri lați și cu ochi verzi, un bărbat enervant, îmbrăcat cu vestă, cămașă și poate având capul acoperit de o pălărie stupidă în stil american, care nu se potrivea deloc în Mayfair, dar care reușea foarte bine să atragă atenția, punând în evidență conturul unui maxilar prea pătrat. Mult prea pătrat. Extrem de nerafinat.

Singurul bărbat pe care-l dorise și pe care nu-l putuse avea.

Cam atât despre Sexily.

Dar ea refuza cu desăvârșire să-și arate dezamăgirile în public. Acela era genul de lucru pe care-l făceau alți oameni, nu Sesily.

Sesily Talbot se adunase, se fardase și se dusese la Vauxhall.

Desigur că, dacă n-ar fi fost atât de preocupată să sufere lăuntric din pricina dezamăgirii pe care i-o adusese acea anume după-amiază, ar fi observat că era urmărită, manevrată și ghidată. Și ar fi făcut-o cu mult timp înainte ca acrobata pe picioroange să iasă din umbra copacilor înalți care mărgineau cărarea ce ducea spre partea din spate a grădinilor. Aleea întunecoasă.

În deceniul în care Sesily frecventase Vauxhall, majoritatea vizitelor presupuseseră să scape de atenția părinților, a însoțitorului, a surorii sau a prietenilor și să se strecoare pe poteca tot mai întunecată, spre locul în care evenimentele deveneau din publice, private. Departe de focurile de artificii, de numerele de circ și de baloanele cu aer cald, către ceva mai senzual, către ceva care ar fi putut să fie considerat sordid.

În toți acei ani ea nu văzuse niciodată un artist de circ avansând atât de mult pe potecă, atât de adânc în întuneric.

Și, fără îndoială, nu aproape de miezul nopții, în ultima săptămână a stagiunii Vauxhall, când ora târzie nu reușea deloc să reducă numărul de oameni din grădini, iar artiștii ar fi trebuit să amuze mulțimile de petrecăreți care se minunau de tentația cu adevărat exotică a locului.

Și totuși, Sesily se întâlnise pe acea alee cu o dansatoare și cu o înghițitoare de flăcări, iar acum cu o acrobată pe picioroange, având o perucă enormă, machiajul exagerat și un zâmbet fascinant. Acrobata a rostit de acum cunoscutele cuvinte:

– Nu pe poteca asta, doamnă!

Acela a fost momentul în care Sesily și-a dat seama.

S-a oprit brusc, ridicându-și capul ca s-o privească pe artista de deasupra ei, îmbrăcată în fuste masive, magnifice, care păreau să sfideze legile fizicii și care ar fi amenințat să dărâme o femeie absolut obișnuită, aflată pe propriile picioare.

– Pe nici o potecă în seara asta, nu-i așa?

Lui Sesily i-a răspuns un hohot de râs puternic, cu atât mai puternic cu cât se revărsa peste ea în beznă, purtat de briza răcoroasă de toamnă și punctat de strălucitoarele focuri de artificii

ce începuseră în altă parte a grădinilor, chemând publicul să se minuneze privindu-le.

Dar pe Sesily n-o interesau desenele care dansau pe cer.

–Sau poate că există o altă potecă pe care să merg în seara asta?

Râsul s-a transformat într-un zâmbet complice, iar acrobata pe picioroange s-a întors cu spatele. Nu era nici o îndoială că Sesily avea s-o urmeze, imaginându-și dintr-odată că era o săgeată eliberată din arc și îndreptându-se într-o direcție aflată la depărtare de ținta pe care și-o alesese. Îndreptându-se spre altceva.

Și, deși în pieptul ei încă ardeau furia, frustrarea și acel lucru pe care n-ar fi recunoscut niciodată că-l simțea, Sesily nu s-a putut abține și a zâmbit.

Nu mai era plictisită.

Nu mai simțea dram de plictiseală în timp ce o urma pe uriașă printre copaci, spre o lumină care pâlpâia și strălucea din ce în ce mai tare în depărtare. Peste puțin timp, au ajuns într-un luminiș în care Sesily nu mai fusese niciodată. Acolo, pe o platformă înaltă, se afla o iluzionistă, una foarte îndemânatică având în vedere felul în care sfida artificiile ce explodau pe cer și în care monopoliza atenția extaziată a spectatorilor pe când făcea să leviteze un câine de vânătoare.

Privirea iluzionistei s-a îndreptat spre acrobata pe picioroange, după care s-a pironit de îndată asupra lui Sesily. Ochii femeii n-au vădit nici urmă de surpriză în clipa în care ea a finalizat trucul, eliberând câinele de vânătoare cu un gest al mâinii, după care i-a aruncat animalului o bucată de carne uscată.

În luminiș au explodat aplauze frenetice, iar ea a făcut o plecăciune adâncă și plină de recunoștință, onorând adevărul știut de toți artiștii, adică pe acela care proclamă că ei nu sunt nimic fără publicul lor.

Publicul în cauză a fost eliberat pentru restul serii, graba oamenilor de a găsi un alt spectacol fiind mai mare decât de obicei, determinată de faptul că mai aveau doar câteva ore până la închiderea grădinilor pentru acea stagiune.

Peste câteva clipe, Sesily a rămas singură în luminiș, alături de iluzionistă și de câinele ei, în timp ce acrobata pe picioroange dispăruse pe nesimțite în noapte.

– Milady, a spus iluzionista, iar accentul ușor italian a umplut spațiul dintre ele.

Apelativul care indica titlul de noblețe arăta limpede ca lumina zilei că ea știa cine era Sesily. O așteptase, așa cum o așteptaseră toți ceilalți în acea seară.

Sesily s-a apropiat, roasă de curiozitate.

– Îmi dau seama acum că nu eu am fost sursa piedicilor pe care le-am întâmpinat încă de când am ajuns la Vauxhall; tu m-ai ținut la distanță. Până când ai avut timp pentru mine.

– Până când am putut să vă acordăm timpul pe care-l meritați, milady.

Iluzionista a făcut o plecăciune elaborată și adâncă, luând de pe jos o cutiuță aurită pe care a așezat-o în mijlocul mesei dintre ele.

Sesily a zâmbit, uitându-se la câinele de la picioarele iluzionistei.

– Am fost foarte impresionată de prestația ta. Presupun că nu vrei să-mi dezvălui cum funcționează numărul tău de iluzionism.

Ochii verzi-aurii ai femeii străluceau în lumina felinarului.

– Magie.

Era mai tânără decât crezuse Sesily la început, o glugă întunecată ascunzând până atunci ceea ce Sesily recunoștea acum ca fiind o față drăguță și proaspătă, genul de chip care cu siguranță că întorcea capete.

Ca o persoană care se mândrea cu propria capacitate de a atrage atenția, Sesily a admirat frumusețea aparte a femeii.

Desigur, moștenitoarea cea bogată nu reușise să atragă atenția singurei persoane care o interesa.

Nu reușise să-i atragă atenția într-o asemenea măsură încât persoana cu pricina se afla chiar în acea clipă la bordul unui vapor ce naviga spre Boston.

Sesily și-a alungat din minte acel gând.

– I-ai fascinat pe toți.

– Lumea se bucură de un spectacol bun, a răspuns iluzionista.

– Și, captivați de spectacol, oamenii nu reușesc să vadă adevărul.

Sesily o știa mai bine decât majoritatea oamenilor.

– În asta constă întreaga artă, a spus femeia deschizând cutia pe care o ridicase de jos și făcând să scapere inelele de argint pe care le purta pe degete. Să vă arăt un alt truc?

– Bineînțeles, a răspuns Sesily.

Ca să-și ascundă bătăile inimii, ea a afișat un zâmbet strălucitor. Mai devreme în acea zi, se simțise pe marginea prăpastiei, trăind unul dintre rarele momente în care un om intuiește că îl așteaptă un punct de cotitură în viață.

Dar acela fusese un sentiment, o trăire născută în suflet, care avea să dispară încetul cu încetul odată ce momentul i se estompa în memorie, iar ea avea să se chinuie mai târziu să-și amintească detaliile.

Aceea fusese o emoție.

Asta de acum... asta era în mintea ei.

Asta era ceva adevărat.

N-a ezitat și a băgat mâna în cutia goală, pipăind cu degetele lemnul de stejar tare și neted dinăuntru. Scoțând mâna, a spus:

– E goală.

Femeia a ridicat din sprâncene cu o mișcare iute, fermecătoare, a închis cutia de lemn cu o pocnitură fermă, apoi și-a trecut o mână peste capac înainte de a-l deschide din nou.

– Sunteți sigură?

Încântată și curioasă, cu respirația întretăiată, Sesily a băgat mâna înăuntru și a scos de acolo un obiect mic, oval, de argint. Întorcând portretul în palmă, l-a înclinat spre lumină.

A fost surprinsă.

– Sunt eu.

Iluzionista și-a înclinat capul.

– Deci știți că vă era destinat.

Felul în care fusese interceptată. Manipulată. Manevrată. Felul în care calea îi fusese trasată în acea seară. Degetele i s-au încleștat peste micul portret, rama argintie înțepându-i pielea.

„Dar de ce?"

Ca și cum ar fi auzit întrebarea, iluzionista a mai făcut o pasă peste borul pălăriei. Apoi a înclinat-o spre Sesily, care a băgat mâna înăuntru, cu sufletul la gură, cu respirația accelerată.

Acolo, atunci, totul urma să se schimbe.

La început a crezut că pălăria era goală, iar vârfurile degetelor ei au mângâiat stofa moale, căutând. Găsind.

A extras o carte de vizită de culoare ecru.

Ținând-o în lumină, a observat într-o parte un clopot ornat, desenat cu cerneală, și o adresă din Mayfair în colțul din stânga jos.

A întors micul carton, iar textul hotărât și înștiințător a emoționat-o.

Nu pe poteca asta, Sesily.
Avem una mai bună.
Vino la mine.
Ducesa

Capitolul 1

South Audley Street, Mayfair
Reşedinţa londoneză a ducesei de Trevescan
Doi ani mai târziu

– E ca şi cum ai privi un accident de trăsură.

Lady Sesily Talbot stătea în spatele mesei cu răcoritoare de la balul de toamnă al ducesei de Trevescan, contemplând mulţimea de aristocraţi şi comentând, veselă, alături de prietena şi gazda ei. Într-adevăr, lui Sesily îi era greu să-şi întoarcă privirea de la mulţimea de rochii, fiecare unică şi îngrozitoare în felul ei.

Era anul 1838 şi, în timp ce doamnele din aristocraţie fuseseră în sfârşit binecuvântate cu decolteuri adânci, neruşinate, şi cu corsete strâmte, din os de balenă (unul dintre lucrurile preferate ale lui Sesily), cei care decideau moda avuseseră grijă să le blesteme pe purtătoarele de rochii împopoţonându-le cu dantele, zorzoane şi farafastâcuri, panglici viu colorate şi flori îngrămădite în vârful capului, ca şi cum ar fi fost prăjiturile etajate de la Curte.

Sesily a dat din cap spre o debutantă nefericită, pierdută într-o mare de grenadină diafană, cu imprimeuri.

– Se pare că una dintre ele a fost tapiţată cu perdelele din dormitorul mamei mele, a pufnit ea dezaprobarea. Îmi retrag cuvintele. Nu e un accident de trăsură, ci o sală de bal plină de caramboluri. Cu siguranţă că istoria o să ne judece aspru pentru moda asta.

– Am putea s-o numim modă?

Lângă cotul ei drept, ducesa de Trevescan, cea mai iubită gazdă din Mayfair, chiar dacă nici un membru al aristocraţiei n-ar fi recunoscut asta vreodată, şi-a îndepărtat o scamă invizibilă de pe superbul corsaj brodat cu safire, a strâmbat din buzele fardate cu îndrăzneală şi a privit cu un ochi avizat mulţimea de oameni.

– Singura explicaţie e faptul că noua regină îşi detestă sexul, a spus Sesily. Altfel, de ce ar fi ales să facă din toaletele astea moda

zilei? Scopul e, în mod clar, să ne facă pe toate să arătăm cumplit. Uită-te la asta. A arătat spre o bonetă deosebit de neinspirată, o creație ovală supradimensionată, care înconjura fața unei tinere domnișoare precum jumătate din cochilia unei scoici, completată cu straturi peste straturi de dantelă roz și de pene. Sesily a adăugat: Este ca și cum s-ar naște din nou.

Ducesa a tușit, scuipându-și șampania.

– Doamne, Sesily!

Sesily s-a uitat la ea cu o expresie inocentă.

– Demonstrează-mi că n-am dreptate, i-a cerut ea ducesei, și, fiindcă aceasta n-a putut s-o facă, a adăugat: O să-i cer modistei mele să-i trimită bietei fete ceva care s-o facă să arate superb. Împreună cu o invitație la incinerarea bonetei.

Ducesa a chicotit, apoi a comentat:

– Mama ei n-o să te lase niciodată să te apropii de ea.

Era adevărat. Sesily nu fusese niciodată iubită de mamele aristocrate, iar asta nu numai pentru că refuza să poarte moda zilei. Lăsând la o parte frumoasa mătase mov a toaletei ei, Sesily era înfricoșătoare pentru întreaga aristocrație din alte motive, unele care erau, posibil, mult mai îngrijorătoare.

Da, ea era fiica unui miner devenit conte, o femeie destul de grosolană și oarecum dificilă, care nu fusese niciodată bine primită în societatea londoneză. Dar nici acela nu era motivul. Nu, caracteristica de temut a lui Sesily venea din faptul că avea treizeci de ani, era nemăritată, era bogată și era femeie. Și, mai rău, afișa toate astea fără rușine. Nu se izolase de lume ca să-și ducă zilele. Nici măcar nu se retrăsese la țară. În schimb, se dusese la baluri. Îmbrăcată în mătăsuri decoltate, cu corsete din os de balenă, adică în toalete care nu arătau deloc ca niște produse de patiserie. Fără bonete destinate debutantelor sau fetelor bătrâne.

Iar asta o făcea pe Sesily să fie cea mai periculoasă dintre toate Fiicele Periculoase ale contelui de Wight.

Paradoxal, în timp ce regina Victoria stătea pe tronul ei, la jumătate de kilometru de Mayfair, toată aristocrația tremura de frica femeilor care refuzau să fie împachetate și expediate atunci când deveneau prea bătrâne, când refuzau să se căsătorească sau nu afișau nici un interes față de regulile și reglementările aristocrației.

Iar Sesily nu manifesta nici un interes față de acea societate decentă și conformistă. Fiindcă existau atât de multe colțuri ale lumii în care ea ar fi putut să trăiască. Pe care ar fi putut să le schimbe.

Poate că în urmă cu ceva ani, pe vremea când ea și surorile ei ajunseseră la Londra cu funingine în păr și vorbind cu accentul ținutului nordic din care veneau, Sesily ar fi putut să fie umilită. Dar trecerea timpului, prea multe priviri disprețuitoare și vorbe rostite de limbi ascuțite își puseseră amprenta, iar Sesily învățase repede că judecata societății fie că sufoca lumina celor mai strălucitoare stele ale ei, fie că o făcea să ardă și mai puternic.

Iar ea alesese.

De aceea cu doi ani în urmă ducesa de Trevescan o chemase acolo, pe South Audley Street, și-i oferise ceva mai mult decât o rochie de mătase bine călcată și o coafură perfectă. O, Sesily încă mai avea acele lucruri, recunoscând o armură atunci când o vedea, dar atunci când îmbrăca rochia aceea, era la fel de probabil să se îndrepte spre un colț întunecos din Covent Garden pe cât era să-și facă apariția într-o sală de bal strălucitoare din Mayfair.

În cele din urmă, Sesily a devenit cunoscută în ungherele întunecoase, alături de un grup de femei adunate de ducesă, pe care a ajuns curând să le considere prietene.

Căsătorită de timpuriu cu un duce retras, care prefera pustietatea domeniului său din insulele Scilly, ducesa de Trevescan refuzase să-și petreacă tinerețea într-o asemenea izolare, alegând să trăiască în oraș, într-una dintre cele mai luxoase case din Londra. Cât despre ceea ce se petrecea în locuința ei, ducesei îi plăcea să spună că ducele nu era afectat de ceea ce nu știa...

Ceea ce nu știa ducele însă știa tot restul Londrei... Atunci când venea vorba de scandaluri, femeia căreia i se spunea simplu Ducesa îi depășea pe toți.

Perspectiva unui scandal îi aducea la petrecerile Ducesei pe londonezii cei mai de soi. Aceștia adorau modul în care gazda își purta titlul și oferea iluzia decenței, le plăceau promisiunea bârfelor care aveau să fie șoptite a doua zi de dimineață și speranța că cei prezenți ar fi putut pretinde că fuseseră în proximitatea scandalului deșănțat, minunat, șoptit... cea mai valoroasă monedă de schimb a umanității.

Dar faptul că mamele prețuiau scandalul nu însemna că ele și tolerau ca fiicele lor să se apropie prea mult de cei care-l provocau, așa că Sesily n-avea să aibă niciodată ocazia de a arde bonetele batalionului de debutante care se învârteau prin sala de bal decorată cu aurării masive.

– Păcat, i-a spus ea prietenei sale. Dar nu-ți fie teamă. Trimit cadoul sub protecția anonimatului. O să fiu zâna bună a hidoaselor tendințe ale modei din 1838, indiferent dacă mamele acestor tinere mă invită sau nu la ceai.

– Ai o misiune foarte dificilă, întreaga modă din 1838 e hidoasă.

– Norocul meu că sunt bogată! Și leneșă.

– Nu chiar atât de leneșă în seara asta, a venit răspunsul rostit cu blândețe.

Privirea lui Sesily a traversat instantaneu încăperea, unde un cap blond se ridica deasupra celorlalți petrecăreți. Fără bonetă, și totuși meritând să fie distrus.

– Cât mai durează până când o să fie transmis mesajul? a întrebat Sesily.

Ducesa a sorbit din șampanie, abătându-și privirea dinadins de la ținta atenției lui Sesily.

– Nu mai e mult până atunci. Personalul meu își cunoaște bine meseria. Răbdare.

Sesily a dat din cap, ignorând strânsoarea din piept, emoția. Aventura. Promisiunea succesului. Fiorul dreptății obținute.

– Răbdarea e cea de pe urmă virtute a mea.

– Vorbești serios? a replicat ducesa. Aș fi crezut că e castitatea.

– Mărturisesc că viciile mă fac mai bună, a spus Sesily aruncându-i un zâmbet ironic prietenei sale.

– Bună seara, ducesă, bună seara, Lady Sesily!

Salutul a venit din spatele lor, rostit de vocea blândă, abia auzită, a domnișoarei Adelaide Frampton cea timidă, retrasă, regina sfioaselor, pe la spatele căreia se auzeau întotdeauna șoapte pline de milă. Rățușca cea urâtă care nu devenise niciodată lebădă, sărmana.

În timp ce șușotelile din Mayfair ar fi rănit o femeie mai slabă de înger, acea anume percepție i se potrivea perfect lui Adelaide, permițându-i să treacă neobservată în societate. Puțini erau cei ce observau felul în care ochii ei căprui și calzi rămâneau mereu

vigilenți în spatele unor ochelari cu lentile groase, chiar și atunci când ea se pierdea în mulțime.

Și chiar mai puțini observau că, dispărând astfel, vedea totul.

– Domnișoară Frampton, să înțeleg că totul e bine? a întrebat ducesa.

– Foarte bine, a răspuns Adelaide, cu o voce abia perceptibilă în briza rece care sufla dinspre ferestrele mari, deschise, din spatele lor. E teribil de cald aici, nu credeți?

Sesily a întins mâna spre lingura de argint din imensul bol de cristal plin cu punci, amestecându-l continuu în timp ce-și făcea curaj să-și toarne o ceașcă din lichidul portocaliu și călduț.

– Arată îngrozitor!

– Evenimentele la care participă domnișoare necesită să ne servească lichior, a răspuns ducesa.

– Hmmm... Ei bine, cum de multă vreme nu mai sunt o domnișoară care să aibă nevoie de lichior..., a spus Sesily, făcând apoi o pauză, după care a reluat: Știți, nu sunt sigură că am avut vreodată nevoie de lichior.

– Ești în stare să ții la băutură încă din născare?

Sesily i-a zâmbit prietenei sale.

– Cine se aseamănă se adună, s-ar putea spune.

Ducesa a suspinat, plictisită.

– Pe aici, pe undeva, trebuie să fie un valet care aduce șampanie.

Bineînțeles că era. Șampania curgea în valuri la reședința Trevescan.

– – Trebuie să recunosc, Lady Sesily, a intervenit Adelaide, că e destul de cald.

– Înțeleg, a răspuns Sesily, cercetând mulțimea cu privirea și observând că acel cap blond pe care îl urmărise mai devreme, se apropiase de ușile care se deschideau spre grădinile întunecate de dincolo de ele.

Nu era timp pentru șampanie. Contele de Totting primise mesajul.

Sesily și-a turnat un pahar din punciul cu aspect dezagreabil. Însă înainte ca ea să poată pune polonicul înapoi în bol, un nou-venit a înghiontit-o, moment în care o floare de portocal a fost azvârlită peste marginea paharului, aterizând pe fața de masă de un alb strălucitor.

– O, nu! Dă-mi voie să te ajut cu asta, Lady Sesily.

Lady Imogen Loveless a scos o batistă din poşetă, sau cel puţin a încercat s-o facă. A trebuit să scormonească, aşezând mai întâi la întâmplare un creion şi o foaie de hârtie pe masă, lângă bolul cu punci, iar apoi scăpând pe covorul de pluş de dedesubt o cutiuţă în formă de scoică, ce avea o încuietoare de aur.

– Doar săruri de mirosit, s-a grăbit ea să explice. Nu vă faceţi griji, funcţionează!

Sesily a ridicat din sprâncene şi i-a aruncat o privire ducesei, care urmărea mişcările grăbite ale lui Imogen cu amuzament şi uimire în egală măsură, aceasta din urmă având câştig de cauză atunci când femeia a scos trei agrafe de păr din geantă. Totuşi, părea să ştie că nu trebuia să le pună pe masă căci, în schimb, le-a înfipt direct în coafura ei răvăşită, aşa sălbatică şi precară cum era. Apoi a extras batista, fluturând-o triumfător. Era mototolită şi brodată cu o reţea dezordonată de cusături extrem de strâmbe, de forma aproximativă a unui clopot. Sesily nu mai văzuse niciodată un obiect atât de bine asortat cu proprietarul lui.

A pus punciul pe masă şi a acceptat batista cu un zâmbet.

– Mulţumesc, Imogen.

– Nu vă holbaţi, dragile mele!

Acel îndemn a venit din partea unei decane de vârstă, aflate în cealaltă parte a mesei, flancată de două tinere ingenue, palide la faţă, hidos înveşmântate, care păreau să nu fi fost niciodată martorele unui asemenea haos.

– O, Doamne, a spus Imogen privind cu ochi mari spre una dintre fete. Cu adevărat, acea bonetă e..., a început ea să spună, oprindu-se o clipă şi apoi continuând: minunată!

Adelaide a pufnit abia perceptibil, amuzată, iar Sesily s-a prefăcut foarte interesată de paharul ei.

– Îmi place în mod deosebit..., a început şi Imogen să spună, căutând cuvântul potrivit şi descriind cu mâna un oval mare în faţa propriei feţe, ornamentaţia!

Bunica fetei şi-a dres vocea.

– Lady Beaufetheringstone, a spus ducesa, aplecându-se peste braţul lui Sesily, spre bolul de punci. Pot să vă servesc pe dumneavoastră şi pe...

– Nepoate! s-a răţoit doamna. Ar fi bine, ducesă, căci am dori să ne continuăm drumul, a declarat ea, iar apoi şi-a coborât vocea până

la o șoaptă suficient de sonoră și le-a spus tinerelor domnișoare: Evident, n-aș vrea ca voi două să fiți influențate de această companie.

Sesily s-a abținut din a comenta că bietelor fete palide le-ar fi prins bine puțină culoare. În schimb, și-a șters mâna lipicioasă și s-a uitat țintă la bătrână, până când trioul a dat bir cu fugiții, fără îndoială că pentru a bârfi în voie sufletele nefericite care dădeau târcoale pe lângă masa cu răcoritoare.

– Încearcă să nu creezi probleme, a șoptit ducesa printre dinți.

– N-aș face niciodată asta, a răspuns Sesily cu dezinvoltură. Mă hotărâsem doar să-mi încep misiunea de zână bună cu acele două fete. Vreau să le invit la ceai.

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană.

– Tu nu bei ceai.

Sesily a zâmbit.

– Nici cele două domnișoare n-o să mai bea după ce voi fi terminat cu ele.

– Sesily Talbot, ai grijă, altfel ceea ce se spune despre tine o să fie adevărat.

Bineînțeles că totul era deja adevărat. Sau adevărat în mare parte. Cel puțin, părțile cele mai bune. Pe care, din păcate, majoritatea celor din înalta societate le considerau a fi părțile cele mai rele. Gusturile nu se discută.

Adelaide s-a aplecat pe spate și a privit porțiunea de podea dintre ele, pe care nu se vedeau decât fustele verde mentă ale lui Imogen.

– De ce e Imogen sub masă?

Ducesa a suspinat, făcând semn către încăperea plină de invitați.

– Poți s-o învinovățești, având în vedere compania?

Sesily și-a înăbușit un chicotit.

– Tu ce mai spui, Adelaide?

– O, da, a răspuns Adelaide. Cabinetul tău de toaletă e cel mai frumos din Londra, Excelență. Foarte propice conversației.

– Vorbești serios? a întrebat ducesa, ca și cum ar fi discutat despre vreme.

– Se pare că vicontele Coleford e aici, împreună cu noua lui mireasă.

Celor neavizați le-ar fi putut scăpa înțelesul tonului pe care vorbise Adelaide, dar, pentru cele trei prietene ale ei, sensul ascuns era limpede precum cristalul.

Sesily i-a strecurat o privire surprinsă gazdei lor.

– El e?

Coleford era o brută monstruoasă, murat în venin și dispus să se descarce pe oricine se apropia de el suficient de mult, atât timp cât persoana cu pricina era mai slabă decât el. Tocmai se căsătorise cu cea de-a treia soție, prima murind în mod tragic... fără ca nimeni din aristocrație să dorească să pună la îndoială în mod public ciudata întâmplare.

La fel cum se întâmplase cu mulți dintre egalii săi, i se permisese să se bucure prea mult timp de puterea pe care o avea. Motiv din care se afla pe lista neagră, tot precum prea mulți alții dintre ei.

Dar nu de el aveau ele să se ocupe în acea seară.

– Avem dușmani prin apropiere, a șoptit ducesa printre dinți, în timp ce a afișat un zâmbet alb și strălucitor în direcția unui cuplu care dansa pe lângă ea.

Era vorba despre editorul unora dintre cele mai populare ziare din Londra, împreună cu frumoasa lui soție, pe care Sesily o cunoștea din pricina prezenței regulate a acesteia în cel mai exclusivist tripou din oraș. Un foarte nimerit adaos la distribuția piesei de teatru a serii, care era pe punctul de a începe.

– De asemenea, se pare că în seara asta Matilda Fenwick a venit însoțită de contele Totting. Se spune că o să devină contesă în curând, a comentat Adelaide în timp ce-și împingea ochelarii pe nas și clătina din cap, scuturându-și buclele roșcate.

Tilly Fenwick, fiica cea mare a unui negustor foarte bogat și aflat în căutarea unui titlu, era condamnată la un mariaj alături de un bărbat îmbătat de putere, care distrugea femeile din pură plăcere.

Motiv pentru care viitoarea contesă venise la ele.

Sesily a privit sala de bal, găsind cu ușurință perechea de umeri largi pe care o urmărise toată seara. În cealaltă parte a încăperii, contele de Totting, unul dintre cei mai chipeși bărbați din întreaga Londră, care se întâmpla să fie și unul dintre cei mai vicleni bărbați din întreaga Londră, se îndrepta cu o grație lentă și fluidă spre ușile deschise.

O briză a suflat, aducând cu ea un fior rece de noiembrie.

– Căldura de aici e cruntă, a spus Adelaide.

Sesily a tresărit și a observat privirea ageră a prietenei sale.

– Tocmai observam asta. Dezgustătoare, fără îndoială.

Totting s-a apropiat de ieșire.

Imogen a apărut de sub masă, fluturând cutia de pastile.

– Am găsit-o!

– Minunate vești, a spus Sesily împingându-i batista înapoi în mână. Mulțumesc!

Imogen și-a îndesat batista în poșetă și, cu mâinile plutind pe deasupra mesei, a început să-și adune obiectele împrăștiate. Dacă cineva ar fi surprins scena, n-ar fi văzut nimic în neregulă, cel puțin nimic care să nu fi fost de așteptat din partea lui Imogen.

N-ar fi văzut pastila pe care o scăpase în paharul de lichior.

Și nici nu i s-ar fi părut ciudat ca Sesily să ridice creionul și hârtia zăpăcitei sale prietene și să arunce o privire la numerele mâzgălite acolo.

7/10

Șapte minute, apoi încă zece.

Sesily a ridicat din sprâncene și i-a aruncat o privire lui Imogen.

– Asta e tot?

Nu era prea mult timp.

Imogen a clipit.

– O cunoști pe Margaret Cavendish? Scriitoarea?

– Ce?

Zăpăcita de Imogen a zâmbit.

– Contractul. E minunat. A mai scris și O să te fac meteorit al vremii. E atât de poetic!

Imogen n-ar fi recunoscut o poezie nici dacă Byron însuși ar fi răpit-o în toiul nopții. Sesily și-a înclinat capul, simțind cum iritarea îi curgea prin vene.

– Se presupune că o să reușesc..., a început ea, oprindu-se pentru o clipă și apoi reluând, cu vocea coborâtă astfel încât să n-o audă nimeni altcineva: În șaptesprezece minute?

– Îți spun eu, Sesily, a răspuns Imogen. Dacă cineva poate s-o facă, aceea ești tu. Am încredere în tine.

„Intri și ieși în șaptesprezece minute."

– Ei bine, nimeni n-a spus vreodată că nu sunt rapidă, a declarat Sesily, sec.

I-a răspuns un trio de chicoteli.

– Un meteorit al vremii, zici?

– Ca să fiu sinceră, a spus Imogen adunând hârtia și creionul, n-am avansat prea mult cu cititul cărții aleia. Mai mult de zece minute de lectură și dorm ca un mort.

– Asta e groaznic, a compătimit-o Adelaide.

Ea subestimase vorbele lui Imogen. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un cadavru în grădini.

Dar, cel puțin pentru Sesily, exista un lucru care ar fi fost și mai rău.

– Imogen, ești în stare să-ți amintești ceva din ce ai citit atât de aproape de ora de culcare?

Părând absolut încântată, Imogen a proclamat:

– Nici un cuvânt! Nu-i așa că e minunat?

Sesily, Adelaide și ducesa au făcut un schimb de priviri. Sesily avea la dispoziție șaptesprezece minute, iar asta – fiind singura care să-și amintească acele cuvinte.

Excelent.

Era incredibil că Imogen era cunoscută în întreaga societate drept o cauză pierdută. Societatea rareori vedea adevărul atunci când era vorba de femei.

Sesily s-a uitat spre uși. Perechea de umeri largi dispăruse.

– Nu mai pot suporta căldura.

În replică, Adelaide a ocolit marginea bufetului de răcoritoare, s-a împiedicat de tivul feței de masă și a căzut pe jos. Asta a atras atenția întregii săli, i-a provocat lui Imogen un strigăt de surpriză și a făcut-o pe ducesă să exclame:

– O! Draga mea domnișoară Frampton!

Conform planului.

Ei bine, incidentul atrăsese aproape atenția întregii săli.

Capitolul 2

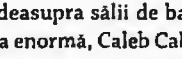

Urmărind scena de deasupra sălii de bal, din galeria de la etaj care înconjura încăperea enormă, Caleb Calhoun a ridicat un pahar de șampanie de pe tava dusă de un valet în trecere. Apoi a privit

cum Sesily și-a luat lichiorul de pe masă și, fără să arunce măcar o privire la agitația pe care prietenele ei o provocaseră la capătul mesei, s-a strecurat în grădina întunecată.

A rezistat impulsului de a o urma.

Un alt bărbat ar fi făcut-o, desigur. Un alt bărbat, care făcea afaceri cu sora mai mare a lui Sesily, care cumpărase carne de cal de la cumnatul ei și cărți de la cumnata ei și care îl legăna pe nepotul ei, fiul lui, pe genunchi, ar fi simțit obligația morală s-o urmărească în grădini și s-o ferească de focul cu care s-ar fi putut juca.

Un alt bărbat, unul onorabil, ar fi urmat-o și ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca s-o ferească de pericolele ce pândeau în grădinile întunecate de dincolo de ferestre.

Acel alt bărbat, acel model de noblețe, și-ar fi pus sabia în slujba doamnei.

Dar Caleb Calhoun nu era deloc nobil.

O, își jucase rolul! Se prefăcuse că nu observa felul în care ea umplea o încăpere cu zâmbetul ei strălucitor, cu farmecul ei obraznic și cu frumusețea ei absolut neîmblânzită. Prefăcându-se că nu observa felul în care rochiile viu colorate i se mulau, pline de păcat și de promisiuni, pe pieptul amplu, pe talia bine marcată și pe șolduri.

Prefăcându-se că n-o observa.

Și totuși, el se afla acolo, în balconul de deasupra petrecăreților, observând-o, la nici șase ore după ce se întorsese la Londra pentru prima dată după mai bine de un an, timp în care Atlanticul făcuse să-i fie imposibil s-o observe.

Cu toate astea, depărtarea nu făcuse să-i fie imposibil să se gândească la ea.

A scrâșnit din dinți și și-a luat privirea de la Sesily, îndreptându-și-o spre domnișoara Adelaide Frampton, care începuse să șchioapete prin sala de bal făcând din țânțar armăsar cu glezna ei scrântită, însă fără să se ridice la înălțimea scenei pe care o făcea Lady Imogen Loveless, care dădea din mâini și repeta frenetic:

– Eliberați drumul, vă rog!

Și o mare de oameni, aparent cei mai buni și mai strălucițI din Londra, înghițiseră gălușca și credeau că spectacolul era real.

Caleb a sorbit prelung din paharul de șampanie, dorindu-și să fi avut o băutură ceva mai tare. Dorindu-și să se fi aflat oriunde în altă parte, nu la un bal stupid găzduit de o ducesă, unde n-ar

fost niciodată bine-venit dacă sus-numita ducesă n-ar fi frecventat taverna din Covent Garden al cărei coproprietar era el, n-ar fi fost glumeață și bună la jocul de cărți și, în plus, n-ar fi considerat că era o trăsnaie să primească americani bogați în casa din Mayfair a soțului ei absent, ca să scandalizeze societatea.

Ducesa nici nu tresărise atunci când el își făcuse apariția fără să fi fost invitat.

În vârstă de treizeci și cinci de ani, Caleb se ridicase din sărăcie pe străzile orașului Boston, devenind un bărbat extrem de bogat. Îi plăcea să creadă că-și datora succesul faptului că era mulțumit cu ceea ce primise, banii și puterea de pe partea vestică a Atlanticului ajungându-i cu vârf și îndesat. Era rege în Boston și n-avea nici o aspirație de a-și asuma un astfel de titlu în Anglia.

În ceea ce-l privea, Caleb știa că simpla lui prezență într-o casă ducală era o lovitură, deși numai el îi înțelegea amploarea.

De asemenea, avea posibilitatea să n-o observe pe Sesily Talbot, ceea ce fusese mai greu de făcut în zilele în care ea se aplecase peste barul lui, turnându-și de băut dintr-o sticlă în care se afla coniacul ei preferat.

Nu că acum ar mai fi făcut asta.

I se spusese că în prezent Sesily frecventa rar taverna. Și era mai bine așa.

De ce i-ar fi păsat lui? El se afla de cealaltă parte a oceanului.

Sesily era femeie în toată firea. Mai mult decât capabilă să-și poarte singură de grijă.

Nu era treaba lui.

A înjurat în șoaptă, cu atenția îndreptată din nou asupra ușilor de sticlă deschise, care dădeau în grădinile întunecate din spate.

Oare cu cine se întâlnea ea?

Și-a așezat paharul gol pe tava unui valet care trecea pe lângă el.

Dinții i s-au încleștat din pricina gândului, în timp ce mușchiul maxilarului deja îl durea știind că orice bărbat suficient de norocos ca s-o întâlnească pe Sesily Talbot n-avea să rămână un domn.

Dar Caleb o cunoștea pe Sesily de doi ani și, dacă știa un lucru despre cea pe care toată Londra o numea Sexily în spatele evantaielor fluturânde și în sălile secrete de joc de cărți, acela era că femeia se ținea tare pe poziții. Își cunoștea puterea și o mânuia cu precizie atât față de femei, cât și față de bărbați. Caleb n-o văzuse niciodată

intrată într-o încurcătură pe care să n-o fi putut evita. Și niciodată n-o văzuse pierzând.

Niciodată n-o văzuse cu perechea potrivită.

El ar fi putut să fie perechea potrivită.

Nu și-o dorea, dar ar fi putut să fie perechea potrivită cu ea.

Cu toate astea, el s-a îndreptat acum spre scări, aruncând o privire la mulțimea de bogătași din sala de bal, recunoscând o mână de oameni cărora le plăcea coniacul de contrabandă și pe alți câțiva care puteau da un pumn sănătos. Nu toți aceștia aveau astfel de preferințe fără motiv, a presupus el.

O, Doamne, ura Londra! Ura felul în care îl limita. Plină de trecut, de păcatele lui și de amenințarea că ele ar fi putut să fie dezvăluite dacă ar fi zăbovit prea mult timp.

Și, pe deasupra, Sesily Talbot, o tentație care făcea ca acea amenințare să fie cu atât mai reală.

Câteva minute mai târziu, el era afară, în aerul de noiembrie, cu umerii încovoiați în vântul puternic care îl biciuia prin țesătura paltonului.

Sesily nu se acoperise cu o pelerină, nici măcar cu un șal, iar aerul rece probabil că era neplăcut pentru ea, iritându-i pielea goală.

Făcând tot posibilul să nu se mai gândească la pielea ei goală, Caleb a coborât treptele care plecau de la balcon și intrau în grădinile întunecate. S-a oprit ca să pândească orice sunet, știind că era puțin probabil s-o audă pe Sesily cu ușurință. Și chiar dacă ar fi putut s-o audă, vântul aspru ce bătea prin frunzișul de deasupra făcea ca asta să fie imposibil, obligându-l să se bazeze pe instinct și pe ceea ce știa despre Sesily Talbot, dacă era să aibă cea mai mică șansă de a o găsi.

Ceea ce n-ar fi fost greu, deoarece Caleb își petrecuse ultimii doi ani obsedat, împotriva voinței lui, de tot ce știa despre Sesily Talbot.

Trebuia să fie în labirint.

Și nu exista decât un motiv pentru care o femeie ca Sesily ar fi intrat într-un labirint, într-o seară rece de noiembrie – acela de a fi cu cineva care îi ținea de cald.

Un asemenea gând l-a făcut să se încordeze pe loc, chiar dacă și-a amintit că întâlnirile nocturne ale lui Sesily Talbot n-aveau nimic de-a face cu el... Sau cu oricine altcineva, de altfel. De-a lungul anilor, scandalurile provocate de Sesily, împreună cu cele în

care fuseseră implicate surorile ei, umpluseră toate ziarele de scandal din Londra, făcând-o pe acea femeie obiectul dispreţului public şi al admiraţiei ascunse. Existau în egală măsură case din lumea bună care o evitau, şi case care o primeau cu o încântare absolută.

Sesily atrăgea atenţia peste tot pe unde se ducea.

Chiar şi în labirintul Trevescan, s-a gândit Caleb destul de iritat. Nu-şi dorea s-o descopere pe Sesily în braţele celui mai recent amant al ei.

Şi cu siguranţă că nu voia să audă sunetele de plăcere scoase de ea sau să vadă îmbujorarea care îi colora pielea atunci când simţea acea plăcere.

Caleb şi-a relaxat pumnul care i se încleştase involuntar.

Nu voia deloc să audă sau să vadă aşa ceva.

Pentru Caleb nu conta câtuşi de puţin cu cine se întâlnea femeia aceea sau ce făcea în adâncul labirintului de gard viu. De fapt, el ar fi trebuit să se întoarcă.

A păşit dincolo de magnifica intrare boltită.

La naiba! N-avea de gând să se întoarcă.

Iar apoi, în stânga lui, pe o cărare întunecoasă, abia sesizabilă în lumina îndepărtată a ceea ce presupunea el că era o torţă menită să-i atragă pe potenţialii protagonişti ai unor asemenea scandaluri spre o destinaţie aleasă de ei, Caleb a detectat mişcare.

Nu doar mişcare. Viteză.

Sesily ieşea din întuneric, venind chiar spre el.

Nu l-a observat imediat, preocupată fiind să-şi aranjeze fustele răvăşite. Odată încheiată acea operaţiune, a aruncat ceva într-o parte, în gardul viu, obiectul sclipind în lumina unei torţe din apropiere. Paharul de punci.

Văzându-l pe Caleb, ea s-a oprit brusc, gâfâind. Nu din pricina emoţiei, ci a extenuării.

Mâna i-a zburat la piept, la linia decolteului. Oare aceasta era acum mai coborâtă decât fusese înainte? Pe Caleb l-a năpădit frustrarea la vederea acelei privelişti, fiindcă s-a gândit la posibilele activităţi în care se angajase Sesily ca să i se îmbujoreze obrajii până într-atât.

– Calhoun, ce faci aici? a spus ea cu un aer grăbit şi surprins, iar el a urât lejeritatea cu care îi pronunţase numele. Familiaritatea cu care o făcuse, ca şi cum ar fi fost al ei. Ca şi cum el i-ar fi aparţinut,

chiar după atâtea luni de când se văzuseră ultima dată. Apoi Sesily a zâmbit de parcă ei doi s-ar fi aflat oriunde în altă parte, dar nu acolo. Și ca și cum ar fi fost fericită să-l vadă.

Dar el n-avea de gând să răspundă la acea întrebare.

– Aș putea să te întreb același lucru.

– Ești surprins să mă găsești pândind prin grădini? a glumit ea flirtând în stil pur Sesily, dar nuanțat de grabă, de parcă ar fi trebuit să se afle în altă parte. Cu siguranță că ai fi singurul.

S-a uitat peste umăr, iar apoi din nou la el. I-a zâmbit larg și cuceritor, insinuând o grămadă de lucruri pe care el le-ar fi acceptat cu plăcere dacă ar fi fost un altfel de bărbat. Dacă ea ar fi fost o altfel de femeie.

Totuși, dacă ar fi fost un bărbat diferit de cel care era, Caleb n-ar fi văzut îmbujorarea emoției care preceda seducția senzuală, încântarea stârnită de perspectiva distracției deșănțate.

N-ar fi văzut frica.

Toate simțurile lui erau în alertă. A privit dincolo de ea, în întuneric, sperând ca tonul dezinvolt să-i mascheze furia instantanee.

– Scurtă întrevedere!

Ea a ignorat observația, emoția lipsindu-i complet din cuvinte, chiar dacă s-a îndreptat spre Caleb, încercând să treacă pe lângă el pe poteca labirintului.

– Ai fost înăuntru, în sala de bal?

– Se putea altfel?

– Acum, când tocmai te-ai întors? Desigur că ai fi putut să fii atât de devastat de timpul pe care l-am petrecut despărțiți, încât să fi ocolit cu totul petrecerea și să vii direct să mă cauți pe mine.

Caleb și-a strâns buzele, ignorând ecoul acelor vorbe înlăuntrul lui.

– Adică să zăbovesc în întuneric nutrind speranța nebună că ai putea să apari?

– Sunt foarte bună la a apărea atunci când e rost de necazuri.

– Nu cred că eu sunt necazul pentru care ți-ai făcut apariția în seara asta.

– Și astfel, visurile mele de fetiță au fost spulberate, a declarat ea în timp ce scotea un ceas din poșetă și îl verifica în lumina sălii de bal din spate, pentru ca apoi să încerce să treacă pe lângă Caleb. Ești aici fiindcă și tu ai o întâlnire? l-a întrebat, dezamăgită. O să mă silesc să nu-mi las inima să se frângă.

Caleb a ignorat flirtul și s-a așezat în calea ei, forțând-o să se oprească brusc.

– Cu cine erai?

– Vai, domnule Calhoun! a exclamat ea, prefăcându-se șocată. Un domn n-ar întreba niciodată așa ceva.

– N-am pretins niciodată că aș fi un domn.

Ea l-a privit din cap până-n picioare fără nici o sfială, cu o căutătură care l-a pus pe jar.

– Și totuși, n-am văzut niciodată dovada contrarie.

– Sesily..., a mârâit Caleb în chip de avertisment.

– Îmi pare foarte rău, americanule, dar nu prea am timp.

Caleb s-a răsucit pe călcâie atunci când Sesily a trecut pe lângă umărul lui și s-a îndreptat către intrarea boltită a labirintului.

– Trebuie să fii undeva?

– De fapt, trebuie să nu fiu undeva, a răspuns ea mărind pasul, în timp ce înainta spre luminile strălucitoare ale sălii de bal.

Caleb s-a luat după ea și a ajuns-o din urmă cu ușurință.

– Ce făceai acolo?

Sesily n-a încetinit, chiar dacă i-a aruncat un zâmbet larg, versat, care ar fi zăpăcit pe cineva mai slab de înger.

– O doamnă trebuie să aibă dreptul la secretele ei.

Era nevoie ca el să creadă că avusese o întâlnire în întuneric. Și alții ar fi putut crede la fel. Dar Caleb îi citise adevărul în ochi. Nu voia să știe cineva ce făcuse în labirintul acela.

Ceea ce însemna că el trebuia să afle. Drept care i-a spus lui Sesily:

– Așa e.

Apoi s-a oprit și s-a răsucit din nou pe călcâie, îndreptându-se spre labirint.

– Nu! a scâncit ea, uitându-se iarăși la ceas, iar apoi la Caleb.

A privit-o și el.

– Ce anume nu vrei să pierzi?

– Dimpotrivă, a spus ea, aruncând o privire spre labirint. Sunt îngrijorată că n-o să pierd.

– Sesily!

Lumina aurie din sala de bal era suficient de puternică pentru ca el s-o vadă, s-o vadă cu adevărat. A simțit cum i se strângea pieptul și și-a înăbușit o înjurătură frustrată. Indiferent de ce sperase, un an de absență nu schimbase cu nimic reacția pe care o avea față de

acea femeie. La urma urmei, n-ar fi trebuit să fie o surpriză atât de mare. Pentru că Sesily Talbot fusese sculptată de îngeri. Pielea netedă și aurie, părul negru ce strălucea precum cerul nopții și o față plină și frumoasă care amenința să-l reducă la tăcere pe cel care o privea chiar și acum, când strângea din buze și se gândea la următoarea ei mișcare.

Caleb aproape că s-a răsucit pe călcâie ca să plece din nou spre Southampton, înapoi la Boston. Cel puțin, cu un ocean între ei nu putea fi tentat.

O minciună.

Sunetul care s-a auzit în spatele lor l-a scutit de astfel de gânduri. Mișcare în labirint. Ar fi fost imposibil să nu-l audă, deoarece zgomotul acela nu era grațios, discret, delicat sau furișat. Suna ca și cum cineva ar fi dat drumul unui animal mare înăuntru. Un taur sau un bou, ceva care se mișca greoi.

Iar animalul a gemut.

Caleb s-a uitat la Sesily.

– Ce ai făcut?

– Ce te face să crezi că am vreo legătură cu asta?

Mai târziu, el avea să fie impresionat de lipsa ei de ezitare. De felul în care îl apucase de mână ca și cum un astfel de gest ar fi fost cel mai banal lucru din lume, trăgându-l în întunericul de sub cel mai apropiat copac.

– Sora mea știe că te-ai întors?

Întrebarea era perfect obișnuită, ca și cum ei doi s-ar fi aflat în sala de bal, lângă masa cu răcoritoare în preajma căreia prietenele ei continuau, fără îndoială, să creeze haos.

– Știe. Am fost mai întâi la Sparrow.

The Singing Sparrow[1] era taverna din Covent Garden deținută în comun de Caleb și de sora mai mare a lui Sesily, Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven.

– Eu sunt întotdeauna ultima care află, a spus ea cu glas scăzut, pivotând ca să-l împingă înapoi spre trunchiul copacului.

Mai târziu, Caleb avea să se mustre pentru că nu rezistase. Pentru că nu rezistase nici măcar douăzeci și patru de ore în acea țară uitată de Dumnezeu, înainte de a ceda.

[1] Vrabia Cântăreață

Dar cum ar fi putut să reziste, când Sesily Talbot se lipise de el, cu mâinile alunecându-i pe piept, în timp ce degetele ei își găsiseră loc în părul lui? La urma urmei, era și el bărbat.

– Nu știam că trebuie să te informez despre plecările și venirile mele.

Unul dintre brațele lui s-a înfășurat în jurul taliei ei, trăgând-o aproape. Doar ca să se asigure că-și păstrau echilibrul.

Nu pentru altceva. Nu pentru că ar fi vrut-o acolo.

– De ce să începem acum? a spus ea, întrebarea fiind punctată de un alt geamăt venit din labirint, iar ea s-a apropiat imposibil de mult de el, lipindu-i-se de corp într-un mod care l-a făcut să aibă gânduri violente împotriva țesăturilor.

– Am jurat să nu fac niciodată asta, a spus Sesily încleștându-și degetele în părul lui și trăgându-i fața în jos, spre ea.

Caleb a vrut să reziste.

– Ce să nu faci?

– Să te sărut, a răspuns ea, iar pentru o clipă acele cuvinte i-au răscolit tot corpul lui Caleb.

El a vrut s-o oprească.

Doar că Sesily Talbot nu putea fi oprită.

S-a ridicat pe vârfuri, mișcarea aceea făcând ca mâna lui să alunece pe rotunjimea uimitoare a fundului ei. Sesily a șoptit, mai mult pentru ea însăși decât pentru el:

– N-o meriți.

„De ce naiba să nu merit?"

Cu siguranță că n-o merita. Dar tot voia să știe de ce credea ea că n-o merita. Sesily n-avea nici un motiv să creadă așa ceva.

– Din păcate... circumstanțele dictează...

„Nu!"

El n-avea de gând s-o sărute. De acolo începea nebunia. Nu conta senzația pe care o avea la atingerea fundului ei, la atingerea de rotunjimile sânilor sau la vederea felului în care buzele i se arcuiau ca o promisiune. Și nu conta nici faptul că Sesily nu dăduse niciodată peste un bucluc care să nu-i placă.

Conta că era sora partenerei lui de afaceri, care era totodată și cea mai apropiată prietenă a lui. Conta că era o doamnă din înalta societate britanică. Conta că era fiica unui conte și cumnata a patru

dintre cei mai bogați bărbați din Anglia, dintre care trei dețineau titluri respectabile.

Conta că Sesily era un nenorocit de uragan.

„Stai așa... din păcate?!"

– Ce circumstanțe?

Animalul din labirint a înjurat, furios și îndurerat. Caleb a dat să se uite, dar ea era acolo, cu degetele pe curba maxilarului lui, întorcându-l înapoi spre ea.

Era chiar acolo. La o suflare distanță.

„La naiba!"

Caleb n-avea de gând s-o sărute.

Era aproape sigur de asta.

Și n-a făcut-o. Ea l-a sărutat prima.

Dar apoi n-a mai contat cine pe cine a sărutat, pentru că singurul lucru care conta erau buzele pline și moi ale lui Sesily pe buzele lui, buzele ei fierbinți, dulci și perfecte, deci cum ar fi putut el să se abțină? Ea era chiar acolo, în brațele lui, ca un dar pe care nu-l merita. Un dar pe care nu-l putea accepta.

Dar Caleb nu era deloc un prost. Voia să deschidă acel dar. Să se uita la el. Să-l guste.

Doar pentru o clipă.

Iar apoi avea să facă ceea ce trebuia.

Buzele ei s-au înmuiat, deschizându-se într-un mic suspin, iar atunci el a gustat-o, limba lui alunecând peste cea a lui Sesily în timp ce ea se lipea și mai tare de el. Era delicioasă. Sunetele pe care le scotea. Imaginea ei. Senzația dată de atingerea corpului ei. Iar Caleb nu voia să se oprească, pentru că nu-și putea aminti ultima dată când se mai simțise astfel.

Ca și cum totul ar fi fost așa cum trebuia.

Și bineînțeles că nimic nu era așa cum trebuia.

– Of!

Ea a întrerupt sărutul la auzul acelui suspin zgomotos și ofensat, care fusese scos suficient de aproape încât să-l distragă pe Caleb de la noul scop pe care și-l găsise, acela de a o săruta din nou pe Sesily Talbot. Imediat. Dar ca să facă asta avea nevoie de singurătate, ceea ce însemna să-i răspundă bărbatului care se împleticise ieșind din labirint cu mâna la cap, ca și cum acesta l-ar fi durut zdravăn.

Caleb a vrut să-și întoarcă privirea spre bărbatul acela, dar Sesily i-a șoptit:

– Nu-i da nici un motiv să se oprească.

Nu voia să fie văzută.

Curiozitatea s-a aprins în el, dar știa că nu trebuia s-o preseze. În schimb, a tras-o strâns lângă el, întorcându-se doar cât să se asigure că era ascunsă în umbră.

– Ce s-a întâmplat?

Ea a clătinat din cap.

Orice ar fi fost, avea nevoie de ajutorul lui Caleb.

– În regulă, a șoptit el, uitându-se peste capul ei la bărbatul care se îndrepta spre sala de bal.

– Tu ești, Calhoun? a mormăit bărbatul. Am crezut că te-ai întors pe partea ta de baltă. Ghinion pentru noi, presupun, a continuat el, iar apoi a încheiat pe un ton licențios: Familia fetei știe că s-a scufundat în mocirla americană?

Caleb a înmărmurit, dându-și seama cine vorbea.

Jared, conte de Totting, era un ticălos până în măduva oaselor. Bogat și cu titlu, suficient de masiv ca să fie periculos atunci când voia să terorizeze pe cineva. Și o făcuse. I se interzisese accesul în taverna lui Caleb aproape de îndată ce deschiseseră afacerea; contele era genul de om care nu părăsea niciodată un bar fără să pornească o încăierare, iar asta, în nopțile lui bune. În cele proaste, jumătate din bordelurile din Covent Garden nu voiau să-i deschidă ușa.

Iar Sesily fusese în labirint împreună cu el.

Lui Caleb nu i-a plăcut asta. De fapt, era pe cale să-i arate acelui măgar bogat, cu titlu, cât de puțin îi plăcea.

Degetele lui Sesily s-au strâns pe antebrațul lui, acum pregătit pentru luptă.

– Caleb, a șoptit ea, rostindu-i numele pe un ton mângâietor precum moliciunea mătăsii. Te rog.

El ar fi putut să nu asculte.

Ar fi putut ignora rugămintea și avertismentul și i-ar fi putut permite simțului său de onoare greșit orientat să-l pună la pământ pe ticălos. Dar exact în acel moment contele a pășit din întuneric în șuvoiul de lumină aurie care se revărsa prin marile ferestre ale sălii de bal din casa familiei Trevescan, oferindu-i lui Caleb o imagine clară asupra chipului său.

Și asupra dovezii că orice i-ar fi putut face el nici nu s-ar fi comparat cu ceea ce-i făcuse Sesily.

Caleb s-a uitat în jos, la ea, atent să-și ascundă șocul din priviri.

– Te rog, a spus Sesily, ale cărei degete se strânseseră precum o menghină în jurul brațului lui și care a rostit acele două cuvinte abia audibil, continuând tot în șoaptă, dar cu o fervoare care făcea să pară că striga: Nu spune nici un cuvânt!

Caleb n-a putut fi de acord cu acea rugăminte. În schimb, i-a oferit contelui cel mai larg zâmbet nepăsător al său și a spus:

– O seară plăcută, Totting!

Contele i-a spus lui Caleb foarte exact unde să-și bage acea urare, iar apoi a pornit-o din nou către sala de bal.

Odată ce Caleb a fost sigur că individul nu-l mai putea auzi, s-a aplecat suficient de mult încât să simtă căldura lui Sesily și să se delecteze cu mirosul ei, care semăna cu cel de migdale zaharisite. Dar nu-i stătea gândul la senzațiile pe care tocmai le încerca.

Era prea ocupat să fie șocat.

– O să-mi spui totul, i-a șoptit el la ureche. Ca plată pentru că ți-am păstrat secretul.

Sesily s-a întors către el, cu lumina caldă și aurie căpătând tonuri aproape argintii pe fața ei.

– Cred că amândoi știm că asta n-o să se întâmple, a spus ea. În plus, te-am lăsat să mă săruți și asta ar trebui să fie o plată suficientă.

– Tu m-ai sărutat.

Ea i-a aruncat un zâmbet slab.

– Ești sigur?

– Sesily, ce naiba pui la cale?

Sesily se juca din nou cu el.

– Ce te face să crezi că am avut vreo legătură cu asta?

– Faptul că ești bogată, frumoasă și că te bucuri de libertatea pe care ți-o oferă astfel de avantaje.

– Crezi că sunt frumoasă? a întrebat ea, toată numai un flirt, de parcă situația în care se aflau ei doi ar fi fost una perfect normală.

– Cred că ești al naibii de neînfricată, ceea ce te face incredibil de periculoasă.

Sesily a tras cu ochiul peste umărul lui, urmărindu-l din priviri pe contele care urca scara ca să se întoarcă în sala de bal și care habar n-avea că ea se afla lângă Caleb. Jared, conte de Totting, nu

ştia că tot ceea ce nu-şi putea aminti despre ultima jumătate de oră urma să devină ceva ce n-avea să uite niciodată.

– Pentru cine sunt eu periculoasă? a întrebat ea cu dezinvoltură, ca şi cum ar fi făcut conversaţie într-un salon.

„Pentru mine!"

Caleb şi-a înăbuşit acel răspuns.

– Pentru tine însăţi.

Ea i-a aruncat o ocheadă, apoi a privit din nou în urma contelui.

– Prostii! Am făcut exact ceea ce ar trebui să facă orice fată cuminte atunci când intră în bucluc.

– Adică?

Ea a zâmbit.

– Am găsit un erou adevărat care să mă protejeze.

Pentru Caleb, Sesily nu era doar periculoasă. Practic, ea îi garanta distrugerea.

– O, Doamne, Sesily! Crezi că Totting n-o să vină să te caute atunci când...

– N-o să-şi aducă aminte nimic din ultimele şaptesprezece minute, a şoptit ea fluturând din mână ca să-l reducă la tăcere pe Caleb. Uite!

Acum era complet întoarsă către sala de bal, iar emoţia ei pură, netulburată era de netăgăduit în lumina lumânărilor.

– Se întâmplă, a şoptit ea, pe când Caleb îi urmărea privirea, în timp ce contele, care habar n-avea de nimic, se împingea înapoi în învălmăşeala de oameni.

În câteva secunde, evantaiele au început să fluture şi toată atenţia s-a îndreptat spre Totting. Apoi au început şoaptele, oamenii din întreaga sală aplecându-şi capetele pentru nişte schimburi de vorbe spuse cu toată seriozitatea. Însă au urmat râsetele.

Oamenii au început să-l arate cu degetul.

Să-l eviscereze.

Iar Totting, acel idiot arogant, habar n-avea că se afla în centrul atenţiei. Era atât de derutat, încât la un moment dat chiar s-a întors, căutând persoana care, credea el, se afla în spatele lui.

Atunci Caleb a văzut opera lui Sesily în toată gloria ei înfiorătoare.

Acolo, pe fruntea lată a contelui, caligrafiat impecabil cu cerneală permanentă, era scris un singur cuvânt.

LICHEA.

Șase litere, exprimând ceea ce Londra deja știa. Adevărul de la care lumea bună își abătuse privirea, pentru că banii, numele și privilegiile le confereau bărbaților cu titluri o putere invincibilă, de necontestat.

Dar, pentru o seară, Sesily învinsese acea putere. O infirmase.

Și acordase întregii aristocrații permisiunea să facă același lucru.

Caleb s-a uitat la ea. I-a văzut emoția de pe față. A simțit-o în propriul piept, nu că ar fi recunoscut asta vreodată. Mândria.

– Sesily Talbot, ți-o cauți cu lumânarea!

– Mă dezamăgești, domnule Calhoun, a răspuns ea, distrasă, în timp ce privea piesa ce se desfășura pe impresionanta scenă din fața lor. Am crezut că, după ceea ce ai văzut astă-seară, știi că n-am nevoie să mi-o caut cu lumânarea.

Ar fi trebuit să plece. S-o lase singură în întuneric, de unde ea să-și găsească drumul înapoi spre sala de bal, sau spre casă, sau oriunde se duceau walkiriile după ce-și încheiau luptele.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de acea femeie ce reprezentase un pericol pentru el din momentul în care o cunoscuse.

Și cu siguranță că n-ar fi trebuit s-o întrebe:

– De ce?

Dar a făcut-o și apoi i-a privit buzele pline, roșii, arcuindu-se înainte să se întoarcă pentru a răspunde, iar satisfacția pură și nealterată din ochii ei a fost ca un pumn în stomacul lui.

– Eu reprezint problemele, americanule. N-ai observat?

Capitolul 3

The Place[1]
Covent Garden
Trei nopți mai târziu

La Londra nu existau multe localuri în care un scandalagiu cunoscut să poată să bea și să stea de vorbă neobservat, dar The Place,

[1] Locul

ascuns adânc în Covent Garden și accesibil doar celor care cunoșteau rețeaua încâlcită de străzi dintre Bedford Street și St. Martin Alley, era unul dintre ele.

Ceea ce făcea ca acea tavernă să fie locul preferat al lui Sesily.

Da, existau mai multe cazinouri care primeau femei (unul dintre ele era exclusiv pentru femei), o mână de taverne în care femeile erau protejate (inclusiv cea deținută de sora ei) și Shelton Street, numărul 72, un club pentru femei care organiza o parte dintre petrecerile londoneze și era specializat în plăcerile de toate felurile ale reprezentantelor sexului frumos. Și, deși discreția era garantată în fiecare dintre acele locuri, cele care le frecventau erau adesea acolo ca să fie văzute. În rarele cazuri în care nu își doreau să fie recunoscute, totuși, nimeni nu putea scăpa de asta, iar faptul de a fi văzută complica lucrurile.

Cu atât mai mult cu cât era posibil să fi fost auzită discutând despre distrugerea elementelor celor mai corupte din societate.

The Place nu era locul în care să te expui. Era locul în care să trăiești. Să bei, să dansezi, să râzi și să fii primită acolo fără ezitare. Nimănui nu-i păsa că Sesily avea o reputație proastă, că Adelaide era sfioasă, că Imogen era ciudată sau că ducesa își trăia viața ca și cum n-ar fi fost căsătorită.

Era genul de loc în care se simțeau ca acasă toate acele femei ce își petreceau zilele îngrădite de cenzura severă a societății. Genul de loc care i-ar fi spus cu exactitate societății unde să-și bage cenzura... dacă societatea ar fi putut să găsească acel loc. Dar ea nu putea.

Era locul perfect pentru patru femei care își făcuseră un scop din a încălca regulile pe care societatea și lumea insistau ca ele să le urmeze și care ar fi făcut orice ca să sprijine pe oricine voia să fie la fel ca ele.

– Am primit vești de la domnișoara Fenwick în dimineața asta, a spus ducesa de Trevescan în timp ce Sesily se strecura pe scaunul de lângă ea, la masa din colțul cel mai îndepărtat al marii încăperi centrale a tavernei.

Acela era unul dintre puținele locuri din stabiliment care nu străluceau în lumina lămpilor reflectată prin abajururi de sticlă viu colorate și nu erau pline de o explozie de râsete, de strigăte de voie bună și de muzica zgomotoasă ce avea în curând să-i adune la dans pe jumătate dintre cei aflați acolo.

– Mulțumite de munca noastră, sper? a spus Sesily sărutându-le iute, peste masă, pe Imogen și pe Adelaide. Bună seara, Geoffrey, l-a salutat, zâmbitoare, pe barmanului care apăruse lângă ea.

– Whisky în seara asta, iubito?

I-a făcut cu ochiul și pentru o clipă Sesily și-a imaginat că în altă parte, în alt moment, l-ar fi putut găsi chipeș. În urmă cu patru nopți, poate.

Ea a confirmat printr-o înclinare din cap.

– Sunt groaznic de plictisitoare, știu.

– Ar fi imposibil, a răspuns el, după care s-a dus să-i aducă băutura.

Adelaide a clipit din spatele ochelarilor ei enormi.

– Cum se face că noi am așteptat trei sferturi de oră ca să fim remarcate, iar tu sosești la ora de vârf și ți se acordă atenție în doar câteva secunde?

– Farmecul meu inefabil, a răspuns Sesily zâmbind, în timp ce a întins mâna peste masă și a smuls un morcov copt din farfuria lui Adelaide.

– Așa e. În plus, jumătate din Londra vrea să te tăvălească, a subliniat Imogen.

– Doar jumătate? a replicat Sesily dându-și jos pelerina. Mă jignești.

– Cu rochia asta, poate că mai mult de jumătate.

Sesily a privit în jos către mătasea vișinie, nou-nouță și suficient de decoltată și de strâmtă ca să-i expună sânii mari. Atunci când stătea în picioare, corsajul îi punea în evidență fiecare relief și curbă. Așa și trebuia. Rochia costase o mică avere.

– Ai dreptate, mai mult de jumătate, a glumit ea.

Arăta excelent.

Imogen a pufnit, Adelaide a dat din cap, râzând, și s-a întors la revista ei de scandal, iar ducesa a băut șampanie ca și cum ar fi fost la curtea regală, unde Sesily și-a și imaginat că era. În cei doi ani în care aceasta din urmă lucrase alături de ducesă, înalta doamnă își folosise influența în înalta societate ca să rezolve zeci de probleme, după cum le numea ea, simplu, multe dintre acele probleme fiind chiar ale femeilor care acum ședeau la masă alături de ea.

Soți brutali, cu mâna grea, tați și frați care își tratau fiicele și surorile ca pe niște bunuri, proprietari de afaceri care își maltratau

angajații, proprietari de bordeluri care nu respectau munca fetelor lor, bărbați care nu acceptau un refuz.

Mintea lui Sesily a fost năpădită de amintiri. Ea a rememorat o întâlnire care avusese loc cu mult timp în urmă, la reședința Trevescan, când ducesa o invitase să i se alăture, propunându-i un nou tip de parteneriat. Unul pentru care Sesily era deosebit de calificată. Scandalagioaica nesăbuită, care nu era niciodată luată în serios, avea astfel șansa de a se mișca liberă, în văzul întregii lumi.

Sesily încă își amintea de felul în care îi bătuse inima atunci când primise oferta de a face parte din ceva mai mare decât ea însăși. De a apuca pe o nouă cale, care o condusese aici. Acum ședea la masă împreună cu prietenele ei, la trei zile după ce o eliberase pe Tilly Fenwick de o căsătorie care ar fi distrus-o. Sau chiar mai rău de-atât.

– Ce a avut de spus domnișoara Fenwick? a întrebat-o Sesily pe ducesă.

Aceasta din urmă a zâmbit și și-a înclinat paharul în direcția lui Sesily.

– Ei bine, a început prin a ne aduce mulțumiri entuziaste.

Pieptul lui Sesily a explodat de mândrie.

– Logodna?

– Se pare că domnul Fenwick a decis că nu prea are rost ca fiica lui să fie contesă dacă toată lumea îi spune pe la spate „contesa Lichea".

– La momentul ăsta, chiar în față, s-a bucurat Sesily. Societatea s-ar putea să nu fie în măsură să-i ia titlul lui Totting, dar ar putea să-i anuleze valoarea pentru o generație sau două.

– Și astfel, biata Tilly a scăpat de căsătorie pentru ceva vreme, a spus Adelaide din spatele revistei ei.

– Ei bine, din moment ce Tilly Fenwick are un grup de binefăcătoare atât de devotate, data viitoare tatăl ei ar putea fi nevoit să se gândească de două ori înainte de a acționa.

– Norocoasă fată, a spus Sesily cu nonșalanță.

Acela era adevărul. În timp ce mulți dintre cei prezenți în mulțimea pestriță și zgomotoasă de la The Place se minunau de puterea imensă a ducesei și de modul în care făcea tot posibilul ca s-o folosească în scopuri bune, mult mai puțini știau că ea se alăturase unei rețele de mare anvergură, formate din unele dintre cele mai de temut femei din Londra... inclusiv trioul care o însoțea în acea seară.

Practic, nimeni nu știa asta, iar cei care știau n-ar fi spus-o niciodată.

Cvartetul se reunise în circumstanțe născute din întâmplare și necesitate. Ducesa căutase femei strălucite, care n-aveau prea multe motive să se teamă de societate. Le găsise în persoana lui Imogen, care venea cu o expertiză atât în lucruri extrem de utile, cât și într-unele extrem de periculoase; în persoana lui Adelaide, al cărei exterior blând o făcea hoața supremă; și în cea a lui Sesily, nesăbuita, sălbatica Sesily, care șocase societatea de atâtea ori încât puțini observaseră când dispăruse dintr-o sală de bal, cu un ticălos în urma ei.

Nu făcuse ea asta cu trei nopți în urmă? Plecase din sala de bal fără ca nimeni să-și dea seama, sub acoperirea unui scandal, invizibilă în el.

Invizibilă nu pentru toată lumea.

Caleb o văzuse.

O prinsese.

O protejase.

Sesily a băut, alungând acele gânduri. Acum nu era momentul să se gândească la Caleb și la umerii lui ridicol de largi, la fața lui nejustificat de frumoasă și la felul în care o sărutase, de parcă ar fi așteptat întreaga lui viață ca să facă asta.

Era evident că el nu așteptase, altfel nu și-ar fi făcut un obicei din a părăsi țara de fiecare dată când o vedea.

Sesily și-a dres vocea și s-a întors la chestiuni mai importante.

– Dacă mă întrebați pe mine, lordul Lichea a primit în mod clar un cadou. Ar fi putut să aibă parte de ceva mult mai rău. Sincer vorbind, aș fi preferat să aibă o soartă mai rea.

– M-am oferit să mă ocup de problemă, a spus Imogen. Mi-ați spus cu toatele, în mod categoric, că trebuia să se trezească.

Ducesa a scos un mic hohot de râs.

– Chiar trebuia să se trezească.

Imogen n-a răspuns, iar Adelaide și-a coborât revista.

– Înțelegi asta, nu-i așa, Imogen? a întrebat ea, iar, în tăcerea care a urmat, a repetat: Înțelegi, Imogen?

– Da, desigur, a spus Imogen în cele din urmă, arțăgoasă.

– Bine.

Imogen şi-a încrucişat braţele în semn de sfidare tăcută, în timp ce barmanul s-a întors cu whisky-ul lui Sesily. Imogen a aşteptat până când acesta a dispărut, îmbujorat de plăcere la vederea zâmbetului recunoscător al lui Sesily, apoi a adăugat:

– Spun doar că dacă nu s-ar fi trezit...

– Dacă nu s-ar fi trezit, a intervenit Sesily luând o jumătate de cartof de la Adelaide, am fi avut un cadavru pe cap.

– Nu e ca şi cum n-am avea mijloace ca să ne ocupăm de aşa ceva, a spus Imogen.

– Ei bine, în mod cert n-am de gând să vă întreb care sunt acele mijloace, a spus Sesily, dar sunt sigură că dacă într-adevăr am fi făcut asta, acum aş fi fost pe o barcă, fugind de băieţii lui Peel doar ca să mă pun la adăpost.

Bow Street Runners[1] ai lui Robert Peel primiseră bani şi un decret parlamentar prin care fuseseră transformaţi în Scotland Yard şi deveniseră un inamic redutabil, care necesita soluţii mai creative la problemele pe care cvartetul se angaja să le rezolve. Nu, cu siguranţă că Scotland Yard n-ar fi primit cu bucurie vestea morţii unui conte.

Dar contele nu era mort. Era mai rău decât atât, distrus de adevăr, adevărul care fusese recunoscut până atunci doar prin priviri pline de înţeles împărtăşite de bărbaţi şi prin feţele ferite cu repeziciune ale tinerelor femei care beneficiaseră de privilegii şi avertismente.

Adevărul fusese ignorat atât timp cât nu-i rănea pe apropiaţii celor care-l ştiau.

Cu toţii cunoşteau adevărul despre Totting şi nici unul dintre ei nu mişcase un deget ca să-l oprească, aşa că Sesily, Adelaide, Imogen şi ducesa făcuseră ceea ce ceilalţi nu fuseseră dispuşi să facă. Iar Sesily nu se supărase câtuşi de puţin fiindcă fusese nevoită s-o facă pe de-a-ntregul cu mâna ei.

Acum întreaga aristocraţie putea în sfârşit să-i întoarcă spatele contelui de Totting, plină de laşitate, de uşurare şi de plăcerea pură pe care i-o dădea priveliştea căderii de la putere.

– Fiţuica scandalului o relatează deja cu înflăcărare, sub titlul „Un sfârşit infect", a anunţat Adelaide.

[1] Este considerată prima forţă de poliţie britanică. Numele reprezintă o poreclă, ofiţerii refuzând să-l folosească, deoarece îl considerau un termen peiorativ.

– Bineînțeles că nu puteau să aleagă decât titlul ăsta. Întotdeauna sunt lipsiți de imaginație, a spus Sesily ridicându-și paharul spre ducesă. Mă întreb cum de a ajuns bârfa la ei atât de repede?

– Din întâmplare, editorul a fost prezent la bal. Vă vine să credeți? Ce noroc! a răspuns ducesa râzând. Acum toată treaba este să protejăm restul orașului de ticălosul ăla. N-ar fi cel mai rău lucru din lume ca el să cadă pe mâini rele, undeva în East End.

Adelaide și-a ridicat privirea.

– Dumnezeu știe că există o mulțime de mâini rele care ar fi fericite să-l prindă.

– Și cică eu sunt cea periculoasă, a spus Imogen.

– Îți place să dai foc la lucruri.

– Cu substanțe chimice, a replicat Imogen. Nu cu propria furie.

Adelaide a zâmbit și a ridicat din umeri cu inocență.

– Fii serioasă, Imogen! Nu știu despre ce vorbești.

Neputându-se abține, Sesily a izbucnit în râs. Poate că Adelaide era considerată insipidă și blajină de majoritatea celor din Mayfair..., dar avea o slăbiciune aparte pentru justiție, un nemaipomenit simț al dreptății... și disponibilitatea de a face orice ca să împartă această dreptate.

– Ei bine, în orice caz, n-o să punem în practică nici unul dintre felurile voastre proprii de a face dreptate, a spus ducesa. Am aflat din surse sigure că Totting are un număr de datorii scadente în următoarele zile, luate de la creditori mai puțin înțelegători. Ce ghinion!

Ducesa de Trevescan avea o vastă rețea de informatori care se întindea de la palatele regale până la tavernele de pe docuri. Îi cunoștea pe toți escrocii nobili din Londra și pe o bună parte din cei mai puțin nobili. Totting avea nevoie de mai mult decât de noroc ca să scape nevătămat din colțurile întunecate ale Londrei.

– Dacă licheaua asta n-ar fi fost un vierme mizerabil, mi-ar fi părut rău pentru el, a spus Sesily.

– Lăsând la o parte starea persoanei lui, toată lumea se întreabă cine ar fi putut să-i afecteze reputația, a spus Adelaide.

– Am putea s-o numim reputație?

– Numai în rubrica asta sunt vehiculate o jumătate de duzină de nume.

– Poftim? a spus Sesily cu dezinvoltură, arătând spre farfuria prietenei ei. Ce e asta, calcan? Ai de gând să-l termini?

Adelaide a pus revista pe masă.

– Vrea cineva să convoace un reprezentant al maselor ei de adoratori, ca s-o hrănească?

Ducesa a făcut un semn cu mâna către un barman care trecea prin zonă. După ce s-a comandat mai multă mâncare, Adelaide a spus:

– Cei mai probabili vinovați par a fi un rival parlamentar și...

– Te rog, a spus Sesily. Nici măcar un singur bărbat din Camera Lorzilor n-are curajul.

– ...un parior căruia se pare că-i datorează o sumă de bani...

– Ilogic. O casă de pariuri i-ar fi stricat mai rău fața.

– Dar nu titlul! a proclamat Imogen, fericită.

Sesily a zâmbit cu mândrie.

– Nu. Cu siguranță că nu.

Adelaide a continuat:

– Și o fostă iubită care se pare că a fost devastată de pierderea lui.

Sesily a luat-o în derâdere:

– Ei bine, cu siguranță că acea femeie e un suspect desemnat de conte însuși, pentru că oricine cu jumătate de creier poate înțelege că nimeni n-ar fi devastat vreodată de pierderea unui om atât de infect.

Atunci când ea îl găsise pe conte în labirint, acesta nu fusese deloc amabil. Spre norocul lui Sesily, el acceptase băutura oferită de ea, așa că nu fusese nevoită să scoată cuțitul învelit sub fuste.

Lăsând la o parte activitățile nocturne ale lui Sesily și ale altora, femeile cu bun-simț nu ieșeau din casă fără să aibă o armă asupra lor. Cel puțin nu în Londra anului 1838. Faptul că pe tron se găsea o regină și nu un rege îi făcuse pe o mulțime de bărbați s-o ia razna.

– Ai grijă, Sesily, a spus ducesa, începi să pari supărată că numele tău nu e pe lista suspecților.

– Trebuie să recunoști că actuala listă dovedește o lipsă flagrantă de creativitate.

– Nu recunosc deloc așa ceva, atât timp cât asta o să țină atenția societății departe de adevăratul vinovat, a cărui identitate trebuie să devină cel mai bine păstrat secret din Londra.

– Mă rog, n-am nimic împotrivă, s-a învoit Sesily. Și atunci? Ce urmează după ce am închis capitolul rezervat Lichelei?

– În St. Giles există un cămătar care jecmănește văduve, a spus Imogen. Nu m-ar deranja să-l văd cum cade pradă ghiftuitului.

– Și Coleford, a intervenit Adelaide, invocându-l cu un glas plin de dezgust pe vicontele de la bal. Nu mi-e rușine să spun că sunt dispusă să fac aproape orice ca să-l distrug.

Se zvonea că lordul Coleford se folosea de poziția lui de binefăcător al spitalului Foundling ca să ajute o pereche de frați monstruoși să ia și cămașa de pe mame, cu promisiunea de a găsi copiii pe care acestea îi abandonaseră cu mult timp în urmă la orfelinat.

– Întâmplarea face că am aranjat ceva pentru tine în sensul ăsta. Cred că o să primești o invitație la cină din partea noii vicontese. Te îndemn s-o accepți, a spus ducesa, iar apoi i s-a adresat lui Sesily: Și tu trebuie să faci la fel!

Sesily a dat din cap în semn că era de acord, mai mult decât încântată de orice plan care ar fi putut să-l pună la pământ pe acel monstru.

– Vreo veste despre atacuri? a vrut să știe ea.

În ultimele câteva luni, la Londra avuseseră loc mai multe incidente violente. Asta se întâmplase în tripouri, taverne, bordeluri și multe alte stabilimente care aveau, cu toatele, un punct comun: erau în mare parte deținute și frecventate de femei.

Ceea ce începuse ca o mână de încăierări, o bătaie pe ici, pe colo, se agravase în ultimele săptămâni. Un bordel secret de lux din Kensington, deținut și administrat de femeile care lucrau acolo, fusese incendiat până în temelii. Chiar și localul de pe Shelton Street, numărul 72, unul dintre cele mai bine protejate cluburi din Londra, fusese atacat și distrus, iar acum era în curs de reconstrucție. Același lucru se întâmplase și cu un cazinou din apropiere, frecventat în exclusivitate de femei.

Acele stabilimente erau locuri în care femeile dețineau puterea. Iar atunci când venea vorba despre astfel de locuri, fie că era vorba de un tron, de un club sau de un labirint, existau bărbați care-și doreau să-l acapareze.

– Brutele sunt ușor de angajat, a spus ducesa, dar capetele lor cresc la loc ori de câte ori sunt retezate de pe trunchi. În momentul de față, mușchii par a fi The Bully Boys.[1]

[1] Băieții Bătăuși

Sesily a făcut o grimasă la auzul numelui bătăușilor de stradă care își ofereau serviciile celui care dădea mai mult.

– Nu ei sunt banii.

– Nu, a fost de acord ducesa. Presupun că sunt amestecați bani de la Camera Lorzilor. Nimănui nu-i place libertatea pe care o inspiră o femeie aflată pe tron, cu atât mai puțin bărbaților care beneficiază de pe urma menținerii femeilor sub papucul lor. Lucrăm la asta.

Sesily a gemut de frustrare. Cele patru căutau de luni întregi sursa acelor atacuri, iar ea era tot mai nerăbdătoare să dea de o pistă corectă în privința identității bărbaților care terorizau orașul. Între timp se ocupaseră de oameni ca Totting, care își meritau soarta.

– Sesily, a spus ducesa, ca și cum i-ar fi putut auzi gândurile.

Sesily și-a ridicat privirea.

– Da?

– Doar noi patru știm ce s-a întâmplat în grădinile mele, nu-i așa?

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Ducesa era îngrijorată că identitățile lor aveau să fie dezvăluite. Sesily a ridicat paharul ca să bea, ignorând freamătul amintirilor pe care i le evocase întrebarea. Caleb Calhoun, înalt și lat în spate, interpunându-se între ea și pericol.

– Ei bine, noi și domnișoara Fenwick.

S-a lăsat liniștea, punctată de strigătele și de râsetele din fundal, care păreau cumva mai puțin zgomotoase decât sunetul privirilor pe care le îndreptau asupra ei cele trei prietene.

Sesily și-a întors privirea spre restul sălii.

– O, iat-o pe Maggie, a spus ea, veselă, dându-și seama de ridicolul observației: bineînțeles că era Maggie!

Să fii la The Place însemna să fii în preajma lui Maggie O'Tiernen, proprietara și titulara localului, o femeie de culoare care părăsise Irlanda în favoarea Londrei în momentul în care reușise să-și construiască o nouă viață. Aici putea să trăiască liber, întruchipându-și sinele autentic, iar astfel construise una dintre cele mai primitoare locante din Londra. Oricine ai fi fost, pe oricine ai fi iubit, oricare ar fi fost drumul tău spre autocunoaștere, The Place avea un loc pentru fiecare femeie.

Sesily a încercat cu disperare să atragă atenția îndrăzneței și gălăgioasei Maggie, care bineînțeles că ar fi venit s-o salveze de privirile indiscrete ale însoțitoarelor ei. Dar acum Maggie se afla în fața unui public captivat, ocupată să spună una dintre delicioasele ei povești.

Imogen observase că ceva era în neregulă în conversația lor, ceea ce însemna că ceva era foarte în neregulă în conversația lor.

– Stați așa! Ce s-a întâmplat?

– Spune-ne, i-a cerut ducesa lui Sesily, dezinvoltă și în același timp deloc dezinvoltă, servindu-se cu încă un pahar de șampanie. Cum ai evitat să fii descoperită în grădinile mele?

– Ei bine, a răspuns Sesily, era întuneric.

Trei perechi de sprâncene s-au ridicat în jurul mesei.

– O spun cu toată afecțiunea, ești cea mai nepricepută mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată, a declarat Adelaide.

– Nu ne putem petrece toată viața mințindu-i pe nobili și furându-le secretele, Adelaide.

– Și de ce nu? a replicat Adelaide.

Ducesa a suspinat.

– Cine știe, Sesily?

Sesily s-a uitat la ducesă, femeia care le adunase pe toate împreună.

– Am sentimentul că m-ai întrebat asta doar ca să obții un efect dramatic.

Buzele roșii ale ducesei s-au arcuit.

– Bineînțeles că da. Crezi că te-am trimis să te ocupi de acea problemă anume fără să-ți asigur spatele?

Iritarea lui Sesily a crescut.

– Ai avut paznici în grădină?

– Dacă aș fi știut că cineva o să aibă... atât de multă grijă de tine...

Ducesa a lăsat fraza neterminată, dar Adelaide și Imogen s-au agățat de cuvinte precum se agață pisicile de perdele.

– Stai așa!

– Cum a avut grijă de ea?

La naiba! Trebuia să le spună. Erau necruțătoare.

– Nicicum!

– N-aș numi asta chiar nicicum, a răspuns ducesa.

Sesily i-a aruncat o privire.

– N-ar spune nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat.

– Cine n-ar spune niciodată?

– Și ce s-a întâmplat?

Sesily și-a subțiat buzele spre ducesa care mângâia cu nepăsare marginea paharului de șampanie.

– Toată lumea crede că ești mai presus de bârfe și de orice emoții, dar e limpede că, de fapt, tu te hrănești cu ele.

Fața ducesei s-a destins într-un zâmbet larg.

– Sinceră să fiu, da.

Sesily a gemut, în timp ce ducesa a continuat:

– Și ar fi bine să le spui adevărul, înainte ca Imogen să se hotărască să folosească cea mai recentă modalitate pe care a născocit-o, ca să te facă să te grăbești.

La semnalul potrivit, Imogen a spus:

– Știați că dacă introduci așa cum trebuie o batistă într-o sticlă de alcool, iar apoi îi dai foc, ai tot ce-ți trebuie pentru o explozie minunată?

– Adevărul e că nu știam, a răspuns Sesily.

– Ți-ar putea fi de folos în relația cu cel cu care te-ai văzut în grădină, asta e tot ce vreau să spun.

– Nu-i nevoie să-l arunc în aer, a declarat Sesily. Caleb Calhoun face afaceri cu sora mea. Și chiar dacă n-ar face, el e oricum prietenul ei. Asta e o garanție suficientă că n-ar dezvălui niciodată ceea ce a văzut în grădinile ducesei.

– N-a văzut-o pe ea în grădini, a precizat Imogen.

– Abia dacă îl cunoaștem, a adăugat Adelaide.

Lui Sesily nu-i plăcea faptul că se simțea atât de defensivă în legătură cu Caleb, care în ultimii doi ani nu făcuse cine știe ce ca să merite s-o apere. El abia dacă era la Londra, iar atunci când era, părea să facă tot posibilul ca s-o evite și asta o enerva, dacă era să fie sinceră. Dar unii bărbați erau pur și simplu cumsecade. Iar el era unul dintre ei.

„Nu sărută deloc ca un bărbat cumsecade."

Sesily și-a alungat din minte acel gând, în timp ce ducesa a spus:

– Atunci când vine vorba de confidențialitate, nu-mi place să mă bazez pe loialitatea teoretică. Am nevoie de dovada confidențialității sau de o asigurare a loialității, a spus ea lăsându-se pe spate

în scaun și făcând să-i strălucească uimitorul colier cu diamante pe care-l purta. Caleb Calhoun nu-i prost, iar dacă-ți dă atenție...

– Nu-mi dă.

Ducesa i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Dacă-ți dă atenție, a repetat ea, înseamnă că ne dă atenție nouă, astfel încât n-o să-i ia mult timp ca să-și dea seama că nopțile noastre de desfrâu de la The Place nu sunt chiar ceea ce par a fi. Avem nevoie de o garanție. Ceea ce înseamnă că e timpul să descoperim secretele americanului.

– Ți-am spus, el n-o să spună nimic. Chiar dacă n-ar fi prietenul Seraphinei... chiar dacă n-ar avea zeci de mii de lire sterline băgate în afaceri cu ea de ambele părți ale Atlanticului, nu e chiar îndatorat aristocrației.

– Și știi asta pentru că...

– E american.

Ducesa a analizat vorbele lui Sesily.

– Ei bine, american sau nu, face suficiente afaceri de partea asta a Atlanticului cât să vreau să fiu absolut sigură de loialitatea lui. Și aș vrea ca loialitatea asta să fie față de noi.

– Informații.

Nu era un salt greu de făcut. Ducesa își petrecuse o viață întreagă manevrând acel anume tip de monedă și, în ultimii doi ani, Sesily, Adelaide și Imogen i se alăturaseră. Împreună dețineau unele dintre cele mai prețioase secrete ale orașului, înțelegând ceea ce nu mulți înțelegeau: că secretele păstrate erau mai puternice decât cele dezvăluite.

Dar mai întâi trebuia să existe un secret, pentru ca acesta să poată fi dezvăluit. Sesily a clătinat din cap.

– Nu e nimic de știut despre el.

– Hmmm...

– Credeți că timp de doi ani n-am stat cu ochii pe omul care face afaceri cu sora mea?

– Ei bine, în primul rând nu cred că-l urmărești pentru că face afaceri cu sora ta. Iar dacă ceea ce s-a petrecut în grădinile mele e un indiciu, cu siguranță că l-ai urmărit.

Lui Sesily nu i-a plăcut declarația dezinvoltă a ducesei, dar și-a mușcat limba.

– Stai așa! a spus Imogen făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat în grădinile ei?

– Nimic! Am făcut ce trebuia să fac ca să nu fiu descoperită.

O, Doamne! Se înroșise? Groaznic. Asta era îngrozitor.

Ducesa a zâmbit și a mai sorbit din șampanie. Sesily a încercat să distragă atenția de la ea:

– Oricum, cine bea șampanie într-o tavernă?

Prietena ei a ridicat din umeri.

– Ducesele.

– Tu și Calhoun ați...? întrebă Adelaide, care apoi făcu o pauză, după care a reluat, coborându-și vocea până la cea mai zgomotoasă șoaptă pe care Sesily o auzise vreodată: Știi tu!

– Vrea să știe dacă te-ai tăvălit cu el, a spus Imogen fără menajamente.

– Da, Imogen, am înțeles atâta lucru, a răspuns Sesily după o pauză. Nu, n-am făcut-o. Credeți sau nu, Caleb Calhoun nu face parte din jumătatea din Londra despre care credeți că dorește să se culce cu mine, a declarat ea, păștränd apoi un moment de tăcere și pe urmă adăugând: De asemenea, ne-ar prinde bine tuturor să găsim alte cuvinte prin care să denumim actul ăsta, fiindcă cele de care ne-am folosit până acum nu sunt deloc... plăcute.

– Ce ai prefera? Ați „discutat despre vreme"? Ați „jucat crichet"?

Adelaide a râs.

Sesily i-a aruncat o privire și a spus:

– N-o încuraja.

– Ați „tuns gardul viu"?

– Serios vorbind, orice lucru sună desfrânat atunci când îl spui astfel, Imogen, a subliniat Adelaide.

Imogen a zâmbit.

– Așa e, nu?

Din fericire, ducesa și-a ales acel moment ca să intre în luptă.

– Nu s-a discutat despre vreme, nu s-a jucat crichet și nici nu s-a tuns gardul viu. Sesily a făcut ceea ce trebuia ca să nu fie descoperită.

– Adică?

– L-am sărutat.

– Cred că lui i-a plăcut, a fost de părere Adelaide.

– Am putea folosi asta împotriva lui, a spus Imogen. Surorii tale n-o să-i placă deloc că el te-a compromis.

Era mult mai probabil ca Seraphina să creadă că cel compromis fusese Caleb. Dar înainte ca Sesily să poată sublinia asta, ducesa a decretat, ca și cum ar fi purtat o conversație perfect obișnuită și n-ar fi discutat despre șantajarea bărbatului pe care Sesily îl sărutase cu trei nopți în urmă:

– Nu e suficient.

– N-o să folosim asta împotriva lui! a spus Sesily, plină de jenă. Aș prefera ca toată lumea să uite că s-a întâmplat.

– Aha, a spus Imogen.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ți-a plăcut!

Doar că îi plăcuse. Îi plăcuse foarte mult.

– O, nu! Ți-a plăcut!

Observația venise de la Adelaide. Afurisita de Adelaide, care întotdeauna vedea totul.

– De fapt, da, a bombănit Sesily.

– Iar el...

– A părut complet indiferent, a spus ea, urând îmbufnarea care i se strecurase în vorbe.

Toate cele trei femei s-au aplecat în față.

– Ce...

– Stai așa!

– E clar că-i un idiot!

Poate că cele trei o scoteau din sărite pe Sesily, dar în acel moment ea nu și-ar fi putut dori prietene mai bune. Toate trei păreau absolut insultate, iar ea s-a simțit pe dată mai bine în legătură cu toată povestea.

Un pic mai bine.

Pentru că Sesily aștepta de doi ani să-l sărute pe Caleb Calhoun și, din toate zecile de sute de moduri în care își imaginase reacția lui, nu-și închipuise nici măcar o dată că el ar fi putut rămâne indiferent.

Și-l imaginase devastat de acel sărut. Distrus. Din când în când, Sesily își permisese să-și imagineze marea brută îngenunchind și mulțumindu-i creatorului său pentru asta.

Dar nu și-l imaginase niciodată indiferent.

„La naiba!"

Pentru o clipă, în noaptea aceea, sub teiul din grădina ducesei, atunci când mâna lui îi cuprinsese talia, o ținuse strâns lipită de el

și căldura lui îi arsese pieptul, iar sărutul lui avusese gustul și mirosul unui whisky scoțian, Sesily crezuse pentru o clipă că el fusese mișcat. Ar fi putut jura că buzele lui se înmuiaseră. Ar fi putut jura că auzise la el un ușor geamăt venit din străfundul gâtului.

Dar apoi Totting ieșise din labirint și Calhoun o privise în același mod în care o făcea întotdeauna, în momentele trecătoare în care se afla pe pământ britanic și-și găsea timp și disponibilitate să-i arunce o privire. O scrutase cu ochi lipsiți de emoție, de parcă ar fi putut la fel de bine ca în locul ei să fi sărutat teiul.

Dezinteresul lui în ceea ce-o privea era lucrul cel mai neplăcut dintre toate. În treizeci de ani, Sesily Talbot stârnise multe, multe emoții din partea lumii în general. Se distrase și ispitise, își câștigase prieteni și curtase străini, fusese motiv de încântare și, din când în când, de dezgust. Dar niciodată ea nu fusese ușor de uitat.

Da, dezinteresul lui în ceea ce-o privea rămânea partea cea mai neplăcută a întregii povești.

Însă chiar mai neplăcut decât asta era faptul că ea își dorea cu disperare să fie de neuitat pentru Caleb Calhoun.

Deși, ca să fie sinceră, rareori era sigură dacă voia să fie ținută minte mai degrabă pentru o îmbrățișare pasională decât pentru un pumn pasional pe care să i-l fi tras în nas. Poate că cele două forme de pasiune nu erau chiar atât de diferite, la urma urmei.

– Ești foarte sigură că nu vrei să testez pe el bomba mea cu gin? a întrebat Imogen, întrerupându-i gândurile.

– Nu-i chiar cea mai proastă idee pe care am auzit-o, a răspuns Sesily.

– Asta ar rezolva problema pe care ne-o creează faptul că el știe mai multe decât ne-am dori, a spus ducesa. Deși, sinceră să fiu, s-ar putea să dăm dovadă de prea multă blândețe. Acum sunt de două ori mai interesată de secretele lui. Pentru securitatea noastră și pentru onoarea ta.

– Nu poți să-l pedepsești pe omul ăla pentru că nu mă vrea.

Ducesa a mijit din ochi.

– De ce nu?

Sesily a râs din nou.

– Oricum, nu e nimic de găsit. Nu bea și nu joacă jocuri de noroc în exces. Nici măcar nu merge la un club de pe aici.

Atunci când se afla la Londra, Caleb era fie la taverna pe care o deținea împreună cu sora ei, fie în casa din oraș pe care o avea în Marylebone, făcând ceea ce făceau toți bărbații holtei în casele lor.

– Nici unul dintre localurile din St. James's n-ar primi un american, a spus Imogen.

– Fallen Angel[1] l-ar primi cu plăcere, a subliniat Sesily referindu-se la cazinoul din St. James's care făcea ca restul cluburilor pentru domni din apropiere să pară insuportabil de plictisitoare. Dar el nu-și dorește asta; vă spun, e un ins cu totul neinteresant.

Cel puțin așa își spunea ei înseși.

– Hmmm, a mormăit din nou ducesa. Și nu ți se pare ciudat? N-are chiar nici un secret?

– Toată lumea are, a precizat Adelaide. Ăsta-i adevărul.

– Te oferi să i le smulgi tu? a bravat Sesily, urând gustul acelei vorbe de duh pe limba ei.

– Nu. Dar haide să vorbim pe șleau, Sesily! Dacă un om precum Calhoun trăiește ca un călugăr, asta e dovada sigură că ascunde ceva, a fost ea de părere, adăugând după o scurtă pauză: Ceva valoros, probabil.

Adelaide avea dreptate, bineînțeles. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Sesily ar fi simțit la fel.

– Ei bine, ceea ce ascunde nu-i aici. Probabil că e în America, a spus ea. De asta e Caleb Calhoun mereu acolo și niciodată aici.

Nu că lui Sesily i-ar fi păsat unde se afla el.

Minciună.

Ducesa a clătinat din cap.

– În cel mai bun caz, ne-ar lua trei luni să obținem răspunsuri din cealaltă parte a lumii. Trebuie să acționăm acum.

Sesily și-a înăbușit iritarea, știind că ar fi trebuit să fie de acord cu planul ducesei. Caleb fusese martor la acțiunea lor clandestină. Ea ar fi trebuit să fie la fel de preocupată să se asigure de tăcerea lui ca și celelalte trei prietene ale ei. Dar ea nu voia să-i cunoască secretele. Nu voia să aibă nici un motiv în plus pentru care să se gândească la acel om.

Și totuși, nu voia nici ca altcineva să-i cunoască secretele.

[1] Îngerul Căzut

– Îmi imaginez că sora ta are niște idei, a spus ducesa fără menajamente. Poate că o să-i fac o vizită.

– Nu.

La auzul acelei replici tăioase, cele trei prietene au căscat trei perechi de ochi. Sesily și-a dres glasul și a continuat:

– Ceea ce vreau să spun e că o s-o fac eu.

Ducesa a ridicat din sprâncene.

– Nu cred că asta-i o idee bună, Sesily.

– De ce nu? a întrebat Adelaide, mereu atentă, cu ochii enormi în spatele ochelarilor.

Imogen a devenit, în sfârșit, interesată de conversație.

– Da, de ce nu? a întrebat ea uitându-se la ducesă, apoi iar la Sesily, care n-a tresărit din cauza privirii ațintite asupra ei.

– Pur și simplu, a răspuns ducesa așezându-se înapoi pe scaun și luându-și o expresie care o îndemna pe Sesily într-un mod cât se poate de clar: „Spune-le tu sau o fac eu".

Sesily a suspinat, iar apoi a mormăit:

– Bine. Pentru că odată... cu foarte mult timp în urmă...

– Nu chiar cu atât de mult timp în urmă, a intervenit ducesa.

Dacă asasinarea unei ducese n-ar fi însemnat o crimă care atrăgea pedeapsa capitală...

– Acum doi ani... M-am gândit că poate el era...

Alesul.

La masă s-a așternut tăcerea, ca și cum Sesily ar fi rostit acel cuvânt cu voce tare.

– Of!

Auzind răspunsul blând și înțelegător al lui Adelaide, Sesily a tresărit.

– După cum am spus, asta a fost cu ani în urmă.

– Doar cu doi ani în urmă, totuși, a subliniat ducesa. Și ai avut inima frântă, dacă îmi amintesc bine.

– N-a fost ceva care să-mi frângă inima, a răspuns Sesily. A fost o respingere. Cu toții suntem respinși la un moment dat.

– Nu și tu, a spus Imogen.

– Ei bine, atunci chiar așa am fost. Și, oricum, m-am înșelat.

– Orice-ar fi, propun să încercăm noua mea bombă pe el.

– Cum anume? a întrebat Adelaide.

– Am putea s-o facem la el acasă, fiindcă nu cred că Seraphinei i-ar plăcea dacă i-am arunca taverna în aer.

– Imogen, n-am întrebat cum să-l aruncăm în aer pe Calhoun, a spus Adelaide. Cum i-a frânt inima lui Sesily?

Asta era umilitor.

– El..., a început Sesily pe un ton ezitant. Sinceră să fiu, expresia „mi-a frânt inima" e chiar exagerată.

– El i-a refuzat avansurile și a părăsit țara. În aceeași zi.

– La naiba, ducesă! a exclamat Sesily făcând ochii mari, în timp ce cerceii ei cu diamante sclipeau în lumina lumânărilor. Încerc, pur și simplu, să trec peste asta!

– I-ai spus? Că te-ai gândit că el ar fi putut să fie...

„N-o spune!"

Sesily a întrerupt-o pe Adelaide:

– Am făcut-o.

– O, Doamne! Ce umilitor!

– Nu mai mult decât faptul că v-am povestit asta, a zis Sesily.

– Și ce a spus el? a întrebat Imogen.

„N-a spus nimic. Doar a..."

– După cum v-am zis, a plecat.

– Ei bine, acum s-a întors, așa că în continuare sunt în favoarea variantei de a-l arunca în aer.

Sesily a suspinat, exasperată.

– Putem să încheiem aici?

Nimeni n-a insistat pentru mai multe informații, slavă Domnului, iar ea a adăugat:

– Vă spun, nu trebuie să ne îngrijorăm din pricina lui. Doar n-a convocat copoii din Bow Street ca să investigheze ceea ce s-a petrecut în grădinile reședinței Trevescan.

– Ești sigură? a întrebat Adelaide.

– Destul de sigură.

– Hmmm...

Sprâncenele lui Sesily s-au unit.

– De ce?

– Probabil că asta nu înseamnă nimic, a spus Adelaide, dar domnul Calhoun tocmai a intrat pe ușă.

Sesily a avut nevoie de tot autocontrolul pe care îl deținea, ca să nu se întoarcă și să se uite.

– Ce naiba caută aici? Are o cârciumă foarte frumoasă la nici cinci minute de mers pe jos de aici înspre vest.

– Nu știu, dar nu-mi place.

Ochii lui Adelaide s-au îngustat în spatele ochelarilor.

– De ce nu?

Lui Sesily i s-a strâns stomacul.

„Nu te uita. Nu te uita."

– E împreună cu Thomas Peck.

Atunci s-a uitat și l-a reperat instantaneu pe Caleb. Ignorând felul în care îi bătea inima în piept, l-a analizat pe tovarășul lui cel bărbos, mai înalt decât el și la fel de lat. Thomas Peck, mândria întregii Bow Street, iar acum una dintre cele mai cunoscute fețe ale Poliției Metropolitane.

– Dacă domnul Calhoun umblă în compania asta, a spus ducesa, mereu plictisită, se pare că până la urmă o să avem nevoie de secretele lui.

Astfel s-a decis direcția de acțiune a celor patru doamne. Sesily s-a ridicat, știind ce avea de făcut.

– Mă duc să-i aflu secretele.

Capitolul 4

Ce căuta ea acolo?

Nu că el ar fi trebuit s-o observe. Erau zeci de femei în tavernă și, din pricina valului de căldură și de parfum care îl izbise atunci când intrase pe ușă din seara răcoroasă de afară, avusese senzația că erau o sută.

Localul lui Maggie O'Tiernen era întotdeauna plin de femei, lucru de înțeles, fiindcă promitea siguranță, securitate și lipsa cenzurii pentru femeile de toate categoriile sociale, îngăduindu-le un nivel de intimitate și privilegii pe care rareori și le permiteau în alte taverne.

Caleb își petrecuse viața în astfel de locuri. Era proprietarul a douăsprezece stabilimente și muncise din greu ca să le transforme

în locuri care să primească femei. Dar, în timp ce tavernele lui fuseseră transformate astfel încât să pună la dispoziție acea facilitate, The Place așa fusese construit.

Drept care localul lui Maggie era plin în fiecare seară. Plin de femei care dansau, beau și râdeau, ele fiind îndeajuns de numeroase încât să facă dificilă identificarea uneia anume din toată mulțimea. Multe dintre ele aveau zâmbete largi și râsete nestăpânite. Multe dintre ele aveau pielea netedă și forme sinuoase. Multe dintre ele erau brunete. Multe dintre ele erau frumoase.

N-ar fi trebuit s-o observe în mod deosebit pe vreuna.

Bineînțeles c-o observase. Abia apucase să privească mulțimea, să bage de seamă grupul care dansa în lumina lămpii de la marginea îndepărtată a încăperii, să audă clinchetul greu al paharelor din dreapta lui și râsul adânc și zgomotos al lui Maggie de la bar, să simtă mirosul de parfum, de bere și de ceva delicios care venea dinspre bucătării... că a văzut-o și pe ea.

El se afla prea departe ca s-o observe. N-ar fi trebuit să poată să-i vadă părul negru ce strălucea în lumina portocalie a barului în clipa în care ea s-a întors cu fața la el. N-ar fi trebuit să poată detecta pata de roșu de pe buzele ei sau decolteul adânc al rochiei pe care o purta și care fusese în mod clar cumpărată de la însuși diavolul. Nu că ar fi trebuit să fie în stare să-i vadă veșmintele dezmățate sau felul în care acestea îi încadrau sânii împinși în sus și curba șoldurilor. Și nici n-ar fi trebuit să fie în stare s-o audă râzând peste mulțimea de oameni, sau să-i simtă mirosul, cald și delicat precum cel al tartei de migdale.

Dar a observat-o. Imediat.

Pentru că el fusese întotdeauna capabil să vadă astfel de lucruri. Să le audă. Să le miroasă. Din momentul în care o cunoscuse, cu doi ani în urmă.

– La naiba!

Ce căuta ea acolo?

Lângă umărul lui, Thomas Peck, unul dintre cei mai buni detectivi din Londra, a înțepenit.

– Vezi ceva?

Întotdeauna. Dacă ea era acolo, el o vedea.

– Nu. Haide să mergem la Maggie și apoi să plecăm.

Caleb și-a croit drum prin încăpere, foarte conștient de atenția pe care i-o acorda o masă plină de femei din stânga lui. Nu era prost; știa că aparținea acelui gen de persoane pe care oamenii le remarcau, iar un astfel de lucru era de două ori mai adevărat în clipa în care el era unul dintre cei doi bărbați dintr-o încăpere. Nu-i plăcea să se afle în The Place atunci când localul era plin, nu-i plăcea să se simtă ca și cum ar fi încălcat o proprietate privată.

Făcând tot ce putea ca s-o ignore pe Sesily, Caleb și-a redirecționat atenția către proprietara de la The Place, care se înălța deasupra tuturor, cu părul negru răsucit și pieptănat în sus, domnind peste supușii ei în timp ce turna bere, flirta fără discernământ și privea mulțimea. Tocmai era aplecată deasupra barului, într-o conversație intimă cu o indiancă așezată de cealaltă parte a tejghelei, când a întâlnit privirea lui Caleb. Mirată, și-a încrețit fruntea, bărbații nefiind clienți obișnuiți la The Place, mai ales la ora aceea. Apoi atenția i s-a îndreptat spre tovarășul lui, pe care l-a recunoscut imediat, lucru ce s-a reflectat imediat în expresia ochilor ei negri. Ridicând dintr-o singură sprânceană în direcția lui, Maggie a indicat capătul îndepărtat al barului, unde era mai liniște.

Deși cu Sesily Talbot pe aproape, n-avea să fie liniște pentru mult timp.

Cu o expresie hotărâtă pe față, Caleb a urmat instrucțiunile lui Maggie, care s-a întors la conversația ei. L-a condus pe Peck prin sală, încercând să nu observe pătrunzătoarea privire albastră care îi urmărea mișcările de la masa ascunsă în colț.

În timp ce-și croiau drum, Peck a întrebat:

– Ești sigur că O'Tiernen o să stea de vorbă cu noi?

– O să stea de vorbă cu mine, a răspuns Caleb, dar bănuiesc că știai asta, altfel n-ar fi trebuit să mă convingi să vin cu tine.

– Nu te-am forțat, Calhoun. Ți-am cerut o favoare.

– Corect, a fost de acord Caleb. Și am acceptat pentru că sunt un om generos, nu pentru că ești unul dintre băieții lui Peel.

Lui Peck nu-i plăcea acel calificativ neoficial, dar, ca regulă generală, Caleb nu se încredea în uniforme, așa că n-avea de gând să facă pe șarmantul. Totuși, Peck știa că n-ar fi reușit să treacă de ușă dacă n-ar fi fost însoțit de Caleb, iar acesta n-ar fi garantat pentru el.

– Nu poți să negi că faptul că-ți rămân dator nu-i cel mai rău lucru din lume.

Caleb nu se putea gândi la multe lucruri mai rele decât să se afle în preajma unui ofițer de poliție, dar presupunea că Thomas Peck nu era chiar cel mai rău dintre ei. Era un tip decent, care își făcuse un renume înainte de formarea Poliției Metropolitane, trecând drept unul dintre puținii reprezentanți ai trupelor Bow Street Runners cărora le păsa mai degrabă de un act de justiție cinstit decât de umplerea buzunarelor.

Atunci când Peck venise la The Singing Sparrow mai devreme în acea zi, făcuse asta cu gândul la dreptate. În ultimele luni, o jumătate de duzină de localuri din East End, toate deținute sau administrate de femei, fuseseră devastate în urma unei scandal, a unei năvale a huliganilor sau a unui jaf și nici unul dintre evenimente nu fusese raportat. Peck nu era prost și știa că se întâmpla ceva, așa că voia să dea de cap problemei.

Dar pentru asta trebuia să găsească pe cineva dispus să vorbească. Lucru pe care n-avea să-l obțină în majoritatea cluburilor, acestea fiind unele exclusiviste, cu liste private de membri, liste ce conțineau numele unora dintre cele mai bogate femei din Londra. Thomas Peck, care abia știa să lege o cravată, n-avea acces pe ușile acelor localuri.

Însă The Place avea o ușă care se deschidea, chiar dacă bărbații erau rareori bine-veniți acolo. Totuși, polițistul era destul de deștept încât să nu vină singur la The Place. Întrebările lui nu erau genul de întrebări la care se răspundea ușor, pentru că Scotland Yard nu era genul de stabiliment în care cineva de acolo, din adâncul străzilor sinuoase din Covent Garden, să aibă încredere.

Dacă Peck avea de gând să obțină mai multe informații despre cel care era atât de plin de furie și dorință de răzbunare încât să atace fiecare dintre locurile sigure pentru femei, polițistul avea nevoie să fie însoțit de cineva pe care Maggie să-l cunoască. Și, deși Caleb ar fi preferat mai degrabă să-și mănânce un picior decât să se afle în compania unui membru al Poliției Metropolitane, voia să fie prins cel care dădea iama prin localurile din Garden. Și și-o dorea nu numai pentru că The Singing Sparrow primea femei și era deținut de una.

Dar dacă oamenii nu spuneau nimic despre atacuri, era nevoie de mai mult decât de noroc pentru ca răufăcătorii să fie prinși, ceea ce însemna că Peck s-ar fi putut dovedi util. La asta se

adăuga faptul că refuzul cererii lui Peck ar fi atras atenția Scotland Yardului, iar Caleb nu putea risca așa ceva.

Ceea ce însemna că el se afla acolo pentru afaceri, nu pentru femeia care se sprijinea grațios de bar la nici zece pași de locul în care îl aștepta Maggie. Caleb i-a întâlnit ochii albaștri pentru o fracțiune de secundă, iar apoi și-a întors privirea.

Avea propriile probleme de rezolvat în acea seară. Sesily Talbot trebuia să aștepte.

„Eu reprezint problemele, americanule. N-ai observat?"

Ca și cum vreunui muritor i-ar fi putut scăpa asta!

Maggie îi aștepta în celălalt capăt al barului.

– Ai uitat să-ți potrivești ceasul, americanule? Ar trebui să știi că n-aveai de ce să-mi treci pragul la ora asta. Și, pe deasupra, într-o companie atât de nesuferită!

Lui Maggie îi dispăruse zâmbetul dezinvolt pe care îl afișa pentru cliente. Și-a înclinat capul în direcția detectivului de poliție, înainte să adauge:

– Îmi strică afacerea.

Caleb a dat din cap, întorcându-se cu spatele la Sesily, care se instalase la bar și care urmărea fără reținere spectacolul.

– Și pe a mea, la fel.

– Da, a fost de acord Maggie, vorbind cu accent irlandez. Dar asta mă privește mai puțin. Așa-i?

– Ce ne torni?

Maggie a mijit din ochi și s-a întors cu spatele, umplând o halbă dintr-un butoiaș aflat în apropiere. Punând-o pe bar, a spus:

– Cerșetorii nu pot alege, americanule!

Caleb a ridicat paharul și a închinat în cinstea ei.

– Asta cam așa e.

A luat o înghițitură zdravănă, așteptându-se la poșirca obișnuită care se găsea în orice tavernă din Londra, dar descoperind în schimb o băutură tare, cu gust neașteptat. A luat paharul de la gură și l-a cercetat, iar apoi s-a uitat la patroană și a întrebat-o:

– Ce-i asta?

Ea a zâmbit. Nimănui nu-i plăcea un secret atât de mult pe cât îi plăcea lui Maggie.

– O să-ți dea la cap, nu?

– Mai mult ca sigur. De unde ai luat-o?

– E un berar nou în oraș.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc.

– Să vedem. Nu mă simt prea generoasă față de tine, americanule, din moment ce mi-ai adus Yardul în local, a răspuns ea uitându-se la Peck.

– Nu sunt aici pentru bere, a spus acesta.

– Imaginează-ți surpriza mea, a replicat ea cât se putea de sec.

Inspectorul detectiv s-a aplecat suficient de mult deasupra barului încât vorbele lui să nu poată fi auzite peste vacarmul din tavernă.

– Sunt pe urmele băieților care au făcut deranj în local acum câteva săptămâni.

Era o exprimare nefericită, însă Caleb n-avea de gând să-l ajute pe Peck să-și îndrepte greșeala, fiindcă Maggie i-a aruncat o privire tăioasă și și-a smuls o cârpă de bucătărie de la brâu, începând să curețe, cu mișcări dramatice, mahonul strălucitor al barului.

– Unde au făcut deranj?

Era o neînțelegere deliberată. Caleb auzise de pagubele produse la The Place. Scaune și mese distruse, lămpi și perdele smulse din pereți și de la ferestre, o încăpere plină de butoaie de bere sparte în bucăți, cele două ferestre care dădeau spre stradă – sparte și ele înainte ca Maggie și câțiva clienți fideli să apuce să-i alunge pe infractori folosind drept arme un ciob de oglindă spartă și un satâr de bucătărie, oricât de incredibil ar fi părut asta.

– Domnișoară O'Tiernen, ai avut localul închis timp de o săptămână după aceea, a spus Peck, neîncrederea din tonul lui scăzând șansele ca ea să-i dea vreo informație utilă.

Maggie și-a întors privirea rece, ca de gheață, spre el.

– Am făcut renovări.

Existau o mie de motive din care Maggie n-ar fi vrut ca Scotland Yardul să afle tot ce știa ea, iar Caleb a recunoscut cel puțin o duzină dintre ele în ochii femeii. Inclusiv unul care nu-i plăcea: frica.

Peck și-a coborât vocea.

– Cred că bărbații care au atacat The Place sunt membri ai unei bande cunoscute, Bully Boys, care săvârșește crime în toată Londra, și aș vrea să te ajut.

Ea s-a uitat atunci la Peck, cu neîncrederea zugrăvită pe față.

– Ai vrea să mă ajuți, a spus, iar apoi s-a oprit, reluând după o scurtă pauză: Domnule inspector, intri aici și-mi vorbești despre

Bully Boys de parcă nu i-aș cunoaște de pe vremea când dumneata încă învățai să tragi cu pistolul ăla drăguț pe care îl porți prins la spate. Femeile din încăperea asta au uitat mai multe despre Bully Boys decât au aflat vreodată oamenii dumitale.

Dacă însoțitorul lui Peck n-ar fi avut nici un amestec în scena care se petrecea sub ochii lui, ar fi fost impresionat de răspunsul obraznic al lui Maggie. Chiar i l-ar fi răsplătit făcându-i cinste cu un pahar.

Maggie a încheiat spunând:

– Am avut localul închis pentru renovare.

Peck a înțepenit de frustrare, iar Caleb a intervenit înainte ca polițistul să facă în așa fel încât să li se interzică amândurora accesul în The Place. N-aveau să primească informații de la Maggie. Nu în seara aceea. Și posibil că nici altă dată. Caleb și-a pus o mână pe umărul lui Peck.

– Renovări să fie.

– Iar dacă nu sunteți aici ca să-mi distrați clientele cu o încăierare, a spus ea plimbându-și în mod provocator privirea peste piepturile late ale ambilor bărbați înainte de a-l privi pe Caleb în ochi, atunci nu sunteți bine-veniți în timpul orelor de lucru. Vă propun să vă întoarceți la cârciuma voastră, iar tu, i s-a adresat ea polițistului, cu un zâmbet fals pe față, întoarce-te să muncești pentru Majestatea Sa. N-avem nevoie de tine aici. Doar dacă nu cumva vrei să ne lași să aruncăm o privire la mușchii ăia.

Maggie a rostit ultimele cuvinte pe un ton ridicat, iar Caleb a scrâșnit din dinți, știind fără urmă de îndoială că cel puțin o femeie din încăpere avea să răspundă acelei provocări.

– Ai de gând să lupți, americanule?

O, Doamne! Sesily apăruse lângă umărul lui, suficient de aproape ca să-l atingă. Oare când se mutase de la locul ei? Oare cum de nu-și dăduse el seama? Caleb s-a întors și i-a aruncat cea mai rece privire a lui, dorindu-și să-și mențină pulsul constant.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Sesily i-a cercetat din priviri pe cei doi bărbați. A zăbovit un pic prea mult asupra lui Peck. Suficient de mult încât Caleb să se gândească serios să accepte oferta de încăierare.

Ce putea să-i facă femeia aceea!

– Spune-mi, domnule inspector, cine crezi că ar câștiga într-o astfel de luptă?

Peck a ridicat din sprâncene, surprins de întrebarea aceea neașteptată.

– Poftim, doamnă?

– Nu-i nevoie să respectăm uzanțele. Te rog să-mi spui Sesily.

Apoi ea i-a zâmbit larg și afectuos, strălucirea acelui zâmbet orbindu-l pe detectiv și făcându-l pe Caleb să se întrebe care ar fi fost cea mai bună metodă de a se descotorosi de cadavrul unui ofițer al Poliției Metropolitane.

Asta a fost de ajuns.

– Nici să nu te gândești să-i spui așa, Peck!

Sesily a căscat niște ochi mari și inocenți. Ca și cum o diavoliță ca ea ar fi avut vreun dram de nevinovăție!

– Dar, domnule Calhoun, nu știam că ești în măsură să decizi cum îmi spun alții, a spus ea, iar apoi și-a îndreptat zâmbetul obraznic înspre Peck. Domnule inspector detectiv, ești mult mai mult decât bine-venit să-mi spui Sesily, dar cu condiția să-mi zici cine crezi că ar triumfa într-o luptă dintre voi doi.

Peck nu era prost și nici călugăr, așa că i-a aruncat lui Sesily Talbot un zâmbet cuceritor și a declarat:

– Mă aștept ca eu să fiu acela, milady.

Folosirea apelativului ce indica titlul de noblețe a fost singurul motiv din care Thomas Peck, mândria Scotland Yardului, a rămas în picioare în acel moment, mai ales atunci când Sesily s-a apropiat, prelingându-se ca o liană printre Caleb și polițist. Sau prelingându-se ca unul dintre acei șerpi care-și strâng prada până când aceasta ajunge să se sufoce, după care o mănâncă dintr-o singură înghițitură enormă.

Sesily și-a ridicat bărbia și l-a privit în față pe polițist, despre care Caleb își imagina că unele femei l-ar fi putut găsi atrăgător dacă le-ar fi plăcut barba și chipurile ce păreau cioplite în marmură.

– Cât de multă încredere ai în tine!

– O, facem un pariu? O să fie o luptă?

Imogen Loveless sosise la fața locului, iar cuvintele ei erau directe și însetate de sânge.

– O doamnă poate visa, a răspuns Sesily, toată numai un flirt. În momentul de față, discutăm despre cel care o să câștige.

– Nu toți discutăm despre asta, a mormăit Caleb făcând un pas înapoi atunci când Lady Imogen s-a înghesuit lângă Sesily și s-a ridicat pe vârfuri ca să se uite mai bine la umerii lui Peck.

Acesta din urmă a privit-o, drept care și-a îndreptat spinarea, iar umerii au părut să i se lărgească.

– Scuzați-mă, domnișoară!

– Păreți a fi destul de solid, a spus Imogen.

Peck și-a dres glasul.

– Ăăă... mulțumesc!

– Jucați crichet?

– Nu.

Caleb nu putea să urmărească ciudata conversație. Avea și așa destule probleme, căci Sesily profitase de spațiul îngust ca să se lipească dintr-odată de el, cu ochii ei frumoși ațintiți într-ai lui, cu formele ei apetisante sprijinite de toate suprafețele dure ale corpului lui, în timp ce ea și prietena ei îi măsurau din priviri pe el și pe polițist ca pe niște cai de curse.

Caleb a inspirat brusc și a făcut un pas înapoi, depărtându-se de Sesily. Având nevoie să se depărteze de ea.

Ea l-a privit în ochi.

– Domnule Calhoun, haide să vorbim serios. Nu sunt multe motive pentru care bărbații să vină în localul ăsta. De fapt, e limpede că amândoi sunteți aici pentru un meci de prezentare. Nu trebuie să arătați ca și cum ați fi mirosit ceva neplăcut.

Totuși, nu era neplăcut. Era magnific. Exotic și frumos, un iz care ar fi trebuit să fie imposibil de găsit într-o tavernă întunecată din labirintul Covent Garden. Cu toate astea, Caleb a ridicat dintr-o sprânceană în direcția ei și a spus:

– Remarcabil de asemănător cu sulful, de fapt.

Ochii ei s-au luminat de amuzament, în timp ce Lady Imogen a răspuns cu nonșalanță:

– O, probabil că e de la mine. Am testat explozibili noi.

Ochii căscați ai lui Peck au întâlnit privirea lui Caleb peste părul ciufulit al femeii.

– Explozibili?!

– Hmmm, a spus ea înainte să dea din cap în semn că-și încheiase inspecția. Eu pariez pe ăsta. E puțin mai înalt și a avut parte de o pregătire fizică așa cum se cuvine.

Tocmai de aceea Caleb îl putea doborî pe Peck fără probleme. Nu era loc pentru reguli într-un meci ca lumea.

La rândul lui, Peck nu părea să știe ce să spună, așa că s-a mulțumit cu un alt „Mulțumesc", oarecum sugrumat.

– Sper că nu te-am jignit, domnule Calhoun, a spus Lady Imogen pe un ton care sugera tocmai contrariul.

– O, Caleb nu se simte jignit, a declarat Sesily fluturând din mână. Se vede de la o poștă că celălalt domn are o pregătire fizică mai bună, Imogen.

Îl provoca. Iar el știa că nu trebuia să se lase păcălit.

– N-o să știm niciodată, doamnelor, pentru că astă-seară n-o să aibă loc nici o luptă aici, a intervenit Maggie. O înfruntare între acești doi domni ar fi o afacere prea costisitoare. Iar ei pleacă. Acum.

Sesily s-a prefăcut dezamăgită.

– Altădată, atunci, a spus ea înainte să treacă pe lângă Caleb și să se îndrepte spre bar. Maggie, să înțeleg că în seara asta n-ai nici una dintre plăcintele tale delicioase cu carne de porc?

Și astfel au fost dați afară cei doi bărbați, ca și cum ei nici n-ar fi fost acolo de la bun început. Ceea ce Caleb își dorea de fiecare dată când o întâlnea pe Sesily.

Sau cel puțin așa își spunea el că-și dorea.

– Cine e femeia asta? a întrebat Peck printre dinți.

„Nu e pentru tine."

Rezistând impulsului de a o spune cu voce tare, Caleb a trecut pe lângă detectiv, aruncându-i scurt:

– Sesily Talbot. Nu face parte din investigația ta.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, avea sentimentul că nu erau adevărate.

– Nu acea Talbot. Am auzit de ea...

Caleb a strâns din dinți. Bineînțeles că Peck auzise de ea. Sesily își petrecuse o viață întreagă fiind genul de femeie de care lumea auzea.

– Mă refer la cealaltă, a precizat Peck. Cea care a crezut că te pot pune la pământ.

– Cea care s-a înșelat, vrei să spui? Aceea e Imogen Loveless. Lady Imogen Loveless, a spus el, având grijă să adauge partea importantă.

– Lady?

– Fiica unui conte, și încă una căreia îi plac explozibilii, din câte am înțeles.

Afară, strada era liniștită și aerul rece. Înainte ca ușa de la The Place să se fi închis, Caleb s-a și năpustit asupra lui Peck.

– Ți-am spus că n-o să iasă nimic bun dintr-o vizită la Maggie!

– Nu-i adevărat, a răspuns detectivul. Am intrat pe ușă. Am vorbit cu ea. A înțeles că sunt la curent că cineva a pus gând rău localurilor de felul lui The Place. Și poate că într-o zi, în curând, ea o să creadă că eu chiar îmi doresc ca infractorii aceia să fie prinși.

Caleb i-a aruncat o privire.

– Înțelegi că nimeni din East End n-o să aibă vreodată încredere într-un gabor.

Auzind acel termen argotic, Peck a strâns din dinți.

– Am crescut în East End. Nu eu sunt dușmanul.

Caleb avea suficientă experiență ca să știe că prima afirmație n-o valida pe cea de-a doua, dar n-a comentat. Nu era nici prietenul, nici sfătuitorul lui Peck și n-avea nici o dorință să se apropie de vreun detectiv de poliție. Așa ceva era ultimul lucru care-i trebuia.

Lui nu-i trebuia altceva decât să se ducă în America, de unde să nu se mai întoarcă niciodată.

Iar asta, imediat.

– Domnule detectiv!

La naiba! Îi urmărise.

Caleb și-a lăsat bărbia în piept și și-a strâns haina în jurul lui, nevrând să se întoarcă să privească spre taverna puternic luminată... și spre Sesily.

Nu-l strigase pe el, ceea ce însemna că putea pleca. Era problema lui Peck acum, iar acesta răspunsese deja la strigătul ei prietenos.

– Domnule detectiv!

Sesily se apropiase și gâfâia ușor, iar sunetul acela era suficient de lasciv ca să-l facă pe un bărbat să-și imagineze cum ar fi fost ca el să fie cauza respirației greoaie a lui Sesily Talbot.

Nu. Caleb n-avea de gând să se gândească la asta. Se întorcea la taverna lui. Avea o afacere de condus. Orice probleme ar fi cauzat Sesily în seara aceea, nu erau treaba lui.

– Lady Sesily, a spus Peck cu amabilitate și respect, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume pentru Sesily.

Bine. Mai bine Peck decât el.

Caleb tocmai se forțase să se îndepărteze cu un pas de ei, când Sesily a spus, veselă:

– Domnule detectiv, nu te deranjează dacă stau de vorbă cu prietenul tău... doar pentru o clipă?

Caleb s-a oprit brusc, iar ea a continuat:

– Îți promit să-l aduc înapoi înainte ca tu să observi că a dispărut.

Caleb s-a uitat peste umăr.

– N-avem nimic de discutat.

Ea a zâmbit.

– Nu-ți face griji, domnule Calhoun, o să vorbesc eu.

– Nu mă îndoiesc de asta, a răspuns Caleb, iar zâmbetul el a devenit și mai larg.

Sesily era de neînduplecat. Exasperant!

– Nu-i nevoie să mi-l înapoiezi, Lady Sesily, a intervenit Peck făcând un semn din cap către tavernă. Am treabă de făcut și mi s-a spus deja că nu ajut afacerea.

– O, n-aș lua-o personal, a replicat ea. Odată ce ați decis că nu sunteți pregătiți pentru o luptă, amândoi ați făcut rău afacerii.

Peck a râs la glumă și și-a trecut o mână peste falcă, zâmbind cu sfială.

– O să mă consolez cu asta.

– Data viitoare ar trebui să încerci să te lupți, a șoptit ea. Ai fi uimit de cât de departe ai ajunge.

– Cu domnișoara O'Tiernen?

Ea a ridicat din umeri.

– Probabil că nu, dar mie mi-ar plăcea foarte mult.

Femeia aceea pur și simplu nu putea să nu flirteze!

– O să țin minte asta, a răspuns Peck înainte să-și încline pălăria către ea, apoi către Caleb, și să plece spre următoarea destinație, în căutarea informațiilor pe care nimeni nu i le dădea de bunăvoie.

Sesily l-a privit cum dispărea în întuneric. Apoi a spus cu glas scăzut:

– Pare un tip cumsecade. Păcat că e copoi.

– Ce vrei, Sesily?

Întrebarea i-a ieșit lui Caleb de pe buze pe un ton mai dur decât intenționase el.

Ea l-a privit ca și cum ar fi fost surprinsă că-l vedea acolo. Ca și cum nu ea ar fi fost cea care-l urmărise.

– Așa el Da.

S-a uitat în jur preț de o clipă, iar apoi s-a îndreptat spre o ușă care se pierdea în umbră, aflată la câțiva metri distanță. El n-a urmat-o, așa că ea s-a întors.

– Domnule Calhoun! Dacă nu te deranjează...?

Caleb și-a încrucișat brațele pe piept.

– De fapt, mă deranjează. N-am chef să fiu strangulat.

– O, strangularea e cumva o opțiune? Ce păcat că nu mi-am adus garoul!

– După ce am văzut ce le poți face bărbaților, mă mir că nu-l ai tot timpul la tine.

Ea i-a aruncat o privire amenințătoare.

– Urmează-mă!

Fie din curiozitate, fie din instinct de conservare, el a făcut-o, apropiindu-se de spațiul îngust în care Sesily se lipise deja cu spatele de ușă.

– N-ar trebui să fii singură aici.

– Nu sunt singură.

– Ai fi, dacă n-aș fi eu aici.

– Dar ești, și sunt în perfectă siguranță.

– Ești sigură? Am auzit că pot să pierd oricând o luptă, a răspuns el fără să se gândească sau să-și dea seama cum sunau astfel de vorbe.

O parte a gurii ei frumoase s-a ridicat, amuzată, făcând ca liniștea străzii răcoroase să devină asurzitoare în urechile lui.

– Nu ți-a plăcut asta.

Bineînțeles că nu-i plăcuse. Dar n-ar fi recunoscut-o niciodată.

– Doar nu era să-i spun lui Peck că el era cel menit să piardă, a continuat ea. Prinzi mai multe muște cu miere. Dar tu n-ai încercat niciodată asta cu mine.

– N-am nici o intenție să te prind, Sesily.

– Da, da, da, a fost foarte clar, a spus ea, iar pentru o clipă lui Caleb i s-a părut că tonul ei sunase încordat, însă apoi Sesily i-a aruncat un zâmbet plin de seninătate, spunând:

– Deși nu-mi pot imagina de ce nu. Sunt o muscă minunată.

O, Doamne, femeia asta ar fi tentat și un sfânt!

– Și ce te face să fii interesată să-l prinzi pe Peck?

– Ar trebui să fiu moartă ca să nu-l observ pe Thomas Peck, Caleb. E o legendă.

O flamă incandescentă, mănioasă, s-a aprins în el.

– Ar fi trebuit să ghicesc. Bietul Peck, prins în ițele jocului tău preferat!

– Despre ce joc e vorba?

– Prostii scandaloase. Ce soartă o să aibă Peck?

– Cea pe care o să i-o hotărăsc eu. Rareori se întâmplă să primesc reclamații.

Era prea de tot.

– Contele de Totting ar putea avea o reclamație.

Sesily s-a întins și și-a pus palma peste gura lui, înăbușindu-i cuvintele cu pielea ei moale. Oare de ce nu purta mănuși?

– Aș fi mai îngrijorată pentru soarta ta, americanule, a șoptit ea cu asprime în întuneric, dacă umbli cu un om din Scotland Yard. Nu-mi place ideea că acest domn Peck al tău ar putea să afle ce ai văzut seara trecută.

O, doar Sesily n-avea cum să creadă că el i-ar fi predat-o lui Peck! Cu siguranță că nu înțelesese așa ceva din spusele lui. În schimb, a așteptat ca ea să-i ia mâna de pe buze, iar apoi a spus:

– Te asigur că Peck nu e interesat de activitățile tale nocturne.

– Bine. Îți sugerez să-i urmezi exemplul. Nici pe tine nu te interesează.

Era rândul lui să fie supărat.

– Bineînțeles că mă interesează.

– Cum așa?

– Lăsând la o parte responsabilitatea mea față de sora ta, prietena mea...

Sesily și-a dat ochii peste cap.

– Scutește-mă de onoarea masculină greșit orientată. N-am nevoie de ea.

– Sora ta e și partenera mea de afaceri...

– Ceea ce n-are nimic de-a face cu...

– Reputațiile atrag atenția, Sesily.

Ea a râs din cauza afirmației lui ridicole.

– Chiar dacă n-ar fi vorba despre o tavernă deținută de sora mea care a divorțat și apoi s-a recăsătorit cu același bărbat, cred că trenul a plecat din gară în ceea ce privește reputația mea, Calhoun. Cea mai mare parte a Londrei îmi spune Sexily.

Acea poreclă plină de umor lasciv și de dispreț dezgustător, l-a făcut să scrâșnească din dinți.

– N-ar trebui s-o facă.

– Și de ce nu? s-a răstit ea, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva era... ofensată. Să știi că mă jignești!

– De ce? Eu nu-ți spun așa.

– Da, sunt conștientă de asta. Și ce păcat, pentru că supranumele ăsta reflectă adevărul.

Bineînțeles că-l reflecta.

– Ceea ce ne aduce înapoi la problema în cauză, a spus ea.

Care era problema în cauză? Nu era vorba de sărut.

Nu putea fi vorba de sărut.

Un strigăt a răsunat în depărtare, amintindu-i lui Caleb că ei doi se aflau afară, pe o stradă din Londra, și că nu trebuia să se gândească la sărut.

– Nimeni nu trebuie să știe ce s-a întâmplat. Nici măcar prietenul tău, Peck...

– Nu e prietenul meu.

Acea negare grăbită a făcut ca ochii ei să strălucească de surprindere.

– Atunci când ați intrat pe ușă împreună, ai garantat pentru el.

Caleb a suspinat, frustrat.

– N-am avut de ales.

– De ce nu?

Întrebarea aceea a venit prea repede și era prea încărcată de curiozitate.

Caleb a răspuns cu o jumătate de adevăr:

– Pentru că aș prefera ca Scotland Yard să-mi fie dator cu o favoare, decât să decidă că-mi datorează cu totul altceva.

La auzul răspunsului, Sesily a ridicat dintr-o sprânceană.

– Îți faci griji pentru whisky-ul tău ilegal?

Orice tavernă mai răsărită servea whisky ilegal, dar acela fusese un răspuns mai bun decât adevărul.

– Exact.

– Nu prea cred, a spus ea, iritându-l cu astfel de vorbe. Cred că ai secrete, Caleb. Iar dacă siguranța prietenelor mele impune ca eu să le aflu, te asigur că o s-o fac.

Nu era o bravadă, ci o promisiune, iar lui Caleb nu i-a plăcut asta deloc. Nu voia ca Sesily să se apropie de secretele lui. Amenințarea trecutului pe care-l avea el nu era o glumă și îl înfuria ideea ca Sesily să-și bage nasul acolo. Dar n-avea de gând s-o lase să vadă că-l enervase, fiindcă asta ar fi fost o provocare pentru ea.

În schimb, a dat drumul unui hohot de râs forțat și a spus:

– Sunt ca o carte deschisă.

– Ești exact opusul unei cărți deschise și amândoi știm asta, a răspuns ea cu dezinvoltură, dar există lucruri mai grave decât faptul că Scotland Yardul îți datorează o favoare. Și se pare că săptămâna asta aduni favoruri.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că și eu îți sunt datoare. Pentru că ai avut amabilitatea de a mă ascunde atunci, în grădini.

Momentul în care Sesily se înfășurase în jurul lui și-i tăiase respirația, chiar în timp ce el o strângea în brațe și primea tot ce avea ea de oferit, nu avusese pic amabil în el.

Ea s-a apropiat mai mult. El n-a dat înapoi, adorând ispita, chiar dacă se detesta pentru faptul că nu era mai responsabil. Pentru faptul că nu-și amintea că Sesily era sora prietenei lui, că-i era interzisă.

– Îmi faci o favoare? a întrebat el.

– Spune-mi ce vrei.

Ea și-a pus o mână pe pieptul lui, iar Caleb s-a întrebat dacă îi putea simți bătăile inimii prin lâna paltonului. A clătinat din cap.

– Nu.

– Să spun eu ce vrei?

– Crezi că mă cunoști destul de bine ca să știi ce vreau?

– Știu exact ce vrei. Dar sunt gata să aștept până când îți dai seama singur.

– Ce crezi că vreau?

Ea a zâmbit, satisfăcută, și, deși n-a deschis gura, el a putut totuși să audă răspunsul.

„Pe mine."

Directă. Arogantă. Îndrăzneață, perfectă și sinceră. Pentru că el chiar o dorea. O dorea de suficient de mult timp ca să știe că era posibil s-o dorească pe vecie.

De asemenea, n-avea s-o aibă niciodată, iar acela era adevărul care se revolta în el. Adevărul frustrat, furios, nedorit și familiar. Oare de câte ori auzise acel vuiet revoltându-se înlăuntrul lui ori de câte ori el se gândise la acea femeie care îl ispitea dincolo de orice rațiune și care îi era inaccesibilă?

Doar că de data asta îl auzise și ea, în timp ce-și ațintea privirea ageră la taverna din spatele lui, a cărei ușă se deschisese larg ca să le lase pe femeile dinăuntru să se împrăștie pe stradă.

Vuietul nu era în capul lui. Era înăuntrul localului The Place.

Iar Sesily deja îl lăsase pe Caleb în urmă, îndreptându-se spre acel vuiet.

Capitolul 5

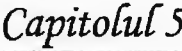

Ignorând strigătul lui Caleb – care nu putea să creadă cu adevărat că ea l-ar fi ascultat, nu-i așa? – Sesily s-a strecurat prin mulțimea de femei care se revărsau pe ușa din față a localului. Ea a încercat cu disperare să ajungă înăuntru, la prietenele ei... și să înfrunte orice ar fi găsit acolo.

Înăuntru, o jumătate de duzină de bărbați cu fețe urâte și înarmați cu bâte și mai urâte, intraseră în tavernă pe ușa din spate, de dincolo de bucătării, cu gândul la distrugere, distrugere ajutată de haosul absolut pe care îl provocaseră atunci când intraseră în local.

Sesily s-a uitat la masa la care stătuse împreună cu prietenele ei. Era goală.

A aruncat iute o privire în sală și le-a găsit pe Adelaide și pe ducesă, cu un cap deasupra mulțimii, în colțul îndepărtat al încăperii, îndreptându-se direct spre un bătăuș care se întindea după o lampă cu ulei aflată sus, pe perete. Dacă el plănuia să dea foc localului, cele două erau mai mult decât capabile să-l oprească.

– Imogen, a șoptit Sesily, căutând-o pe ultima din grupul lor.

N-a durat mult până s-o găsească. Era cocoțată pe un scaun din mijlocul sălii, scoțând niște obiecte din omniprezenta ei poșetă.

Sesily nu putea fi sigură că nu exista pericolul ca și Imogen să dea foc localului, dar cel puțin ea n-ar fi făcut-o intenționat.

Înainte ca Sesily să se gândească la acea posibilitate, un țipăt s-a auzit chiar în dreapta ei și a făcut-o să-și scoată cel mai bun cuțit, pe care și-l legase de coapsă, dedesubtul buzunarului fals al fustelor de mătase.

Înainte să poată să intre în luptă, o mână grea a oprit-o, degetele acesteia încolăcindu-i-se în jurul brațului. S-a răsucit, dornică să-l înfrunte pe cel care o capturase și având cuțitul deja ridicat, gata să lovească. Totuși, Caleb nu era deloc un molâu și se pregătise pentru împotrivirea ei, chiar dacă ochii i s-au făcut mari la vederea lamei aceleia deosebit de ascuțite.

A prins-o de încheietură, împiedicând în ultima clipă cuțitul să i se înfigă în obraz.

– Avem câteva lucruri de discutat după ce se termină asta. Iar faptul că, dacă aș fi fost mai lent, mi-ai fi scos un ochi, n-o să fie nici pe departe subiectul cel mai puțin important.

– Ezitarea în luptă e pentru romanele dramatice și pentru joaca de-a lupta, a răspuns ea.

Caleb i-a dat drumul, neputându-și ascunde admirația care i se citea în frumoșii lui ochi verzi, iar Sesily și-a promis să savureze amintirea acelei priviri de îndată ce avea să rămână singură. S-au auzit mai multe țipete, iar Imogen a strigat „Ha!" din locul în care stătea cocoțată, ceea ce însemna că localizase unealta înfricoșătoare pe care o căutase, oricare ar fi fost aceea.

– Ce altceva? a întrebat Sesily în timp ce se gândea la următoarea mișcare, strângându-și cuțitul.

– Ce altceva ce? a răbufnit el întorcându-se spre un alt bărbat ce avea o bâtă cu aspect periculos.

A încasat lovitura și a lovit, la rândul lui.

„Impresionant!" s-a gândit Sesily.

– Despre ce altceva o să mai vorbim după ce se termină asta? În afară de faptul că aproape ți-am scos ochiul?

Caleb a continuat să lupte, ca și cum ar fi fost perfect normal să converseze în timp ce era atacat.

– O să vorbim despre faptul că ai intrat în locul din care toți ceilalți fugeau.

Sesily l-a privit în timp ce el dădea un frumos upercut.

– Bine lucrat!

– Mulțumesc, a răspuns Caleb.

– Ce te-ai fi așteptat să fac, să fug?

– Exact asta mă așteptam să faci, a răspuns el în timp ce a prins mâna în care adversarul său avea bâta și a izbit-o de două ori de un stâlp de lemn, până când arma a căzut la podea.

Păcat că el purta haină pe deasupra cămășii. Chiar și așa, ei i-ar fi plăcut să vadă mușchii lui Caleb în acțiune.

Sesily a dat drumul unui mic hohot de râs.

– Și ia spune-mi, americanule, când a fost ultima dată când ai crezut că aș fugi?

– Situația de aici nu seamănă cu cea în care ar fi scăpat un cal din boxa lui din grajd, Sesily. Aici se întâmplă ceva serios!

– În primul rând, n-aș alerga niciodată spre un cal liber într-un grajd.

În spatele ei s-a auzit un zgomot puternic, împreună cu un cor de țipete, iar Sesily s-a întors cu spatele la Caleb și a văzut un bărbat enorm, care azvârlea o masă într-un grup de femei înghesuite în apropiere. Sesily s-a simțit cuprinsă de furie și a strâns în palmă mânerul cuțitului.

– În al doilea rând, dacă ai impresia că nu-mi dau seama cât de serioși sunt oamenii ăștia, înseamnă că n-ai fost prea atent, i-a spus ea lui Caleb, iar apoi a strigat spre locul în care se petrecea încăierarea: Hei! De ce nu te iei de cineva înarmat, boule?

Bărbatul acela s-a năpustit asupra ei, iar Sesily i-a aruncat cel mai strălucitor zâmbet cu putință și a adăugat:

– Nu cumva ți-e teamă că o femeie te-ar putea dobori?

Cel care avea să-i fie adversar s-a îndreptat spre ea, azvârlind o masă cu ușurința cu care ar fi aruncat niște surcele, dar, în spatele lui, mai mulți dintre clienții obișnuiți ai localului au sărit să le apere pe femeile pe care el le amenințase. Mithra Singh, o strălucită femeie-berar care lua în secret cu asalt tavernele din West End, le-a ajutat să iasă mai repede.

În același timp, Lady Eleanora Madewell și frumosul ei iubit norvegian, cunoscut doar sub numele de Nik de majoritatea celor din Garden, fiindcă ea nu se asocia decât cu cei mai mari contrabandiști din Anglia, s-au îndreptat spre colțul îndepărtat, unde ducesa și Adelaide aveau nevoie de întăriri.

Sesily s-a ghemuit, cu arma în mână.

– Îi dăm înainte?

Uriașul a mărâit, iar ea s-a întrebat dacă acesta putea cumva să folosească un limbaj articulat.

– Sesily...! a atenționat-o Caleb, dând un alt pumn. Să nu îndrăznești să te ieși...

Cuvintele i s-au stins pe buze fiindcă a încasat o lovitură, însoțită de un zgomot puternic.

– La naiba! a izbucnit el.

Ira din nou în luptă, ceea ce-i convenea foarte bine lui Sesily, care privea bruta ce se îndrepta spre ea și aștepta momentul potrivit ca să lovească. Ceea ce-i lipsea la capitolul mușchi, ea compensa printr-o surprinzătoare îndemânare, dar atacul prin surprindere juca un rol esențial în tot acel episod.

– Ca brută, arăți ideal, a spus Sesily, veselă, în timp ce adversarul ei se apropia. Îți spun sincer că Drury Lane ar trebui să te urce pe scenă!

Individul și-a încrețit fruntea, cu totul derutat.

– Sesily...! a strigat Caleb din nou.

– Să știi, Caleb, că ar trebui să-l privești cu atenție. E ca un căpcăun din povești.

– N-am nevoie să mă uit la el, ce naiba! Nu stârni...

Restul instrucțiunilor nu s-au mai auzit, fiindcă adversarul ei a dat lovitura, Sesily s-a ferit și, în timp ce bruta își pierduse echilibrul, ea s-a năpustit și i-a făcut o tăietură lungă într-o parte. El a țipat de durere, iar ea a strigat „Îmi pare rău!" în timp ce s-a aplecat ca să ridice piciorul unui scaun. Apoi, folosindu-se de întreaga inerție a mișcării, l-a pocnit pe individ în falcă tocmai în clipa în care acesta se azvârlea asupra ei.

Capul brutei s-a dat violent pe spate. Sesily s-a întors, știind că-și atinsese ținta chiar înainte ca el să se prăbușească pe o altă masă, greutatea trupului său zdrobind lemnul ca pe o grămadă de bețe de chibrituri.

– La naiba! a strigat Sesily. Acum am distrus și eu o masă!

– Ce-ai făcut?

Ea s-a întors ca să se uite la Caleb, care o privea pe când propriul lui adversar se îndoia de șale din pricina durerii.

– Bărbații se pierd cu firea în preajma femeilor care luptă. Ei uită întotdeauna informații esențiale.

– Ce spui tu acolo?

– Spun că atunci când o femeie intră în luptă, o face ca să câștige, a explicat Sesily ridicându-și bărbia în direcția bărbatului cu care se lupta Caleb. Ai nevoie de ajutor?

El a mijit din ochi.

– Bineînțeles că nu! La naiba, Sesily, locul ăsta e în pericol! Tu ești în pericol! Ai fugit către el ca o nebună, fără să mă aștepți!

– Și dacă aș fi așteptat, m-ai fi lăsat să intru?

– Bineînțeles că nu!

– Bărbații sunt ridicoli!

– Pentru că am vrut să te știu în siguranță?

– Pentru că ai crezut că nu tu reprezinți pericolul cel mai mare pentru noi, l-a lămurit ea, iar apoi și-a desfăcut larg brațele. Privește în jurul tău!

Caleb i-a auzit cuvintele, dar n-a avut timp să se gândească. Adversarul lui tocmai se redresase și se îndrepta spre el. Cu o privire încruntată, s-a depărtat de Sesily și i-a strigat peste umăr:

– Vreau să-mi faci o favoare, după cum ne-am înțeles! Îți cer să pleci de aici! Sunt sigur că știi o jumătate de duzină de moduri de a ieși din clădirea asta.

– De fapt, știu, a răspuns ea, dar nu plec nicăieri.

– Înțeleg că nu vrei să-mi faci nici o favoare, a spus el. Ești infernală!

Ea n-a putut să nu râdă.

– La naiba, Sesily...

Replica lui a fost punctată de un strigăt, urmat de o prăbușire zgomotoasă. Privirea lui Sesily a zburat către Maggie, înaltă și puternică în spatele barului, dar luată prin învăluire de doi bărbați care se îndreptau amenințător spre ea.

– N-ai ținut cont de lecția pe care ți-am dat-o data trecută, nu-i așa? a spus unul dintre huligani, iar, în timp ce se apropia de ei, Sesily îi sesiză dezgustul din voce. Ea îl recunoscuse pe Johnny Crouch, un bătăuș local care făcea parte din banda Bully Boys. Se zvonea că fusese văzut luând parte la câteva dintre atacurile recente.

– Sesily! a strigat Caleb de la distanță, din mijlocul luptei lui, dorind, fără îndoială, ca ea să se oprească, să-l aștepte, sau ceva stupid de genul ăsta.

– Niciodată nu m-am priceput prea bine să-mi învăț lecția, Johnny, a replicat Maggie întinzând mâna spre o sticlă de whisky, cea mai apropiată armă.

– Mare păcat, a răspuns el, care aproape că ajunsese lângă ea. De data asta n-o să ai ocazia să-ți amintești. N-a fost inteligent să implici Bow Street într-o astfel de afacere. Nu poți să-l lași pe inspectorul detectiv să-și bage nasul.

Sesily a strâns din dinți la auzul acelor cuvinte. Bătăușii erau cu ochii pe The Place. Îi văzuseră pe Caleb și pe Peck intrând mai devreme. Și nu conta că Maggie nu spusese nici un cuvânt, avea să fie pedepsită pentru simplul fapt că ușa ei se deschisese.

Sesily a ajuns la cei trei, iar furia ei a izbucnit, fierbinte și deplină.

– Ai observat vreodată, Maggie? a spus ea, în timp ce-și dădea la o parte fustele ca să se cațăre pe un scaun și de acolo să se urce fără nici o ezitare pe tejgheaua barului, arătându-și pantalonașii de dedesubt, croiți astfel încât să-i lase ușurință în mișcări. Cu cât un golan vorbește mai mult, cu atât e mai ușor de înfruntat!

Răufăcătorul cu pricina s-a întors cu fața la ea, arătându-și nasul care părea că suferise de-a lungul timpului numeroase fracturi, precum și o cicatrice urâtă care-i traversa ochiul bulbucat. Ea a zâmbit.

– Salut, Johnny!

Privirea lui Crouch a zăbovit pe pieptul ei plin.

– Tu cine ești?

Rezistând impulsului de a tresări de dezgust fiindcă era cercetată cu privirea de individul care era în mod clar conducătorul acelui grup infam, Sesily a spus:

– Mă tem că n-avem timp pentru prezentări. Îi dădeai o lecție lui Maggie?

– Sesily! s-a auzit răgetul lui Caleb prin larma luptei, dar ea l-a ignorat.

– Să fii sigură că-i dăm o lecție! O să se gândească de două ori înainte să deschidă din nou localul. Femeile ar trebui să-și vadă lungul nasului, a spus el în timp ce se întindea spre pantoful din piciorul ei, care era pe bar, iar mâna i-a alunecat în jurul gleznei lui Sesily. Asta te include și pe tine!

„A fost aproape."

Înghițind fierea care-i urcase în gât din cauza cuvintelor acelui mizerabil, Sesily a testat greutatea piciorului de masă pe care îl ținea ascuns în spatele fustelor.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată că nu trebuie să atingi femeile fără să-ți dea ele voie?

– Nimeni care să merite să-i dau atenție, a spus el, iar degetele lui soioase s-au târât pe piciorul lui Sesily, murdărind mătasea.

Ea a adăugat distrugerea rochiei celei noi pe lista infracțiunilor pasibile de pedeapsă ale lui Crouch.

„Mai aproape!"

S-a auzit o pocnitură venind din capătul îndepărtat al încăperii, acompaniată de urletul unui bărbat.

– Se pare că a fost dejucat planul prietenului tău care voia să dea foc localului. Acum ți-a venit și ție rândul.

– Și cine o să-mi facă felul, pisicuțo? a întrebat huliganul în timp ce-și petrecea degetele în jurul gambei ei. Tu?

Ea i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

– O să fii foarte surprins de ascuțimea ghearelor mele.

Fără ezitare, Sesily l-a lovit cu piciorul mesei, făcându-l să se prăbușească peste butoaiele din spatele lui.

Tovarășul său, care era mai mare și, în mod evident, mai puțin inteligent, a strigat:

– Johnny! Ce s-a întâmplat?

– Târfă ce ești! a răcnit Johnny, furios, în timp ce se ridica în picioare.

În spatele lui Sesily a răsunat un bubuit, urmat de o altă masă spartă.

– Ești bine, Maggie? a întrebat Sesily.

– Da, sunt bine!

Maggie a făcut o mișcare scurtă din încheietură, iar sticla din mâna ei s-a izbit de marginea tejghelei. A ridicat-o, scoțându-i la iveală gâtul spart, care acum avea marginea zimțată.

Sesily și-a înclinat capul.

– Impresionant!

– Mă descurc. Nu putem avea cu toții cuțite cu monogramă, a răspuns Maggie.

– O să comand unul pentru tine.

– Noroc, dragă!

Apoi n-au mai avut timp să converseze, pentru că Johnny se dezmeticise, așa că Sesily a sărit de partea cealaltă a barului. Johnny n-a ezitat s-o urmeze, remarcabil de agil după proaspăta lovitură la cap, iar Sesily s-a retras atunci când el a venit spre ea, gata s-o pedepsească.

Inima ei a început să bată cu putere și, exact în clipa în care s-a pregătit să lupte, a auzit o pocnitură puternică și un strigăt în spatele ei.

– Ăsta ar fi încă unul dintre băieții tăi care se prăbușește, l-a anunțat ea pe Johnny. Vezi tu, există un singur lucru pe care bruta americană îl urăște mai mult decât prezența mea aici, și aceia sunteți voi.

Ochii huliganului au prins să strălucească de mânie, iar privirea i-a alunecat pe lângă Sesily, căutând dovezi ale spuselor ei. Dar, în loc să găsească un motiv de teamă, a găsit altceva.

Un zâmbet răutăcios și triumfător i s-a ivit pe față.

– Nu și băiatul meu!

Sesily era cea care avea emoții acum. Nu s-a putut abține și s-a întors, descoperind că monstrul care îl înfruntase pe Caleb începuse să azvârle mesele din drumul lui ca să ajungă la bar.

Sesily nu l-a văzut pe Caleb.

Oare unde era el?

A ezitat, panicată fiindcă nu-l vedea nicăieri. În timp ce ea nu știa ce să facă, uriașul s-a năpustit asupra ei și a înhățat-o strâns de încheietura mâinii stângi. Neplăcută situație!

Agresorul amenință să-i rupă încheietura.

– Sesily! a strigat Adelaide din cealaltă parte a camerei, iar apoi a adăugat, insistent: Imogen!

– Te văd! a răspuns aceasta din urmă, dar ea nu era suficient de aproape.

Mithra a intrat pe ușă. În timp ce traversau taverna, Nora și Nik dădeau la o parte mobila spartă.

Toată lumea era prea departe.

Sesily a tresărit și s-a încovoiat din pricina strânsorii bătăușului, a întins mâna dreaptă, care nu era într-o poziție avantajoasă, dar cu care putea, de bine, de rău, să dea un pumn, și a lovit cu ea destul de sus, într-unul dintre obrajii masivi ai agresorului, asigurându-se că avea să-i provoace o vânătaie.

El oricum nu părea genul de bărbat care să dețină o oglindă, cu atât mai puțin să se privească în ea cu regularitate.

În plus, lovitura n-a părut să-l afecteze. Sesily s-a îndreptat din nou spre el, iar de data asta i-a tras un pumn chiar în momentul în care a ridicat și genunchiul ca să-i dea un șut drept în vintre.

Bruta s-a îndoit de mijloc, iar ea a trecut iute mai departe, urmărind cu privirea un trup aflat la distanță și care zăcea pe podea.

– Caleb! a strigat Sesily în timp ce se îndrepta spre el.

Numai că bruta cea mare a apucat-o din spate.

S-a zbătut, incapabilă să slăbească strânsoarea, căutând din priviri un aliat și găsind-o la câțiva metri distanță pe ducesă, care se mișca repede, scotocindu-se prin buzunare după vreun obiect ascuțit și periculos.

Sesily a clătinat din cap.

– Caleb are nevoie de ajutor!

Abia dacă terminase de rostit acele cuvinte, când brațul răpitorului s-a răsucit, dur precum oțelul, în jurul gâtului ei. Strâns. Prea strâns. L-a apucat de mână, zgâriindu-l. S-a răsucit, chiar dacă știa că dușmanul era prea mare și prea puternic. Avea de gând s-o omoare.

„Oare l-a ucis deja pe Caleb? El ar urî să moară pentru mine!"

Nu putea să respire, dar le vedea pe fete venind în ajutorul ei din toate direcțiile. Pe urmă n-a mai văzut mare lucru, dar a auzit strigăte, izbituri și un vuiet cumplit, iar apoi i s-a năzărit că o auzea pe Imogen vorbind despre reacții chimice, totul părând atât de îndepărtat...

Capitolul 6

– La naiba, Sesily, trezește-te! Chiar acum!

Dacă era să compare acele strigăte cu alte modalități în care fusese trezită, metoda de acum nu s-ar fi numărat printre cele mai delicate, dar funcționase. Avea o migrenă înfiorătoare și a oftat din pricina acelei dureri ascuțite. S-a încruntat.

Apoi s-a auzit o înjurătură păcătoasă, spusă cu accentul lui american care ei îi atrăgea mereu atenția.

– Așa, a continuat vocea, însoțindu-și spusa de un alt mârâit insistent. Trezește-te!

O lumină puternică s-a strecurat printre pleoapele lui Sesily, iar ea și-a întors fața, încercând să-și mențină ochii în bezna și căldura de sub pleoapele închise.

– Nu!

– Ba da! Deschide ochii, Sesily!

A ridicat o mână ca să se ferească de lumina orbitoare.

– Stinge-o, a spus ea din mijlocul întunericului cald și primitor de sub pleoape. E prea intensă!

O ezitare. Și apoi:

– Bine. Deschide ochii.

Nici gând! Voia să se ghemuiască pe perna frumoasă și caldă, cu iz de piele și de ambră, până când i se mai domolea durerea de cap.

– Nu!

– O, pentru...

Perna s-a mișcat. Nu era o pernă. Era Caleb. Iar, ca să-i întoarcă fața spre lumină, el a mișcat-o de parcă ea n-ar fi cântărit nimic.

Sesily s-a smiorcăit, nemulțumită, dar lumina supărătoare dispăruse. Slavă Domnului!

– Sesily Talbot, dacă nu deschizi chiar acum ochii...

Avertismentul era plin de furie și de încă ceva. Era posibil să fie... frică?

A deschis ochii.

Lumina lămpii era în continuare suficient de puternică încât s-o facă să sufere. Stomacul i s-a răscolit și și-a dus degetele la frunte în timp ce a mârâit la el:

– Poftim. Ești mulțumit?

– Nu, a venit răspunsul lui sec, în timp ce a ridicat lampa cu lumina micșorată cât se putea de mult și a privit-o. Uită-te la mine!

– Ești atât de autoritar!

Dar Sesily a făcut după cum i s-a spus, descoperind imediat că durerea nu era singurul motiv din care era copleșită de greață. Se aflau într-o trăsură, iar aceasta se deplasa cu o viteză impresionantă. A înghițit cu noduri.

– Dacă ai fi mai docilă, n-ar trebui să fiu autoritar, a spus el, distrat, apucându-i bărbia și înclinându-i fața spre lumină ca să-i privească ochii. Stai nemișcată!

– Asta ar putea fi... dificil, a răspuns ea închizând ochii și inspirând adânc.

Caleb a înjurat din nou și și-a schimbat poziția adăugând o nouă mișcare la prima, cea brutală. Măruntaiele lui Sesily s-au revoltat. Ea s-a rugat în gând să nu verse. Nu acolo. Nu în prezența lui.

Groaza se lupta cu durerea și cu jena.

– Ai putea...

„Să mă arunci din trăsură! Să mă eliberezi de suferință!"

Nu-și dădea seama ce urma să ceară, dar el a găsit o a treia opțiune, strângând-o la piept și răsucindu-se împreună, ca s-o protejeze cu trupul lui enorm. Apoi a ridicat o cizmă grea și a lovit cu ea în fereastra trăsurii, făcând cioburile de sticlă să zboare în stradă.

Surpriza și ceva suspect de asemănător cu un fior i-au alungat pentru o clipă greața lui Sesily.

Vehiculul a încetinit în urma exploziei, iar vizitiul a strigat:

– Domnule!

– Mergi mai departe! a strigat Caleb scoțând o batistă din buzunar și înfășurându-și-o în jurul mâinii ca să curețe sticla spartă de pe marginea ramei ferestrei de-acum goale, înainte de a o muta pe Sesily în bătaia aerului care pătrundea înăuntru.

– Respiră.

Ea a făcut-o, închizând ochii și lăsând aerul proaspăt s-o cuprindă, iar agitația din stomac i s-a potolit aproape imediat.

– Mulțumesc.

– Nu pot să te las să vomiți în trăsura mea.

– Ei bine, atunci suntem amândoi recunoscători pentru o astfel de întorsătură a evenimentelor. După ce a inspirat adânc din nou, a adăugat: Bineînțeles că o să-ți plătesc înlocuirea geamului.

– Nu-i nevoie. E suficient să știu că Atena poate fi doborâtă de o plimbare cu trăsura.

Caleb dusese din nou mâna la bărbia lui Sesily, care a deschis ochii și l-a văzut chiar în fața ei.

– Atena?

N-ar fi trebuit să-i placă. Și cu siguranță că nu trebuia să dezvăluie cât de mult îi plăcea.

Atunci când vorbea, vocea lui era joasă și blândă. Dacă n-ar fi știut adevărul, Sesily ar fi putut să creadă că lui îi păsa de ea. Ceea ce, desigur, nu era adevărat. Cu nici o oră în urmă, i-o spusese clar: „N-am nici o intenție să te prind."

– Așa arătai, a spus el privind-o în ochi, de fapt cercetându-i cu atenție, căutând, fără îndoială, orice dovadă că ar fi fost rănită. Ai sărit la bătaie ca și cum te-ai fi născut pe un câmp de luptă. Dar chiar și Atena avea nevoie de războinici, nebuno.

Caleb rostise ultimele vorbe cu acel ton aspru pe care Sesily i-l cunoștea prea bine, iar ea i-a fost recunoscătoare pentru asta, fiindcă nu știa cum să reacționeze atunci când el i se adresa cu blândețe. Nu era niciodată blând cu ea.

– Unde sunt prietenele mele?

– Grupul pestriț de femei care a luptat alături de tine? Oare ele să fie războinicele tale?

Îl privea în timp ce el o cerceta. Expresia feței lui contrazicea acele cuvinte blânde. Caleb avea buzele strânse și maxilarul încleștat, iar nările îi fremătau din pricina unui simțământ pe care Sesily îl lua drept frustrare.

– Ne sprijinim unele pe altele, a răspuns ea în timp ce el îi ridica bărbia, întorcând-o din nou spre lumina felinarului.

Sesily l-a lăsat s-o facă, ignorând fiorul pe care l-a simțit atunci când el și-a pus degetele pe gâtul ei, mângâindu-i pielea.

– Prietenele mele sunt bine?

– Poți să respiri?

– Nu. Prietenele mele! Sunt...

El a apăsat-o ușor pe gât.

– Te doare ceva?

Ea l-a apucat de încheietură și a așteptat ca el s-o privească.

– Prietenele mele, Caleb!

– Ducesa și domnișoara Frampton ne-au condus la trăsură. M-au asigurat că o să găsească o cale de scăpare.

Sesily a dat din cap. Până atunci nu le fusese niciodată greu să scape cu bine dintr-o luptă. Apoi a fost străfulgerată de o viziune. Nik și Nora. Mithra. Maggie.

– Și celelalte? Maggie?

– Toată lumea e în siguranță. Servindu-se de o poțiune misterioasă și de o batistă, Lady Imogen l-a adormit pe cel care ți-a făcut rău.

– A, da! E foarte mândră de trucul ăsta.

– Ar trebui să fie, a spus el pe un ton admirativ. Mi-aș fi dorit doar să mi-l fi dat mie pe mână, ca să am eu plăcerea să mă ocup de el.

– Ai și tu o batistă mortală?

– N-am nevoie de o batistă ca să-l fac să plătească pe cel care ți-a făcut asta.

Acele cuvinte rostite cu calm i-au provocat un nou fior lui Sesily, dar înainte ca ea să poată să-i ceară să detalieze, el și-a îndreptat din nou atenția asupra gâtului ei. Sesily l-a privit și a profitat de ocazie ca să-l studieze. El s-a încruntat, iar acolo, la marginea liniei părului, unde buclele lui de culoarea mahonului erau date pe spate în dezordine, un lichid roșu-închis i se scurgea în jos pe tâmplă.

Mâna lui Sesily s-a ridicat spontan spre fața lui.

– Sângerezi!

– Nu e nimic, a spus el ferindu-se de atingerea ei și apăsându-și podul cald al palmei pe pielea de deasupra decolteului ei, cu un gest care inspira siguranță. Mai respiră o dată.

– Sunt perfect capabilă să respir, Caleb, a spus ea, sfidătoare. Sunt vie, nu-i așa?

– În mod remarcabil, da, având în vedere că aproape ai fost ucisă.

– Doar pentru că am crezut că erai...

S-a oprit înainte de a termina propoziția. Caleb a mijit ochii.

– Cum eram?

– Sângerezi. Lasă-mă să...

El a apucat-o de încheietura mâinii.

– Cum credeai că eram, Sesily?

Ea s-a răsucit în strânsoare.

– Am crezut că erai mort. Te-am văzut doborât la pământ. Asta m-a distras de la luptă.

Greșise spunându-i asta, iar el a înțepenit ca și cum ar fi fost străfulgerat, dându-i drumul din strânsoare.

– N-ar fi trebuit să iei parte la luptă de la bun început. Gâtul... te mai doare? a întrebat el dregându-și vocea.

Sesily a înghițit cu greu.

– Nu prea mult.

– O să te doară. Mâine o să fii răgușită.

– O să fiu bine, a spus ea îndepărtându-i mâinile. Eu sunt bine. Dar, Caleb, tu sângerezi. Și tu ai fost lovit. Lasă-mă să...

El s-a ferit din nou de atingerea ei, ridicându-se ca să se așeze pe bancheta opusă și împingându-se în colț, cât mai departe de ea.

– N-am nevoie de ajutor. Ar trebui să te preocupe să-ți păstrezi mâncarea înăuntrul stomacului. Ajungem în curând.

– Unde mergem?

– Acasă la sora ta.

Lui Sesily i-a revenit greața.

– Nu!

– Ai de ales între asta și casa părinților tăi.

– Atunci, aleg Park Lane. Casa mare și frumoasă a familiei contelui și contesei de Wight.

El a clătinat din cap.

– Nu sunt îmbrăcat chiar potrivit pentru o vizită la ei, dar presupun că o să înțeleagă după ce le povestesc despre evenimentele din seara asta.

Sesily i-a aruncat o privire.

– Și cum ai de gând să le explici? Vrei să începi cu faptul că am fost în perfectă siguranță până când ați apărut tu și prietenul tău de la Scotland Yard? Până când, din cauză că te-ai amestecat în treburi care nu te priveau, ai convocat, practic, o bandă de bătăuși?

El a privit-o șocat, apoi a înțeles.

– Crezi că erau cu ochii pe localul lui Maggie.

– Cred că cineva ca Maggie, care se mândrește cu un local ce le oferă siguranță celor ce nu sunt obișnuiți să se simtă astfel, e dușmanul acelor oameni și al celor care-i finanțează.

Sesily a făcut o pauză, întorcându-se spre curentul de aer proaspăt, deranjată de durerea din gât și de agitația stomacului.

– Și cred că, dacă te-ai fi oprit măcar o clipă ca să te gândești, tu ai fi înțeles asta, a încheiat ea.

După ce a auzit-o rostind acele vorbe dojenitoare, Caleb a păstrat o tăcere îndelungată, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă el pur și simplu n-avea de gând să mai vorbească. Poate că plănuia deja să se urce în primul vapor spre Boston.

Dar n-avea ea un asemenea noroc!

– Poate că-i adevărat, dar nu e nici o îndoială că ai fi mult mai în siguranță dacă părinții tăi ar încuia ușile și ferestrele ca să se asigure că nu intri în bucluc.

– Nu sunt copil, Caleb.

– Crezi că nu văd asta?

Ea a continuat ca și cum el n-ar fi vorbit:

– Sunt femeie în toată firea. Mi se pare amuzant ca tu să crezi că un lucru mărunt, cum ar fi un lacăt, m-ar putea împiedica să-mi trăiesc viața.

– Cred că un lucru mărunt, cum ar fi un lacăt, te-ar ține în viață. Și cu asta, basta.

– Ești dramatic, a spus ea.

El a căscat ochii.

– Erai leșinată!

– Iar acum sunt foarte bine! a exclamat ea, iar privirile li s-au întâlnit în trăsura care părea, dintr-odată, mai mică decât înainte. N-ai absolut nici un motiv să te implici în treburile mele. Asta nu te privește.

El a fixat-o cu o privire întunecată.

– Cu nici o oră în urmă te-am scos dintr-o tavernă distrusă, Sesily, așa că aș spune că mă privește foarte mult.

Sesily s-a întors din nou spre fereastră, deși nu mai credea că ar fi putut să-i fie greață din cauza mișcării trăsurii.

– Văd că faci pe eroul!

– Explică-mi, te rog, cum de povestea asta nu se termină cu mulțumiri venite din partea întregii tale familii pentru faptul că ți-am sărit în ajutor, precum și cu acceptarea propunerii mele, extrem de rezonabile, de altfel, ca ei să te trimită la țară. Pentru totdeauna.

Ea i-a zâmbit.

– O, nu mă îndoiesc că mama și tata ar cădea pe spate de recunoștință pentru faptul că te-ai ocupat de problemele fiicei lor celei nesăbuite, a răspuns ea. De fapt, aș merge atât de departe încât să sugerez că mulțumirile lor s-ar extinde până la a-ți oferi o plată pe care n-ai avea nici o intenție s-o încasezi.

Caleb a rămas nemișcat, iar Sesily s-a bucurat să descopere că el continua să fie un ins inteligent, în ciuda tuturor dovezilor contrare din ultimul sfert de oră.

– Te referi la o căsătorie între noi.

Sesily a urât felul în care au sunat cuvintele lui, ca o zgârietură neplăcută. Un cuțit frecat prea tare pe o farfurie. Dar nu i-ar fi dat niciodată de înțeles că simțise așa ceva. În schimb, a fost sfidătoare.

– Exact! Dacă m-ai smulge de pe raftul meu prăfuit, mama ar face tumbe de-a lungul întregului Hyde Park. Iar în ceea ce-l privește pe tata..., a început ea, făcând apoi o pauză pentru efectul dramatic. Ei bine, gândește-te la zestre, fiindcă sunt sigură că s-ar despărți cu plăcere de fiecare lețcaie câștigată cu greu, dacă asta te-ar încuraja să mă iei de pe locul de onoare pe care-l ocup în cârca lui.

Caleb a mijit din ochi.

– Părinții tăi n-ar face niciodată presiuni pentru o căsătorie între noi.

A face presiuni. Era uimitor cât de multe semnificații puteau fi cuprinse în acele cuvinte.

Sesily a dat drumul unui hohot de râs ascuțit și vesel precum zgomotul sticlei care se sparge.

– Cred că părinții mei ar organiza o nuntă de zile mari dacă ai îndrăzni să-mi ceri mâna. Și mai cred că ar face astfel încât să-ți fie imposibil să te eschivezi de la asta dacă ai apărea la ora două dimineața remorcându-mă în halul în care mă aflu, cu fustele murdare și cu părul răvășit.

El a privit-o îndelung în întuneric, în timp ce lumina slabă arunca umbre pe chipul lui tulburat, cu mușchii maxilarului mișcându-i-se cu repeziciune.

– Ai dreptate.

Ea a urât acele cuvinte, cu toate că erau cele pe care le aștepta. Își ura triumful, chiar dacă știa că nu-și dorea căsătoria cu Caleb, așa cum nu și-o dorea nici el.

Dar chiar trebuia să pară atât de îngrozit?

S-a întors cu fața spre vânt.

– Știu că am dreptate. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Nu ești menit să ajungi în lațul preotului.

– De ce nu?

Ea i-a aruncat o privire.

– În primul rând, după cum am spus, sunt o femeie matură, nu o fată care să fie împinsă în fața altarului. Și în al doilea rând, părinții mei sunt în sudul Franței până la primăvară.

Într-o altă seară, cu un alt bărbat, s-ar fi putut bucura de jocul sălbatic al emoțiilor de pe chipul lui, încântată de vinovăția, surpriza, șocul, frustrarea și exasperarea pe care el nu și le putea ascunde.

Dar seara de acum nu era o altă seară, iar el nu era un alt bărbat. Iar Sesily nu s-a bucurat de faptul că cea din urmă emoție a lui s-a dovedit a fi ușurarea.

– Deci ce-a fost asta, te-ai jucat cu mine?

Sesily i-a aruncat cel mai frumos zâmbet al ei.

– Ți-am spus că sunt o problemă.

– Dumnezeu știe că ăsta e adevărul curat.

– Lasă-mă acasă, te rog.

– Nu.

Ea și-a întors capul, neplăcându-i refuzul lui dezinvolt, felul în care el își încrucișase brațele enorme peste pieptul enorm și se lăsase pe spate în colț, de parcă s-ar fi aflat într-o diligență americană și nu într-o trăsură de dimensiuni perfect rezonabile, în care el nu încăpea.

– Poftim?

– Nu te las singură la Talbot House în miez de noapte.

– Crezi sau nu, am petrecut un număr destul de mare de miezuri de noapte la Talbot House.

– Ei bine, în primul rând, având în vedere acțiunile tale din seara asta, nu sunt sigur că-mi spui adevărul.

Așa era, dar Sesily n-avea de gând s-o recunoască.

– Și în al doilea rând, dacă părinții tăi nu sunt aici, ai nevoie de un însoțitor.

Ea a făcut ochii mari.

– N-ai auzit partea în care îți spuneam că am treizeci de ani?

– Nu, Sesily, n-am cunoscut niciodată o femeie atât de dornică să-mi spună ce vârstă are. Așa că ne întoarcem la planul meu inițial. Te duc la sora ta.

– Nu.

Mai degrabă ar fi sărit din nenorocita aia de trăsură decât să fie dusă la sora ei.

Caleb a suspinat, plin de frustrare.

– Sesily!

– N-am nevoie de un însoțitor! a strigat ea.

– În seara asta, ai! a strigat Caleb la rândul lui.

„Doamne, e de-a dreptul exasperant!" s-a gândit ea.

– Ei bine, atunci trebuie să mă plimbi prin Londra până când mă pot întoarce acasă în siguranță. Nu accept să fiu dusă la Haven House în toiul nopții.

– De ce naiba nu?

Erau o mie de motive.

– Sora mea nu e paznicul meu.

– Nici eu nu sunt.

– Totuși, nu faci altceva decât să te comporți ca și cum ai fi.

– La naiba, Sesily, era cât pe ce să fii ucisă în seara asta! Într-o sete nesăbuită de ce... de atenție?

Lui Sesily îi era mai puțin greață în acel moment. Într-adevăr, greața fusese depășită de furie.

– Sete de atenție?

El a avut eleganța de a se uita în altă parte, aparent realizând că greșise.

– N-am vorbit...

– Ba da, l-a întrerupt ea, simțindu-se tot mai furioasă. Ai vorbit serios. O, scandaloasa Sesily, în cel mai bun caz o insipidă cu ochi strălucitori, iar în cel mai rău caz, o femeie de moravuri ușoare, dar oricum plictisită și singură, fără un bărbat sau o familie care s-o țină în frâu așa cum trebuie. O femeie care n-are nimic mai bun de făcut decât să-și treacă timpul făcând lucruri din ce în ce mai nesăbuite!

– N-am spus nimic din toate astea, a mormăit el pe un ton care ar fi putut să fie interpretat drept unul încărcat de vinovăție.

– Nu în seara asta, a replicat ea, urându-se pentru ce spusese.

Caleb i-a întâlnit privirea și aerul dintre ei a trosnit precum lemnul pus pe foc.

– N-am spus niciodată așa ceva.

– Nu, dar ai gândit-o, a replicat ea. Tu, ca și restul lumii, ai crezut asta din momentul în care ne-am întâlnit. Cel mai rău gen de femeie. Un scandal teribil. O amenințare. Botezată Sexily de bărbații din Londra și asumându-mi porecla, nu-i așa?

Caleb s-a aplecat în față, iute ca fulgerul.

– Nu. Nu-ți spune Sexily!

– De ce nu? Oare porecla minte? Ea ar fi râs de felul în care el se chinuia în întuneric să găsească răspunsul potrivit. Da, ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el. Tu, ca toată lumea din Londra, crezi că viața e ceva ce mie doar mi se întâmplă. Că exist ca să-mi legăn fustele și ca să simt briza în păr. Crezi că am intrat în luptă pentru amuzament. Iar acum mă înapoiezi surorii mele, sperând ca ea să mă țină în lesă. Ca ea să mă țină departe de următoarea luptă.

Caleb a strâns din buze până când le-a transformat într-o linie imposibil de dreaptă.

– Prostii, a continuat Sesily întorcându-se spre fereastră în timp ce magazinele din Piccadilly zburau pe lângă trăsură, iar casa

surorii ei se apropia tot mai mult. The Place reprezintă siguranța. E un dar pentru acelea dintre noi care nu duc viața surorilor mele. Viața pe care ele au ales-o. Iar atunci când bătăușii aceia au venit să ne atace, eu am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană decentă – ceea ce ai făcut și tu, aș putea adăuga – am luptat.

Și-a concentrat din nou atenția asupra lui Caleb, iar apoi furia și frustrarea i-au urcat în piept, făcând-o să-și dorească să facă mai mult decât să țipe la el. Făcând-o să vrea să țipe la fiecare bărbat care păși în acea seară la O'Tiernen și amenințase locul pe care ea îl iubea.

– Bătăușii au venit ca să-mi vatăme prietenele, iar eu am luptat. Asta n-a fost o nebunie, o greșeală sau o toană. Și n-am făcut-o fără să mă gândesc. Și n-a fost o prostie, nici o nesăbuință, iar eu nu trebuie să dau explicații nimănui, cu atât mai puțin surorii mele, care adoră să mă numească nesăbuită, doar pentru că tu nu ți-ai putut ține mâinile departe de mine suficient de mult timp ca să poți pleca. Asta a fost greșeala ta. Nu a mea. Iar dacă ai avut un fals sentiment de responsabilitate, de vinovăție, sau ai simțit o nevoie deplasată să fii erou, asta e problema ta. N-o să plătesc eu pentru asta.

Cuvintele ei s-au cam îngrămădit la sfârșit, pierzându-se în liniștea grea a trăsurii, plină de zgomotul roților și al copitelor care răsunau pe pavaj. Sesily l-a privit îndelung pe Caleb, întrebându-se dacă măcar o auzise. Întrebându-se dacă el avea să răspundă înainte ca ea să-și spună că nu-i pasă.

Sesily s-a întors către fereastră în timp ce el a întrebat:

– Ar fi trebuit să te las acolo? Leșinată?

Ea a respirat profund, înghițind peste durerea din gât, înainte de a adăuga:

– Nu eram singură. Le aveam pe prietenele mele. Și nu ți-am cerut s-o faci pe salvatorul. De fapt, n-aș fi avut deloc nevoie de un salvator dacă n-ar fi fost...

– Dacă n-aș fi intervenit eu. Da. Ai spus-o clar.

Cuvintele lui tăiaseră precum o sabie. Era furios.

Foarte bine. La fel era și ea.

Sesily a simțit din nou cum i se răscolea stomacul.

Iar apoi, în sfârșit, în sfârșit, el a spus:

– Și atunci?

Acolo, în tonul lui, ea a auzit cum el renunța la luptă.

– Și atunci ce?

– La un moment dat, fie la adăpostul întunericului, fie la lumina zilei, o să trebuiască să cobori din trăsura asta.

– Nu văd de ce.

– Pentru că e doar o chestiune de timp până când o să vomiți peste tot, sau până când caii o să aibă nevoie de odihnă. Deci, unde? Unde te pot duce, astfel încât cineva să aibă grijă de tine? Unde o să primești îngrijirile de care ai nevoie, dacă o să ai nevoie?

Ea a suspinat.

– N-am nevoie de îngrijiri.

– În urmă cu mai puțin de o oră, erai aproape moartă. Nu te duc într-o casă goală, ca să te ascunzi în dormitorul tău ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ce individ iritant!

– Du-mă la conacul Trevescan.

Ducesa avea o duzină de camere de oaspeți și obiceiul de a oferi un mic dejun sofisticat.

– Nu, s-a împotrivit el clătinând din cap cu fermitate. Poate că restul Londrei nu-și dă seama, dar voi patru puneți ceva la cale și n-am de gând să vă las cale liberă. Nu în seara asta, a spus el, după care a făcut o pauză, iar apoi a reluat: Tocmai ați înfruntat un adversar mai puternic, mai mare și mai crud decât voi.

Ea i-a ignorat vorbele.

– Găsește-mi o femeie care să nu fi avut...

– Da, dar se întâmplă a doua oară într-o săptămână. Ce naiba puneți voi patru la cale?

„La naiba!" s-a gândit Sesily.

Exact de asta se temea ducesa. Caleb, un om care vedea mai mult decât majoritatea, se interesa din nou de activitățile lor. Asta însemna două lucruri: în primul rând, aveau nevoie de informații despre el. De suficiente informații ca să poată să-i cumpere tăcerea, dacă era necesar.

– N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa? a stăruit el.

În al doilea rând, trebuia scos din joc. Sesily și-a dus degetele la rădăcina nasului.

– Caleb, mă doare capul de nu mai pot, am stomacul agitat și în seara asta m-am confruntat cu o bandă de brute. Te rog...

El a întins mâna și a bătut de trei ori în tavanul trăsurii.

Vehiculul a virat pe dată.

Inspirând brusc și apucându-se de rama ferestrei – acum distruse – ca să-și păstreze echilibrul și să-și controleze stomacul, Sesily a spus:

– Atunci, încotro?

– La mine acasă.

Ea a făcut ochii mari.

„Acasă la el!"

Ce idee ciudată! Că el avea o casă.

Un loc cu un șemineu, o bucătărie și un dormitor. Și un pat. Un loc plin de secretele lui, în care voia s-o ducă pe ea.

S-a întors spre fereastră, bucuroasă că avea o scuză ca să privească în altă parte.

Ca să respire.

Tocmai se bucura de aerul proaspăt și răcoros, când el a adăugat:

– Dar îmi rămâi datoare, Sesily Talbot. Iar eu sunt un om care-și încasează plata datoriilor.

Sesily și-a dat seama că el spunea adevărul, chiar dacă înțelesul vorbelor lui se aduna în mintea ei mai puțin ca o amenințare și mai mult ca o promisiune, făcând-o să-și pună întrebări asupra felului în care Caleb Calhoun și-ar fi putut încasa plata datoriei. Cu un alt bărbat, într-un alt loc, într-un alt moment, poate că ar fi avut curajul să ceară lămuriri.

Cu un alt bărbat, într-un alt loc, într-un alt moment, poate că nu i-ar fi păsat atât de mult de răspunsul lui.

Dar îi păsa, așa că a tăcut în mod eroic, dacă era să fie sinceră, de teamă că, dacă îl presa, se putea trezi cu el revenind la planul inițial și ducând-o la sora ei.

Așa că Sesily a tăcut în timp ce trăsura ieșea din Piccadilly și urca pe Regent Street, ocolind cu totul Mayfair. Și-a mușcat limba și a rămas tăcută atunci când au intrat în noul cartier, în care ea știa că el avea o casă.

Una care fusese deschisă de două ori în cei doi ani de când îl cunoștea.

Nu că ea ar fi observat.

Nu că s-ar fi dus s-o vadă.

Trăsura a încetinit, făcând mai multe viraje rapide, unul după altul, pe o rețea de străzi liniștite din Marylebone, tăcerea din trăsură accentuându-i lui Sesily neliniștea stomacului. După ce vehiculul s-a oprit, ea n-a mai așteptat să i se deschidă ușa, ci a ieșit, grăbită, în stradă. Aerul proaspăt din trăsură o ajutase, dar nimic nu vindeca răul de mișcare așa cum o făcea statul în picioare pe un teren solid.

Abia atunci i-a atras atenția casa cu numărul 2 de pe Wesley Street, o clădire curată și bine întreținută, cu trei etaje care se ridicau deasupra șirului liniștit de case mărginite de copaci. Trăsura a pornit, iar Sesily a strecurat o privire de-a lungul străzii. Nu se vedea nici țipenie de om.

– Mărturisesc, m-am îndoit că aveam să ajungem aici.

– La fel și eu, a răspuns el cu un mormăit stins, în timp ce trecea pe lângă ea și urca treptele până la ușa albă și strălucitoare, pe care a descuiat-o cu cheia.

Iată care era apartamentul din Londra al lui Caleb Calhoun. Doar că nu era un apartament, ci o casă foarte arătoasă.

El s-a tras într-o parte și a lăsat să se vadă întunericul dinăuntru, abia luminat de licărirea unei singure lămpi lăsate pe o măsuță din apropiere, probabil de către un servitor îndatoritor care o pusese acolo înainte să se ducă la culcare.

– Mulțumesc, a spus ea, veselă.

S-a bucurat de surpriza și de iritarea zugrăvite pe chipul lui frumos în timp ce-l ocolea ca să intre în holul casei, care mirosea exact ca el. Ambră și piele, hârtie și whisky. Sesily a făcut o pauză ca să inhaleze atmosfera locului, a sanctuarului londonez al lui Caleb Calhoun, în timp ce el a mărit lumina lămpii doar atât cât era nevoie ca să se distingă spațiul pe care îl numea cămin.

În stânga lui Sesily se afla un salon. În lumina slabă, ea a văzut o canapea joasă și un fotoliu mare, tapițate cu piele, ambele întoarse cu fața spre un șemineu amplu, ornamentat, în care fusese aprins un foc. Din nou servitorii aceia invizibili!

O masă mică era acoperită de hârtii, probabil că legate de taverna pe care o dețineau el și sora ei. Sau poate că de una dintre zecile de taverne pe care el le deținea în America.

– Biroul tău? a întrebat ea.

– Nimeni nu vine aici. Toate camerele au aceeași destinație.

Sesily a intrat în salon, iar pantofii i s-au cufundat în țesătura groasă a covorului, cel mai luxos pe care călcase ea vreodată. Sesily nu și-a putut înăbuși zâmbetul. Caleb Calhoun n-avea decât să joace rolul americanului simplu, având nevoie de puțin mai mult decât de o coajă de pâine și de o saltea de paie ca să supraviețuiască, dar se vedea limpede că-i plăcea un covor acătării. Un scaun mare.

– Îmi cer scuze pentru..., a murmurat el fluturând o mână spre hârtiile de pe masă și trecându-și degetele prin păr de parcă ar fi fost emoționat. Nu te așteptam.

Sesily i-a aruncat un mic zâmbet.

– Nici eu nu mă așteptam.

El nu s-a amuzat. În schimb, și-a dres vocea, a ieșit din salon și s-a îndreptat spre scara din celălalt capăt al vestibulului.

Sesily l-a urmat și nu s-a abținut deloc de la a trage cu ochiul la o altă cameră, a cărei ușă era deschisă. Era prea întuneric înăuntru, dar ea a văzut totuși o garnitură masivă de mobilă. Lumina a dispărut înainte ca Sesily să poată identifica încăperea, iar Caleb s-a făcut nevăzut odată cu ea. Sesily s-a grăbit să țină pasul, ajungând la baza scării care se înălța spre întunericul de deasupra.

Și-a ridicat fustele și l-a urmat până la primul etaj, apoi la al doilea, unde el s-a oprit în fața unei alte uși deschise, singura lumină dinăuntru fiind cea provenită de la tăciunii unui alt foc mocnit.

Un dormitor.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere de îndată ce Caleb a pășit înăuntru și a început să aprindă mai multe lumânări, în timp ce ea aștepta lângă ușă. Sesily se întreba cum să se comporte astfel încât, atunci când el avea să se întoarcă, să pară atât inocentă, cât și ispititoare.

„Haide, Sesily, ai mai făcut asta înainte!"

Jumătate din Londra îi spunea Sexily și frânsese multe inimi. Cu siguranță că putea să se asigure că acel american avea s-o bage în seamă.

El n-o băgase niciodată în seamă.

Nu așa îi frânsese inima? Prin faptul că n-o băgase în seamă? Transmițându-i clar că nu voia să aibă nimic de-a face cu ea?

Amintirea a venit, invocată de întuneric, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Stătuseră amândoi în fața casei de la țară a surorii ei, iar Sesily făcuse tot posibilul să-l ispitească – folosindu-se de zâmbetele ei cuceritoare, de replicile ei inteligente și de rotunjimile ei magnifice – pe acel bărbat imposibil, care o refuzase chiar dacă ea știa că o dorea.

„Știu bine că nu trebuie să mă apropii de tine", spusese el. „Vrei dragoste."

Sesily negase pe atunci acele vorbe, spunându-și că el se înșelase. Dragostea era pentru alte femei, pentru cele care își doreau căsătorie, copii și case mari la țară, înconjurate de pavilioane rustice și de helești.

Sesily nu voia dragoste. Îl voia pe Caleb Calhoun și nimic mai mult. Nimic complicat. Doar că el era complicat.

Iar dacă era singurul bărbat pe care ea și-l dorise vreodată și pe care nu-l putea avea, așa să fie.

Sesily și-a încrucișat brațele pe piept, amintirea și frustrarea crescând înlăuntrul ei în timp ce se lupta cu pornirea de a-i capta din nou interesul lui Caleb. Făcuse asta destul de des, fără nici un rezultat. În plus, chiar dacă ar fi putut să-l intereseze pe uriașul american, seara aceea nu era potrivită pentru așa ceva.

Era obosită și probabil că dimineață aveau s-o doară toate părțile corpului care-i fuseseră lovite sau rănite.

Iar în timp ce Caleb aprindea ceea ce părea a suta lumânare din încăperea cea mare, Sesily s-a gândit că acela era un dormitor foarte frumos. Dominat de un pat splendid, în care ar fi dormit cu plăcere.

Numai că, în timp ce privea patul minunat, teancul de cărți de pe o măsuță din colțul îndepărtat al dormitorului și focul din șemineu, Sesily s-a gândit că acea încăpere nu era doar un dormitor foarte frumos.

– Ăsta-i dormitorul tău, a spus ea.

El a mârâit un răspuns din locul în care își făcea de lucru cu un felinar, iar ea aproape că a împietrit locului. Cu siguranță că asta nu însemna ca ea... Ca ei... să...

Sesily și-a alungat din minte un asemenea gând, precum și reacția imediată pe care o avusese la el, îndreptându-și atenția, în schimb, asupra lui Caleb.

– Ai multe lumânări, i-a spus ea.

El ținea un chibrit lângă felinarul aflat în capătul celălalt al camerei.

– Nu are toată lumea?

„Nu chiar într-o asemenea cantitate!"

– Citești mult seara?

– Îmi place să văd ce fac.

– Ce? Sau pe cine?

Acea întrebare îndrăzneață i-a atras atenția lui Caleb. El și-a ațintit privirea asupra lui Sesily.

„Asta da, lovitură!"

– Aha, în sfârșit m-ai observat!

S-a uitat la ea cu ochii mijiți, ca și cum ar fi cântărit în minte ce răspuns să-i dea, însă a rămas tăcut. Tocmai atunci s-a aprins și felinarul, iar flacăra i-a pârlit degetele. Caleb a mormăit o înjurătură despre care Sesily a crezut că ar fi putut să fie atât pentru ea, cât și pentru felinar, și a închis ușița de sticlă a acestuia din urmă.

– Mă crezi sau nu, Sesily, nu sunt entuziasmat de prezența ta aici. E doar ultima soluție.

Bineînțeles că așa era. Dar el n-ar fi trebuit să i-o spună, nu? Sesily a încasat în tăcere acea lovitură dată orgoliului ei. A plecat de lângă ușă și a intrat în cameră.

– Nu trebuie să rescrii istoria, americanule. Eu ți-am propus o alternativă foarte bună.

El nu s-a mișcat din loc, dar a urmărit-o cu atenție în timp ce se apropia de pat. Ea și-a pus degetele pe cuvertură și a spus:

– Dacă preferi să nu mă vezi, pot foarte bine să stau într-o cameră mai mică.

Privirea lui a alunecat spre locul în care Sesily atingea patul, iar apoi s-a întors către ea.

– Ăsta-i singurul dormitor din casă.

Ea și-a înclinat capul.

– Chiar așa?

Caleb s-a încruntat.

– Eu nu sunt niciodată aici. N-am nevoie de cameră de oaspeți.

Ea a zâmbit.

– Deci există un singur pat.

El a început să traverseze camera, îndreptându-se spre ușă.

– E al tău.

– Caleb! a spus Sesily atunci când el a ajuns aproape de ea, suficient de aproape ca să-l atingă dacă ar fi vrut să încerce, deși ea nu-și dorea asta. Nu pot să te dau afară din patul tău!

El a privit-o, gata să-i dea o replică. Datorită luminii puternice din încăpere, Sesily a putut să vadă asta. Dar înainte ca el să vorbească, lumina a trădat-o și pe ea. Sesily n-a mai putut să se ascundă de Caleb, de privirea lui ațintită asupra obrazului ei.

Fruntea lui s-a încruntat, fața i s-a crispat într-o grimasă care semăna a dezgust, iar Sesily a tresărit.

– Am... am ceva..., a spus ea ducându-și o mână la obraz. Oare am ceva pe față?

Lui i-a luat mult prea mult timp ca să răspundă, iar ea a văzut cum i se zbătea un mușchi al maxilarului, ca și cum s-ar fi împotrivit să spună exact ceea ce gândea.

– Ești..., a început Caleb, însă n-a mai continuat.

El și-a plimbat privirea pe fața ei, pe gâtul ei, pe pielea dezgolită a sânilor ei.

Trecuse mult timp de când Sesily se mai îmbrăcase pentru altcineva în afară de ea însăși, însă acum, acolo, își dorea să fi avut o oglindă, să se vadă prin ochii lui.

„Chiar îmi doresc asta?"

Ea a alungat acel gând.

– Ce-i?

Întrebarea a părut să-l smulgă din gânduri. A clătinat din cap.

– Ar trebui să te speli.

Iar acestea fiind spuse, Caleb a ieșit din cameră.

Capitolul 7

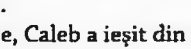

Era o greșeală, bineînțeles. N-avea cum să iasă ceva bun din faptul că Sesily se afla la el acasă, în toiul nopții.

Caleb știa multe lucruri despre deciziile greșite, pentru că luase destule la viața lui, decizii care îi puseseră viața în pericol și-i schimbaseră viitorul în chip ireversibil. Știa că deciziile proaste

veneau din cauza emoțiilor necontrolate. Și-și făcuse un țel din a-și ține emoțiile sub control.

Dar Sesily era emoție pură. Era bucurie și furie, încântare și tristețe, frustrare și o mulțime de alte emoții în fiecare clipă, iar asta o făcea în egală măsură tentantă și înspăimântătoare, precum infernul. Tocmai de aceea Caleb își promisese cu doi ani în urmă, atunci când fusese atins pentru prima oară de focul ei, că avea să păstreze distanța. Era un om rațional și știa cum stăteau lucrurile.

Dar în timp ce o privise pe Sesily cum se prăbușea în brațele unui tâlhar în sala cea mare de la The Place, pe când furia și panica îl năpădeau fără ca el să poată să le alunge, rațiunea îi dispăruse. Iar Caleb fusese atunci, de asemenea, emoție pură. Nu-și mai amintea timpul scurs între momentul în care se îndreptase către ea, pe podeaua lipicioasă a tavernei, și acela în care o căra afară, iar asta îl îngrijora foarte tare. Fără rațiune, fusese condus de furie. Urmată de frică. Știa din experiență că acea combinație era periculoasă.

După ce îi venise mintea la cap, în trăsură, ar fi trebuit să-și reia vechea atitudine rece pe care o avusese cu privire la Sesily. Dar ea deschisese ochii, iar frica lui fusese alungată de ușurare. Apoi, pe măsură ce ea se înfuriase din cauza a ceea ce se întâmplase și a planurilor pe care Caleb le avea pentru ea, el începuse să simtă vinovăție... sentiment care, cumva, în mod incredibil, îl dezlănțuise și mai tare.

Cel puțin asta își spusese el: că emoția fusese cea care îl făcuse să se dezlănțuie. Cealaltă posibilitate nu merita să fie luată în considerare. Posibilitatea ca însăși Sesily să fi fost cauza acelei dezlănțuiri.

Și astfel, fie că era vorba de vinovăție, de ușurare, de furie sau de teamă... iată că ajunseseră în bârlogul lui. În care, în mod normal, nu primea oaspeți. În care cu siguranță că n-ar fi primit-o niciodată pe ea.

Apoi o condusese în dormitorul lui.

La patul lui.

Și făcuse toate astea spunându-și că ignora foșnetul fustelor ei prețioase de mătase, zgomotoase ca un glonț ieșit din țeavă. Spunându-și că nu-i putea auzi respirația delicată, abia perceptibilă, care-l învăluia. Că nu-i adulmecase mirosul, sălbatic și plăcut, care-l făcea să se gândească la căldura soarelui și la migdale.

Spunându-şi că ea nu era dulce, cu forme voluptuoase, caldă şi exotică precum o delicatesă într-o vitrină, atrăgându-l tot mai mult în mrejele ei, în timp ce el era ocupat să lumineze camera, crezând că acea lumină avea să alunge toate lucrurile reprobabile şi păcătoase pe care îşi dorea să i le facă.

Apoi s-a întors şi s-a uitat la ea, dându-şi seama că lumina fusese o greşeală, pentru că dintr-odată putuse să vadă pata întunecată de pe obrazul ei, căpătată pe podeaua tavernei, precum şi pe cealaltă de pe pielea aurie de deasupra corsajului. Iar între cele două pete se mai vedeau şi vânătăile de pe gât, o aducere aminte a pericolului care fusese atât de aproape. A pericolului ca ea să fi fost rănită chiar mai rău de-atât.

Pe Caleb îl năpădise furia din nou, iar atunci plecase, neavând încredere în el însuşi ca măcar să mai scoată un cuvânt, darămite să rămână.

Neavând încredere în el însuşi ori de câte ori trebuia să rămână distant şi impasibil în faţa acelei femei care părea mereu prea aproape. Prea impresionantă.

Dar şi plecarea fusese o greşeală, pentru că, în cele câteva minute de când intrase în casă, Sesily reuşise cumva s-o umple, iar el nu mai avea unde să se ascundă. Caleb şi-a făcut de lucru în bucătărie, pregătindu-i lui Sesily lapte cald şi gândindu-se că, dacă o trata ca pe un copil, ea avea să-i iasă din minte. Nu voia să se gândească la menajera lui, care aproape sigur avea să-l ia la rost fiindcă folosise oala nepotrivită.

Poate că muştruluiala aceea trebuia să fie pedeapsa cuvenită pentru toate gândurile păcătoase pe care nu şi le putea scoate din cap.

Laptele fusese o altă greşeală, fiindcă în cele din urmă Caleb trebuia să i-l ducă lui Sesily. Ceea ce a şi făcut, chiar dacă îşi spunea că nu-şi dorea asta. Chiar dacă îşi spunea că ar fi trebuit să se trântească într-un fotoliu confortabil de la parter şi să aţipească până dimineaţa, când avea s-o ducă pe Sesily înapoi în siguranţa casei ei.

Fotoliul acela n-ar fi fost cel mai puţin confortabil loc în care îşi petrecuse o seară.

Dar dacă ea ar fi avut nevoie de el?

Dacă ar fi avut probleme de respiraţie în timpul nopţii?

Şi dacă bărbaţii care o atacaseră în Covent Garden ar fi găsit-o în casa lui?

Dacă fuseseră urmăriți? Caleb parcă își pierduse mințile; ar fi trebuit să fie mai atent. Ar fi putut s-o pună pe Sesily în pericol. Din nou.

Așa că a urcat scările, cu laptele cald în mână. Spunându-și că acționa cu noblețe, protejând o doamnă. Precum un gentleman, ce naiba!

A bătut la ușa dormitorului, iar ea l-a poftit înăuntru. A intrat, bucurându-se de îndată că avusese mintea să stingă mai bine de jumătate din lumânări, ceea ce îl ajuta să evite s-o privească.

Excelent! Nu trebuia decât să așeze laptele pe noptieră și să plece. Vestibulul casei era perfect confortabil pentru o noapte de somn. Și oricum n-avea să doarmă.

De îndată ce s-ar fi asigurat că Sesily respira, urma să plece.

De îndată ce s-ar fi asigurat că ea se simțea bine.

Sesily era sora prietenei și partenerei lui de afaceri, iar el, Caleb, nu era un monstru. În plus, era perfect capabil s-o evite pe acea femeie. O mai făcuse și înainte. E drept c-o făcuse de peste ocean, dar important era că reușise, la urma urmei.

Abia dacă avea s-o observe în patul lui.

De fapt, n-avea cum s-o observe în patul lui, pentru că ea nu era în patul lui.

Sesily se afla în spatele paravanului pentru baie.

Se îmbăia.

Iar în acel moment toate reținerile lui de gentleman au zburat pe fereastră.

Rochia ei – de culoarea ispitei – era așezată pe un scaun de lângă paravan, ceea ce însemna că Sesily n-o mai purta. Nu că el ar fi avut nevoie de o gândire superioară ca să-și dea seama de asta, fiindcă o putea vedea pe Sesily în spatele paravanului. Își dusese o lumânare cu ea, așa că umbra i se proiecta pe panoul făcut dintr-o pânză groasă perfect obișnuită, despre care Caleb nu și-ar fi imaginat niciodată că era atât de transparentă.

Sesily stătea aplecată peste lavoar, iar paravanul acela ar fi putut să fie făcut din sticlă, într-atât de bine îi înfățișa silueta generoasă și al naibii de perfectă, în timp ce ea își îndrepta spatele și-și trecea, leneș, o cârpă de-a lungul brațului și pe după gât.

– Te speli, a spus el ca să se afle în treabă și gândindu-se în același timp că, dacă ar fi fost un gentleman, s-ar fi putut întoarce cu spatele.

Dar Sesily a fost cea care s-a întors, contururile frumoase ale curbelor ei tăindu-i lui Caleb ceea ce-i mai rămăsese din respirație.

– Tu mi-ai spus s-o fac, a spus ea continuându-și mișcările lenețe, ca și cum totul ar fi fost perfect normal.

O, Doamne! Asta făcuse el, nu? Și vorbise serios. Își dorise ca Sesily să-și șteargă urmele acelei seri de pe corp. Și din memorie, așa cum și el voia să și le șteargă dintr-a lui.

Doar că acum, în timp ce o privea, nu-și putea imagina că avea să uite vreodată acea seară.

– Caleb!

Cuvântul, rostit cu atenție și blândețe, l-a readus în simțiri.

La naiba! Încă se uita la Sesily! A tușit, cu fața arzându-i dintr-odată la gândul că fusese surprins zgâindu-se la ea. Așa că s-a întors cu spatele.

– Da.

În vocea ei s-a simțit un zâmbet.

– Ai grijă, americanule, aproape că ai vorbit cu accent englezesc!

El a încremenit la auzul acelor vorbe, după care s-a agățat de ele.

– Niciodată!

– Nu e chiar atât de rău în Anglia, nu-i așa? a spus ea ca și cum totul ar fi fost perfect normal și el nu s-ar fi uitat la vârfurile cizmelor, sau la covor, sau la stucaturile de pe tavan, sau la orice altceva în afară de umbra ei care pâlpâia ca o tentație pură.

Oare Sesily era dezbrăcată acolo, în spatele paravanului?

– Dacă ai sta mai puțin la Boston, a adăugat ea, poate că ți-ar plăcea mai mult aici.

– Trebuie să fiu la Boston, a răspuns Caleb cu glas scăzut și pe un ton categoric, de parcă până și vocea lui ar fi știut ce era bine pentru el.

De altfel, spusese adevărul curat. Avea afaceri la Boston. O casă. Câțiva prieteni buni. O viață.

Și de fiecare dată când punea piciorul în Londra, risca totul.

S-a prefăcut că nu observa cum ea continua să se spele, că nu auzea apa clipocind în lavoar. Apă care trebuia să fi fost rece, dacă Sesily o folosise pe cea rămasă în urcior. Dar el n-avea de gând să se ofere să i-o încălzească, nici să se întrebe dacă ea folosea săpunul lui și nici să vrea să afle cum ar fi mirosit pe pielea ei.

– Și totuși, iată-te aici, a adăugat ea. De ce?

– Sora ta o să aibă un copil.

Caleb nu spusese întregul adevăr, dar nici nu mințise cu totul.

Ea a comentat pe un ton plin de amuzament:

– Nu știam că ești moașă.

Caleb s-a încruntat, s-a întors spre fereastră și a privit acoperișurile din Marylebone.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tavernă în timp ce ea... continuă să clocească.

– Să clocească!

Râsul lui Sesily s-a auzit din spatele paravanului și l-a înmuiat. S-a apropiat, deși știa că n-ar fi trebuit s-o facă. Fără să se poată opri, a întrebat:

– I-ai spune altfel?

– Având în vedere că sunt unul din cinci copii, pentru mine Sera și Haven n-au atins limita maximă în ceea ce privește numărul odraslelor. Mi se pare perfect rezonabil să ai doi copii, dacă îți place acest gen de lucruri.

– Hmmm..., a mormăit el. Ție îți place genul ăsta de lucruri?

– Copiii?

– Mda...

De ce naiba întreba? Interesul lui Sesily Talbot pentru copii n-avea nici o relevanță pentru el.

– Trebuie să știi că sunt o mătușă bună.

– Ești?

– Am nouă nepoți. Copilul Serei și al lui Mal va fi al zecelea.

– O, Doamne!

– Nu pot decât să fiu de acord cu tine, a spus ea. Dar sunt excelentă la cățăratul în copaci, la jucatul în noroi și la enervarea părinților... trei cerințe absolut necesare pentru orice mătușă care se respectă.

Auzind acel răspuns, el nu s-a putut împiedica să nu zâmbească.

– Credeam că mătușile ar trebui să fie mai cuminți decât copiii.

– Întrucât copiii sunt cei care definesc rolul, cred că e corect să-i lăsăm pe ei să stabilească lista așteptărilor.

Caleb a râs, surprins, dând drumul unui hohot pe care și l-a înăbușit pe dată.

– Și tu corespunzi așteptărilor.

– Cât de jignitor, a spus ea. Le depășesc!

Bineînțeles că da. Sesily Talbot depășise așteptările o viață întreagă.

Dar el n-avea de gând să recunoască asta.

– Ei bine, a spus ea după un timp, dacă vii de îndată ce ți-o cere Sera, asta înseamnă că ești un prieten bun.

Era un prieten îngrozitor, care tânjea după sora Serei în dormitorul lui, în toiul nopții.

– Mi-a cerut să fiu nașul fiului ei. În situația asta, e greu să refuz să vin la botez.

A regretat cuvintele în momentul în care i-au ieșit pe gură, fiindcă l-a năpădit amintirea ultimei lui vizite la Londra. A revăzut cu ochii minții ultima dată când o văzuse pe Sesily, la botezul micuțului Oliver, înconjurată de familia ei, fericită și frumoasă.

Cu excepția dăților în care se uitase la el.

Ceea ce nu se întâmplase prea des. Observase, pentru că îi fusese imposibil să nu se uite la ea.

Și-a dres vocea, știind că ar fi trebuit să plece. Sesily era în siguranță, în ciuda încercării prin care trecuse, iar prezența lui nu era necesară. N-avea nici un motiv să fie acolo, în cameră, în timp ce femeia aceea se spăla. Nici măcar nu stătea cu spatele la ea, nici măcar nu evita cu tot dinadinsul să se uite la reflexia difuză a paravanului în geamul întunecat al ferestrei.

– Ai cumva un halat de casă?

El s-a întors în direcția din care venea întrebarea și a văzut-o scoțându-și capul de după paravan, cu părul negru desprins din agrafe, cu obrajii roz de la apa rece, cu ochii albaștri căscați întrebător.

Întrebarea... care fusese...

Avea un halat de casă?

– Un halat de casă, a repetat el.

– Rochia mea e destul de murdară și aș prefera să nu dorm îmbrăcată cu ea.

– Bineînțeles că n-am, a răspuns Caleb.

Așadar, ea voia ceva de îmbrăcat de la el. Din nou, iată un lucru perfect obișnuit.

În mod clar, era pedepsit.

– Nu cred că ți-ar plăcea dacă aș ieși de după paravan îmbrăcată doar în lenjeria mea intimă, a adăugat ea cu seninătate.

Dimpotrivă, Caleb și-a imaginat că asta i-ar fi plăcut foarte mult, dar în schimb a strâns din dinți și a spus:

– Bine.

Toată nenorocita aceea de noapte era o greșeală.

S-a dus la dulap și a răscolit înăuntru, căutând ceva ce ar fi fost potrivit pentru sora necăsătorită a partenerei lui de afaceri, pe care o evitase în mod deliberat de peste ocean în ultimii doi ani, înainte de a se întoarce exact la timp ca s-o sărute într-o grădină și s-o vadă atacată de niște derbedei în Covent Garden.

Ceva potrivit pentru o femeie după care el nu tânjea deloc.

Din păcate, n-avea o armură în dulap.

Apucând obiectul de îmbrăcăminte care-i era cel mai la îndemână, s-a întors și l-a îndesat pe lângă marginea paravanului, zăbovind numai atât cât să se asigure că ea îl primise, iar apoi s-a întors la locul lui cel sigur de lângă fereastră.

A urmat o pauză. Apoi:

– Deci n-ai un halat de casă.

– N-am nevoie de așa ceva, a lămurit-o el, dar ea nu i-a răspuns, așa că s-a simțit obligat să detalieze, deși n-avea idee de ce: Am trei servitori și nici un valet, și nimeni nu intră în cameră atunci când sunt culcat sau dezbrăcat.

– Nimeni?

La auzul întrebării, Caleb s-a întors. Cum ar fi putut să nu se întoarcă? Femeia aceea îl chestiona despre iubite.

Și totuși, înainte ca el să poată răspunde, ea a început să vorbească, făcând asta pe un ton grăbit, care, în mod clar, mai era și plin de emoție:

– Îmi pare rău. Asta a fost..., a spus ea ieșind de după paravan, a fost nepotrivit.

O, Doamne, era pus la încercare!

Sesily ar fi trebuit să arate ridicol.

Purta una dintre jachetele lui peste combinezon și totul era disproporționat. Întregul ansamblu era prea lung, umerii erau prea largi, iar linia reverelor nu reușea să ascundă batistul de dedesubt și nici relieful sânilor de sub el.

Iar combinezonul era atât de imposibil de subțire, încât el o putea vedea. Curba mijlocului, coapsele, iar între ele...

„Nu te uita. Un gentleman nu s-ar uita!"

Da, între coapsele ei se vedea o umbră întunecată, care pe el îl făcea să-i lase gura apă.

Ea a ridicat din umeri.

– Sper că ai dreptate.

„Oare despre ce vorbește?"

– Poftim?

Sunetul vocii lui părea să vină de la niște roți de trăsură care înaintau pe un drum pavat cu piatră cubică.

„Adună-te, omule!"

– Spuneam că sper să nu intre nimeni aici, a răspuns ea, apropiindu-se. Sunt sigură că arăt absurd.

Arăta ca și cum ar fi ajuns pe mal, după o lună petrecută pe mare.

Caleb a rezistat impulsului de a se retrage. Nu că retragerea ar fi fost o opțiune, din moment ce el avea spatele lipit de fereastră și, ca atare, s-a gândit că n-ar fi fost rezonabil să sară în stradă.

Deși, în timp ce ea se apropia, nu i s-a părut cea mai proastă idee pe care s-o fi avut vreodată.

– Chiar ar trebui să ai la îndemână un halat de casă.

– În cazul în care ajung în compania unei alte femei care refuză să meargă acasă?

Ochii ei au prins să strălucească.

– Bănuiesc că nu-ți sunt străine femeile care nu vor să se întoarcă acasă.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Ea a râs, suficient de aproape de el pentru ca sunetul să pară ecoul unui secret pe care l-ar fi împărtășit ei doi, iar lui i-a plăcut prea mult asta. Nu trebuia să-i placă râsul ei. De acolo venea pericolul. De acolo și, aparent, de peste tot. Ochii ei aveau irisul de un albastru intens și frumos, mărginit de un inel negru. Tabloul era completat de fața ei în formă de inimă, de obrajii ei roz și de gura ei largă, cu buze pline, care erau cu atât mai periculoase acum, când Caleb le cunoștea gustul.

– Cum te simți? a întrebat el, dorindu-și normalitate în mijlocul acelui moment cu totul anormal.

Ea s-a oprit locului, punându-și o mână pe pielea netedă a gâtului, deja umbrită de o vânătaie ce prindea contur.

– Nu mă simt rău.

Dar nici bine nu se simțea. Caleb a scrâșnit din dinți. Ar fi trebuit să-l ucidă pe bărbatul care o atinsese.

Își dorise să-l omoare.

Dar, mai mult decât atât, își dorise ca Sesily să fie în siguranță.

– Mâine o să doară, și-a dat el cu părerea.

Ea a zâmbit și a spus:

– Mai important e că mâine o să arate monstruos.

– Nimănui n-o să-i pese de asta.

Ar fi fost nevoie de mai mult decât de un gât învinețit pentru ca Sesily Talbot să devină o priveliște respingătoare.

Chiar înainte de a vorbi din nou, ea și-a încrețit fruntea și l-a privit țintă, iar apoi s-a întins către el.

– Încă sângerezi.

Caleb nu credea că ar fi putut suporta ca ea să-l atingă. Nu în felul acela. Acolo.

A întors capul.

– Nu-i nimic.

Ea s-a încruntat.

– Nu spune că rana ta e un „nimic"!

S-a răsucit pe călcâie și a plecat de lângă el, strecurându-se în spatele paravanului și reapărând cu o fâșie de pânză în mână.

– Lasă-mă să...

El s-a ferit de atingerea ei.

– Nu.

– Caleb...

– Nu. Sunt bine. Ar trebui să te odihnești. Sau ai nevoie să ți se reamintească faptul că ai fost leșinată în urmă cu mai puțin de o oră?

– Și tu ți-ai pierdut cunoștința!

– N-a fost mare lucru.

– A fost mai mult decât nimic. Ai primit o lovitură în cap și încă sângerezi.

– Las-o baltă, a mârâit el prinzând-o de încheietura mâinii. Sesily, las-o baltă!

Ea a rămas nemișcată, privindu-l intens în ochi, iar el a știut că n-avea nici cea mai mică intenție s-o lase baltă. Dar nu și-a imaginat că ea avea să spună:

– Ai avut grijă de mine; sora mea o să-ți fie recunoscătoare.

Şi nu şi-a imaginat cât de tare avea să-l irite pomenirea numelui Serafinei.

– E o prietenă bună.

– Iar tu ai făcut ce trebuia pentru prietena ta, având grijă de sora ei, a spus Sesily, făcând o mică pauză şi apoi reluând: Acum, lasă-mă pe mine să fac ce trebuie pentru sora mea şi să am grijă de prietenul ei.

El şi-a pus o mână pe frunte şi şi-a atins rana.

– Nu sângerează. Nu mai sângerează.

– Ar trebui curăţată, a fost ea de părere.

– O *s*-o fac după ce te culci.

– De ce nu mă laşi pe mine să fac asta acum, iar pe urmă să ne culcăm amândoi?

Ca şi cum el ar fi dormit dacă ea era acolo!

Un alt impas. O altă tăcere, plină de încrâncenare.

El a oftat, eliberând-o.

– Eşti incredibil de încăpăţânată.

– Iar tu eşti atât de docil! a replicat ea, iar apoi a zâmbit. Oricum, încăpăţânarea face parte din şarmul meu.

– Despre asta e vorba? Despre şarm?

– Nu mi-ai observat şarmul?

El a tresărit din cauza înţepăturii pe care a simţit-o la contactul frunţii cu bucata de pânză, iar ea s-a oprit şi l-a privit în ochi.

– Mă răneşti, Caleb!

– E imposibil să nu te remarce cineva, Sesily.

La naiba! Nu-şi dorise să spună asta!

Buzele ei *s*-au arcuit într-un zâmbet abia ascuns. Apoi Sesily *s*-a întors la ceea ce făcea.

– Ai grijă, domnule Calhoun... o să-mi sucseşti mânţile.

Ştiind că n-ar fi trebuit *s*-o facă, el totuşi a urmărit-o pe Sesily îngrijindu-i rana. A văzut atenţia ei concentrată, privirea mijită şi fruntea încruntată, precum şi felul în care îşi muşca, delicat, o parte din buza de jos. Caleb îşi dorea să-şi treacă degetul mare peste acel pliu. Să-i netezească buza. S-o sărute.

Dar nu putea *s*-o mângâie. Sau *s*-o sărute.

Nu era a lui.

Gura aceea nu era a lui. Nu conta c-o sărutase cu mai puţin de o săptămână în urmă.

– Îți amintești când am vorbit prima dată? l-a întrebat ea cu glas blând, ceea ce i-a distras atenția lui Caleb și l-a făcut să-i întâlnească privirea, care era acum ațintită asupra lui.

În mod eroic, s-a retras de sub atingerea ei și s-a îndepărtat. Apoi a răspuns:

– Făceai totul ca să scandalizezi un batalion de mame pețitoare.

Sesily a zâmbit și a clătinat din cap.

– Mă refer la prima dată când am vorbit singuri, dar sunt impresionată că-ți amintești prima noastră întâlnire.

Din păcate, își amintea fiecare minut pe care îl petrecuse în compania ei. Și știa ce urma să spună Sesily. Avea să evoce o amintire, chiar dacă el se gândea la asta atât de des încât abia dacă o simțea ca pe o amintire.

Sesily Talbot obișnuia să flirteze ca o profesionistă. Și să-l tachineze cu aluzii la ceea ce ar fi putut avea, dacă ar fi cedat tentației.

„Vezi ce bine ar fi!" părea să-i spună ea, ca și cum o idilă între ei ar fi fost inevitabilă.

Iar tentația fusese înspăimântătoare.

Dar Caleb nu putea recunoaște că-și amintea. Aceea era calea spre distrugere. Așa că, în schimb, a spus:

– Ai aruncat cu o pisică sălbatică în mine.

– Lui Brummell nu-i plac bărbații, a răspuns ea cu nonșalanță, în timp ce termina de oblojit rana de pe fruntea lui.

Apoi Sesily și-a înclinat capul, iar Caleb și-a imaginat că ea vedea adevărul și că era dezamăgită de el.

– Ai o amantă?

– Ce?!

– Te țin departe de cineva?

„Spune-i că da!"

Ar fi fost o evadare ușoară.

– Nu.

Sesily l-a privit îndelung în ochi, iar el s-a întrebat ce urma să facă ea. Își petrecuse o viață întreagă mândrindu-se cu faptul că îi înțelegea pe oameni, că avea capacitatea de a le prezice acțiunile. Dar nu era în stare să prevadă acțiunile lui Sesily Talbot.

După ce l-a cercetat cu atenție, ea a părut mulțumită de răspunsul lui. A dat din cap, s-a răsucit pe călcâie și a traversat camera, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al patului.

El a interpretat asta ca pe un semn, mergând să stingă lumânările pe care ea le lăsase aprinse, până când a rămas una singură, așezată pe masa de lângă pat. Patul în care se afla ea acum.

Încercând să nu țină seama de fiorul revelației care-l străbătuse și care-i ascuțise toate simțurile, Caleb și-a găsit un scaun lângă focul ce se stingea, s-a așezat pe el și și-a întins picioarele, iar apoi a spus:

– O să fiu aici dacă ai nevoie de mine.

– Sunt sigură că o să fie...

– Oricum, în cazul în care ai nevoie de ajutor, nu vreau să rătăcești printr-o casă necunoscută, a mormăit el încrucișându-și brațele pe piept. Ultimul lucru care-mi lipsește e situația în care ar trebui să-i explic surorii tale cum ți-ai frânt gâtul în casa mea, în toiul nopții.

Caleb s-a urât puțin după ce și-a rostit micul discurs arțăgos, ale cărui vorbe încă păreau să plutească prin încăpere.

A trecut o veșnicie înainte ca Sesily să spună:

– Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul din seara asta.

– Măcar...

– Da, știu, l-a întrerupt ea pe un ton în care se citea limpede iritarea. Măcar atât puteai face pentru prietena ta.

Asta ar fi trebuit să spună Caleb și poate că ar fi spus-o dacă nu-i lua ea vorba din gură. Așa că el a tăcut. Într-un târziu, Sesily a adăugat:

– Cum aș putea să te conving să nu-i spui surorii mele despre seara asta? M-aș bucura să fiu scutită de o predică.

– Cred că și pe mine mă așteaptă una.

– Poate, a răspuns ea, iar lui Caleb i s-a părut că în tonul ei era o undă de veselie. Dar a mea ar fi mai aspră.

În acele ultime cuvinte se simțeau furia și frustrarea ei de mai devreme, iar el a vrut s-o liniștească, deși știa că n-ar fi trebuit.

– N-ai fost nesăbuită.

Tăcerea care se prelungea între ei nu era ușoară, ci plină de revelații, ca și cum Sesily ar fi plutit în lumina slabă ascultând, așteptând mai mult. Caleb și-a abătut privirea de la ea.

– Ai fost..., a murmurat el, dar apoi s-a oprit, regretând că începuse să vorbească.

După mult timp, Sesily a întrebat:

– Cum am fost?

El a căutat răspunsul. În cele din urmă, s-a hotărât:

– Ai fost Atena.

A continuat să fie liniște, dar de data asta era una lipsită de orice tensiune.

– N-o să-i spun surorii tale.

Din celălalt colț al camerei s-a auzit o respirație lungă, care parcă ar fi fost o răsplată pentru Caleb. Apoi Sesily a șoptit:

– Mulțumesc...

El și-a dorit ca acela să fie ultimul lucru pe care ea să-l spună în acea noapte. Nu era sigur că putea suporta mai mult.

Dar apoi întunericul a fost străpuns de o întrebare:

– De ce ai atâtea lumânări?

El n-ar fi trebuit să răspundă. Fiecare întrebare pe care o punea acea femeie îi aducea mai aproape, în situația în care era absolută nevoie ca ei doi să stea la distanță unul de celălalt. Iar răspunsurile la acele întrebări amenințau să dezvăluie mai mult decât împărtășise Caleb vreodată cuiva.

Și totuși, știind toate astea, el a răspuns:

– Nu-mi place întunericul.

A trecut mult timp până ca ea să răspundă, destul de mult pentru ca el să creadă că adormise. Dar apoi Sesily a spus:

– Atunci, o las aprinsă pe asta.

El stătea în lumina slabă, singura lumânare care pâlpâia la căpătâiul ei pictând umbre pe tavan, și se gândea la toate motivele din care n-ar fi trebuit să se afle în acea cameră. La toate motivele din care n-ar fi trebuit să se mai apropie de Sesily Talbot.

Da, era sora celei mai bune prietene ale lui.

Și era necăsătorită.

Și era tentație în formă pură.

„Știu exact ce vrei. Dar sunt gata să aștept până când îți dai seama singur."

Cuvintele pe care ea i le șoptise în fața tavernei mai devreme în seara aceea reprezentau o promisiune. O tentație. O invitație.

Una pe care el voia s-o accepte. Una care promitea că avea s-o deguste din nou. Să simtă un gust care, poate, ar fi fost de ajuns. Un gust care, poate, avea s-o șteargă din gândurile lui.

Pentru că ea n-avea să fie niciodată, niciodată a lui.

Niciodată.

– Caleb?

El a suspinat. Dar chiar trebuia să-i rostească numele astfel? În întuneric? Ca și cum ar fi fost doar ei doi în întreaga lume?

– Poftim?

– Nici tu nu mă ții departe de nimeni.

Cuvintele acelea ar fi putut șoca un alt bărbat, dar nu l-au șocat pe el și nici nu credea că ar fi trebuit s-o facă. Sesily era o femeie matură, trecută de multă vreme de vârsta măritișului, iar el nu se păcălea crezând că ea nu avusese niciodată un amant. Dar chiar și-așa...

– De ce mi-ai spus asta? a întrebat el.

– M-am gândit că ai vrea să știi.

Era o invitație, iar el s-a simțit străbătut de ecoul acelor vorbe, care l-a făcut să sufere de dorință. Nu credea să mai fi auzit în toată viața lui ceva care să-i placă atât de mult.

Dar nu dorea să-i placă. Și cu siguranță că nu dorea să știe că Sesily își petrecea nopțile singură, la fel ca el.

Faptul că știa asta l-a făcut să vrea să îndrepte situația.

Cu mult timp în urmă, cu mult înainte s-o cunoască pe Sesily Talbot, făcuse alegeri care dictau ca un viitor cu ea, cu oricine, să fie imposibil.

Chiar și așa, Caleb s-a gândit la cuvintele ei toată noaptea, repetându-le mereu în minte până când lumânarea a ars complet, stingându-se chiar înainte ca zorii să se întrezărească pe cer și el să jure că avea să termine cu Sesily Talbot chiar în acea zi.

Capitolul 8

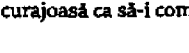

– Ești într-o dispoziție proastă.

Caleb și-a ridicat privirea de la tejgheaua de abanos a barului The Singing Sparrow, ca să privească în ochii Seraphinei Bevingstoke, ducesă de Haven, partenera lui de afaceri și singura dintre cunoscuții lui care era suficient de curajoasă ca să-i comenteze starea de spirit.

Ei bine, una dintre cele două persoane.

Cealaltă era cea care îi provocase dispoziția proastă, dar el n-avea de gând să recunoască așa ceva. Nici față de Sera, nici față de sine însuși.

De fapt, își petrecuse dimineața spunându-și că starea lui de spirit se datora faptului că dormise în fotoliul acela incomod din dormitorul lui, ceea ce îi provocase un cârcel persistent la gât, și nu pentru că atunci când se trezise pricopsit cu respectivul cârcel, Sesily dispăruse.

Ea se furișase în zori de zi, ceea ce trebuia să se fi întâmplat la câteva minute după ce el adormise în sfârșit. Sesily reușise să-și îmbrace rochia și să iasă din casă fără s-o observe cineva.

Probabil că mai târziu ea se furișase în propria casă.

Ar fi trebuit ca asta să-l facă fericit. La urma urmei, singurul moment mai rău decât miezul nopții ca să aducă – în casa ei de pe cea mai râvnită stradă din Mayfair – o femeie rănită, era dimineața la prima oră. Iar Sesily îl scutise pe Caleb de deranj.

Problema era rezolvată.

Nu mai trebuia să se gândească niciodată la acea femeie.

– Nu sunt într-o dispoziție proastă, i-a spus el surorii lui Sesily, privind din nou lemnul strălucitor al tejghelei. Sunt ocupat.

Sera și-a ridicat privirea de pe lada cu lumânări pe care o despacheta.

– La nouă și jumătate dimineața!

– Oamenii sunt ocupați la nouă și jumătate dimineața.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta, a replicat ea. Am o afacere și un copil. La nouă și jumătate dimineața sunt gata pentru prânz.

Caleb a oftat, apoi s-a uitat la ea.

– Atunci care-i problema?

– Nu ești niciodată ocupat la nouă și jumătate dimineața. Și dacă ești, asta poate să se întâmple din două motive. Unu, a spus ea, ridicând cu aroganță un deget, ar fi că n-ai dormit peste noapte, sau doi, a spus în timp ce al doilea deget s-a ridicat alături de primul, ești într-o dispoziție proastă.

Caleb a privit-o mijind din ochi.

– Știi, simt că o să mă năpădească în curând o vâltoare de sentimente. Mă întreb care ar putea fi motivul.

Ea a zâmbit.

– Eu, probabil.

– Nu te-am plăcut niciodată.

– Ai grijă, Calhoun!

Caleb s-a uitat peste umărul Seraphinei și l-a văzut pe soțul ei, așezat la masa de lângă ușă, la care stătea întotdeauna atunci când Sera era la tavernă. Ducele avea ochelarii pe nas și studia un teanc de documente.

– De el chiar că nu mi-a plăcut niciodată.

Ducele nu și-a ridicat privirea.

– Sentimentul e reciproc, americanule.

Caleb s-a întors și s-a îndreptat spre depozitul din celălalt capăt al tavernei, intenționând să mute câteva zeci de cutii grele dintr-o parte în alta a încăperii, în încercarea de a evita conversația.

Sera îl urmărea, având alte planuri.

A deschis ușa magaziei și a descoperit că era cineva înăuntru. Fetu Mamoe, secundul la comanda tavernei The Singing Sparrow, și-a ridicat privirea din locul în care muta lăzi cu băuturi de colo colo. S-a întors și s-a uitat la Caleb, apoi la Sera.

– Ce caută el aici?

– Locul ăsta e al meu! a replicat Caleb.

Samoanul a ridicat din sprâncene.

– E într-o dispoziție proastă, a subliniat Sera. Motiv din care pare să fi uitat că și noi, de asemenea, suntem proprietarii acestui loc.

Cu doi ani în urmă, când deschiseseră taverna, prima și singura afacere a lui Caleb pe pământ britanic, el și Seraphina o făcuseră ca parteneri egali. La ceva timp după aceea, îl luaseră pe Fetu din locul de pe docuri în care se ocupa cu tranzitul de mărfuri, ca să se ocupe de noul lor local. Fetu făcuse locul infinit mai bun. În câteva luni, îi dăduseră un procentaj din încasările de la The Singing Sparrow. Iar acum, doi ani mai târziu, afacerea prospera în mare parte datorită prezenței calme a lui Fetu și abilității lui de a o face să funcționeze ca un motor bine uns.

– De asemenea, pare să fi uitat că locul e al nostru pe tot parcursul anului, nu doar atunci când avem chef să ne facem apariția la Londra.

– Îmi fac apariția la Londra atunci când îmi ceri tu a susținut Caleb.

– Ei bine, asta nu înseamnă că n-ar fi frumos să te văd mai des, a glumit Sera.

Caleb a ignorat-o, întorcându-se spre celălalt partener al său.

– Ești bine, Fetu?

Fetu a dat din cap în semn că da.

– Sunt foarte bine, a spus el înmânându-i lui Caleb o ladă de gin și arătând spre colțul îndepărtat al camerei. Pune-o acolo!

Bucuros că atenția partenerilor săi fusese distrasă, Caleb a făcut după cum i s-a spus. Dar s-a întors și a descoperit că Serafina se așezase în ușa magaziei. Apucând o altă ladă de la Fetu, Caleb a făcut tot posibilul s-o ignore pe prietena lui.

Din păcate, se părea că una dintre trăsăturile de familie ale surorilor Talbot era capacitatea de a face imposibil să fie ignorate. Înainte să cedeze, Caleb a mai mutat totuși încă două lăzi.

– La naiba, Sera! Ce-i?

Ea a ridicat din sprâncenele-i negre și i-a aruncat o privire complice lui Fetu.

– Mai spune-mi încă o dată că sunt într-o dispoziție proastă, a avertizat-o Caleb.

Sera și-a așezat mâinile pe pântecul ei tot mai rotund.

– Nu pot doar să te privesc cum muți lucrurile de colo colo, ca o brută? Și încă îmbrăcat doar în cămașă, fără nimic pe deasupra! Am putea rupe bilete ca să te prezentăm ca pe un spectacol.

Fetu a pufnit în râs.

Caleb a strâns din dinți și s-a îndreptat spre alte lăzi.

– Dacă nu te-ai fi căsătorit cu un duce, ai fi putut, ca să te distrezi, să-i ceri soțului tău să mute lucruri îmbrăcat doar în cămașă.

– Faptul că el e duce face lucrurile chiar mai amuzante.

Caleb și-a dat ochii peste cap, a săltat pe umăr un butoi de whisky și s-a apropiat, simțindu-se irațional de mulțumit în momentul în care ea a trebuit să se dea la o parte din ușă ca să-l lase să treacă.

– E ciudat să spui că ești ocupată, a mormăit el întorcându-se la bar și lăsând butoiul de stejar pe jos, ca să-i scoată cepul. Se pare că n-ai nimic de făcut.

– Hmmm, a răspuns ea fără să intre în polemică, așezându-se pieziș și tăindu-i retragerea, mai bine ai spune ce s-a întâmplat cu capul tău!

– Nimic.

Caleb a rezistat impulsului de a atinge rana pe care Sesily o îngrijise cu o seară înainte. În dormitorul lui. În care rezistase altui impuls, mai josnic, de a o pângări.

Cu siguranță că n-avea să-i spună asta surorii ei.

– Se pare că e ceva! a strigat Fetu din depozit.

Sera și Fetu erau bucuroși să-l enerveze.

– Nu-i nimic, a spus Caleb.

– Hmmm, a mormăit din nou Sera. Știi, am auzit ceva fascinant azi-dimineață.

Caleb a scos cepul butoiului și s-a întins după o cană nefolosită.

– Scandal la croitoreasă?

– Știi, ești atât de caraghios, Caleb! Nu mă plictisesc niciodată să văd cum te distrezi fără încetare pe seama titlului meu.

– Nu de titlul tău îmi bat joc, ci de societatea în care ai intrat datorită lui.

– Îți place felul în care lumea cheltuiește banii aici.

– Chiar îmi place.

Asigurându-se că robinetul era fixat și sigilat, Caleb a mai ridicat încă o dată butoiul și l-a strecurat la locul lui, pe un raft solid din spatele barului.

– Oricum, așa cum am spus, am auzit ceva fascinant.

– Tehnic vorbind, eu am auzit, a spus Fetu din prag.

– Ai dreptate.

– Voi doi ați stat la o bârfă azi-dimineață, înainte să apar eu?

– E uimitor că existăm și atunci când tu nu ești de față, nu-i așa? a replicat Sera, iar, dacă ar fi fost mai prezent, Caleb și-ar fi putut da seama că vorbele ei erau foarte tăioase.

Sera s-a uitat la Fetu.

– Vrei să-i spui tu?

– Nu, a răspuns el, părând să se simtă foarte bine sprijinit cum era de tocul ușii. O să privesc.

– Se zvonește că Bully Boys au făcut o descindere la Maggie O'Tiernen aseară.

Caleb a încremenit, cu mâinile încă puse pe butoiul de stejar.

– Se mai zvonește și că tu ai fost la Maggie O'Tiernen aseară.

Până aici îi fusese! Caleb s-a uitat la Fetu și a întrebat:

– Cine spune asta?

Samoanul cel masiv a ridicat din umerii lui musculoşi.

– O femeie pe care o cunosc.

– O cunoşti în sensul biblic, fără îndoială.

– Un gentleman nu divulgă niciodată aşa ceva.

– Totuşi, gentlemanul ăla vorbeşte despre mine, la urma urmei, nu-i aşa? a replicat Caleb.

Fetu a ridicat iarăşi din umeri, în timp ce Sera a adăugat cu drăgălăşenie:

– Totuşi, nu e doar treaba ta, pentru că... şi ăsta e lucrul cu adevărat ciudat... Am auzit că ai cărat-o de acolo pe sora mea leşinată.

Caleb a privit în tavan.

– La naiba!

Sera nu se mai distra. Era furioasă.

– La naiba, aşa e!

Caleb s-a răsucit pe călcâie ca s-o întâmpine pe Sera, care venea spre el. Apropiindu-se, ea i-a pus ambele mâini pe piept, împingându-l. El a lăsat-o să facă asta, dar a avertizat-o:

– Hei! Ai grijă!

– Nu, nu cred că o să am grijă! Ai noroc că nu te pocnesc în cap cu una dintre sticlele astea!

– Sera..., a spus soţul ei de la distanţă, abia ridicându-şi privirea din hârtii. Fii blândă!

Caleb nu-şi imagina că ducele de Haven îi sugera să fie blândă de dragul lui. Şi-a întins larg braţele, în timp ce ea continua să se apropie.

– Nu s-a întâmplat nimic, s-a apărat el.

Sera s-a liniştit, înaltă şi frumoasă ca o regină, şi s-a uitat la Caleb de parcă lui i-ar fi crescut un al doilea cap.

– Nu s-a întâmplat nimic, a repetat el, apoi a clătinat din cap şi şi-a întărit spusele: Nimic!

– Mal! a strigat ea aţintindu-şi privirea la soţul ei, care stătea lângă uşă. Dacă îl omor...

– Cunosc oameni care s-o facă, a spus Haven fără să-i pese deloc de cearta lor.

Poate că nu-l plăcea personal pe Caleb, dar ştia că Sera era în siguranţă alături de el.

– Te rog, a răspuns Caleb, n-are nevoie de oamenii tăi. Ea şi Fetu au legături directe cu jumătate din infractorii care mişună prin Covent Garden.

Sera s-a întors spre el.

– Oricare dintre ei ar fi fericit să vadă un american aruncat în Tamisa precum un pliculeț de ceai, trebuie să-ți reamintesc, așa că, în locul tău, m-aș purta cu mare prudență.

Fetu a râs din nou, iar Caleb i-a aruncat o privire peste umăr.

– Ești un trădător!

– Recunosc, îmi place teatrul.

Caleb și-a dat ochii peste cap, iar Sera a întrebat:

– Nu s-a întâmplat nimic?

– Nimic, a repetat el.

– Caleb, sora mea a leșinat la The Place?

El a înghețat.

– Da.

Ea a clătinat din cap.

– Iar după ce ai luat-o de acolo, a rămas leșinată?

– Da.

– Și ăsta a fost momentul în care ai urcat-o în trăsură și ai plecat cu ea.

Caleb s-a uitat la Fetu.

– Femeia ta chiar e foarte atentă.

– Mă gândesc s-o păstrez.

– Deci ai plecat cu ea, a spus Sera, pentru că asta a fost partea care mi s-a părut cea mai fascinantă, faptul că nicicând noaptea trecută n-am fost trezită de tine, ca să mi-o dai în grijă pe sora mea rănită.

– Sera, eu...

– Mall a strigat ea fără să-și întoarcă privirea de la Caleb.

– Da, iubito?

Caleb și-a încrucișat brațele pe piept, în timp ce Sera a întrebat:

– Ai fost trezit noaptea trecută de apariția lui Caleb, care a venit ca s-o predea în grija noastră pe sora mea rănită?

– Nu, iubito.

– Voi doi chiar ar trebui să urcați pe scenă cu acest șarmant schimb de replici, a spus Caleb, sec.

Ea l-a privit.

– Ar trebui să-ți dau un pumn în gură.

– Nu în starea ta, a avertizat-o Haven.

– Are dreptate, a precizat Caleb. În starea în care ești, chiar n-ar trebui să faci efort.

Fetu a tușit.

Sera și-a înclinat capul.

– Poftim? Care e starea mea, mai exact?

Cuvintele erau un avertisment pe care Caleb nu l-a înțeles imediat.

– Ai putea naște un copil în orice moment.

Haven s-a întrerupt atunci din activitatea lui și a spus, vesel:

– Asta a fost o greșeală, americanule!

Sera a mijit din ochi.

– Te asigur, Calhoun, că sunt mai mult decât capabilă să nasc un copil și să-ți dau una peste față pentru că mi-ai dus sora Dumnezeu știe unde, leșinată...

– N-a fost leșinată prea mult timp. Și-a revenit în trăsură.

– Aha, ei bine, a spus Sera, dramatic, atunci ai dus-o pe sora mea Dumnezeu știe unde, conștientă, abia trezită din leșin.

– N-am dus-o „Dumnezeu știe unde".

A urmat o pauză.

– Nu? Atunci, unde ai dus-o?

Caleb a ezitat și s-a uitat la Fetu, care a spus:

– Informațiile mele se termină odată cu închiderea ușii trăsurii.

Sera l-a somat pe Caleb:

– Acum îmi spui totul, la naiba! E sora mea! Unde ai dus-o?

Ea nu știa. Deși aflase unele lucruri, Seraphina nu știa tot adevărul despre seara precedentă.

– Am dus-o la Marylebone.

Ea a clipit, cu fruntea încrețită de surprindere și derută.

– Unde în Marylebone?

– La casa mea din oraș.

Uimită, Sera a întrebat:

– Pentru ce?

S-a făcut liniște, iar Caleb s-a bucurat că în tavernă era penumbră, în ciuda faptului că erau în plină zi, pentru că astfel își putea ascunde roșeața fierbinte provocată de... jenă? De vinovăție? De altceva?

– Nici măcar eu n-am fost vreodată la casa ta din oraș.

El a zâmbit.

– Încerci să obții o invitație?

Ea a ignorat replica, în schimb l-a privit îndelung.

– De aceea ești într-o dispoziție proastă.

– Nu sunt în...

– Caleb, ai sedus-o pe sora mea?

În spatele lui s-a auzit un zgomot de pași, iar Fetu a tușit, părând să-l stânjenească privitul în continuare al spectacolului, drept care a mormăit o scuză, iar ușa magaziei s-a închis cu un pocnet.

Cu toate astea, Caleb ar fi pariat – pe venitul anual al celor unsprezece taverne ale sale – că omul avea urechea lipită de ușă chiar în acel moment.

Sera l-a fixat cu privirea.

– Caleb!

– Nu! O, Doamne, nu! a strigat el, încântat că acela era chiar adevărul, slavă Domnului, iar Sera nu trebuia să știe că existaseră câteva momente în care fusese tentat s-o seducă pe Sesily. Am cărat-o afară din The Place după ce leșinase. Aș fi crezut că prima ta întrebare avea să fie legată de starea ei.

– Nu-i nevoie să mă interesez de starea ei, a răspuns Sera. Chiar dacă n-aș fi știut că s-a întors acasă odată cu răsăritul, te cunosc suficient de bine ca să știu că ai fi avut grijă de ea dacă ar fi fost nevoie.

Înainte să apuce s-o întrebe de unde ar fi putut să știe că Sesily se întorsese acasă în acea dimineață, Caleb a auzit restul cuvintelor Serei. Se simțea atât umilit, cât și vinovat de încrederea ei calmă și de neclintit în decența lui, ca și cum nu i-ar fi trecut prin cap că el ar fi putut să fie măcinat de gânduri absolut indecente.

O urmărise pe Sesily făcând baie, pentru numele Domnului!

Îi cercetase curbele și umbrele corpului.

Adormise dorind-o. Se trezise la fel.

Sera a continuat să-i pună întrebări:

– Te-a sedus?

El a ridicat din sprâncene.

– Nu.

„Nici tu nu mă ții departe de nimeni."

– A încercat s-o facă?

Acele cuvinte n-ar fi trebuit să-l deranjeze. N-ar fi trebuit să conteze că Seraphina, la fel ca restul Londrei, credea că Sesily ar fi încercat să-l seducă. Ce spusese ea? „Scandaloasa Sexily, în cel mai bun caz o insipidă cu ochi strălucitori, iar în cel mai rău caz, o femeie de moravuri ușoare."

– Chiar nu joci bine rolul de soră mai mare grijulie, Sera, a răspuns el. Ar trebui să-ți amintești că, în general, astfel de doamne nu insultă onoarea surorilor lor cu atâta ușurință.

– Repet, ești atât de caraghios! a spus Seraphina, iar apoi a adăugat, pe șleau: Nu joc rolul surorii tradiționaliste. Sesily poate să aibă grijă de propria onoare, a adăugat ea, surprinzându-l, la rândul ei, pe Caleb. Sora mea e o femeie în toată firea și e mai mult decât capabilă să-și ia un amant care să prezinte siguranță, a continuat ea, iar apoi a făcut o pauză, după care a conchis: Deși poți să fii convins că aș avea o problemă dacă tu ai fi acel amant.

Mai târziu, Caleb avea să urască faptul că se simțise atât de ofensat de observația ei, dat fiind că n-avea nici o intenție să devină amantul lui Sesily Talbot.

– De ce? a vrut el să știe.

Sera i-a aruncat o privire.

– Amândoi știm că din punct de vedere emoțional... ești o problemă.

– Poftim?

Haven a pufnit de la masa lui din depărtare, iar Caleb l-a privit țintă și l-a interpelat:

– Ai ceva de spus, duce? Să ne aducem aminte de povestea ta ridicolă de dragoste? Care se întinde peste ani, continente și propriul tău cap băgat în...

– Bineînțeles că e adevărat, Caleb, a spus Sera. Ești genul de om care nu face altceva decât să strice o relație amoroasă. Ești atât de epuizat de incapacitatea ta de a iubi, din motive necunoscute și probabil irațional, încât te închizi față de întreaga lume.

– De fapt, nu sunt irațional.

– O, sunt sigură că pentru tine nu sunt câtuși de puțin irațional, a spus Sera fluturându-și o mână în aer, ca și cum aspectul acela ar fi fost rezolvat. Ce ai vrea să spun: dacă îi faci rău surorii mele în vreun fel, n-o să am de ales decât să te distrug?

Caleb s-a gândit că o astfel de atitudine n-ar fi fost una complet deplasată.

– Bineînțeles că nu.

– Nu, pentru că suntem cu toții mai buni de-atât, a spus Sera. Dar nu mi-ai adus-o pe Sesily mie sau vreuneia dintre celelalte surori ale mele. Și te cunosc suficient de bine ca să știu că n-aveai

absolut deloc de gând s-o iei acasă cu tine la începutul serii. Spune-mi, de ce n-a vrut să vină la mine?

– Nu știu.

– Probabil că m-a ocolit pentru că știa ce urma să spun de îndată ce aș fi descoperit cât de nesăbuită fusese.

Și iată că tocmai fusese rostit cuvântul pe care Sesily îl invocase în trăsura lui: „nesăbuită".

„N-a fost o prostie, n-a fost o imprudență și nu trebuie să dau explicații nimănui."

– N-a fost o nesăbuință. Nu ea a început scandalul.

Caleb a simțit că avea responsabilitatea de a o apăra. Dacă n-ar fi fost el acolo, n-ar fi existat nici un scandal. El fusese cel care îl adusese pe Peck la ușa lui Maggie. Vinovăția pe care o simțise cu o noapte în urmă i-a revenit, mai intensă acum, la lumina zilei, când nu era înfierbântat de furie și năpădit de griji. Mai crudă acum, când Sera rostea acele cuvinte împotriva cărora protestase cu atâta vehemență Sesily pe când se aflase în trăsură.

Nu fusese nesăbuită.

„Am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană decentă – ceea ce ai fi făcut și tu, aș putea adăuga – am luptat."

Caleb s-a ridicat de la bar, iar Sera s-a dat câțiva pași înapoi ca să-i facă loc, chiar dacă a mijit din ochi ca și cum ar fi văzut ceva ciudat pe fața lui. Caleb s-a pregătit pentru orice avea ea de spus, gata să nege orice ar fi crezut ea că vedea.

Indiferent dacă era adevărat sau nu.

– E a naibii de norocoasă că ai fost acolo, a spus Sera cu blândețe.

Așa crezuse și el cu o seară în urmă. Dar acum, la lumina zilei, nu mai era atât de sigur.

Prietena lui a suspinat și s-a răsucit pe călcâie, și-a croit drum de-a lungul barului, pe care l-a ocolit cu pași mari și hotărâți, iar la urmă s-a întors la cutia cu lumânări pe care o despachetase.

A luat un pumn de lumânări și s-a îndreptat spre candelabrul de deasupra podiumului din capătul îndepărtat al sălii. Cineva care n-o cunoștea ar fi crezut că încheiase discuția.

Dar Caleb o cunoștea bine.

Ajunsă la nici trei metri de podium, Sera s-a întors.

– Sesily pune ceva la cale.

Acele cinci cuvinte i-au arătat lui Caleb că Sesily nu era deloc norocoasă fiindcă fusese cu ea noaptea trecută.

Și nici el nu era.

– Iese în oraș la orice oră și se întoarce când dă Dumnezeu, a adăugat Sera. De obicei ajunge acasă în zori.

– Asta ar putea însemna orice, a spus el, știind că nu trebuia să se implice.

Spunându-și să nu se implice.

Sera a clătinat din cap.

– Poate că ai dreptate, dar Sesily ne evită pe noi, celelalte patru surori Talbot. O, ea vine la prânz, la cină sau în vizită la casa de la țară ori de câte ori e invitată. Dar atunci când e acolo... e diferită. Distrasă.

Pe Caleb n-ar fi trebuit să-l intereseze. N-ar fi trebuit să-i pese.

Sera s-a uitat la el.

– Miercuri seara – joi dimineața, aș spune – ar fi trebuit să se ducă la un spectacol muzical complet plictisitor, dar ea s-a întors acasă mult după terminarea spectacolului, cu sânge pe fuste.

Caleb a ridicat din sprâncene.

– Al cui sânge?

Ea a clătinat din cap.

– Nu știu.

– Cum de știi că s-a întâmplat asta?

– Spălătoreasa de la Talbot House i-a spus menajerei, care mi-a spus mie.

Caleb a clătinat din cap.

– Ai pus servitorii s-o spioneze?

Sera i-a aruncat o privire.

– Dacă nu ne-ar scăpa mereu printre degete, aș fi mai puțin înclinată să pun să fie spionată. Părinții noștri sunt plecați de trei luni în Franța, iar ea și-a petrecut tot timpul ăsta spunându-i unei surori că stă la o altă soră și lăsându-ne pe toate să constatăm că nimeni n-a mai văzut-o după ora șase seara în ultimele două săptămâni. Asta-i o nebunie!

Lui Caleb i s-a părut genial.

– Vine aici? La Sparrow?

– Ce, crezi că aș risca să aflu mai multe despre ce pune la cale? Niciodată! Îți spun eu, pune ceva la cale. Și nu e vorba doar de distracții la Maggie O'Tiernen's.

Asta era clar, având în vedere cuțitul pe care Sesily îl purta în buzunar, felul în care se luptase în încăierarea de noaptea trecută – ca și cum ar fi fost antrenată în ring – și felul neînfricat în care îl compromisese pe Totting în grădinile Trevescan.

Amintirile din acea seară au apărut, fierbinți și nedorite.

Sesily în grădină. În brațele lui.

„Am jurat să nu fac niciodată asta."

„Din păcate... circumstanțele dictează."

Totting împleticindu-se din grădină precum un bou beat.

Nu. Nu unul beat. Drogat. Cu păcatele caligrafiate pe față. Pe bună dreptate... dar și periculos.

„N-ai observat? Eu reprezint problema."

– A fost implicată într-un atac, a spus Sera, cu vocea șovăitoare pentru prima dată.

Haven, care a auzit-o și el, s-a ridicat și a traversat încăperea într-o clipă, trăgând-o în îmbrățișarea lui și lipindu-și buzele de tâmpla ei.

– A fost bine. Caleb a fost acolo.

„Nu face un erou din mine, duce!"

– N-a fost vina ei, a spus din nou Caleb cu glas mai scăzut. Sesily nu căuta necazuri. Acel atac ar fi putut să aibă loc oriunde.

Sera a clătinat din cap.

– Jumătate din localurile din Garden deținute sau frecventate de femei au sporit securitatea în ultimele șase luni, a spus ea, făcând o grimasă. O consecință a faptului că noul nostru monarh e de sex feminin.

– Chiar așa?

– Fetu a postat patru oameni de pază la ușa din față și trei la cea din spate, a spus ea privindu-și soțul. Mal a plasat oameni pe acoperișuri, iar Bastarzii și-au sporit și ei supravegherea.

Sera se referise la Bastarzii Bareknuckle, protectorii celor mai întunecate colțuri din Covent Garden.

Haven a strâns-o pe Sera lângă el.

– Dacă huliganii încearcă să atace, are cine să aibă grijă de ei.

Caleb a dat din cap. Ar fi trebuit să se întoarcă la Maggie chiar în acea zi și s-o ajute să-și facă rost de o protecție similară pentru The Place.

– Și aseară? a intervenit Sera. Cine a avut grijă de ei aseară?

Caleb ar fi putut să-i spună. Ar fi putut să rostească numele acelor femei. Le văzuse pe toate luptând împreună, ca și cum s-ar fi antrenat pentru o seară de felul celei precedente. Ducesa de Trevescan, cu mai mulți bani și cu mai multă putere decât îi trebuiau. Adelaide Frampton, despre care întreaga lume părea să creadă că era o femeie de nimic, dar care știa să mânuiască fără probleme un cuțit. Imogen Loveless, care îl pusese la pământ pe un bătăuș servindu-se de o poțiune pe care el, Caleb, n-ar fi vrut-o niciodată încercată pe pielea lui. Maggie, care avea ochi peste tot. Celelalte.

Și Sesily, ca o zeiță, urcată pe tejgheaua barului, cu fustele roșii strălucind în lumina lămpilor, lovind un Bully Boy în cap cu un picior de masă, ca și cum ar fi jucat tenis.

Erau o echipă în toată puterea cuvântului.

O revoluție învesmântată în mătase roșie.

Dar Caleb n-a spus nimic din toate astea.

Nu numai pentru că le pusese pe acele femei în pericol, aducându-l înăuntru pe Peck și provocând atacul. Nu numai pentru că le văzuse stând împreună, umăr la umăr. Nu numai pentru că luptase alături de ele.

N-a spus-o pentru că Sesily îl rugase să n-o facă.

Iar tăcerea lui era singurul dar pe care își permitea să i-l ofere lui Sesily. Așa că a tăcut, întorcându-se la rândul de sticle de pe raftul din spatele barului și ocupându-se de el, în ciuda faptului că nu era absolut deloc necesar să facă asta.

– Caleb! i-a întrerupt Sera gândurile, iar el a privit-o și a văzut speranța oglindită în ochii ei, știind exact ce avea de gând să-l întrebe și urând asta. Caleb, am nevoie de ajutorul tău.

„La naiba!"

– Nu.

Orice i-ar fi cerut, nu voia să facă.

Nu putea. Nu putea să se implice și în același timp să păstreze distanța față de Sesily.

Și să-și păstreze prietenia cu Sera.

Și să-și păstreze uzul rațiunii.

– Aș face-o eu...

– În nici un caz n-o s-o faci tu, a spus Haven punând hârtiile jos. Urmează să naști un copil.

– N-ai auzit partea în care i-am spus lui Caleb că pot, în același timp, să nasc un copil și să trag un pumn în fața cuiva?

– Lui Caleb, desigur. Dar nu și celor cu care s-a asociat Sesily.

– Tocmai asta e ideea! a spus Sera, exasperată, în timp ce se uita la Caleb. Cu cine s-a asociat?

El a trecut de la aranjarea inutilă a sticlelor de gin la aranjarea inutilă a sticlelor de whisky, iar apoi a spus:

– Nu știu. Trimite pe unul dintre băieții din Covent Garden s-o găsească.

Bunăvoința din întreg cartierul Covent Garden față The Singing Sparrow le permitea patronilor tavernei să aibă acces la un număr nelimitat de rețele de informatori.

– E prea deșteaptă pentru asta. O să-l adulmece pe cel trimis de voi și, dacă o cunosc bine pe Sesily, ea o să-l transforme într-un aliat. Am nevoie de cineva care să fie imun la farmecele ei.

„Îți urez mult noroc!"

– Caleb... tu ești, probabil, singurul bărbat din lume care este imun la farmecele ei.

Haven și-a dres glasul, iar Caleb și-a dorit din tot sufletul ca și el să poată să tragă un pumn în față.

– Ce te face să spui asta? a întrebat, știind că n-ar fi trebuit.

Știind foarte bine că dacă i-ar fi întins Serei numai un deget, aceasta l-ar fi jecmănit de toată mâna. Ar fi trebuit să aibă minte și să nu se încurce cu surorile Talbot.

– Ei bine, a spus Sera, în primul rând te dorește de doi ani și tu nu te-ai culcat cu ea.

La auzul acelor cuvinte, Caleb a încremenit. Nu erau adevărate, nu?

„Nu mă ții departe de nimeni."

– Ce?

– Am trăit alături de Sesily timp de treizeci de ani. Știu când vrea ceva. Și sincer vorbind, sunt șocată că i-ai rezistat, a spus Sera, iar apoi s-a oprit pentru scurt timp, după care a adăugat: Desigur, s-ar putea spune că e ușor să-i reziști din capătul celălalt al lumii.

Caleb știa din experiență că asta nu era adevărat.

Ea îl dorea.

La naiba! Era imposibil. Asta n-avea cum să se întâmple niciodată.

– Sera! Sesily e sora ta!

De fapt, toate astea n-aveau nici o legătură cu faptul că Sesily era sora Serei.

Fără să fie conștientă de tumultul de gânduri din capul lui, Sera a continuat:

– Chiar mai bine de-atât, poate că nu ești imun la farmecele lui Sesily, fiindcă, la urma urmei, cine este? Dar nu ești absolut deloc dispus să cedezi.

Caleb n-a răspuns, știind că orice ar fi spus, ar fi dezvăluit prea mult.

Ideile pe care le avusese. Lucrurile pe care își imaginase că i le-ar fi făcut lui Sesily...

– Să fim sinceri... dacă ai fi cedat... ai fi fost distrus.

Caleb a încruntat din sprâncene și s-a întors cu fața la ea, în sfârșit, descoperind că Sera era mai aproape decât se așteptase.

– Nu vrei cumva să spui că ea ar fi fost distrusă?

Sera i-a aruncat o privire sinceră.

– Nu, Caleb. Dacă voi doi ați avea o aventură, poate că s-ar încheia cu ea având inima frântă... dar tu ai fi distrus.

Cuvintele acelea i-au provocat lui Caleb o undă de panică, ceva ce n-ar fi recunoscut niciodată. I-a întors spatele Serei, pretextând că trebuia să mai aducă gin.

A intrat în magazie și l-a văzut pe Fetu ghemuit jos, într-un colț, cu spatele la ușă. Și-a dorit ca samoanul să-și țină gura cât timp el a traversat încăperea ca să aducă una dintre lăditele pe care tocmai le rearanjau.

N-a avut noroc.

– Oricum ești mereu cu ochii pe ea, a spus Fetu, concentrându-se în continuare asupra muncii lui. În schimb, ai putea măcar s-o ajuți pe Sera.

Caleb a strâns bine lada cu ambii pumni, plecându-și capul în semn de frustrare.

– Nu sunt mereu cu ochii pe Sesily.

Minciună. Femeia aceea era precum norii de furtună strânși deasupra mării. Imposibil să n-o urmărești.

– Nu sunt niciodată aici.

Nu putea fi acolo. Dacă ar fi fost, i-ar fi pus pe toți în pericol. N-ar fi trebuit să fie aici, acum. N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată.

– Presupun că da, a spus Fetu, ridicându-se în picioare. Dar asta făceai ori de câte ori erai aici. Ori de câte ori venea ea aici.

Caleb s-a uitat la prietenul lui.

– De ce nu mai vine?

El își dorise ca ea să nu mai vină. Atunci când deschiseseră localul, cu un an în urmă, atunci când el fusese acolo vreme de mai puțin de două săptămâni. Mai puțin timp decât plănuise.

– Dacă tot ești cu ochii pe ea, poți s-o întrebi.

N-ar fi trebuit să îndulcească pastila, dar așa s-a întâmplat. Ridicând lada, s-a întors în salonul principal al tavernei, unde Sera îl aștepta ca să-și joace ultima carte.

– Ești singura persoană în care pot avea încredere.

Caleb a strâns din dinți.

– Ca să am grijă de sora ta, care lasă un haos în urma ei?

Sera i-a aruncat zâmbetul unei femei frumoase, care știa exact cât de frumoasă era. Zâmbetul unei femei care știa că, în cele din urmă, avea să obțină ceea ce-și dorea.

– Nu-i zâmbi, a mormăit soțul ei sărutând-o din nou pe tâmplă.

După aceea, s-a înapoiat la masa lui din colț.

„N-ar trebui să ai încredere în mine. Nu atunci când vine vorba de ea."

– N-aveai încredere în mine la începutul acestei conversații, a subliniat el.

– Din experiența mea, am constatat că cel mai bine e să începi toate conversațiile cu bărbații pornind de la o extremă lipsă de încredere.

Caleb nu putea să-i reproșeze asta.

– Soțul tău ți-a făcut figura.

– Asta cam așa e, a spus ea, dar plătește bucuros pentru asta, nu-i așa, duce?

Haven a mârâit de la locul lui, dar Caleb știa adevărul. Erau puțini bărbați pe pământ care își iubeau soțiile mai mult decât își iubea ducele nevasta, iar acela era singurul motiv pentru care Caleb îl accepta pe aristocrat în taverna lui.

– Te rog, Caleb, a spus ea mângâindu-și umflătura din dreptul taliei. Doar până când se naște copilul.

– Sunt aici doar până când se naște copilul, a spus el. Iar apoi trebuie să te ocupi singură de sora ta.

Sesily îl dorea. Îl dorea, iar faptul că știa asta avea să-l distrugă încetul cu încetul, pentru că nu putea s-o aibă niciodată.

Ochii căprui ai Serei s-au luminat.

– O să reușești.

Era o greșeală.

Înțelesul acelor cuvinte l-a străbătut din cap până-n picioare, încuibându-i-se adânc în măruntaie, măcinându-l. A suspinat.

– Odată ce se naște copilul, Sera...

Un zâmbet triumfător s-a ivit pe chipul ei.

– Ești un om bun, Caleb Calhoun!

Ce minciună nenorocită mai era și asta!

Capitolul 9

– Ai dormit în patul lui?

Sesily s-a prefăcut ocupată să contemple detaliile unui portret deosebit de neinspirat al vicontelui Coleford, atârnat în salonul acestuia, și i-a șoptit prietenei ei:

– Adelaide, aș prefera să nu fie informată întreaga Londră în legătură cu întâmplarea asta.

Adelaide i-a respins cuvintele cu un gest al mâinii.

– Ei, asta-i! Nimeni nu ne bagă în seamă, a asigurat-o ea pe Sesily, iar apoi a făcut o scurtă pauză, după care a reluat: Mă rog, nimeni nu mă bagă înseamă.

– Da, ei bine, cei din lumea bună s-ar putea răzgândi dacă ar auzi întrebarea ta, având în vedere că suntem la cină.

Așa cum promisese ducesa de Trevescan, Adelaide și Sesily primiseră invitații la primul dineu oferit de noua vicontesă Coleford, alături de ducesa însăși și de o duzină de alți invitați. Aceștia variau de la oameni de rând îmbogățiți, până la un duce care era unul dintre cei mai plictisitori oameni pe care Sesily îi cunoscuse vreodată. Iar asta însemna ceva, având în vedere că era vorba despre un duce.

Cu toate astea, cele două acceptaseră cu plăcere invitația și sosiseră în acea seară, gata să-și joace rolurile și să adune informațiile

necesare ca să-l distrugă pe Coleford, un om despre care se zvonea că era posibil să fi fost un criminal, un sadic și un ticălos absolut și căruia întregul cartier Mayfair ar fi trebuit să-i întoarcă spatele cu ani în urmă. Dar, desigur, bărbații cu bani, titluri și putere nu erau niciodată demascați. Nici măcar atunci când ar fi trebuit să fie.

Mai devreme discutaseră planul pentru seara respectivă, fiecare dintre femei fiind pregătită să-și joace rolul care i se potrivea cel mai bine: Sesily urma să distragă atenția sălii cu o poveste gălăgioasă sau cu un flirt scandalos, în timp ce Adelaide ar fi dispărut din încăpere, croindu-și drum spre biroul lui Coleford și ușurându-l de documentele care dovedeau implicarea lui în fraudarea muzeului Foundling. Ducesa avea să se asigure că totul decurgea fără probleme.

Era un plan pe care îl puseseră în aplicare de zeci de ori, în zeci de moduri diferite. Mai mult decât atât, se folosiseră de el de suficiente ori încât să fie fără cusur. Iar în acea seară anume, urma să fie pus în aplicare imediat ce bărbații s-ar fi întors de la distracțiile la care se dedau ei după cină. Trabucuri? Whisky?

Doamnele au băut vin de Xeres și au cântat la pian, ceea ce reprezenta în sine o nedreptate, după părerea lui Sesily. Era chinuitor.

Așa că Sesily și Adelaide stăteau umăr la umăr în timp ce vicontesa cânta, veselă, la instrumentul din colțul camerei. Cele două se uitau la tabloul care eclipsa restul obiectelor de artă din încăpere. În cele din urmă, Adelaide a spus:

– O, Doamne, e hidos!

Era un uriaș portret în ulei, montat într-o ramă orbitor de aurie, pictat în culori suficient de strălucitoare ca să sugereze că artistul ar fi putut avea nevoie de un oftalmolog. Singurul lucru care o împiedica pe Sesily să creadă că pictorul fusese bolnav în timpul picturării tabloului, era faptul că părea să se asorteze cu restul camerei. Peste tot se vedeau culori nebunești, stridente, care fuseseră alese, desigur, fără nici o intenție de a se potrivi unele cu altele.

Stridența casei era depășită numai de stridența proprietarilor ei înfățișați pe pânză. Vicontele purta o vestă stacojie, brodată cu fir de aur, iar cea de-a treia vicontesă, proaspăt cununată, extrem de tânără, era înveșmântată într-o rochie de mătase încărcată de imprimeuri și colorată în galben strident și într-o nuanță de verde care nu se regăsea nicăieri în natură.

– Nu pot să-mi dau seama dacă lucrul ăsta din faţa ochilor noştri e o pictură hidoasă sau un subiect hidos.

Cele două au stat acolo vreme îndelungată, admirând opera de artă, înainte ca Sesily să adauge:

– Poate că amândouă?

– Bineînţeles că amândouă, a spus Adelaide uitându-se la gazda lor care şedea la pian. Biata de ea! Imaginează-ţi cum e să fii căsătorită cu el!

– Îngrozitor, a răspuns Sesily ridicând la buze paharul de vin. Mai rău decât portretul. Dar dacă ar avea răbdare, ar putea scăpa de el.

– Dacă omul ăsta s-ar grăbi, a spus Adelaide, frustrată, cu faţa spre uşă, nerăbdătoare să pună planul în aplicare. În regulă, atunci. Spune-mi restul. Erai în patul lui. Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Din păcate.

Prietena ei i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Asta n-are nici un sens. Am văzut cum arăta atunci când a venit după tine în bar, Sesily.

Îndoiala lui Sesily era pe măsura îndoielii lui Adelaide.

– Ce vrei să spui prin „cum arăta"? Chiar aşa, cum arăta?

Adelaide s-a gândit o clipă.

– Ca o fiară.

În urma acelei aprecieri fără menajamente, Sesily s-a uitat din nou la tablou.

– Confunzi iritarea şi enervarea cu aspectul de fiară.

– Nu, nu le confund. El a devenit o bestie absolută după ce a văzut ce ţi s-a întâmplat, a spus Adelaide, care a făcut apoi o pauză şi după aceea a reluat: Apropo, îmi place compleul ăsta. E în acelaşi timp elegant şi scandalos. Cum ţi-e gâtul?

Ca să-şi acopere vânătăile pe care le căpătase pe gât cu trei seri în urmă, Sesily purta o jachetă neagră, făcută pe comandă, perfect croită, şi o impecabilă eşarfă albă, iar pe dedesubt – o uimitoare rochie de mătase. Se aştepta ca, în săptămâna care urma, revistele de scandal să aibă ceva de comentat despre faptul că Sexily Talbot făcuse valuri fiind parţial îmbrăcată în haine de bărbat, dar ea prefera asta în locul întrebărilor legate de gâtul ei. În plus, arăta fabulos.

Dar în acea clipă Sesily nu voia să discute despre aspectul ei, ci despre cel al lui Caleb din seara precedentă. Deşi nu voia să recunoască, îi plăcea destul de mult ideea că el devenise o fiară.

– Gâtul meu e foarte bine, a liniștit-o ea pe Adelaide în timp ce-și întărea spusele cu un gest al mâinii. Spune-mi mai multe despre fiara aceea!

Adelaide a zâmbit.

– Ai mai transformat bărbați în fiare și înainte.

Nu bărbați precum Caleb.

Nu bărbații pe care și-i dorea fioroși.

– Ce ai vrea să auzi? a întrebat Adelaide în șoaptă. Că mi-ar fi plăcut să-l văd luptându-se cu un leu? Că sunt aproape sigură că ar fi câștigat? Că a distrus localul, aruncând mesele ca și cum ar fi fost imponderabile, doar ca să ajungă la tine?

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Da, toate astea erau informații excelente!

– Nu era fioros în trăsură. Era cât se poate de liniștit atunci când m-am trezit.

– Ei bine, n-a fost liniștit la tavernă. Sângera la cap. I-a dat un pumn în față atacatorului tău și l-a doborât pe nenorocitul ăla de derbedeu ca pe un copac, apoi te-a luat în brațe și te-a dus afară. Am încercat să-l oprim. I-am spus că o să te ducem la un medic dacă e nevoie, dacă nu, acasă. Dar el n-a acceptat nici una dintre acele variante.

– Vorbești serios?

Lui Sesily îi venea greu să-și imagineze că ceva din toate astea era adevărat.

– Da, vorbesc serios. Întregul episod a fost extrem de barbar, a spus Adelaide cu hotărâre, iar apoi a adăugat: Și, trebuie să recunosc, oarecum captivant. Dacă stau să mă gândesc bine, având în vedere în ce panică intrase el din cauza ta, ar fi trebuit să presupunem că voia să te ducă undeva ca să jucați crichet.

Sesily a dat drumul unui hohot de râs, atrăgând atenția întregii încăperi și regretând imediat felul în care efortul îi agravase starea gâtului, deja inflamat. A zâmbit larg către adunare, iar apoi s-a întors spre prietena ei.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc... dar n-a fost vorba despre crichet.

Adelaide a părut de-a dreptul jignită de acea dezvăluire.

– Deloc?

– Deloc.

– Nici măcar un hochei?

– Adelaide!

– Îmi pare rău! a spus ea scuturând din cap, iar părul ei roșcat, bine strâns în jurul capului, a strălucit în lumina focului. Doar că... sunt atât de perplexă! a exclamat ea, atrăgându-și o privire scrutătoare din partea lui Sesily. Vreau să spun că îmi imaginez cum trebuie să te simți tu. Seara aceea nu părea că avea să se termine într-o asemenea... plictiseală.

Doar că nu fusese plictisitor.

Dintr-un motiv oarecare, fusese extrem de excitant să doarmă în patul lui, cu mirosul lui pe cearșafuri, în ritmul regulat al respirației lui. Chiar dacă el n-o atinsese. Chiar dacă păruse complet indiferent față de ea.

Dar o numise Atena.

Pieptul lui Sesily s-a strâns din pricina acelei amintiri. În tăcere, Caleb o ascultase. O înțelesese, sau cel puțin așa i se păruse ei. Și văzuse în ea mai mult decât vedeau ceilalți. Nu era nesăbuită. Era hotărâtă. Avea principii. Iar el îi purtase de grijă, părând să înțeleagă chiar înaintea ei ce anume îi trebuia.

Și apoi, în întuneric, în liniște, o numise Atena. O războinică. De câte ori își amintise iar și iar, ca pe un secret, cuvintele lui spuse în șoaptă, joase, sumbre și intime, în cele trei zile de când le spusese el? De câte ori se gândise să se ducă la taverna lui sau la casa lui din oraș și să-i ceară să le rostească din nou?

– Poate că a păstrat distanța dintr-un fel de simț al onoarei.

Sesily a scos un mic oftat.

– Da, e posibil. Nu eram în măsură să... dar chiar și-așa...

Ochii căprui, enormi, ai lui Adelaide, ochi care vedeau totul, s-au îmblânzit, înțelegători. Plini de milă. Cât de jenant!

Sesily a ridicat din umeri.

– A dormit în aceeași cameră cu mine. Și mi-a fost greu să nu mă gândesc la toate lucrurile... la toate modurile în care am fi putut...

– Să jucați crichet?

– Da, a oftat Sesily, exasperată. Și... nimic! Vreau să spun că oricare alt bărbat din Londra ar fi jucat cu plăcere crichet. Și..., a început ea, iar apoi s-a întrerupt pentru o clipă, pierdută în amintiri. A fost ca și cum el nici măcar n-ar fi observat că exista terenul!

Adelaide i-a aruncat o privire plină de îndoială.

– Sesily! E imposibil ca vreun bărbat să nu te observe!

„E imposibil să nu te observ."

Caleb spusese același lucru atunci când ea îi îngrijise rana de la cap. Iar ea își dorise ca el s-o sărute, idiotul! Și totuși...

– Ei bine, s-a prefăcut excelent, a concluzionat ea.

– Asta nu-mi place.

– Imaginează-ți cum mă simt eu, a spus Sesily, stânjenită, iar apoi a adăugat: În orice caz, Caleb Calhoun nu-i aici și nu vreau să las gândurile despre el să strice o seară excelentă.

Dacă el ar fi fost acolo, fără îndoială că le-ar fi stricat cele mai bune planuri, implicându-se și făcând ceva scandalos, cum ar fi fost să și-o arunce pe Sesily pe umăr ca s-o scoată din clădire.

Iar el ar fi făcut-o fără să aibă nici unul dintre motivele pentru care ea ar fi fost dispusă să fie aruncată pe umărul lui.

Din fericire, în acel moment s-a deschis ușa din capătul celălalt al încăperii și bărbații s-au întors, salvând-o de la a-și imagina cum ar fi fost să fie aruncată pe umărul lui Caleb Calhoun.

– Aha, a spus ea. Începe.

Coleford a traversat sala, înalt, subțire și cu o privire tulburătoare, pe care femeile învățaseră din timp s-o evite. Iar asta se întâmpla atunci când nu era abțiguit, așa cum ar fi pariat Sesily că era acum. Beat și dezgustător. Privirea lui s-a prelins peste femeile din încăpere, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet neplăcut, care fără îndoială că se voia fermecător.

De lângă ea, Adelaide a scos un sunet de dezgust.

– Ai deplina siguranță că ești în stare să te întreții cu el?

– Câteva runde de faro[1] n-o să mă omoare, a spus Sesily de îndată ce ochii vicontelui s-au oprit pe pielea dintre cravata ei și marginea corsajului, fapt care a făcut-o să se gândească pe dată că urma să aibă nevoie de o baie mai târziu. Doar să te grăbești, ca să nu mai fiu nevoită niciodată să stau față în față cu el.

Coleford s-a întors spre capătul îndepărtat al camerei, unde soția lui continua să cânte.

– Încetează cu gălăgia asta, a spus el dintr-odată, suficient de tare ca să fie auzit de toți cei prezenți.

[1] Unul dintre cele mai vechi jocuri de noroc, jucat cu cărți, în care participanții pariază ordinea în care vor apărea cărțile

Muzica s-a oprit pe dată, spatele vicontesei îndreptându-se ca o lamă de oțel, în timp ce bărbia îi cobora în piept. Coleford s-a întors către bărbații împreună cu care intrase și a comentat, râzând zgomotos:

– Femeiușca asta se crede Mozart, a spus el, măcelărind numele compozitorului. Îmi cer scuze pentru abuz.

Adelaide a înțepenit lângă Sesily și a șoptit:

– Aș vrea să-i arăt eu abuz.

– Planul, a răspuns Sesily cu glas scăzut, în timp ce s-a așternut o tăcere stânjenitoare, urmată de o serie de chicoteli.

Sesily a sorbit din vin, supraveghind încăperea și încercând să și-i întipărească în memorie pe cei care se bucurau la auzul remarcilor crude ale vicontelui.

– Vino aici i-a spus el soției sale, făcându-i semn cu mâna.

Ea s-a executat, ridicându-se în picioare în tăcerea grăitoare și îndreptându-se spre el, grațioasă peste măsură, produsul unei vieți întregi de lecții de echilibru și elocvență, broderie, concepere de meniuri și poezie, genul de fată ce învățase toate deprinderile necesare reușitei în viață ca soție aristocrată.

Și, cumva, nu-i fuseseră niciodată predate deprinderile de care s-ar fi putut servi ca să supraviețuiască în calitate de soție aristocrată.

Adelaide vibra de indignare, iar Sesily a întins mâna și a atins-o pe braț ca să-i reamintească faptul că exista un plan pentru seara aceea. Ca să-i aducă aminte că, în cazul în care planul ar fi fost bine executat, aveau, dintr-o singură lovitură, să-l termine pe viconte și s-o salveze pe vicontesă de teribila ei căsnicie.

Dar Adelaide era din ce în ce mai nervoasă, iar Sesily își dădea seama că planul lor nu mai era pe primul loc în mintea prietenei sale.

Cu coada ochiului, Sesily a observat un domn care a intrat pe ușă, plictisitorul partener de cină pe care îl avusese mai devreme în seara aceea. Ducele de Clayborn pierduse începutul scenei, norocosul, și ar fi trebuit să plece acasă.

În schimb, era acolo ca s-o poată vedea pe Lady Coleford apropiindu-se suficient de mult pentru ca soțul ei să-i ia bărbia în mână și s-o ridice ca s-o privească în ochi.

– Nimeni nu vrea să te audă zdrăngănind, fetițo. Nu pentru asta ești aici.

Ea și-a coborât privirea și a spus cu glas scăzut:

– Da, milord.

Coleford a ridicat vocea, spunând:

– Deși presupun că e mai bine să te ascult zdrăngănind, decât să te aud râzând precum un cal rănit.

Sesily a tras aer în piept la auzul acelor cuvinte inutile și crude.

Brațul lui Adelaide a împietrit sub atingerea ei.

Și nici o persoană din salon nu s-a mișcat decât ca să-și ferească privirea în toiul acelui moment stânjenitor. Bineînțeles că nimeni n-a avut nici o reacție. Vicontele era cel care avea puterea, nu vicontesa. La fel cum o avusese și Totting, nu fetele cărora știau cu toții că le făcuse rău.

Și iată-i aici, bând vinul de Xeres și whisky-ul unui bărbat care mai avusese două soții, una dintre ele murind în mod misterios la câteva luni după moartea fiului și moștenitorului lor, iar cea de-a doua pierind la un an de la începutul unei căsnicii fără copii, într-un accident petrecut pe lacul de pe domeniul Coleford, din West Midlands. Iar acum cei prezenți îl priveau pe viconte maltratându-și încă o soție și nimeni n-avea nimic de spus.

Blestemații!

Tânăra vicontesă și-a privit soțul și a repetat:

– Da, milord.

Dacă vocea nu i-ar fi cedat! Dacă n-ar fi fost cu fața întoarsă spre cele două prietene! Dacă Sesily și Adelaide nu i-ar fi văzut lacrimile din ochi!

Poate că atunci Adelaide ar fi putut să respecte planul.

Probabil că nu, totuși, fiindcă atunci când Adelaide era furioasă, planurile se destrămau ca un fum.

Iar Adelaide, ca și Sesily, era furioasă. S-a desprins din strânsoarea mâinii lui Sesily și a pășit în sală, spre cei doi.

– Mie, uneia, mi-a plăcut cum ați cântat, Lady Coleford.

Toate privirile din sală s-au îndreptat spre ea. Adelaide Frampton cea ușor de uitat, sfioasă o viață întreagă, cunoscută pentru expresia ei serioasă și pentru blândețea ei... cu siguranță că nu era blândă în seara aceea.

„La naiba!"

Sesily a privit în cealaltă parte a încăperii, găsind ochii întunecați ai ducesei deja ațintiți asupra ei. Planul se dusese pe apa sâmbetei.

Coleford s-a întors spre Adelaide, iar Sesily a sesizat întreaga intensitate a dezgustului său în timp ce o înfrunta.

– Nu cred că ţi-a cerut cineva părerea.

Adelaide n-a ezitat, ignorându-şi complet gazda în favoarea soţiei lui.

– De fapt, îmi puneam întrebări în legătură cu acel pasaj complicat din cea de a doua parte. Niciodată n-am reuşit să înţeleg cum trebuie să mişc degetele. Aţi fi dispusă să mă învăţaţi la un moment dat?

Coleford a păşit în faţa soţiei sale, aşezându-se între ea şi Adelaide, care nu s-a clintit.

– Soţia mea, a spus el batjocoritor, n-o să se asocieze niciodată cu tine.

Adelaide a privit atunci în ochii vicontelui.

– Haideţi, milord, e puţin mai bine decât să fie văzută cu dumneavoastră.

„O, Doamne!" şi-a spus Sesily în gând şi a înălţat din sprâncene, şocată.

Faţa lui Coleford a căpătat o nuanţă de roşu pe care Sesily nu era sigură că o mai văzuse vreodată.

Toţi cei din sală priveau îngroziţi. Şi totuşi, au rămas împietriţi ca nişte laşi.

Ei bine, mai puţin ducele de Clayborn, care se afla lângă uşă şi se apropia, probabil ca să vadă mai bine. Sesily a strâmbat din nas în direcţia lui şi şi-a strecurat mâna în fuste, găsind acolo buzunarul fals, conceput doar ca să aibă acces la cuţitul lipit de coapsă, fără de care nu pleca niciodată de acasă.

În cealaltă parte a sălii, ducesa şi-a desfăcut, cu o smucitură a încheieturii, evantaiul de mătase rubinie şi abanos.

În cazul în care Coleford ar fi făcut un singur pas spre Adelaide, ele n-ar fi ezitat s-o apere, iar atunci ar fi avut cu toatele o problemă mai mare decât urmările planului lor înfăptuit după toate regulile.

– Domnişoară Frampton..., a spus vicontesa.

– Nu vorbi cu ea, a răspuns Coleford. O să mă ocup eu de această... A făcut un pas către Adelaide, care nu s-a mişcat, menţinându-şi poziţia precum o leoaică. Coleford a continuat: ...urâţenie... ordinară... căţea.

La ultimul cuvânt, în sală s-a auzit un vuiet. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă, atât de ocupată să-și imagineze cum avea să-l distrugă pe acel om monstruos, Sesily ar fi râs de felul în care cei aflați de față aleseseră să se simtă jigniți de acea înjurătură, ca și cum restul comportamentului lui Coleford ar fi fost complet acceptabil.

Desigur, dacă n-ar fi fost atât de furioasă, Sesily ar fi observat că ducele de Clayborn ajunsese lângă cei trei, interpunându-se între Adelaide și Coleford.

– Ajunge!

Cuvântul acela era plin de o putere calmă, iar Sesily i-a aruncat o privire întrebătoare ducesei, care, printr-o mișcare discretă, a ridicat dintr-un umăr. O scuturare abia sesizabilă, ca și cum ar fi spus: „Habar n-am ce se întâmplă".

Nici Sesily nu știa, dar ducele de Clayborn era pe cale să capete, la Trevescan House, un dosar gros cât degetul ei mare. Mai gros de-atât, din moment ce i-a aruncat o privire lui Adelaide și i-a spus:

– E timpul să plecați, domnișoară Frampton.

Lui Adelaide nu i-ar fi plăcut să facă asta.

Și-a scos capul pe după umărul lat al ducelui și a privit-o pe vicontesă, care în mod deliberat nu i-a răspuns la privire.

– Acum. Nu e o cerere, i-a spus Clayborn lui Adelaide. Ați întrecut măsura.

Cine naiba se credea omul ăla? Sesily l-ar fi doborât și pe el cu plăcere. A făcut un pas spre ei, reținută doar de cineva care a tușit în cealaltă parte a sălii.

Planul. Mai exista un plan?

Sesily s-a uitat la ducesă, care urmărea scena, perplexă.

– M-am făcut înțeles? a întrebat Clayborn copleșind-o pe Adelaide cu disprețul lui rece și sever. Ați uitat care vă e locul.

Ce măgar desăvârșit!

Adelaide și-a ridicat bărbia, furia revărsându-se din ea în valuri.

– Dimpotrivă, domnule duce! S-ar părea că sunt singura de aici care și-l cunoaște.

Cei doi s-au privit îndelung în ochi și Sesily s-a gândit că, în acel moment, Adelaide ar fi putut să facă o mulțime de lucruri, inclusiv – dar nu numai – să tragă un mic pumn direct în acel nas ducal remarcabil de drept.

Moment în care, cu siguranță, n-ar mai fi existat nici un plan.

Dar ea n-a făcut-o. În schimb, a păşit în spate şi a dat din cap în direcţia lui Lady Coleford.

– Mulţumesc pentru seara asta minunată, milady, a spus ea înainte de a-l privi pe lordul Coleford drept în ochi şi de a-i spune: Iar dumneata, viconte, sper să primeşti tot ce meriţi.

Aruncându-i o privire furioasă ducelui, ea s-a întors pe călcâie şi a ieşit din sală.

Liniştea s-a aşternut, grea şi neplăcută, în timp ce toţi cei adunaţi se aflau pe muchie de cuţit în toiul acelei seri fără precedent. Oare ar fi trebuit să plece acasă? Să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Să găsească o cale de mijloc?

Apoi, în cealaltă parte a sălii, cineva a bătut din palme şi a strigat:

– Cine vrea să joace şarade?

Ducesa de Trevescan destindea atmosfera.

– Joci în echipa mea, nu-i aşa, Lord Coleford?

Sesily s-a uitat în ochii prietenei ei în timp ce traversa încăperea, fără să-i scape felul în care ducesa a aruncat o privire spre uşa pe unde dispăruse Adelaide.

Planul rămăsese în vigoare.

Sesily reprezenta planul.

Strecurându-se afară din sală, a urmat indicaţiile discrete ale unui valet postat pe coridor şi s-a îndreptat către un salon din apropiere, rezervat relaxării doamnelor. Un salon care, conform hărţii pe care Sesily avusese inspiraţia s-o studieze în ciuda faptului că nu acela fusese planul, se afla la două uşi distanţă de o scară din spate, destinată servitorilor, care cobora către un colţ slab iluminat al parterului, unde se afla biroul lordului Coleford, cufundat în beznă şi cu uşa descuiată.

„Excelent", şi-a şoptit în sinea ei pe când mânuia uşurel clanţa.

Sesily putea să spargă o încuietoare, dar nu asta era metoda ei preferată de a intra într-o încăpere. Aşa ceva ar fi însemnat să facă o treabă migăloasă şi era mai bine s-o lase pe seama celor care preferau forţa brută.

„Ca, de pildă, să loveşti cu o cizmă în fereastra unei trăsuri ca să laşi să intre aer curat."

Sesily a rezistat acelui gând, nefiind momentul să zăbovească amintindu-şi de forţa impresionantă a unui bărbat de care n-avea de ce să fie impresionată.

Strecurându-se cu pași tăcuți în camera întunecată, a închis ușa cu un zgomot abia auzit și s-a oprit, sperând că o fărâmă din lumina lunii de dincolo de fereastră ar fi făcut inutilă lumina suplimentară.

Dar se părea că norocul i se terminase odată cu deschiderea ușii. Camera era întunecată ca iadul, ceea ce a obligat-o să scoată din buzunarul fustelor un muc de lumânare și o cremene. Odată ce a avut lumină, s-a îndreptat spre biroul masiv și sever care domina restul încăperii.

Mișcându-se rapid, lucru de căpetenie pentru scotocirea unui birou în timpul unei cine – cu atât mai mult în timpul uneia care tocmai o luase în direcția greșită – Sesily a găsit pe marginea biroului un loc pentru lumânare, care era modelată astfel încât să poată fi așezată pe o parte. Apoi a luat o bucată de hârtie și a pus-o dedesubtul lumânării, ca să se scurgă ceara pe ea. În cele din urmă, s-a pus pe treabă. A deschis și a închis sertarele cu o eficiență plină de grijă, până când a găsit ceea ce căuta.

Un registru, ascuns sub fundul fals al unuia dintre sertarele de jos ale biroului.

– Lipsit de originalitate, ca toate celelalte lucruri pe care le face vicontele, a murmurat ea în timp ce punea registrul pe covor și îl deschidea.

Apoi a căutat în el actele de care avea nevoie ca să demonstreze că vicontele Coleford, renumit pentru activitatea lui în consiliul de administrație al spitalului Foundling, sustrăgea fonduri de la organizația căreia îi era atât de devotat în mod public. Asta, pe lângă o mulțime de alte caracteristici îngrozitoare pe care le avea: agresor, adulter, bogătaș care refuza să-și plătească datoriile și moșier care își impozita arendașii peste măsură.

Acel monstru lua literalmente bani de la orfani, sustrăgând donațiile făcute de restul aristocrației și dirijându-le către un cont privat.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere în timp ce răsfoia paginile registrului incriminator, foaie după foaie pe care erau scrise titluri venerabile și nume de nobili respectați, fiecare dintre acestea fiind asociat cu două depozite: suma livrată la spital și suma depusă în contul privat al lui Coleford.

Și mai existau acolo, intercalate, rubrici denumite „plată integrală", în dreptul fiecăreia fiind făcută câte o însemnare criptică.

Sesily s-a încruntat în timp ce răsfoia registrul, în căutare de cât mai multe informații. Iar apoi a găsit ceea ce dorea: o listă conținând nume și date.

Sesily era sigură că pe listă fuseseră trecute numele unor femei care își dăduseră copiii la spital, precum și datele la care îi predaseră. Femei, își închipuia Sesily, care erau sărace lipite pământului și care acum erau extorcate.

– Ce monstru mizerabil, a șoptit ea, plină de furie, în timp ce rupea paginile din registru.

Dacă ea și prietenele ei le puteau găsi pe acele femei, îi puteau găsi și pe bărbații care le storceau de bani.

Iar dacă ar fi avut registrul, ar fi putut dovedi rolul lui Coleford în acea schemă infamă.

L-a blestemat pe viconte în timp ce a pus registrul masiv înapoi în sertarul cu fund fals. I-a blestemat pe toți cei ca el, doldora de bani, de putere și de titluri, și totuși de o cruzime înspăimântătoare.

Unii dintre ei se aflau la etaj și rămaseseră muți în timp ce Coleford, doar ca să se distreze, se purtase urât cu soția lui și cu Adelaide, chiar sub nasul lor.

După ce și-a terminat treaba, Sesily a împăturit hârtiile într-un dreptunghi suficient de mic ca să-i încapă în buzunarul interior al paltonului, a strâns de pe podea bucata de hârtie în care se adunase ceara, iar apoi s-a ridicat.

De pe coridor s-a auzit un zgomot.

Era cineva în fața ușii.

Sesily a luat lumânarea de pe birou și a stins-o, ignorând usturimea cerii fierbinți pe vârful degetelor. S-a ghemuit în întuneric și s-a ascuns sub birou, blestemând fustele largi și cheutorile strâmte în timp ce făcea ghem metri întregi de mătase. Ea s-a rugat în gând ca persoana care intra în cameră să aprindă o lumină slabă.

În cel mai bun caz? Un servitor, venit să aprindă un foc.

În cel mai rău? Vicontele, care ar fi trebuit să fie la etaj, cu ochii încă mariți de uimire din pricina felului în care-l înfruntase Adelaide.

Ușa s-a deschis și s-a închis la loc, iar Sesily a încremenit. Apoi a tresărit la auzul unei chei care se rotea în broască.

A strâns din dinți auzind zgomotul unor pași care se apropiau, înaintând lin și egal pe covor.

Sesily și-a analizat opțiunile. Deși majoritatea londonezilor n-ar fi fost șocați de ideea ca Sesily Talbot să se întâlnească în întuneric cu un bărbat, astfel de întâlniri n-aveau loc, de obicei, în birouri private. Mai mult decât atât, rareori aveau loc sub obiecte de mobilier.

Și niciodată, niciodată, n-ar fi fost implicat în ele un om atât de detestabil precum Coleford.

Sesily nu s-ar fi dat îndărăt de la a-l face praf pe omul care intrase în birou, oricine ar fi fost el, dar singura armă pe care o avea la îndemână erau pantofii ei cu toc, obiecte ce n-ar fi avut nici pe departe greutatea necesară ca să doboare un om în toată firea.

A băgat mâna în buzunar, năpădită de un dezgust profund. Poate că mai devreme se gândise să-l atace pe Coleford folosindu-se de cuțitul ascuns sub rochie, dar să înjunghie un viconte nu era activitatea ideală pentru seara aceea; nici măcar ducesa n-ar fi putut să distragă atenția de la niște fuste năclăite de sângele scurs dintr-un gât tăiat. În plus, Sesily nu tăiase niciodată un gât. Și prefera să nu înceapă acum.

Totuși, pe măsură ce pașii se apropiau, ea s-a gândit că era posibil să nu aibă de ales.

Pașii s-au oprit undeva lângă birou. Din cauza nenorocitului de întuneric, era imposibil de știut exact unde se afla intrusul.

S-a auzit zgomotul unei scăpărători.

O strălucire blândă și aurie a luminat încăperea.

Un bărbat se afla chiar în fața ei. Dar nu era vicontele, fiindcă acesta purta pantaloni și ciorapi albi, precum și o vestă și o jachetă ce aminteau de vremurile în care era considerat, poate, mai puțin odios.

Bărbatul care tocmai intrase purta pantaloni de culoare închisă.

Sesily nu putea să nu observe acei pantaloni în timp ce ea se ghemuia și vedea apropiindu-se o pereche de coapse masive, care nu-i aparțineau în nici un caz vicontelui. Coapsele au fost urmate în scurtă vreme de un trunchi lat, acoperit de o vestă neagră, patinată. Deși capul îi rămăsese deasupra biroului, Sesily a avut parte de o imagine de aproape a celor mai largi umeri pe care îi văzuse vreodată.

Știa că erau cei mai largi umeri, pentru că îi mai văzuse înainte.

Acea revelație a făcut-o să respire adânc, în încercarea de a scăpa de valul de panică ce-o cuprinsese.

Iar atunci capul lui Caleb a coborât sub marginea biroului, cu maxilarul încleștat de mânie, cu ochii sclipind de furie, iar ea a regretat că-și scosese aerul din plămâni, fiindcă nu părea să mai poată trage alt aer în ei.

– La naiba, Sesily!

Capitolul 10

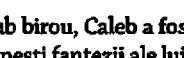

Găsind-o pe Sesily sub birou, Caleb a fost cuprins de ușurare.

Nici în cele mai nebunești fantezii ale lui, Caleb nu se gândise că Sesily ar fi putut ateriza acolo, sub un obiect de mobilier din biroul vicontelui Coleford. De fapt, nici prin cap nu-i trecuse că ea ar fi putut ajunge vreodată în preajma vicontelui Coleford.

Iar atunci când o urmărise intrând în casa de pe eleganta Bruton Street, chiar lângă Berkeley Square, aproape că înnebunise din pricina revelației că lucrurile erau pe cale s-o ia razna într-o seară în care ea plecase de acasă părând doar o femeie care ieșea în oraș ca să cineze.

Da, era îmbrăcată cu o jachetă și purta eșarfă la gât, lucru care îl făcuse atât să se înfurie pentru ceea ce știa că ascundea eșarfa, cât și să fie fascinat de felul în care jacheta îi ascundea și în același timp îi accentua rotunjimile, dar ea era Sesily Talbot, care nu ieșea din casă arătând banal. Niciodată.

Caleb stătuse în întuneric, ascuns în trăsura pe care o închiriase, privind-o pe Sesily în timp ce urca în trăsura ei. Se așteptase ca ea să ia parte la o banală și respectabilă cină în lumea aristocrației, ceea ce însemna că el se putea întoarce la viața lui vreme de câteva ore. Plănuise ca apoi s-o urmărească, spera el, înapoi până la ea acasă, unde să se asigure că ea s-ar fi vârât în pat.

Dar reședința Coleford n-avea nimic respectabil în ea.

Reședința Coleford nu oferea nici un fel de siguranță. Nici ei, nici lui.

Într-adevăr, ideea ca Sesily să se apropie de acea casă făcea ca lui Caleb să-i înghețe sângele în vene de frică... și să-i clocotească de furie.

Dar s-o lase pe Sesily acolo nu era o opțiune, așa că ieșise din trăsură și-i dăduse liber birjarului, iar apoi privise cum o jumătate de duzină de alte trăsuri aduseseră mai mulți aristocrați la acea serată, junghiul de panică din pieptul lui slăbind puțin la gândul că Sesily nu era singură acolo.

Dar junghiul slăbise doar puțin.

Da, doar puțin, întrucât Caleb nu credea deloc în coincidențe.

„Cred că ai secrete", îi spusese ea în fața localului, cu trei nopți în urmă. „Iar dacă trebuie să le aflu, te asigur că o s-o fac."

La naiba! Femeia aceea era mai ceva ca un uragan.

Așa se făcea că, după ce o apostrofase pe Sera fiindcă îi ceruse s-o urmărească pe Sesily prin Londra, își petrecuse jumătate de oră furișându-se prin grădini întunecate și sărind peste ziduri de piatră, iar după aceea se strecurase în reședința Coleford, un loc pe care îl evitase cu grijă în toate celelalte călătorii pe care le făcuse la Londra.

Un loc în care Sesily n-avea ce căuta, și cu atât mai puțin să răscolească printre hârtiile din biroul unui bărbat despre care majoritatea londonezilor credeau că era un adevărat ticălos.

Avea să fie prinsă, fir-ar să fie!

Și, cumva, în loc să plece naibii de lângă ea, Caleb acceptase să fie nătăfletul ei de salvator.

Aveau să fie prinși amândoi.

El voia să plece la Boston în secunda în care Sera ar fi născut, la naiba! Și n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Dacă n-ar fi ajuns să atârne în streang înainte de asta.

De îndată ce intrase în acea încăpere întunecată, o simțise pe Sesily: soare și vânt, precum și izul de migdale abia sesizabil peste persistentul miros de ceară al lumânării care tocmai fusese stinsă. Precum un câine de vânătoare, el o urmărise până în biroul enorm al vicontelui, unde aprinsese lampa, știind sigur că ea se afla sub birou.

Iar când se ghemuise ca să dea ochii cu ea, o găsise lipită de placa din spate a biroului, ca și cum n-ar fi putut s-o găsească oricine ar fi intrat în cameră. În acea clipă, îngrijorarea, furia și panica se adunaseră înlăuntrul lui Caleb într-o combinație explozivă.

Iar zâmbetul dezinvolt de pe fața ei pusese gaz pe foc.

– Bună seara, Caleb!

El a strâns din dinți până când maxilarele au început să-l doară.

– Ce naiba faci aici?

– Aș fi crezut că este evident, a răspuns Sesily, răgușeala din glasul ei nefăcând altceva decât să-l înfurie și mai tare, fiindcă el știa cum o câpătase, în ghearele brutei care o maltratase cu o noapte în urmă.

– Dacă îți imaginezi că am chef de glumele tale, ai interpretat foarte greșit situația.

Sesily i-a făcut mica favoare de a nu-i răspunde.

El crezuse că dacă dădea de ea, avea să se calmeze. Crezuse că Sesily odată găsită, lui aveau să-i vină idei despre cum s-o scoată din acea casă. Din acea situație.

Crezuse că avea să-și recapete rațiunea.

Dar cum de știuse ea?

Cum de găsise Sesily acel loc, tocmai ea, o femeie care lăsa în urma ei o dâră de haos? De unde îi știa secretele?

Și cât de repede avea să descopere ea propriile lui secrete, ținute sub cheie?

– Ieși de acolo!

Ea a făcut un semn din mână și a spus:

– E cam greu s-o fac dacă stai în fața mea.

El a mârâit și s-a ridicat, dându-se în spate ca să-i facă loc să iasă.

– Nici măcar nu-i o ascunzătoare bună. Am știut unde ești din momentul în care am intrat în cameră.

– Da, ei bine, nu mă așteptam să trebuiască să mă ascund, a spus ea scuturându-și fustele. Ce cauți aici?

Caleb a ignorat întrebarea, atât pentru că era enervat, cât și pentru că nu prea știa ce să răspundă.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost eu? Ce aveai de gând să faci?

– Sunt înarmată, a răspuns ea iute. Contrar convingerilor tale, nu sunt lipsită de bun-simț.

– Vrei să spui că plănuiai să-l dobori pe viconte trimițându-i un glonț în braț?

– Să-i fac o rană de cuțit, de fapt.

La gândul că Sesily ar fi înjunghiat un aristocrat în propria lui casă, Caleb s-a uitat în tavan și a dat drumul unui hohot de râs sugrumat.

– Ai fi fost spânzurată înainte să i se scurgă sângele din vene, nebună ce ești! Ai noroc că am apărut!

– O, da, a șoptit ea. Mă simt de-a dreptul binecuvântată de apariția ta. Cine m-ar fi făcut să mă ascund sub un birou, dacă nu te-ai fi ivit tu?

Sesily a trecut pe lângă Caleb și a ocolit biroul până la veioza pe care o aprinsese el.

– Dacă n-aș fi intrat...

– Dacă n-ai fi intrat, nu s-ar fi întâmplat nimic, a spus ea. Toți ceilalți din casă sunt destul de distrași.

– Cu ce, cu șaradele prietenelor tale?

– Să știi că da.

El a pufnit, neîncrezător:

– Iar asta ar trebui să-i distragă atenția lui Coleford în timp ce tu te furișezi în biroul lui!

– Îmi judeci greșit prietenele.

– Nu le judec greșit absolut deloc. Cred că toate sunt înfricoșătoare.

La auzul vorbelor lui, ea a zâmbit.

– O să se bucure să audă asta.

– Voi patru sunteți ceva de groază, a mormăit el. E timpul să plecăm. Din cauza ta, o să fim prinși amândoi.

– Îmi cer scuze! a spus ea pe un ton sfidător. Singurele dăți când am fost prinsă au fost din cauza ta!

– Cred că vrei să spui „salvată", dragă, a replicat el. Noaptea trecută, când ai sărit în luptă în ciuda faptului că erați depășite numeric...

– O, te rog!

El a ignorat interpelarea.

– ...și înainte de asta, când ai vandalizat un conte...

– Vrei să spui că n-a meritat-o?

– A meritat-o din plin, uragan absolut ce ești, dar asta nu înseamnă că era treaba ta s-o faci.

– Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o! a răbufnit ea. Te asigur, Caleb, că dacă aș fi crezut că un singur om s-ar fi ridicat și i-ar fi dat fiecăruia dintre acești monștri ceea ce i se cuvine...

– A le da monștrilor ceea ce li se cuvine nu elimină monștrii! a răbufnit și el.

– Le reduce numărul cu unul!

– La naiba, Sesily! a strigat el, iar asta l-a eliberat și i-a îngăduit să se apropie de fața ei, cât de mult a putut, cu inima bubuindu-i de frustrare și de o teamă pe care n-o mai simțise de ani întregi. Nu știi despre ce vorbești! Nu cunoști repercusiunile eliminării unor astfel de oameni. Nu vezi ce ar putea rezulta din asta. În ce pericol vă aflați. Nu-ți dai seama că ei n-o să se oprească de la nimic ca să te distrugă dacă o să creadă că ești o amenințare pentru banii, puterea sau titlul lor, a spus el, oprindu-se pentru o clipă și apoi încheind: Nici nu-ți trece prin cap în ce fel te-ar elimina ei.

Auzindu-i vorbele, Sesily a clipit, cu frumoșii ei ochi albaștri măriți din pricina uimirii și a derutei. Astfel, Caleb și-a dat seama că, indiferent pentru ce s-ar fi aflat ea acolo, asta nu avea nimic a face cu secretele lui.

– Caleb, ce...

El a clătinat din cap în semn de împotrivire. Cu siguranță că n-avea de gând să-i facă nici o confidență.

– Nu. Plecăm. Și o să-mi promiți că n-o să te mai întorci niciodată aici. Că n-o să-l mai înfrunți niciodată pe Coleford.

Sesily a scos un sunet de pură exasperare.

– Într-adevăr, pentru cineva care face atâta caz de faptul că n-are nici o fărâmă de interes în legătură cu persoana mea, petreci destul de mult timp urmărindu-mă! Ceea ce, aș putea remarca, e problema ta personală și-atât. Nu eu te-am invitat aici.

– N-ar trebui să te afli în casa asta, a spus el îndreptându-și umerii și apropiindu-se de Sesily, oprindu-se doar atunci când ea a trebuit să-și ridice capul ca să-i întâlnească privirea. Nimic din ce e aici nu-i treaba ta.

– Cred că sunt mai mult decât capabilă să intuiesc ce e și ce nu e treaba mea, americanule, a replicat ea, cu ochii albaștri scăpărându-i de indignare.

Tăcerea care s-a înstăpânit avea ceva ce nu-i plăcea deloc lui Caleb. Apoi Sesily a spus:

– Așteaptă puțin.

Era prea deșteaptă pentru binele ei. Caleb a scrâșnit din dinți.

– E timpul să plecăm, Sesily.

– Nu eu te-am invitat aici, a spus ea în șoaptă, ca și cum lucrurile ar fi revenit la normal. Nimeni nu te-a chemat. Tu n-ai fost aici. Ce faci...

– Nu. Trebuie să plecăm de aici.

– Ce cauți aici?

Caleb a întins mâna ca să stingă lampa, cu intenția de a cufunda camera din nou în întuneric. Dorindu-și să se ascundă în acel întuneric.

Mâna ei s-a așezat peste a lui cu o iuțeală surprinzătoare, căldura atingerii pârjolindu-l prin mătasea mănușii ei.

– De unde îl cunoști pe viconte?

Caleb a închis ochii.

– Asta n-are nici o importanță. Nu contează decât că știu prea bine ce fel de om este. Și o să te pun sub lacăt eu însumi, dacă astfel o să te țin departe de el.

Ea i-a cercetat fața.

– Spune-mi.

Iar în acel moment, cumva, în mod incredibil, Caleb a vrut s-o facă. Cum ar fi fost să-i răspundă la întrebare? Să-i spună totul? Să se descarce?

Senzația ar fi fost minunată.

Iar apoi mărturisirea lui i-ar fi distrus pe amândoi.

– Nu sunt...

Mâna ei a zburat prin aer ca să-i acopere gura.

– Șștt!

În tăcerea care s-a așternut între ei doi – și pe care el era absolut sigur că ea avea s-o curme în cele din urmă – s-a auzit un sunet de clopoțel. Era înăbușit și îndepărtat, venind din coridorul de dincolo de ușă.

– La naiba, a șoptit ea întorcându-și capul în direcția din care se auzea acel sunet. Aș fi crezut că ducesa ar fi putut să-l mai țină ocupat un pic. Caleb, să știi că dacă n-ai fi apărut tu, până acum aș fi fost departe de încăperea asta. Așa că dacă o să fim prinși... asta o să se întâmple din vina ta.

El a privit-o cu ochii mijiți.

– Suntem pe cale să fim prinși?

Sesily a scotocit printre faldurile fustei, iar Caleb a văzut o fulgerare de metal sclipind în mâna ei – un cuțit, pesemne. Apoi ea a stins lampa.

– Repede, i-a șoptit lui Caleb.

L-a apucat de mână și l-a tras către ușă, pe care a întredeschis-o fără să facă zgomot. Caleb a văzut din nou acea fulgerare metalică.

Strălucirea din nou. Nu era o armă, ci o oglindă, strecurată cu grijă în spațiul îngust dintre ușă și toc.

Isteț.

– Acum!

Părând mulțumită că n-aveau să fie văzuți, Sesily a deschis ușa, după care l-a tras pe Caleb pe coridorul pustiu.

– Repede!

Vocea unui bărbat s-a auzit în depărtare.

– E Coleford.

S-au oprit, iar pe Caleb l-a năpădit furia, făcându-l s-o strângă și mai tare de mână.

– Acum, Sesily!

– A, Clayborn, a venit răspunsul îndepărtat, iar vocea nazală, respingătoare, l-a făcut pe Caleb să se înfioare de dezgust. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de acea parvenită cu față de câine. Soția mea, a scuipat Coleford cuvântul, n-ar fi trebuit s-o invite. Oamenii âștia de rând nu-și cunosc niciodată locul.

– Soția ta, s-au auzit cuvintele lui Clayborn, reci și severe, merită mai mult de la tine.

Sesily a căscat ochii atunci când Coleford a început să se bâlbâie.

Nu că asta l-ar fi afectat în vreun fel pe Clayborn, care vorbea cu o amenințare calmă în glas, ton pe care Caleb îl recunoștea, fiindcă îl folosise el însuși în mai multe rânduri.

– Îi datorezi niște scuze. Și puțin respect. În privința asta, aș fi interesat să văd o schimbare în bine, a spus ducele, iar avertismentul, deși doar subînțeles, era limpede ca lumina zilei. Cât despre „parvenita de rând", dacă mai aud vreodată că te apropii de domnișoara Frampton, n-o să ezit să-ți fac o vizită care n-o să fie nici pe departe la fel de plăcută pe cât e cea din seara asta.

Sesily s-a întors spre Caleb, cu dinții strânși, și a spus:

– Nu e un ticălos!

– Ei bine, este duce, așa că juriul deliberează încă, a șoptit el, dar n-avem timp să rezolvăm problema. Nu putem să ne întoarcem pe acolo.

– Ce noroc că ești aici, nu mă gândisem la asta, a șoptit ea pe un ton care indica faptul că sigur se gândise la asta. Nu mă gândisem nici la faptul că nu poți pleca nicăieri, fiindcă n-ar trebui să fii deloc aici.

Caleb n-a răspuns, în schimb, și-a trecut degetele peste perete până când a găsit ceea ce căuta. A aruncat o privire și a deschis un dulap mic, plin de cârpe și găleți. O debara pentru servitori.

– Vine, a spus Sesily împingându-l pe Caleb în spațiul mic și trăgând ușa în urma ei.

Amândoi s-au trezit învăluiți în întuneric. El s-a retras cât de departe a putut, în condițiile în care nu vedea nimic, ceea ce n-a însemnat mare lucru, spatele lui lipindu-se imediat de un rând de rafturi. Călcâiul i s-a lovit de o găleată de pe podea, doar cât să scoată un sunet slab.

Sesily i-a acoperit din nou gura cu palma.

– Șștt!

Brațul lui s-a încolăcit în jurul taliei ei, ținându-i pe amândoi nemișcați, iar el i-a mușcat palma. Ea l-a eliberat, ciupindu-l pe dată de braț.

În alt loc, în alt timp, Caleb ar fi fost amuzat. Încântat.

În acel moment însă, se pregătea s-o protejeze din toate puterile lui.

Au așteptat, ascultând niște pași grei apropiindu-se și o ușă de pe coridor deschizându-se. Biroul vicontelui.

– De unde ai știut de debaraua asta? a întrebat ea în șoaptă.

Deși Sesily vorbise foarte încet, el a auzit-o. Bineînțeles că da.

– Orice casă bogată are o debara pentru servitori.

A urmat o tăcere în toiul căreia ea își cântărea cuvintele, iar el își dorea ca ea să nu întrebe mai mult.

– Și îți faci un scop din a ști unde se găsesc astfel de debarale?

– Nu te bucuri că am știut unde este?

– Dacă n-ai fi fost aici, aș fi putut să mă prefac că m-am rătăcit venind de la cabinetul de toaletă.

– Te-ai fi pierdut la un alt etaj?

– Te îndoiești de înclinația bărbaților de a crede că femeile sunt neroade?

Nu se îndoia. Dar ea nu era neroadă.

– Sesily..., a început el, încercând să-și aleagă cuvintele cu grijă. Coleford. Să știi că nu e un om cumsecade.

– Știu, a spus ea.

– Nu știi... totul.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea, iar apoi ea l-a întrebat pe un ton suav, abil, ușor rugător:

– De unde știi?

El a înghițit în sec.

– Sesily, orice ai pune la cale... trebuie să te oprești. Dacă vicontele te prinde, dacă te consideră un dușman... n-o să ezite.

– Ai venit aici neinvitat, dorind să te numeri printre dușmanii lui. De ce?

„Pentru că deja mă număr printre dușmanii lui."

Caleb nu i s-ar fi destăinuit în veci; nu se putea ca Sesily să afle asta vreodată. Nu trebuia să existe nici o șansă ca ea să afle.

Dacă el ar fi putut păstra distanța față de ea, Sesily n-ar fi aflat absolut nimic.

Dar el nu putea să păstreze distanța. Asta era problema, nu? Asta fusese problema încă de la început.

Tăcerea s-a așternut între ei, iar Caleb s-a gândit că poate ar fi trebuit să-i dea drumul din îmbrățișare lui Sesily. De fapt, nu exista altă variantă. Era obligatoriu să-i dea drumul.

Dar nu voia s-o facă.

Așa că n-a făcut-o, ținându-și în continuare brațul în jurul taliei ei, spunându-și că astfel o proteja. Ar fi putut să se împiedice de tot felul de ustensile pentru curățenie. Mături, găleți, grămezi de cârpe. Leșie.

Leșia era periculoasă.

Cel mai bine era s-o țină pe Sesily aproape de el.

Dar acea îmbrățișare protectoare n-avea nimic de-a face cu senzația corpului ei în brațele lui, cu făptura ei moale și caldă, cu sânii ei care se ridicau și coborau la fiecare respirație, lipiți de el, cu mâinile ei sprijinite de pieptul lui.

– Deci, a șoptit ea în cele din urmă. M-ai urmărit până aici. Până în mijlocul conflictului.

El n-a răspuns.

Cu toate astea, Sesily nu putea fi ignorată.

– Serios vorbind, Caleb, dacă nu ești atent, oamenii o să observe că mă urmărești și o să înceapă să intre la idei.

Inima lui Caleb bătea cu putere. El ura tot ce era legat de Londra, de casa aceea, și totuși nu se putea abține și o ținea pe Sesily strâns lipită de el.

– Ce fel de idei?

De unde naiba apăruse întrebarea asta?

– Genul de idei pe care oamenii le au despre orice om care mă urmărește.

– Și care ar fi acelea?

Mirosul ei îl învăluia, de parcă Sesily ar fi fost o delicatesă prețioasă, așezată într-o vitrină. Suficient de departe cât să fie inaccesibilă. Un flirt amețitor. Degetele ei înnebunitoare se jucau cu marginea vestei lui și el și-o imagina aruncându-i unul dintre zâmbetele ei perfecte, cochete.

– Nu degeaba mi se spune „Sexily".

Lui Caleb nu-i era greu să înțeleagă de ce i se spunea astfel. Dar acum nu era momentul să discute despre asta. Oare ea nu înțelegea gravitatea situației lor?

– Nu acum, Sesily.

Intonația de flirt din vocea ei a sporit.

– Spun doar că, dacă ești atât de dornic să fii lângă mine, ai putea să te gândești să mă duci într-un loc cu adevărat decent.

– Poftim? Debaraua servitorilor din casa unui viconte e indecentă? a întrebat el.

– Un viconte, a spus ea, iar Caleb și-a dat seama că Sesily zâmbea, ca și cum ei doi ar fi fost oriunde în altă parte și ar fi făcut orice altceva, numai nu ceea ce făceau, adică să se ascundă. Chiar ar trebui să folosești titlurile cu mai mult respect, Caleb.

– Sunt american, a răspuns el, exagerându-și accentul. Mă derutează.

Un mic hohot de râs răgușit a răsunat în întuneric, iar Caleb s-a urât pentru cât de mult i-a plăcut. Pentru cât de mult îi plăcea să fie cauza amuzamentului ei.

– Titlurile de noblețe sunt foarte complexe.

– Ca, de pildă?

– Toată lumea știe despre duci, bineînțeles, a șoptit ea jucându-se în continuare cu degetele pe marginea vestei lui, desenând trasee din ce în ce mai lungi, torturându-l lent. Dar mi se pare că americanii sunt ușor de derutat în legătură cu titlul imediat inferior... marchizii. Cei mai mulți dintre voi pronunță cuvântul rostind acel „i" lung, ceea ce e pur și simplu atroce.

– Asta se întâmplă din pricina datoriei noastre de onoare față de francezi, a glumit el, iar ea a râs din nou, de data asta un pic mai tare, suficient de tare încât să sune ca un mic lătrat.

Neplăcându-i sunetul și durerea pe care probabil că o simțea Sesily după evenimentele de seara trecută, Caleb și-a strâns brațul, neputând să se abțină și trăgând-o mai aproape, ca și cum ar fi putut s-o protejeze.

– N-am cerut exemple de titluri, Sesily.

Ea a rămas nemișcată, iar el și-a imaginat-o întorcându-și fața spre a lui, căutându-i ochii în întuneric. Așa cum el îi căuta pe ai ei.

– Atunci, ce?

– Care ar fi locul acela decent în care să te însoțesc?

Un astfel de loc nu exista, desigur. După cum nu exista nici un scenariu în care s-o curteze pe Sesily Talbot. Nu se punea problema unei înghețate la Gunter's, nici a unui buchet de flori de la un vânzător din Covent Garden, nici a unei vizite la librăria surorii ei, Sophie. Curtarea însemna un viitor. Iar un viitor alături de Sesily era imposibil.

Chiar dacă ea era singura femeie pe care se simțise vreodată ispitit s-o curteze.

Dar dintr-odată acolo, în întuneric, totul părea posibil.

Sau, mai degrabă, Caleb voia să audă ce-și imagina ea că era posibil.

Înainte ca ea să poată răspunde, s-au auzit zgomote pe coridor. Coleford, închizând cu fermitate ușa biroului său, pașii retrăgându-se, lenți și egali, în timp ce vicontele se întorcea la petrecerea de la etaj.

Nu erau pașii unui om care știa că cineva tocmai îi răscolise printre lucruri.

Oare ce căutase Sesily?

Și ce găsise?

Ei doi fiind acum în afara pericolului de a fi descoperiți, Caleb ar fi putut s-o întrebe. Putea s-o țină acolo, în întuneric, până când i-ar fi spus adevărul.

Dar, înainte ca el s-o întrebe, ea a răspuns la întrebarea lui anterioară.

– Ai putea să mă duci la Boston.

Cuvintele au fost ca un glonț care l-a pătruns, alături de o viziune cu ea în taverna lui din Boston. În grădinile însorite și luminoase ale casei lui din Beacon Hill. Pe malul Atlanticului.

Pe Atlantic... șase săptămâni pe mare, cu nimic altceva decât o cabină privată în care să se distreze.

O, lucrurile pe care i le-ar fi făcut într-o cabină privată!

– Nu e deloc o destinație potrivită, a spus el cu glas scăzut.

– Nu, probabil că nu, a fost ea de acord, dar poate că atunci...

A lăsat fraza neterminată și o mie de lucruri nerostite s-au strecurat în acea pauză. Iar Caleb s-a simțit pierdut, pentru că voia să le afle pe toate cele o mie.

– Atunci poate că ce?

– Poate că atunci mi-ai spune secretele tale, a spus ea cu blândețe. „Niciodată!"

Niciodată n-ar fi împovărat-o cu ele. Și în nici un caz nu i-ar fi făcut mărturisiri acolo, în casa acelui bărbat.

Ca și cum el și-ar fi rostit gândurile cu voce tare, ea a scos un mic hohot de râs și a spus:

– Îți dai seama că o să le aflu până la urmă! Ca să fim chit.

L-a năpădit un val de neliniște.

– Cine spune că trebuie să fim chit?

– Nu-mi place un dezechilibru de putere.

Femeia aceea era fiica unui conte, sora unei ducese, a unei viitoare ducese și a unei contese, urma să moștenească o avere însemnată și avea cea mai mare parte a Londrei la dispoziția ei. Îl putea concedia cu un simplu semn al mâinii ei drăguțe.

– N-am secrete, a mințit el.

– De ce nu-ți place întunericul? a întrebat ea pe un ton blând și hotărât.

– Nu mă deranjează acum, a răspuns Caleb, iubind întunericul care o lipea de el, și cum Sesily n-a răspuns, el a adăugat: În tinerețe, am stat două luni în cala unui vapor.

Sesily a inspirat brusc.

– Două luni!

– A fost o călătorie lungă. Pe o mare furtunoasă. Și... îngrozitoare. Nu avusese bani pentru o cabină cu ferestre. Sau timp să iasă pe punte ...întuneric.

– Caleb... a șoptit ea, iar buricele degetelor i-au mângâiat buzele moi ca mătasea.

Caleb și-a dres vocea și i-a apucat mâna.

– Așa cum am spus, nu mă deranjează acum. „Când sunt cu tine." A sărutat unul dintre degete, l-a mușcat delicat, a savurat ritmul respirației ei. Și tu? Cum rămâne cu secretele tale?

– Știi deja prea multe dintre ele, a șoptit ea plimbându-și mâna liberă peste umărul lui, pe gât, în păr, ca și cum ar fi fost perfect normal să-l atingă. Ca și cum ar fi fost al ei.

Și dacă ar fi fost adevărat? Dacă el ar fi lăsat-o să-l aibă, acolo, în întuneric, în urma incidentului cu vicontele, fiind ușurat că o găsise. Ușurat că o avea în brațe. Ușurat că o știa în siguranță.

Caleb a simțit cum își pierdea chiar și vagul autocontrol pe care îl mai avea, cum acesta se destrăma sub atingerea degetelor ei. Sesily îl distrugea.

Ce-ar fi fost dacă, măcar de data asta, s-ar fi lăsat în voia valurilor?

Ea îl dorea.

– Pot să am încredere în tine, Caleb? Vrei să-mi păstrezi secretele? Ea și-a încordat degetele, trăgându-i capul în jos, până când el i-a simțit buzele chiar acolo, așteptând să fie revendicate. Pot să am încredere în tine, Caleb? a repetat ea.

Fără calificative.

Nu că Sesily ar fi avut nevoie de ele.

– Da.

Sesily l-a sărutat.

Capitolul 11

Sesily ar fi trebuit să fie mai preocupată de ceea ce se întâmpla în afara debaralei, de modul în care avea să găsească drumul înapoi la ducesă, de o strategie care s-o ajute să nu fie descoperită de viconte, de un mod de a ajunge înapoi acasă dacă era să rămână blocată în acel spațiu toată noaptea, dar ea n-avea nici interesul, nici motivația necesare ca să se preocupe de altceva în afară de Caleb.

Ceva se schimbase acolo, în întuneric, în timp ce bărbatul o ținea strâns lipită de el și o lăsa să-l exploreze în toate felurile în care își dorea, ca și cum i-ar fi aparținut, ca și cum și-ar fi aparținut unul celuilalt. Cumva, totul devenise mai slobod și mai periculos, pentru că oricât de mult l-ar fi dorit pe acel bărbat, ideea de a-l avea... de a-l atinge... de a-l săruta până la abandon... îi amenința viitorul.

La urma urmei, odată ce ar fi cunoscut senzația de a fi în brațele lui Caleb, ar fi fost posibil să nu-și mai dorească niciodată să plece de acolo. Și nu credea că ar fi putut suporta ca el să nu simtă la fel.

Dar acum, în ascunzătoarea lor întunecată și tăcută, riscul a căpătat un nou sens. Acolo, în timp ce degetele ei îi mângâiau lui Caleb pielea caldă, în timp ce mirosul lui de ambră și de piele o învăluia, în timp ce sunetul unui geamăt slab ieșit din pieptul lui amenința s-o doboare, Sesily și-a dat seama că era foarte probabil să fie pierdută.

Într-adevăr, fusese pierdută din momentul în care Caleb își înfășurase brațul ferm în jurul ei, trăgând-o mai aproape decât fusese vreodată, în timp ce geamătul devenea mai adânc, răsunând în pieptul lui, înflăcărând-o în timp ce el prelua sărutul pe care ea îl începuse.

S-a lăsat pradă lui, suspinându-i în gură atunci când buzele i s-au deschis peste ale ei și limba i s-a scufundat înăuntru pentru o clipă, ca și cum n-ar fi putut rezista dorinței de-a o gusta. Nici ea n-a putut rezista, iar după ce el s-a retras, ea l-a urmat, nefiind pregătită să renunțe.

Din nou acel mărâit adânc și delicios! Mâna lui și-a croit drum în părul ei, amenințând să împrăștie agrafele pe podea.

Dar lui Sesily nu i-a păsat.

De câte ori visase la acel sărut? De câte ori se îndoise că așa ceva avea să se întâmple vreodată, din moment ce el fusese atât de convingător atunci când îi spusese că n-o dorea? Că nu se gândise la asta?

O mințise.

O știa la fel de clar cum auzea respirația greoaie din pieptul lui, la unison cu a ei. Știa că el fusese tensionat ca o strună prea întinsă, la fel ca ea. Și știa că o dorea, așa cum îl dorea și ea.

Sesily simțea gustul dorinței lui Caleb.

A năpădit-o un sentiment de triumf în clipa în care el a tras-o mai aproape, trasând arcul obrazului ei cu degetul mare în timp ce

adâncea sărutul. Sesily s-a pierdut în mângâiere, în senzația corpului lui tare, lipit de moliciunea ei. O potrivire perfectă, așa cum știuse dintotdeauna că ar fi fost.

– Caleb, a șoptit ea, incapabilă să îndepărteze numele acela de pe buzele ei, după ce așteptase asta o veșnicie.

El a lăsat-o să-și tragă răsuflarea în timp ce a continuat s-o răsfețe, depunând săruturi fierbinți pe obrazul ei, pe muchia maxilarului, pe pielea moale a gâtului, deasupra eșarfei.

– Asta, a șoptit el acolo, lipit de pielea ei. Urăsc eșarfa asta. Dumnezeu știe că detest ceea ce ascunde. Te doare?

Întrebarea lui a răscolit-o. Atât de grijulie. Atât de tandră. Atât de personală.

– Nu.

– Sunt sigur că mă minți.

– Să nu îndrăznești să te folosești de ce s-a întâmplat noaptea trecută ca scuză ca să te oprești acum, a șoptit ea încleștându-și degetele în părul lui, reținându-i sărutul pe piele în timp ce se întreba cum de putea fi părul lui atât de imposibil de mătăsos.

El s-a îndepărtat, doar cât să poată vorbi, cât ea să poată simți în continuare respirația lui pe piele.

– Crezi că n-am oricum suficiente scuze?

Se ascundeau în debaraua servitorilor după ce ea scotocise prin biroul unui viconte, și exista o șansă considerabilă să fie descoperiți, așa că Sesily presupunea că existau destule scuze ca să se oprească.

Iar apoi el a vorbit, cuvintele răsunându-i în întuneric precum un păcat:

– Sesily... Motivele din care ar trebui să mă opresc n-au nimic de-a face cu locul în care ne aflăm.

Înainte ca Sesily să-i poată cere să detalieze, el i-a lins pielea până la lobul urechii, pe care l-a supt până când ea a tresărit de plăcere.

– Ar trebui să mă opresc pentru că ești al naibii de magnifică. Precum o comoară care trebuie furată.

O, cum i-a plăcut asta!

– Ar trebui să mă opresc, fiindcă mă faci să mă simt ca un hoț. E ca și cum ți-aș fura atingerea, parfumul, sărutul...

A făcut exact asta, punând stăpânire pe gura ei ca un pungaș, adânc și temeinic.

Doar că nu fura.

Sesily își oferea toate astea de bunăvoie.

După ce a eliberat-o din mângâiere, i-a șoptit la ureche cu glas suav și fierbinte:

– Ar trebui să mă opresc, pentru că altfel... n-o să mai vreau niciodată să mă opresc.

Ea a închis ochii la auzul acelor cuvinte, pierdută în ele. În ființa lui. În promisiunea pe care și-o dorise dintotdeauna și pe care el i-o oferea în sfârșit, în sfârșit.

– Și dacă n-aș vrea să te oprești?

Un alt geamăt, de data asta sacadat, făcând ca plăcerea să crească în ea.

– Nu-mi spune așa ceva.

Și-a încleștat degetele în părul lui, în timp ce buzele lui zăboveau pe pielea de sub eșarfa ei, într-un loc ce părea să fi fost mult mai sensibil la o multitudine de senzații decât oricare alt loc de pe trupul cuiva.

– Dacă ți-aș spune totuși asta? a întrebat ea înclinându-și capul într-o parte ca să facă mai mult loc pentru atingerea lui delicioasă. Ce-ar fi dacă ți-aș spune tot ce mi-aș dori să faci în loc să te oprești? a suspinat ea în întuneric. Ce s-ar întâmpla? Aș fi predată autorităților ca să-mi primesc pedeapsa?

El i-a tras într-o parte reverul jachetei, lăsând la vedere pielea de dedesubt, de deasupra liniei corsajului ei strâmt, iar apoi și-a trecut dinții de-a lungul pielii, mușcând-o ușor.

– Dacă e vorba să fii pedepsită, cred că mă pot descurca și singur.

Sesily s-a lipit de el.

– Promiți?

El a răspuns printr-un mârâit surd, după care i-a dat jos haina de pe umeri. Ea i-a dat drumul cât timp el a dezbrăcat-o de jachetă. Apoi Caleb a tras-o înapoi în brațe lui, trecându-și mâna peste umărul ei și apoi alunecând în jos, peste întinderea largă și netedă de piele pe care o dezvăluise.

Dar nu putea s-o vadă, ceea ce l-a făcut să înjure de frustrare.

– Apropo de pedeapsă, a șoptit el. Dacă n-o să ajung să am decât asta, câteva minute furate, o puzderie de săruturi... o debara care să dea pe dinafară de plăcere...

Sesily a tremurat atunci când degetele lui au alunecat pe sub mătasea corsajului ei. Fiorul care a străbătut-o a făcut-o să zâmbească în întuneric.

– Faptul că nu te pot vedea e o tortură deosebită, a spus el.

– Dar poți pipăi.

– Așa e, a spus el, degetele lui răutăcioase tachinând-o în ciuda șnururilor rigide ale corsetului. Mă dorești aici.

A ciupit sfârcul dur al unui sân, iar gâfâitul ei s-a amestecat cu râsul lui delicios și abia audibil.

– Te doresc, a spus ea, cu buzele lângă urechea lui.

După ce a auzit asta, Caleb și-a strâns pumnul în jurul țesăturii din locul în care se jucase cu ea. A tras materialul în jos, ridicându-i sânii din cupele corsajului. Ea a inspirat iute atunci când s-a eliberat din strânsoare, apoi a expirat într-un suspin lung, înfiorată de mângâierea lui, de senzația pe care i-o provocau degetele ce făceau cercuri în jurul sfârcurilor încordate și tari, tânjind după atingerea lui.

– Caleb, i-a suspinat ea numele.

El nu i-a răspuns, ci s-a mișcat în întuneric, ridicând-o, așezând-o în echilibru pe o stivă de lăzi din colțul din spate al debaralei.

– Stai confortabil?

Sesily s-a înfierbântat incredibil de mult la auzul întrebării. A atenției pe care o denota.

– Foarte, a spus ea, lăsând amuzamentul să i se strecoare în voce, în timp ce strângea în pumni lâna vestei lui, ca să-l tragă din nou aproape. Remarcabil de spațioasă pentru o debara. Crezi că furăm locul secret al cuiva?

Limba lui i-a traversat pielea moale dintre gât și umăr.

– Probabil că e locul secret al mai multor persoane.

– Pe când eram doar o copilă, am dat odată peste o cameristă care era împreună cu un grăjdar.

Buzele lui i s-au plimbat pe piele, de la umăr până la piept.

– Și ai fost fată cuminte? Ai plecat imediat?

– În viața mea n-am fost fată cuminte.

Caleb i-a răsplătit mărturisirea coborându-și capul și luându-i sfârcul în gură, lent și viguros, răvășindu-i gândurile cu mângâierea aceea delicioasă. Apoi el și-a ridicat capul și a suflat un jet lung de aer peste carnea care se încorda.

– Unde erai?

– Acasă. Părinții mei dăduseră de curând o petrecere, toți oaspeții plecaseră și cameristele făceau ordine în camere.

– Continuă să vorbești, i-a ordonat el mutându-și atenția spre celălalt sân, lingând vârful înainte de a-și așeza buzele calde pe el, sugându-l cu smuciturі lungi și încântătoare.

– Eram...

S-a oprit, rămânând nemișcată atunci când degetele lui i-au atins glezna pe sub fuste. Sesily își dorea ca el să le miște. Le dorea mai sus.

Caleb a rămas neclintit lângă sânul ei.

– Sesily?

Glasul lui scăzut i-a rostit numele ca pe un păcat, stimulând-o.

– Nu, a șoptit ea. Mai mult!

Buzele lui s-au arcuit pe pielea ei, zâmbind.

– Dacă nu te oprești tu, nu mă opresc nici eu, scumpo.

Ce spunea? Aha!

– Nu știu de ce eram acolo, a mărturisit ea, dar era cea mai îndepărtată cameră din aripa de vest a casei, cea mai îndepărtată de a mea. Nu închiseseră ușa cu totul.

Degetele lui Caleb se ridicau mai sus pe piciorul ei, adunându-i fustele, mângâind-o peste dresuri într-o alunecare lentă, ispititoare.

– Neatenți!

– Poate că da, a șoptit ea. Poate că nu se gândiseră la asta, pentru că nu se puteau gândi la nimic altceva, decât la...

Degetele lui au întâlnit pielea moale a coapsei ei, iar cuvintele lui Sesily s-au transformat într-un mic oftat.

– Poate că voiau să fie prinși, a spus el, iar aroganța pur masculină din vocea lui a făcut ca dorința să se reverse în ea. Poate că îți place ideea asta.

Ea și-a desfăcut picioarele puțin mai mult.

– Da.

– Fată rea, a șoptit el în timp ce degetele îi ajungeau la cureaua de piele și la teaca ce ținea cuțitul lui Sesily, mângâind-o de parcă ar fi fost o simplă panglică de mătase. Fată rea, cu un cuțit pe coapsă! Zeița războiului!

Sesily a suspinat la auzul acelor cuvinte, emoționată de felul în care secretele ei îl aduceau mai aproape.

Dar Caleb n-a zăbovit acolo. Era prea interesat de ceea ce ar mai fi putut descoperi. De ceea ce i-ar mai fi putut spune ea.

– Ce făceau?

Ea a închis ochii, amintindu-şi.

– La început nu mi-am dat seama... El era cu spatele la mine. Ea era ridicată pe patul înalt, nefăcut, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. Cu braţele petrecute pe după gâtul lui.

O, acele degete, mângâind cu grijă, tot mai aproape de locul în care ea le dorea!

– Şi?

– Ea scotea sunete... gemete scurte, înăbuşite.

– Hmmm, a spus el, ca şi cum ar fi discutat despre un fenomen natural curios.

Iar apoi degetele lui au ajuns acolo, jucându-se în părul ei pufos, deschizând-o, despărţindu-i crăpătura cu un deget.

Şi apoi s-a oprit.

Nenorocitul s-a oprit.

Sesily a crezut că înnebunea. Şi-a încleştat degetele în părul lui.

– Caleb!

– Te-ai oprit din vorbit. Spune-mi ce făceau. Iar eu o să continui.

Ea şi-a înălţat şoldurile, ştiind ce-şi dorea. Urând provocarea. Plăcându-i. Dar Caleb era pregătit, îndepărtându-se de ea până când de-abia o mai atingea.

– Spune-mi, a insistat el. Spune-mi, şi o să-ţi dau ceea ce ce-ţi doreşti. I-a atins buzele în întuneric, o surpriză dulce, limba lui mângâind-o adânc. Apoi s-a retras, şi-a lipit fruntea de a ei şi a spus: Spune.

Ea n-a ezitat.

– Făceau sex.

El a gemut de plăcere la cuvintele murdare şi şi-a ţinut promisiunea, vârându-şi adânc un deget în moliciunea ei, găsind-o umedă şi doritoare, iar apoi degetul mare a ajuns acolo unde ea îl dorea, apăsând ferm, făcând cercuri cu precizie, de parcă şi-ar fi petrecut o viaţă întreagă învăţând cum s-o bucure.

Ca şi cum el ar fi fost făcut ca să-i ofere plăcere.

Sesily i-a oftat numele şi şi-a aruncat capul pe spate, lovindu-l de un raft din spatele ei.

– Da, a şoptit ea, ştiind că era neobrăzată, ştiind că lui îi plăcea.

lar lui i-a plăcut, într-adevăr.

– Da, a repetat el, iar un al doilea deget s-a lipit de primul. Și te-ai uitat?

Ea și-a mușcat buza în timp ce degetul lui se învârtea în jurul centrului contractat al plăcerii ei.

– Da, m-am uitat.

Caleb a dat din cap dezaprobator, mințind flagrant.

– Fetiță obraznică!

Sesily l-a strâns și mai tare de umeri, acela fiind jocul pe care îl jucaseră întotdeauna: el o cenzura, iar ea refuza cenzura.

– Cred că acea cameristă fost fata obraznică, a spus ea în timp ce degetele lui se înfigeau lent și deliberat, provocându-i durere. Și nu numai ea, și el era obraznic.

– Nemernic norocos! a șoptit Caleb cu buzele puse din nou pe urechea ei, arzând-o pe piele cu respirația lui fierbinte ca focul. Și acum?

– Acum, a spus ea întorcându-se ca să-i întâmpine sărutul lent și lasciv, înainte să-i ceară ceea ce-și dorea. Acum aș spune că nu ești suficient de obraznic.

Sesily a prins mica ezitare din respirația lui la auzul acelor cuvinte. Abia sesizabilă și totuși stridentă, ca un glonț care ar fi străpuns tăcerea.

– Nu sunt destul de obraznic dacă-mi pun buzele aici? a întrebat el sărutând-o din nou. Limba aici? a continuat, lingându-i urechea. Atingându-te aici? a stăruit el, încolăcindu-și degetele adânc înăuntrul ei și găsind un punct care a făcut-o să strige timp de fracțiune de secundă, până când el i-a prins din nou buzele într-ale lui, sorbind sunetul. Șștt, Sesily! Trebuie să faci liniște, altfel o să fim prinși.

Cuvintele au făcut ca plăcerea să se reverse în ea, plăcere pe care n-o putea ascunde de Caleb, dat fiind că el era atât de aproape. În ea. El a scos un mic hohot de râs în urechea ei.

– Oho... Îți place și asta. Îți place să-mi simți mâinile pe tine, provocându-ți plăcere, în timp ce tu trebuie să taci.

Îi plăcea. Îi plăcea.

– Da, a șoptit ea. Îmi place.

Caleb a tresărit la auzul acelor cuvinte și a spus:

– O să mă omori!

Sesily și-a lovit șoldurile de el.

– Aș putea spune același lucru.

El a sărutat-o din nou, adânc și delicios, înainte de a-i șopti peste buze:

– Poți să taci? Sau trebuie să mă opresc?

Hotărârea care se strecura în cuvintele lui, ca și cum el ar fi vrut să se oprească, amenința să-i curme lui Sesily orice plăcere.

– Pot, a promis ea, cu degetele strânse pe brațul lui, în părul lui. Îți promit.

Așa că el a atins-o acolo unde tânjea ea, urmărind mișcarea șoldurilor ei cu degetele, încet și nesovăitor, șoptindu-i la ureche:

– Iubito, dacă nu poți să stai liniștită, o să fim prinși, iar ăsta n-o să fie cel mai rău lucru care să se întâmple, a avertizat-o el, dar pentru ea totul începuse să se estompeze, cu excepția căldurii și a mușchilor lui, a modului magnific în care o atingea, ca și cum ea ar fi fost un instrument, iar el, un virtuoz. Dacă suntem prinși, o să trebuiască să mă opresc.

Sesily a înțepenit la auzul acelor cuvinte, care au năpădit-o precum urma s-o facă și valul de plăcere ce amenința s-o cuprindă.

– Să nu îndrăznești, a spus ea mișcându-și șoldurile mai repede.

– Chiar dacă suntem prinși? a întrebat el ispitind-o, tachinând-o, în timp ce degetele lui se mișcau înăuntrul ei fără oprire. Ai vrea să termini chiar dacă s-ar deschide ușa și am fi descoperiți?

Sesily era înnebunită de plăcere. Înnebunită după el.

– Caleb! Te rog!

– Ți-ai da drumul pe degetele mele chiar și atunci?

– Da, i-a promis ea, gâfâind, pierdută în frenezia momentului.

– Arată-mi acum, i-a cerut el. Terminã!

Porunca era atât de imperioasă încât Sesily n-a putut să n-o urmeze, deschizându-și gura într-un țipăt înăbușit și întorcându-se ca să-l găsească pe Caleb, fiindcă avea nevoie să se ancoreze de el. Iar el i-a oferit și asta, strângând-o aproape cu brațul rămas liber, furându-i buzele în timp ce ea termina puternic și repede în jurul degetelor lui și se pierdea în întuneric și în acel bărbat care știa exact cum s-o atingă.

S-a împins în el, zguduită de valuri de plăcere în timp ce el îi sărutа ușor obrazul, până la ureche, și îi șoptea laude blânde și nedeslușite, care o făceau să vrea din nou.

Nu din nou. Totuși.

Îl dorea pe acel bărbat de ani de zile. Acum el se afla acolo, la îndemână, iar Sesily nu voia să-i dea drumul.

– Caleb, a spus ea în șoaptă, în timp ce el se desprindea din îmbrățișare.

El îi dădea drumul. Reveneau la normal. Dar Sesily nu voia asta. Îl voia pe el.

– Așteaptă. Lasă-mă să..., a pledat ea.

N-a apucat să termine, fiindcă și-a dat seama că el nu se îndepărta. Se așeza în genunchi.

Ea a clipit în întuneric. Oare el voia...

Sesily avea treizeci de ani și era celebră în rolul ei de autentică dezmățată londoneză. Odată ce devenise clar că n-o interesa mărișul, avusese câteva aventuri amoroase cu artiști și actori – niciodată cu aristocrați, pentru că altfel s-ar fi iscat mai multă vâlvă decât era dispusă să tolereze chiar și ea. Cunoștea plăcerea și nu se temea s-o ceară.

Dar în cei cincisprezece ani care trecuseră de la primul ei sărut și în cei zece ani de după prima ei experiență carnală cu un bărbat, nu avusese niciodată un partener care... nu experimentase niciodată un orgasm sălbatic de satisfăcător, pentru ca imediat după aceea să i se ofere un altul.

A cuprins-o deruta și a înțepenit în clipa în care și-a dat seama ce anume voia el să facă.

– Caleb, nu trebuie să...

– Și dacă vreau eu? a răspuns el cu dezinvoltură, în timp ce îi ridica fustele în poală.

O, cât ar fi vrut să poată să-l vadă! A strâns în pumn țesătura fustelor.

– Ei bine... n-am nimic împotrivă.

El a mușcat-o de pielea din spatele genunchiului și a spus:

– Știu că n-ai nimic împotrivă.

Ea a zâmbit. Caleb era atât de jucăuș acolo, în întuneric!

Ce avea să se întâmple, odată întorși la lumină?

Nu. Sesily nu voia să se gândească la asta.

– Adică, dacă vrei tu neapărat..., a replicat ea, tachinându-l.

El pufnit într-un mic hohot de râs, gâdilându-i partea interioară a coapsei în timp ce îi desfăcea picioarele.

– Foarte drăguț din partea ta.

– Încerc să fiu amabilă, a glumit ea, trecându-și din nou degetele printre buclele lui atât de mătăsoase, imposibil de mătăsoase.

– Hmmm..., a spus el ridicându-i un picior și punându-și-l pe umăr. Care-i regula?

Sesily a închis ochii din cauza senzației pe care i-o provoca respirația lui peste cărlionții dintre coapse, în timp ce degetele lui o despărțeau din nou. A suspinat, înfiorată de aerul rece pe care-l simțea pe carnea încă inflamată de plăcerea oferită de el cu câteva minute mai devreme.

Caleb a mârâit.

– Îți simt mirosul, iubito. Ești al naibii de apetisantă.

– Caleb, a spus ea pe un ton rugător, deși știa că nu trebuia să implore, deși știa că așa ceva nu era demn de o doamnă.

Spre deosebire de restul lucrurilor întâmplate în debara. Care chiar că erau demne de o doamnă.

– Care-i regula, Sesily?

„Nu face din asta mai mult decât e!"

„Nu te îndrăgosti de el!"

Ea și-a alungat acele gânduri, în timp ce el se apleca mai aproape, ispitind-o cu apropierea lui, dar nu și cu atingerea pe care ea o dorea.

– Sesily...

Era delicios acel avertisment care se repeta.

– Nu mai vorbim, a șoptit ea.

Caleb i-a răsplătit răspunsul cu o singură lingere lungă și lentă în centrul ei. Gemetele lui joase de plăcere au fost înăbușite de fuste și de piele, dar ea l-a simțit acolo, în miezul ei, și a închis ochii, devenind tot mai umedă și mai desfrânată pentru el.

Minunatul bărbat păcătos a savurat răspunsul ei.

El o lingea, împingându-și limba în moliciunea ei, făcând dragoste cu ea cu mișcări lente și languroase, care făceau să dispară totul în afară de acel întuneric, de acea căldură, de acel bărbat. Gura lui era un păcat pur, ca un dar.

Ea a suspinat din nou, mai tare, iar Caleb s-a oprit. La naiba!

– Liniște, i-a reamintit el.

– O să fiu liniștită, a răspuns ea pe dată. Fă-o din nou!

El s-a pornit din nou pe acel râs păcătos, cel pe care ea tocmai îl descoperise și fără de care, dintr-odată, îi era greu să-și imagineze că ar fi putut trăi.

–Am visat la asta..., s-a confesat el.

Visase?

Sesily ura întunericul. Voia să-l vadă. Voia să știe dacă spunea adevărul.

Oare era doar un lucru pe care îl spunea el femeilor?

Limba lui se învârtea în centrul ei.

–La naiba, te-am dorit nebunește!

Nu. Nu putea suporta să se gândească la el spunându-le așa ceva altor femei.

Și-a aplecat șoldurile spre el.

Iar apoi a făcut așa cum i se ceruse, minunatul de el, punându-și din nou gura pe ea, în timp ce Sesily își mușca buza, încercând să rămână tăcută, cu degetele încleștate în buclele lui, ținându-l pe ea în timp ce se mișca spre el, pierzându-și tot controlul, incapabilă să se oprească din a cere mai mult de la el, din a revendica mai mult din ceea ce-i oferea. Apoi Caleb a fost cel care scotea sunete, luându-și mâinile de pe coapsele ei și vârându-și-le sub fesele ei, de care a strâns-o, trăgând-o strâns lângă el în timp ce găsea mugurele contractat al dorinței ei și îl freca în cercuri tot mai strânse, până când Sesily a fost redusă la nimic altceva decât la senzația provocată de atingerea lui.

Coapsele lui Sesily au început să tremure, în timp ce el lua ce voia de la ea, în timp ce îi dădea în schimb plăcere pură, fără restricții. Spatele ei s-a curbat în timp ce s-a presat de el, ca o ofrandă adusă pe altarul lui. Sesily s-a descompus, lipită de el, și totuși nu i-a dat drumul, gura lui magnifică și mâinile lui puternice ținând-o pe loc în timp ce o trimitea în ultare, dar rămânea cu ea, înmuindu-se pe măsură ce mișcările ei încetineau, pe măsură ce ea își regăsea din nou respirația, pe măsură ce se întorcea în prezent, în spațiul mic și întunecat în care n-ar fi trebuit să găsească o asemenea plăcere.

Caleb și-a întors capul și a presărat sărutări moi și lente pe interiorul unei coapse mai întâi, apoi pe al celeilalte, iar, înainte ca el să-i coboare fustele și să i le netezească pe picioare, Sesily l-a auzit șoptindu-i:

–Bravo, fetițo!

Lauda aceea a dezlănțuit un potop de mândrie în sufletul ei, fiindcă îl satisfăcuse.

La fel cum fusese satisfăcută și ea.

Imposibil. Nu se putea să fi fost la fel de satisfăcut ca ea, pentru că Sesily nu experimentase niciodată ceva asemănător. Și era îngrozită de ceea ce ar fi însemnat asta.

Înainte să se poată gândi la acea nouă realitate, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă și amândoi au încremenit. El s-a ridicat, cu spatele la ușă. Sesily a întins mâna ca să-i oprească mișcarea, vrând să treacă pe lângă el, să deschidă ușa și să stea de vorbă cu oricine ar fi fost cel care ciocănise. Nu exista nici un motiv pentru care cel care se afla afară să fie nevoit să-l vadă pe Caleb. El putea să scape fără să fie observat.

Dar Sesily l-a atins și și-a dat seama că el împietrise precum o stâncă.

Caleb cel blând și jucăuș care o sărutase, care o atinsese și care o tachinase dispăruse.

Acum era tot numai mușchi tari ca piatra. Puternic și neclintit. Protejând-o de tot ce avea să vină.

Apoi s-a auzit clopoțelul, care suna scurt și slab, fiind de genul celor care chemau servitorii.

Sau anunțau oaspeții.

– Deschide ușa, a șoptit ea.

El a făcut-o, iar mușchii i s-au ondulat sub atingerea ei, în timp ce se pregătea de luptă.

Însă adversarul de pe coridor s-a dovedit a fi ducesa, care a cercetat scena din debara aruncând priviri complice de la Caleb la Sesily și apoi la jacheta de pe podea.

– Ciudat loc pentru crichet, nu?

Capitolul 12

– Mătușa Sesily n-are nevoie de machiaj suplimentar, Lorna.

Singurul semn că nepoata cea mare a lui Sesily, în vârstă de doar patru ani, auzise avertismentul mamei sale, a fost o ușoară strângere din buze, în timp ce fetița privea chipul mătușii ei.

Sesily a făcut tot posibilul să-și înăbușe un zâmbet în fața acelei micuțe imagini a hotărârii, atât de asemănătoare cu Sophie, care

își petrecuse o mare parte din viață în calitate de sora Talbot cea liniștită și modestă, fără ca nimeni să realizeze că era o adevărată forță a naturii atunci când avea nevoie să fie.

Ochii albaștri ai Lornei, care aveau exact culoarea ochilor mamei ei, s-au întâlnit cu cei ai lui Sesily.

– N-am terminat.

– Ei bine, atunci trebuie neapărat să termini, a spus Sesily aplecându-se într-o parte de pe locul pe care-l ocupa, pe covorul din mijlocul bibliotecii conacului Highley. Îmi pare rău, Sophie, dar nu mă poate lăsa pe jumătate fardată. O să arăt ridicol.

Sophie, marchiză de Eversley și viitoare ducesă de Lyne, a privit în direcția lor, ținând-o pe Emma, cea mai mică dintre fetițe, în poală. Lângă ea, sora lor, Seleste, contesă de Clare, era ocupată să ajusteze bretelele pantalonilor fiului ei celui mic.

– N-am vrea asta, a spus Sophie. Nu arăți deloc ridicol așa cum ești acum.

Sesily a zâmbit.

– Îmi place să arăt bine pentru voi.

– Iar noi apreciem asta, a replicat Sophie.

Cele cinci surori prezente era singurii copii ai contelui de Wight. Timp de douăzeci de ani, cvintetul se opusese restului societății, care îl privea în egală măsură cu fascinație și dispreț.

„Întinatele S-uri", numite astfel după inițiala comună a prenumelor lor și după modul în care tatăl lor își construise averea, întruchipau tot ceea ce societatea detesta, dar erau foarte amuzante la o petrecere, perfect fericite să fie în centrul atenției, participând la evenimentele sezonului social îmbrăcate în rochii elaborate și ciudate, plătite de soții lor, unul mai bogat decât altul. În ultimii ani, patru dintre ele se căsătoriseră și aleseseră să aibă copii.

Cum copiii erau mult mai puțin bine-veniți la baluri decât scandalurile, cvintetul își petrecea acum câteva zile pe lună adunat la un loc, împreună cu odraslele lor tot mai numeroase.

Ei bine, era vorba de odraslele pe care le produseseră patru dintre cele cinci surori.

În zilele frumoase, clanul ocupa marginea nordică a lacului Serpentine, manifestându-se zgomotos și dezorganizat și oferind o priveliște absolut dezagreabilă, disprețuită de cei din înalta societate londoneză (deși, dacă vreunul dintre acei aristocrați s-ar fi

aventurat să salute, ar fi fost bine-venit la distracție). Cum luna noiembrie pe pământ englezesc ducea lipsă de zile frumoase, întregul clan ateriza deseori acolo, la Highley, la două ore de mers cu trăsura în afara Londrei, poposind la reședința de țară a ducelui și ducesei de Haven.

Surorile, soții și copiii lor aveau la dispoziție mărețul conac care se fălea cu mai mult de o duzină de dormitoare, ceea ce îl făcea perfect pentru marile reuniuni de familie, care deveneau în mod regulat evenimente ce durau zile întregi.

Deși în ultimii ani Sesily își făcuse un obicei din a veni cu propria trăsură și de a pleca înainte ca ziua să se transforme în noapte.

În ultimii ani îi fusese din ce în ce mai greu să li se alăture surorilor ei, cu care avea din ce în ce mai puține lucruri în comun pe măsură ce viețile lor se îndepărtaseră de a ei.

O, încă o iubeau cu toții! Încă o găseau amuzantă, o tachinau în legătură cu scandalurile ei și-i cereau să le relateze bârfele de la un anumit bal și de la un oarecare ceai, întrebând-o despre cine fusese văzut în compania cui, în lojile private de la operă. Iar Sesily era întotdeauna bine-venită la The Singing Sparrow, deși în ultima vreme Sera se afla rareori acolo seara, fiindcă sarcina o îngreuna pe zi ce trecea. Astfel, Sesily n-o vedea nici pe departe atât de des ca înainte.

Așa că ea se îndreptase spre The Place.

Unde le întâlnea întotdeauna pe ducesă, pe Adelaide și pe Imogen.

Mersul la The Singing Sparrow își pierduse repede din farmec, fiindcă era atât de greu să te gândești la tavernă ca fiind a Serei, nu a Serei și a lui Fetu. Și a lui Caleb. Iar cu doi ani în urmă... cu un an în urmă... după ce Caleb plecase fără să-și ia rămas-bun... Sesily fusese forțată să se confrunte cu o realitate crudă: Caleb Calhoun nu era interesat de ea.

Doar că...

Păruse extrem de interesat de ea cu trei nopți în urmă, când îi oferise o plăcere cutremurătoare în debaraua servitorilor vicontelui Coleford, cu un număr deloc neglijabil de aristocrați în apropiere.

„Șștt, Sesily! Trebuie să faci liniște!"

Amintirea cuvintelor lui Caleb a năpădit-o, înfierbântându-i pielea.

Caleb, pe care îl lăsase în debara, fiindcă ea o urmase pe ducesă. Astfel, urcase pe scările servitorilor și se întorsese în sala în care totul mersese anapoda, ca să se scuze și să-și ia rămas-bun, sigură că, odată întoarsă la Talbot House, avea să-l găsească acolo pe Caleb. Sesily n-ar fi recunoscut niciodată în fața nimănui, dar în seara aceea își ținuse respirația în clipa în care revenise acasă, imaginându-și că el era deja acolo. Imaginându-și că o aștepta.

Imaginându-și că aveau să-și petreacă noaptea repetând acțiunile lor din debaraua cea întunecoasă... de data asta, într-o cameră scăldată în lumina lumânărilor.

Dar imaginația nu-i ținuse de cald în acea noapte. Nici a doua zi, când apăruse la The Singing Sparrow, chipurile ca să-i aducă surorii ei o bucată de panglică despre care Sesily credea că i-ar fi plăcut acesteia, dar în realitate sperând numai să-și intersecteze calea cu a lui. Să-i citească în ochi. Să-i mai fure un sărut.

Nici în ziua următoare, când îi dusese ducesei de Trevescan hârtiile pe care le furase de la Coleford, nu dăduse de Caleb. N-o găsise la ducesă decât pe Adelaide, întinsă pe o canapea, citind ziarul. În clipa în care prietena ei înclinase paginile ca să se uite la ea, Sesily ridicase un deget în semn de obiecție și spusese:

– Nu.

Singurul răspuns al lui Adelaide fusese o sprânceană ridicată.

Din partea lui Sesily, Caleb Calhoun putea să se întoarcă la Boston. Probabil că era deja pe drum, lașul.

– Sesily!

Numele ei, rostit tare și ferm, sugera că Sophie încerca de ceva vreme să-i atragă atenția.

A clătinat din cap și a zâmbit.

– Îmi pare rău, m-am pierdut în gânduri.

Sprâncenele lui Sophie s-au încrețit ușor, vădind îngrijorare.

– Te simți bine?

Pe Sesily a iritat-o întrebarea perspicace a surorii ei, deși știa că era nedrept să se supere. Nu pentru asta existau surorile? Ca să vadă adevărul și să-l scoată la iveală? Ca să răcâie coaja până când se ajungea la rana de dedesubt?

Dar asta nu era genul de coajă despre care Sesily mai putea să discute nestânjenită cu surorile ei. Cu cinci ani în urmă, cu trei ani în urmă, le-ar fi putut spune totul. Ar fi putut să le dezvăluie

fiecare gând, fiecare dorință și fiecare frustrare pe care i le provocase Caleb. Dar asta fusese înainte, când mai existase încă o posibilitate ca ea s-o apuce pe calea lor.

Acum însă, dacă ar fi spus ceva despre Caleb Calhoun și despre felul în care el fusese pe punctul de a o avea, în debaraua servitorilor, după ce intrase neinvitată în biroul vicontelui Coleford în timpul unui dineu, cu siguranță că ele i-ar fi pus întrebări.

Ceea ce, dacă era să fie sinceră, n-ar fi fost complet deplasat. Dar ea nu era interesată să le răspundă. Nu în acea zi, și, probabil, niciodată.

Surorile ei o iubeau, dar n-o înțelegeau.

Iar Sesily nu era sigură că aveau s-o înțeleagă vreodată.

Afișând un zâmbet strălucitor, cel făcut celebru de fetele pe care Londra obișnuia să le numească Fiicele Periculoase – din pricina modului în care ele amenințau să fure inimi și titluri –, Sesily a spus:

– Perfect!

Înainte ca Sophie să poată investiga mai mult, micuța Rose, fiica lui Seline – cu câteva luni mai mică decât Lorna și nedespărțită de verișoara ei – care își petrecuse ultimele treizeci de minute scoțând toate agrafele din părul lui Sesily pentru ca apoi să le pună la loc „ca să fie mai bine", a spus cu o voce plină de admirație:

– Arăți minunat.

Zâmbetul forțat a devenit real. Într-adevăr, puține lucruri pot să bucure mai mult decât complimentele copiilor.

– Mulțumesc foarte mult, scumpa mea. Accept complimentul ăsta pentru că spune ceva despre marele talent pe care-l are Lorna în privința rujurilor și a fardurilor și despre propria ta pricepere la păr. Dar mă întreb dacă nu cumva sunt și isteață?

Fetele se ocupau acum cu pudratul suplimentar al obrajilor ei.

Seraphina, ducesa de Haven și stăpâna casei în care se adunaseră surorile Talbot, râdea din capătul celălalt al camerei, unde muta un teanc dezordonat de cărți pe un raft de jos.

– Fetelor, spuneți-i mătușii voastre, Sesily, că e deșteaptă, a spus ea ridicându-se în picioare și depunând pentru asta mai mult efort decât ar fi părut indicat să facă.

– Ești deșteaptă, au spus fetele la unison.

– Nu-i același lucru dacă trebuie să ți se ceară s-o spui, iubitele mele.

Seraphina s-a legănat spre ea, mare cât o casă, dar, după ce devenise mătușă de nouă ori înainte, Sesily știa că nu trebuia să-i spună nimic legat de greutatea ei. Roadele acelor numeroase realizări erau împrăștiate prin bibliotecă, de parcă ducelui și ducesei de Haven le fuseseră livrate în acea dimineață pachete cu copii, în loc de obișnuitele produse necesare în gospodărie.

Nouă copii: trei aparținând lui Sophie și soțului ei, marchizul; două fete înțelepte peste vârsta lor, aparținând lui Seline și domnului Mark Landry, cel mai mare crescător de cai din Londra; trei băieți cu vârste sub patru ani, aparținând lui Seleste și soțului ei, contele de Clare; și micul Oliver, fiul Serei și al ducelui de Haven, în vârstă de un an și jumătate, în timp ce mama lui era pe cale să nască încă un copil.

– Spuneți-mi ceva, s-a adresat Sesily întregii încăperi. Voi patru ați băut vreun fel de tinctură sau poțiune de la moașa locală? Poate că o doză prea mare? Cum de sunteți cu toatele atât de al naibii de fertile?

– Ce înseamnă „fertil"? a întrebat Adam, cel mai mare fiu al lui Seleste, de la locul lui de lângă foc, unde stivuia cărți împreună cu fratele lui mijlociu, pentru ca apoi să le răstoarne pe jos.

– Nimic, a răspuns mama lui.

– Întreabă-l pe tatăl tău, a spus Sesily în același timp cu sora ei și aruncându-i un zâmbet acesteia. Lui Clare o să-i placă la nebunie.

– O, fără îndoială, a fost de acord Seleste.

Contelui n-avea să-i placă absolut deloc, dar le-ar fi dat lui și lui Seleste un motiv de ceartă, care era pasiunea lor și activitatea care, fără îndoială, precedase conceperea fiecăruia dintre cei trei fii ai lor.

Gândindu-se la perspectiva de-a mai avea încă un nepot, Sesily a făcut o grimasă.

– Nu există nici un pericol ca abundența de copii din încăperea asta să... fie molipsitoare... nu-i așa?

– Uneori chiar așa pare, a spus Sophie cu un oftat, foindu-se pe canapea și lăsându-se pe spate. Cel mai bine ar fi să te ferești de Sera.

– Nu vreau să spun decât că zece copii sub vârsta de cinci ani par rezultatul unui soi de molimă biblică, a fost de părere Sesily. Ne-am purtat atât de urât, încât asta ar putea fi o pedeapsă?

– Cu siguranță că aristocrația așa ar crede, a răspuns Seline, stârnind un hohot de râs din partea tuturor celor adunați.

– Ei bine, oricum ar fi, a spus Sesily, ești norocoasă că ai un batalion de dădace. Și o mătușă foarte inteligentă pentru copiii tăi.

– Of, foarte inteligentă, a spus Sera ridicându-și băiețelul de pe covor.

– Dă-mi-l, i-a cerut Sesily surorii ei, făcându-i semn să vină.

Băiețelul s-a aruncat în brațele mătușii lui.

– Spune-mi, cum te cheamă?

– Oliver! a răspuns Lorna.

Oliver a clipit privind-o pe Sesily, fermecat de machiajul ei. Nimeni nu l-ar fi învinovățit.

– Așa e? l-a tachinat Sesily. Sunteți atât de mulți încât mi-e greu să vă țin minte pe toți. Mi-ar fi mult mai ușor dacă v-aș vedea doar în loturi de câte doi sau trei.

– Noi primii! a cerut Rose.

– În mod clar! Iar Oliver poate să rămână.

L-a lovit pe copil peste nas cu un enorm puf de pudră și a fost răsplătită cu un chicotit încântat.

– Și eu! a strigat Adam de lângă cărți.

– Cine ești tu? a întrebat Sesily.

– Eu sunt Adam!

Nu era amuzat.

– Și ești nou?

– Nu!

– Aș putea jura că nu ne-am întâlnit niciodată.

Adam s-a uitat la mama lui.

– Mamă, mătușa Sesily e răutăcioasă!

– Ca să vezi, a răspuns Seleste din colțul camerei, turnându-și o ceașcă de ceai și aruncându-i o privire lui Sesily. I-ai stârnit suficient? Se descurcă foarte bine și singuri.

– Eu îmi fac doar partea mea. E aproape ca și cum n-ar fi trebuit să faci atât de mulți copii încât să te depășească numeric, a replicat Sesily uitându-se la micuțele ei cameriste și șoptindu-le: Atât. De. Mulți. Copii.

– Iar ei primesc totul, a adăugat Rose.

– Mai spune-mi.

– Tata i-a cumpărat lui Sissy un ponei zilele trecute. Eu n-am primit nici unul.

– O, pentru numele Domnului, Rose! a spus Seline de la distanță. Sora ta e pe jumătate cât tine și până acum n-a avut nici un ponei. Tu ai trei, pentru că tatăl tău îți dă tot ce vrei, nu trebuie decât să-i ceri.

Și, de asemenea, pentru că tatăl ei era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia și furniza carne de cal întregului Mayfair.

– Nu și când am cerut un ponei nou, atunci nu mi-a cumpărat nici unul, a ținut-o Rose pe a ei, iar apoi și-a îndreptat puțina ei atenție către Lorna și către munca acesteia.

– Doamne, scapă-mă de copiii răsfățați! a exclamat Sesily ațintindu-și privirea în tavan.

– Nu sunt răsfățată! a proclamat Lorna cu lăudăroșenia cuiva în mod evident răsfățat, trăgând o linie cu dermatograful mult pe lângă pleoapa lui Sesily. Ash primește totul.

– Îmi cer scuze, domnișoară, a spus Sophie pe un ton care începea să sune amenințător. Ce are fratele tău și n-ai tu?

Lorna s-a uitat țintă la mama ei și a spus:

– Un titlu.

Sesily a chicotit în mijlocul liniștii desăvârșite care s-a așternut.

– O lovitură corectă, Lorna-roo!

– Ajunge cu asta, Sesily Talbot!

Sophie s-a dat jos de pe canapea, așezându-și copilul pe șold.

Sesily s-a uitat la nepoatele ei și le-a zis:

– Acum am încurcat-o!

Cele două fetițe au chicotit.

– Chiar așa e. Pentru că ai stârnit această gloată, a spus Sophie ghemuindu-se lângă ele. Ai mare dreptate, Lorna! Tu nu primești un titlu. Iar asta nu e deloc corect.

Lorna a mijit din ochi.

„Ce deșteaptă ești!" s-a gândit Sesily. „Asta o să-ți fie de folos în viitor."

– Pentru că sunt fată.

– Pentru că ești fată. Și e groaznic, iar, dacă am putea, eu și tatăl tău ți-am da toate titlurile posibile. Ți-am da regate.

Dumnezeu știa că marchizul de Eversley ar fi dat foc Parlamentului dacă ar fi crezut că astfel fiicele lui ar fi primit tratament egal cu bărbații.

Sophie a continuat:

– Dar uită-te la noi toți, a spus ea făcând semn cu mâna spre adunarea de femei din cameră. Mătușa ta, Seraphina, și cu mine deținem amândouă afaceri, mătușa ta, Seline, călărește cai de parcă s-ar fi născut pe unul, mătușa ta, Seleste, vorbește mai multe limbi decât pot enumera majoritatea oamenilor. Și n-avem titluri, dar ne avem pe noi înșene și ne avem una pe cealaltă. Iar asta e mai important decât orice titlu, dacă mă întrebi pe mine.

Lorna nu mai asculta, dar Sesily o făcea, iar cuvintele au impresionat-o mai mult decât se așteptase, provocându-i un nod în gât.

– Iată un răspuns foarte bun la o întrebare foarte dificilă, i-a spus ea lui Sophie.

Sora ei a zâmbit.

– Am avut antrenament.

– Sunt impresionată!

– Dar mătușa Sesily? a întrebat Lorna.

Toată lumea a părut să înghețe în urma întrebării venite din senin, iar Sesily a rămas în așteptare, tăcută, dorindu-și ca fetița să nu fi subliniat faptul că Sophie o uitase pe ea, pe Sesily, în frumoasa enumerare a calităților surorilor Talbot.

Doar că Sophie, sora ei mai mică, cea care le făcea întotdeauna surprize, n-a stat pe gânduri.

– Mătușa Sesily iubește din toată inima!

Acele cuvinte au străbătut-o pe Sesily, făcând-o să simtă în gâtlej înțepătura care precedă lacrimile.

Apoi Sophie s-a aplecat și a spus cu glas scăzut:

– Și păstrează secretele mai bine decât oricine.

Sesily a clipit și a lăsat să-i scape un mic hohot de râs, care ar fi putut să fie numit lacrimogen de către cineva nepoliticos.

– De fapt, așta-i adevărul, a spus ea.

Sophie i-a făcut cu ochiul.

– Întotdeauna ai fost sora mea preferată, a spus Sesily.

– Știu, a adeverit Sophie, veselă, iar apoi a luat creionul dermatograf din mâinile Lornei. E de ajuns acum. În cele din urmă, mătușa ta trebuie să se întoarcă în lume, iar orice adaos de machiaj ar putea deveni permanent.

Fața micuței Lorna s-a întunecat.

– Ei bine, dacă mama ta spune că am terminat, mă duc să găsesc o oglindă.

– Iar Lorna trebuie să se spele la lavoar, a adăugat Sophie.

Una dintre numeroasele dădace a apărut în grabă, iar Lorna a fost luată cu forța, dar a mai apucat să strige:

– Nu te spăla decât după ce te vede tata!

Sesily și-a îndreptat atenția asupra surorii ei.

– Crezi că Regelui i-ar plăcea capodopera fiicei lui?

Buzele lui Sophie au tresărit.

– Cred că ar trimite-o direct la o Academia de Artă.

– În Franța.

– Nicăieri altundeva n-ar fi suficient.

– Ei bine, n-o să mă spăl, dar aș vrea să mă văd, a declarat Sesily, iar apoi s-a întors spre Oliver. Ce părere ai?

El a întins mâna în care ținea puful de pudră, de-acum destul de cleios, și i-a pudrat bărbia. Sesily a clătinat din cap.

– Toată lumea din familia asta are ceva de criticat.

Luându-l pe Oliver în brațe și sprijinindu-l pe șold, ea s-a îndreptat spre hol, unde a găsit-o pe Seraphina vorbind cu majordomul. Văzându-și mama, Oliver s-a întins spre ea și a scos niște sunete care amenințau să devină neplăcute, așa că Sesily a acționat așa cum ar fi făcut-o orice mătușă inteligentă și s-a îndreptat spre părintele în cauză.

– Pregătește o cameră pentru el, în caz că se decide să rămână, a spus Sera întorcându-se ca să-l prindă pe Oliver, care se năpustise către ea. Of!

– În cazul în care cine se decide să rămână? a întrebat Sesily în timp ce majordomul pleca în grabă ca să îndeplinească ordinele ducesei.

Dar Sesily știa răspunsul, care apăsa ca o piatră pe inima ei.

– Caleb, a spus Sera, distrasă, smulgând pudriera din mâna fiului ei și masându-și talia cu o mână. L-ai lăsat să mănânce asta? E... umedă!

– N-a apucat să înghită pudră, a răspuns Sesily încercând să stăvilească valul de... orice ar fi fost acel sentiment care amenința s-o năpădească.

Nu voia să-i dea un nume. Nu-i plăcea suficient de mult încât să-i dea un nume. În schimb, a adus vorba despre subiectul care o frământa. Ce caută el aici?

– Oliver?

– Sera, fii atentă! E vorba de Caleb.

– Eu l-am invitat, a spus Sera ca și cum ar fi fost perfect normal. Ceea ce nu era.

Sesily a făcut ochii mari. Putea să numească acel sentiment, în ciuda faptului că-l detesta. Se simțea trădată.

– De ce?

– M-am gândit că s-ar putea să se distreze, a răspuns Sera. Îi place la țară. La Boston are o casă mare, pe apă.

Sesily nu voia să se gândească la casa lui. Nu voia să se gândească la el.

– Bravo lui!

Sera a clătinat din cap.

– Sesily, ce...

– Și cine conduce taverna?

Sera s-a uitat la ea ca și cum ar fi înnebunit.

– Fetu. Și personalul nostru, care e foarte competent.

– Dar dacă îl aveți pe Fetu și un personal competent, spune-mi de ce trebuie să fie Caleb în Anglia?

Sera a clipit și a deschis gura ca să răspundă, apoi a închis-o, deruta sclipind în ochii ei căprui, înainte de a fi alungată de un alt sentiment. Suspiciune.

– Ei bine, s-a cam dus pe apa sâmbetei imunitatea lui la farmecele tale.

Sesily a încruntat din sprâncene.

– Ce?!

– Tu și Caleb.

– Ce-i cu noi? s-a prefăcut ea că se miră, înfruntând-o pe Sera cu nerușinare.

Dar Sera știa mai bine. Și-a înclinat capul și a spus:

– Sesily!

Iar înainte ca Sesily să poată nega, să recunoască sau să aibă un răgaz ca să găsească o altă variantă de răspuns, sora ei a adăugat:

– Cum a fost?

Obrajii lui Sesily s-au aprins pe dată.

– Cum a fost ce?

Sesily a închis ochii, bucurându-se că stătea cu spatele la el. Conacul Highley era una dintre cele mai mari proprietăți din

întreaga Anglie, cu peste o sută douăzeci de camere. Şi bineînţeles că oaspetele despre care tocmai se vorbise ajunsese în capătul a două rânduri de scări, pe coridorul de la etajul al doilea, în faţa bibliotecii conacului, exact în acel moment, ca şi cum întreaga scenă ar fi fost dintr-un roman.

„La naiba!"

– Nimic, a început Sesily, dorindu-şi cu disperare ca sora ei să nu spună ceva care să înrăutăţească situaţia.

Dar n-avea ea norocul ăsta.

– Cum aţi fost voi? a întrebat Sera întorcându-se spre Caleb, cu copilul în braţe, ca un fel de zeiţă a maternităţii, răzbunătoare. E clar că tu şi Sesily aţi...

– Ce am făcut?

– De asemenea, e clar că ai rănit-o, iar eu constat că nu-mi place asta, a adăugat Sera. Pe o scală a enervării, n-am ajuns chiar la nivelul surorii mai mari înfuriate, dar sunt mai mult ca sigur la cel al prietenei şi partenerei de afaceri enervate. Mai aşteptăm puţin?

– Sera..., au spus Sesily şi Caleb în cor.

Sesily a suspinat şi s-a întors cu faţa la Caleb. Da, la bărbatul pe care îl văzuse ultima oară în umbrele debaralei unde el îşi petrecuse cea mai mare parte dintr-o oră sărutând diverse părţi ale corpului ei.

Sesily s-a pregătit pentru ce era mai rău.

– Bună ziua, Caleb!

Privirile lor s-au întâlnit, iar expresia lui Sesily era ucigătoare, motiv din care el a înţepenit de... regret.

Odată, la un bal la care Sesily fusese în anul debutului ei în societate, tocmai se afla în cabinetul de toaletă al doamnelor, legându-şi o jartieră şi trăgând cu urechea, când auzise o domnişoară jelindu-se şi spunând că-şi dorea ca pământul să se deschidă şi s-o înghită pe loc, într-atât de jenată era.

La vremea respectivă, Sesily crezuse că fata aceea fusese ridicol de dramatică.

Acum nu mai credea asta.

S-a uitat la podea şi a blestemat robusteţea marmurei de sub picioarele ei.

Apoi, lucrurile s-au înrăutăţit.

Pentru că, în loc să-i întoarcă salutul, Caleb Calhoun a întrebat-o:
– Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Capitolul 13

Sesily arăta de parcă ar fi fost atacată de un pictor nebun.

Cu faţa acoperită de fard şi de roşu de obraji, cu linii de creion dermatograf trasate în jurul ochilor, până la tâmple şi deasupra sprâncenelor, cu părul într-o dezordine totală, prins la întâmplare, părând că ar fi putut să-i cadă în orice clipă pe umeri şi să se agaţe de marginile rochiei de mătase trandafirie, perfect croite.

Arăta în felul în care femeilor li se spunea că n-ar fi trebuit să arate. Dezordonată şi sălbatică. Un dezastru total.

Oricine ar fi întrebat-o ce se întâmplase cu faţa ei.

Dar atunci când a rostit întrebarea şi cuvintele au răsunat în foaier între el, Sesily şi sora ei, care se întâmpla să fie şi cea mai apropiată prietenă a lui, Caleb s-a gândit că poate n-ar fi trebuit să pună acea anume întrebare în acel anume mod.

Fiindcă el a descoperit că, oricât de nebunește ar fi fost fardată Sesily, oricât ar fi părut că aranjarea părului ei fusese opera unei cameriste pe jumătate om şi pe jumătate ciclon, nu-i plăcuse felul în care se închisese în ea atunci când îi pusese întrebarea aceea prea dură, cu prea mult nerv.

Lui Caleb nu-i plăcea ca Sesily să se închidă în ea.

Aşa că a meritat cu desăvârşire comentariul şi tonul muşcător pe care ea i-a răspuns:

– N-ai văzut niciodată o asemenea faţă, americanule? E la modă în Mayfair.

Caleb nu s-a putut abţine şi a răspuns:

– Ştii, în ultima vreme am fost surprins de lucrurile pe care le-am văzut pictate pe feţele din Mayfair.

O uşoară umflare a nărilor a fost singurul semn că Sesily băgase de seamă referirea la ceea ce îi făcuse ea contelui de Totting în grădinile ducesei de Trevescan. Caleb nu s-ar fi mirat dacă Sesily

ar fi găsit o modalitate ca să-l scalpeze pentru asta, însă sora ei s-a hotărât să-l atace prima.

– Caleb Calhoun, pacoste de american ce ești!

Sera a înaintat spre Caleb, cu finul lui în brațe, iar Caleb a făcut tot posibilul să ignore urma de vinovăție care îl străbătea, concentrându-se, în schimb, asupra băiețelului, care a bătut din palme.

– Mi-ai făcut o promisiune.

Își făcuse și lui o promisiune.

A rezistat acelui gând și a băgat mâna în buzunar, de unde a scos o pungă de hârtie cu bomboane de lămâie pe care o cumpărase de la o cofetărie din St. James's înainte să plece cu trăsura. A deschis punga și i-a oferit-o Serei.

– Am adus dulciuri.

Ea l-a privit mijind din ochi.

– Oferta asta e jalnică.

– Sera, a spus el, ferm, nu s-a întâmplat nimic!

Aflată în spatele surorii ei, Sesily a scos un sunet, iar Caleb și-a dat seama că și acea declarație a lui ar fi putut să fie greșită, având în vedere că ea era chiar acolo. A privit-o, întrebându-se dacă îi povestise Serei...

– Caleb are dreptate, a spus Sesily, adăugând: Nu că ar fi treaba ta.

– S-ar putea să nu fie treaba mea în sine, a insistat Sera, răsucindu-se către Sesily, în timp ce îl ținea pe Oliver la distanță de dulciuri.

Caleb l-a lăsat să ia o bomboană. Dată fiind situația, avea nevoie de cât mai mulți aliați. Sera s-a întors către el.

– Te rog să nu-mi mituiești copilul!

Oliver a băgat bomboana în gură.

– Nu văd cum ar fi treaba ta, Sera, a spus Sesily apropiindu-se. Sunt femeie în toată firea, am împlinit treizeci de ani, am propria mea casă, fonduri mele personale și așa mai departe. Și n-am absolut nici o nevoie de orice ai crede că e asta – protecție, presupun? Așa că orice fac sau nu fac, a spus ea întinzând mâna și făcând un gest disprețuitor în direcția lui Caleb, cu oricine... e treaba mea și numai a mea!

„Cu oricine?!"

Lui Caleb nu-i plăcea asta.

– Și a mea, sper, a spus el.

Ambele surori Talbot au căscat ochii mari.

– Deci... s-a întâmplat ceva, a conchis Sera, triumfătoare, ca și cum ar fi fost cel mai mare detectiv din Londra.

– Vrei să se fi întâmplat ceva? Sau nu? a întrebat Caleb.

Înainte ca Sera să poată răspunde, Sesily a gemut și a privit în tavan, plină cu frustrare.

– Ai întotdeauna opțiunea de a nu spune nimic, americanule. Nu s-a întâmplat nimic.

El o spusese primul, bineînțeles. Nu era treaba Serei, iar ăsta era cel mai simplu răspuns la întrebările ei. Dar al naibii să fie dacă nu detesta accentul pe care Sesily îl pusese în răspunsul ei, de parcă într-adevăr nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Și al naibii să fie dacă nu voia să sublinieze că, deși poate că nu experimentaseră în totalitate actul cu pricina, el cunoștea senzația sânilor ei plini în mâinile lui, iar ea cunoștea senzația limbii lui pe miezul ei, iar el știa că Sesily se încingea atunci când îi cerea să tacă – deci, la naiba, ceva se întâmplase!

Hotărât să stea la distanță de ea și s-o îndepărteze din gândurile lui, crezuse că trei zile de despărțire i-ar fi dat șansa de a-și recăpăta un pic din putere atunci când venea vorba de ea. Un pic de rațiune. Un pic din capacitatea de a-i rezista.

Dar nu, iată-l acolo, dorind-o din nou. Chiar dacă ea se uita...

Iar atunci o fetiță cu bucle negre și cu ochi albaștri, luminoși, a întrerupt tăcerea stânjenitoare, alergând pe coridor cu un platou de argint strălucitor în mână și strigând:

– Mătușă Sesily! Mama a spus că poți să folosești asta pe post de oglindă!

Apoi fetița i-a dat platoul lui Sesily – care, se vedea limpede, era mătușa ei favorită – ca pe un tribut, iar Sesily s-a privit în argintul strălucitor, a tresărit de surpriză, și-a dus o mână la părul răvășit și a spus fără pic de ezitare:

– Arăt minunat!

Frumos. Arăta frumos.

Caleb s-a gândit că n-ar fi putut să iasă nimic bun din faptul că o considera pe Sesily Talbot frumoasă. De fapt, nimic bun n-avea cum să iasă din faptul că el se afla acolo. Ceea ce era exact lucrul în legătură cu care ei toți fuseseră pe punctul de a cădea de acord,

înainte ca el să fie distras de Sesily și de caracteristica ei generală de... Sesilăciune.

Caleb și-a promis în gând să găsească o soluție ca să se întoarcă la Londra imediat ce reușea să-și distragă atenția de la râsul lui Sesily.

Râsul acela era amplu, îndrăzneț și perfect, genul de râs care era împărțit cu generozitate tuturor, făcându-i să se simtă ca și cum ar fi întrezărit soarele după o călătorie prin întuneric. Cu singura condiție să fie dispuși să-l privească.

Doar că toate astea nu erau pentru el. Sesily tocmai i-o spusese.

Și chiar dacă ar fi fost pentru el, Caleb n-ar fi putut să le ia.

Nu fără o promisiune pentru viitor.

Viitorul.

Asta de unde naiba mai apăruse?

Ar fi trebuit să stea deoparte. Știuse că totul era o greșeală. Întotdeauna era o greșeală să te apropii prea mult de ea. Dar adevărul era că acum își permisese să se apropie. Își permisese să se bucure de ea. Acum o dorea mai mult decât oricând, așa cum știuse dintotdeauna că ar fi dorit-o.

Drept urmare, ignorase toate motivele clare și logice pentru care n-ar fi trebuit să vină și ascultase de speranță că avea s-o vadă. Chiar dacă își petrecuse ultimele trei zile făcând tot ce putuse ca s-o evite. Le ceruse o favoare fraților care furnizau alcool de contrabandă pentru Sparrow, frați care aveau spioni în fiecare colț din Covent Garden și într-o mare parte din restul Londrei, rugându-i s-o supravegheze pe Sesily, în parte ca să-și țină promisiunea făcută Seraphinei și în parte ca să se asigure că el personal o putea evita.

Dar nu putuse rezista unei invitații la o reuniune de familie, la perspectiva de a se așeza la o masă caldă, într-o casă caldă, plină de oameni care țineau unii la alții și care îl primiseră în mijlocul lor, dintre care una era femeia al cărei gust încă îi stăruia în memorie.

Bineînțeles că venise. Își dorise s-o vadă pe ea.

A privit-o cum i-a înapoiat farfuria fetiței, s-a aplecat și a făcut semn spre el, șoptind:

– Bărbatul acela e domnul Calhoun, un foarte bun prieten al mătușii Seraphina. Dacă îl rogi frumos, o să-ți dea o pungă întreagă de bunătăți pe care să le împarți cu ceilalți.

Fetița a căscat ochii de emoție.

Caleb își cunoștea rolul. Fetița, după ce s-a apropiat încet, a smuls punga cu dulciuri pe care el i-o întinsese, ca și cum i-ar fi fost frică să nu se răzgândească. Caleb ar fi putut să se amuze de felul în care ea s-a întors cu spatele și a fugit în direcția bibliotecii, dar, în schimb, era măcinat de vorbele lui Sesily: „un foarte bun prieten al mătușii Seraphina".

Iar pentru ea, pentru Sesily, ce era el?

„Nimic!"

Nu era nimic pentru ea. N-avea să-i fie niciodată nimic.

După ce pașii fetiței s-au îndepărtat, Sera a respirat adânc.

– Ei bine! Unul dintre voi e prietenul meu și una dintre voi e sora mea. Nu sunt dispusă să vă sacrific pe nici unul din cauza a orice ar fi asta, așa că vă cer cu tărie să rezolvați problema înainte de cină, a decretat ea privindu-l țintă pe Caleb cu ochii ei căprui. Ai înțeles?

El a înghițit în sec la auzul acelui discurs. Avusese suficiente conflicte cu Sera cât să le ajungă amândurora pe viață.

– Da.

S-a uitat la Sesily, care și-a strâns buzele într-o linie sfidătoare.

Observând rezistența surorii ei, Sera a spus:

– Sau o să le spun totul celorlalți.

Amenințarea a făcut-o pe Sesily să mijească din ochi.

– Oricum o să le spui.

– Bineînțeles că da, dar e alegerea ta dacă o faci înainte sau după cină, iar una dintre variante ar face ca masa să fie absolut insuportabilă.

Sesily și-a încrucișat brațele pe piept.

– Bine.

Mulțumită, ducesa de Haven a ieșit din cameră, având un aer la fel de aristocratic și cu un copil sprijinit pe șold. După ce ea a dispărut, Caleb s-a uitat în ochii lui Sesily și i s-a părut că era prima dată când o privea în acea zi, pentru că, dintr-odată, masca ei dispăruse.

Avea buzele strânse, bărbia ridicată, ochii sclipitori și nici un fard de obraz, nici un creion dermatograf sau păr încâlcit într-un halou sălbatic n-ar fi putut s-o facă să pară ridicolă. Nu și în clipa aceea.

Nu atunci când ea era Atena, gata de luptă.

Caleb își dorea acea luptă. Voia ca ei doi să fie din nou legați printr-o îmbrățișare. Voia s-o ridice de la pământ, s-o lipească de cel mai apropiat perete și să-și pună buzele pe obrazul ei.

Era magnifică.

Prea magnifică pentru cei ca el.

Merita mult mai mult decât ceea ce putea să-i ofere el.

– Eu...

– Nu, l-a întrerupt ea. Orice ai fi pe cale să spui, n-o face. Nu-mi spune că-ți pare rău, sau ce n-ar fi trebuit să faci, sau ce n-ai fi făcut dacă... Și orice ai face, nu-mi spune că..., a înșirat ea, iar apoi s-a oprit, reluând, în cele din urmă: Pur și simplu nu-mi spune!

Însă Caleb nu intenționase să spună nici unul dintre acele lucruri.

– Sesily...

– Nici nu-mi rosti numele, a spus ea. Îmi iubesc sora și tu o iubești pe sora mea, iar ea vrea să avem relații cordiale, ceea ce noi, cu siguranță, putem face.

– Relații cordiale, a spus el pe un ton hotărât.

– Da, cordiale. Cu siguranță că ai văzut cum se face asta. Îți salți puțin pălăria în semn de salut și spui un „Ce mai faceți?", l-a dăscălit ea, iar apoi a făcut o mică reverență, continuând: Eu răspund prin asta și adaug: „Ce plăcere să vă revăd, domnule Calhoun!"

Doar că nu era plăcut să se uite la ea. Era ca și cum s-ar fi uitat la soare.

– Relații cordiale, a repetat ea, ca și cum ar fi fost simplu.

Dar Caleb nu voia să aibă relații cordiale cu Sesily. Voia s-o dezbrace în pielea goală, iar asta – chiar acolo, pe coridorul din casa surorii ei. Iată care era problema.

– Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să caut un spălător. Sunt sigură că arăt ridicol.

Nu arăta ridicol, dar el n-avea curajul să-i spună asta.

În schimb, a privit-o cum îi întorcea spatele și se îndrepta spre aripa de est a casei, unde se aflau dormitoarele familiei. A privit-o cum pleca, știind că n-ar fi trebuit s-o facă. Știind că, dacă ar fi fost un gentleman, n-ar fi observat curbura generoasă a șoldurilor ei și forma bombată a fundului plin, care se conturau sub rozul șters al fustelor. Știind că nici un gentleman n-ar fi zăbovit cu gândul la fundițele drăguțe din partea din față a rochiei, imaginându-și cum ar fi fost să i le dezlege. Cum ar fi fost să privească felul în care mătasea rochiei se învolbura în jurul gleznelor ei. Știind că nici un domn nu s-ar fi întrebat ce purta ea pe dedesubt. Care era culoarea dresurilor ei. Modelul corsetului.

Pe de altă parte, el nu fusese niciodată un gentleman, nu?

Trebuia să plece din casa aceea, care dintr-odată era prea mică deși putea adăposti întreaga populație a Bostonului, și prea încălzită, deși erau în Anglia, în luna noiembrie.

Ar fi trebuit să plece.

Dar n-avea de gând s-o facă. În schimb, a privit-o pe acea femeie care îl juca pe degete, până când ea a ajuns la intrarea în aripa de est, iar el n-a mai putut să tacă. A strigat-o, deși știa că nu putea ieși nimic bun din asta:

– Lady Sesily!

Ea s-a oprit la auzul apelativului ce indica titlul de noblețe, pe care el nu-l folosea niciodată, însă chiar ea îi ceruse ca între ei doi să existe relații cordiale, nu? Apoi s-a întors doar cât să se uite peste umăr, acoperită de o pelerină de care el ar fi putut s-o dezbrace într-o clipă, dacă i s-ar fi ivit ocazia.

– Ai un palton? a întrebat-o.

Ce făcea Caleb?

Sesily s-a întors cu fața la el.

– Un palton?!

– În mod tradițional sunt purtate afară, ca să țină de cald, a spus el, ignorând freamătul de plăcere pe care l-a simțit în clipa în care un colț al gurii ei s-a ridicat. Ai unul?

– Da.

– Când te întorci, vino îmbrăcată cu el. Mergem la plimbare.

La naiba cu cordialitatea!

Capitolul 14

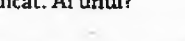

Orice ar fi fost asta, era o greșeală.

Dar iată-i aici, la plimbare, ca și cum ar fi făcut un lucru perfect normal. Ceea ce bineînțeles că și era pentru majoritatea oamenilor. Da, cei mai mulți dintre oameni se bucurau de plimbări, printre ale căror beneficii se numărau aerul proaspăt și frumusețea naturii, iar Sesily înțelegea plăcerea pe care o simțeau semenii ei plimbându-se.

Highley Manor se putea lăuda cu aerul cel mai proaspăt și cu unele dintre cele mai frumoase privelişti din Surrey, bănuia ea. Deși, dacă cineva ar fi luat-o deoparte și i-ar fi oferit acces la secretele tuturor bărbaților din Mayfair, n-ar fi fost în stare să spună, la schimb, unde se afla cel mai apropiat copac, deoarece îi era greu să fie atentă la altceva decât la însoțitorul ei, care se afla la câțiva metri în față, era mare cât un copac și avea pasul lung.

Da, însoțitorul ei, care o neliniștise într-o măsură apreciabilă prin faptul că, în loc să accepte s-o ignore în mod civilizat, ca orice bărbat care se respectă și care a decis că a terminat-o cu o femeie, o invitase la o plimbare. În noiembrie.

Asta primea pentru că încercase să cadă la o înțelegere cu un american.

Și-a strâns mai tare haina în jurul ei și a murmurat în guler:

– Asta a fost o greșeală.

– Poftim? a întrebat el pe un ton perfect cordial, așa cum i se ceruse.

Încă o greșeală. Ea ura cordialitatea.

Sesily și-a dres glasul.

– Te-ai gândit la o destinație?

– Unii oameni cred că drumul e destinația.

– Acei oameni vorbesc ca să se afle-n treabă.

O parte a gurii lui Caleb s-a ridicat, schițând o jumătate de zâmbet, iar Sesily și-a înăbușit orice încântare în legătură cu asta. Caleb a arătat spre o creastă din apropiere.

– Acolo.

– De ce acolo?

– E o priveliște frumoasă.

S-a uitat la el, fiind sigură că râdea de ea.

– Mă duci să văd priveliștea?

– Da.

– Într-o zi înnorată de noiembrie!

– Asta-i Anglia, milady. Dacă am aștepta soarele, n-am mai vedea niciodată nimic.

Ea a tresărit.

– Nu-mi spune așa.

– „Milady"?

– Da. E...

„Îngrozitor!"

Cei mai mulți oameni îi spuneau „milady" la modul ironic, de parcă n-ar fi existat nimic la Sesily care să fie demn de un astfel de apelativ. Era chiar mai rău ca apelativul să vină din partea acelui bărbat, care îi servise whisky, care se ciondănise cu ea, care-i aruncase ocheade aprinse, care cunoștea prea multe dintre secretele ei și care făcuse dragoste cu ea la începutul săptămânii. Era ciudat.

– Probabil că te deranjează accentul meu, a spus el.

– Cu siguranță că accentul e de vină, a răspuns ea, agățându-se de scuză.

– Dar mi-ai interzis să-ți spun „Sesily".

– Nu credeam să ni se ivească atât de curând ocazia de conversa, a replicat ea.

– Și totuși, iată-ne aici.

– Bine. Spune-mi Sesily, s-a învoit ea, găsind că el era de-a dreptul exasperant. De ce am impresia că tocmai ai câștigat o bătălie?

– Pentru că tu vezi totul ca pe o bătălie, a răspuns el, simplu.

Ea s-a oprit locului dintr-odată.

– Nu-i adevărat!

S-a oprit și el.

– Nu?

– Nu. De unde ai putea ști cum văd eu lucrurile?

Lui i-a tresărit un mușchi al maxilarului.

– În cei doi ani de când ne cunoaștem, crezi că n-am observat?

Sesily a ignorat valul de căldură pe care l-a simțit la aflarea faptului că și el ținea minte cu exactitate de câtă vreme se cunoșteau.

– Nu ești niciodată aici.

– Nu trebuie să fiu aici. Atunci când sunt aici, ești întotdeauna gata de luptă. Asta-i starea ta naturală. Te-ai luptat cu surorile tale, cu societatea și cu restul lumii, fără să cedezi nici un centimetru din teritoriul tău. Revendicându-ți spațiul și timpul pentru tine. Pentru viitorul tău. Pentru propria ta cale, oricare ar fi ea.

Sesily și-a ținut respirația în timp ce asculta, în timp ce-l privea pe acel bărbat care înțelegea mult mai mult decât lăsa să se vadă. Care înțelegea mult mai mult decât încercaseră vreodată majoritatea oamenilor să înțeleagă despre ea. Cei mai mulți dintre membrii înaltei societăți îi văzuseră corsetele strâmte și curbele generoase,

îi auziseră râsul zgomotos și glumele deocheate și hotărâseră că ea era cea mai periculoasă dintre Fiicele Periculoase – Sexily.

Dar nu și Caleb. În mod ciudat, niciodată Caleb.

– Iar tu crezi că n-am observat, a spus Caleb plecând de lângă ea și continuându-și marșul pe o pantă lungă și joasă.

Ea l-a urmat, tensionată.

– Niciodată n-ai părut să fii atent.

Aproape că nu i-a auzit răspunsul, care fusese luat de vânt și purtat departe. Dar așa era Caleb, iar în cei doi ani de când îl cunoștea, în cele câteva zile în care i se permisese să-l privească, și-l însușise în întregime. Îi memorase sunetul vocii, tonul râsului. Mirosul. Fusese disperat de geloasă pe femeile cu care flirta peste tejgheaua barului de la The Singing Sparrow. Își pusese întrebări în legătură cu femeile cu care el flirta la Boston. Se întrebase dacă avusese vreodată fantezia de a o duce pe ea acolo.

Iar acum el i-a răspuns:

– Am fost atent.

Inima lui Sesily a început să bată cu putere. Înainte ca ea să poată întreba mai mult, el a repetat:

– Am fost atent din momentul în care ne-am întâlnit. De fiecare dată când am fost pe pământ englezesc, am urmărit bătăliile tale. Obișnuiam să cred că o făceai pentru distracție, și poate că așa a fost, la un moment dat. Un mod de a rezista viitorului despre care restul lumii insista să creadă că era trasat pentru tine. Eu, ca toată lumea, am crezut că în cele din urmă aveai să te așezi la casa ta. S-o iei pe calea cea dreaptă.

Căsătorie. Copii. Familie.

– Domesticirea, a spus ea, fără să-i placă acel cuvânt.

El a clătinat din cap.

– Vrei ca toată lumea să creadă că ești sălbatică.

– Sunt, a spus ea aruncându-i cel mai Sesily zâmbet al ei. Eu sunt cea sălbatică. Imposibil de îmblânzit.

Ceva a sclipit în privirea lui.

– Hmmm... Poate.

– Sunt fără speranță de îndreptare, așa-i?

Caleb a ignorat tachinarea din cuvinte. Nu era interesat să se joace. Asta a fost suficient pentru ca Sesily să se enerveze.

– Tu nu vrei să existe speranță pentru tine, a spus el. Și nici nu lupți de dragul distracției.

Apoi Caleb i-a întors spatele, ca și cum conversația s-ar fi încheiat.

Sesily l-a urmat, iar aerul ei jucăuș a fost înlocuit de o mină frustrată. Acum se afla în defensivă.

– Deci, dacă știi atât de multe despre asta, spune-mi: pentru ce mă lupt?

El și-a întors capul ca s-o privească.

– Obișnuiam să cred că te lupți pentru tine. Pentru propria ta cale. Ca să continui s-o străbați în timp ce surorile tale și-au găsit perechea și s-au abătut de la ea, presându-te să faci și tu la fel. Dar nu mai cred asta.

– De unde știi că-i așa?

Sesily nu destăinuise toate astea nimănui, niciodată.

El a ignorat întrebarea.

– Obișnuiam să cred că într-o zi aveai să te decizi s-o iei pe urmele surorilor tale.

Ea a clătinat din cap.

– Nu vreau asta.

– Știu. Ca mătușă, nu semeni cu nici una din câte am întâlnit vreodată.

– De nouă ori... practica duce la perfecțiune.

Caleb i-a zâmbit, iar ea a făcut un pas spre el, fără să se poată opri. Fără să vrea.

– Mărturisesc că sunt foarte surprinsă că ai observat. Ai întâlnit multe mătuși?

– Sunt atât de rare?

– Mă refer la mătuși care să viețuiască în habitatul lor natural. În cazul meu, înconjurate de mult prea mulți copii cu vârste sub cinci ani.

El a scos un alt hohot de râs înăbușit, care a sunat ca o laudă.

– Propriile mele mătuși contează, nu-i așa?

Sesily a fost surprinsă.

– Presupun că da.

– Te-am șocat spunându-ți că am mătuși?

– E doar... dificil să mi te imaginez ca nepot.

– Condiția de nepot e aproape la fel de comună ca și cea de mătușă, nu?

– Cu siguranță. Dar acum mă întreb cum se face că ai fost vreodată copil.

Ceva a umbrit privirea lui Caleb. Ceva cam sumbru, cam trist și extrem de ciudat, iar Sesily și-a mușcat limba, știind că, dacă ar fi vrut să afle mai multe, el nu i-ar fi permis niciodată. Așa că, în schimb, a spus:

– Aș fi pariat că ai apărut pur și simplu de undeva, complet format.

El și-a arătat amuzamentul printr-un pufnet ușor.

– Credeam că am stabilit că statutul de Atenă îți e rezervat ție.

Sesily a zâmbit larg.

– Ar putea să înceapă să-mi placă ideea de a fi zeiță.

– Nu mă îndoiesc, a răspuns el.

– Pentru un bărbat care pretinde că n-are secrete, această mătușă-surpriză sugerează contrariul, a glumit ea. Să nu-mi spui că există mai mulți. Un unchi. Un bunic.

– O soră.

Ea a înghețat, simțind vorbele lui într-adevăr ca pe un secret.

– Ai o soră?

El a privit în altă parte, scrutând priveliștea imensei proprietăți, și a respirat adânc.

– Da.

– Este...

El a întrerupt-o imediat:

– N-am mai vorbit de mult timp cu ea.

În tonul lui se simțea ceva asemănător cu tristețea. Ca și cum povestea ar fi fost mai complicată. Și bineînțeles că așa stăteau lucrurile. Așa era Caleb. Plin de secrete. De fiecare dată când Sesily descoperea unul, apărea încă o duzină. A clătinat din cap.

– Îmi pare rău, a spus ea pe un ton serios.

– Mulțumesc, a răspuns el ridicând mâna ca și cum ar fi fost cel mai banal lucru din lume și trecându-și degetul mare de-a lungul feței ei.

Aerul se rarefia.

Degetul lui mare și-a continuat drumul, coborând pe marginea maxilarului ei, atingerea devenind chiar mai blândă pe gât.

– Încă e o urmă aici, a spus el cu o voce joasă și gravă. Te doare?

– Nu, a răspuns ea clătinând din cap. O acoperisem cu pudră, dar...

– S-a spălat odată cu restul, a completat el zâmbind.

– Astea-s neajunsurile condiției de mătușă.

– Dacă tot vorbim despre risc, trebuie să includem și activitățile tale secrete. Spune-mi despre ele, i-a cerut Caleb.

Degetul acela mare, cald și aspru (oare de ce nu purta mănuși?) i-a zgândărit pulsul pentru o clipă, iar Sesily s-a temut că el ar fi putut să simtă felul în care o luase la galop, intuind adevărul.

S-o facă să vrea să-i spună totul.

Ceea ce ar fi fost o greșeală, deoarece, cu cât îi oferea mai mult din ea lui Caleb Calhoun, cu atât mai mult își dorea ca el s-o revendice. Iar Caleb n-avea nici un interes s-o revendice.

Totuși, ea a răspuns:

– Nu sunt multe de spus, dat fiind că tu ai intuit deja unele lucruri, a început ea, făcând apoi o pauză și adăugând după aceea: Toată lumea credea că aveam s-o apuc pe o cale. Eu am apucat pe alta.

– Oare asta să fie tot?

Auzind acel comentariu sec, Sesily a zâmbit.

– Atunci când vrei ceva diferit de ceea ce-ți oferă societatea... diferit de singura cale pe care societatea o consideră corectă... te bucuri în clipa în care descoperi o cale diferită. Cu atât mai mult te bucuri să descoperi că mai sunt și alții care merg pe acea cale. Și că o s-o străbată împreună cu tine.

– Ducesa, domnișoara Frampton, Lady Imogen.

Ea și-a înclinat capul.

– Trei dintre multe altele.

– Câte?

Maggie. Nik și Nora, Mithra, o duzină de alte femei din toate mediile sociale, care își găsiseră drumul spre reședința Trevescan. Doamne cu titluri, soți și copii. Amante, femei de moravuri ușoare, femei de afaceri. Actrițe. Magiciene. Și dincolo de ele, alte zeci de femei care își trăiau adevărul, luptau pentru poziția lor și deschideau noi drumuri. Care îi se potriveau. Care i se potriveau lui Sesily.

– Tot mai multe în fiecare zi, a răspuns ea. Se pare că atunci când ți-ai petrecut o viață întreagă ținut sub un papuc și apoi sub altul, faptul de a le ajuta pe altele să scape de constrângere îți dă putere. Mai ales atunci când cele care au capacitatea de a ajuta..., a spus ea, iar gândul la vicontesa Coleford a făcut-o să se oprească o clipă, după care a adăugat: N-o fac.

Sesily i-a întâlnit privirea lui Caleb, plăcându-i felul în care el o vedea. În care o înțelegea.

– Majoritatea oamenilor ar spune că nu pot, a încheiat ea.

Caleb și-a înclinat capul.

– Totuși, nu-i vorba de „nu pot", așa-i?

– Nu.

– Ceea ce face ca această cale să fie și mai periculoasă, a spus el cu glas scăzut. Ești în pericol.

– Am fost în pericol și înainte. Dar înainte nu luptam.

Caleb a intuit adevărul cuvintelor ei, l-a înțeles. Și atunci, în acel moment, Sesily și-a dat seama că el, Caleb Calhoun, nu-i frânsese inima cu doi ani în urmă, atunci când îi respinsese avansurile și plecase în America.

Pentru că acum, când o văzuse, când o înțelesese, ea îl iubea. Mai mult decât își imaginase vreodată că pot iubi oamenii.

Ceea ce însemna că de data asta el avea să-i frângă inima cu adevărat.

„La naiba!"

– Totuși, bătăliile astea nu sunt deloc mărunte, a spus el pe un ton grav. Există dușmani mai mari. Mai periculoși. Totting, Bully Boys, Coleford... astea sunt bătălii care au un sens și care depășesc sfera personală.

„Caleb Calhoun nu e prost."

Acelea fuseseră cuvintele pe care le rostise ducesa în acea anume noapte de la The Place, înainte ca Peck și Calhoun să ajungă acolo și Bully Boys să bată la ușă.

„N-o să-i ia prea mult timp ca să pună lucrurile cap la cap."

– Nu ți se par personale? a întrebat ea. Eu le simt ca și cum ar fi.

Și-a dres vocea și s-a îndepărtat de atingerea lui, simțindu-se pentru o clipă ca Atena, fiindcă a fost nevoie de un adevărat efort de voință ca să se prelingă de lângă el și ca să se îndepărteze, luându-i-o înainte pe urcușul pantei.

– Nu mai e mult acum, a spus ea, prefăcându-se că nu simțea un iureș încălcit de emoții. Sper că priveliștea merită.

Caleb a urmat-o în tăcere, pasul său mult mai lung ajutându-l s-o ajungă repede din urmă, însă de data asta el n-a depășit-o. A mers lângă ea, în tăcere, iar Sesily a făcut tot ce i-a stat în putință să nu se uite la el, chiar și atunci când a întrebat-o:

– Am avut dreptate, nu-i așa?

– În legătură cu ce?

– Activitățile tale clandestine îți pun viața în pericol, a spus Caleb, iar frustrarea din cuvintele lui a fost evidentă.

– Și celelalte n-au făcut-o?

Caleb s-a încruntat în timp ce se gândea la întrebare, iar ea a văzut răspunsul revelându-se. Bineînțeles că da. Doar că fusese un alt fel de pericol. Genul care dura o viață întreagă.

Iar acele bătălii erau genul care modelau o viață întreagă.

Ajunseseră în vârful dealului, unde jumătatea nordică a domeniului Highley se întindea în fața lor ca o pictură în ulei, iar cerul se învolbura în depărtare în griuri atât de intense încât se transformau în purpuriu, peste un teren care vara era luxuriant și verde, dar care se transformase în marouri de toamnă, traversat de ziduri frumoase de piatră și presărat cu oi albe.

– Recunosc, peisajul e uluitor, a spus ea strângându-și pelerina mai tare în jurul trupului, ca să se apere de vântul puternic ce sufla peste cornișă.

– În Anglia, iarna arată mai bine decât oriunde altundeva.

A arătat spre turnul decorativ care se afla în depărtare, ridicându-se la patruzeci de metri deasupra solului, asemenea unui turn de castel.

– Acolo i-a spus Haven Serei că o iubește.

– A câta oară?

– Atunci când a distrus totul.

– Când a distrus totul?

Haven se purtase prost în mai multe ocazii, înainte să-și dea seama că Sera era întreaga lui lume.

Ea a râs.

– Înainte să repare totul, l-a lămurit ea pe Caleb în timp ce privea micul pâlc de copaci de la poala îndepărtată a colinei. Oare acolo se vede o clădire?

– Hmmm..., a răspuns el. E căsuța administratorului.

Ea l-a privit.

– De unde știi asta?

Caleb a zâmbit.

– Atunci când sunt aici, mă plimb mult.

– Pentru exercițiu?

– Da... a răspuns el. Iar cumnatul tău e insuportabil.

Ea a râs.

– Cam așa.

– Am încheiat un armistițiu după ce el și Sera s-au împăcat. Și cred că e un tip de treabă.

– Iată cel mai jalnic compliment. Dar o iubește nebunește pe sora mea.

– Și are o moșie pe cinste.

Sesily a privit din nou peisajul.

– Asta e adevărat.

Au stat umăr lângă umăr pentru o clipă, admirând priveliștea, iar Sesily s-a simțit mistuită de prezența lui acolo, înalt, cald și ferm alături de ea, ca și cum ar fi stat dintotdeauna în acel loc, privind norii gri de furtună ce pluteau în depărtare.

Incapabilă să reziste, s-a întors să se uite la el, la profilul lui puternic și contrastant pe cerul cenușiu. Nu purta pălărie, iar părul, ciufulit de vântul de noiembrie, îi cădea pe frunte în bucle mătăsoase. De câte ori își privise surorile în timp ce-și atingeau soții cu plăcere dezinvoltă, scuturând scamele de pe o mânecă, îndreptând o cravată sau împingând la loc o buclă rătăcită! În toți anii care trecuseră de când ieșise în societate, Sesily nu zăbovise niciodată asupra ideii de a avea într-o zi acele plăceri. Nu se gândise la ușurința naturală a acestora.

Până acum, când contempla chipul de neatins al acelui bărbat frumos.

„Sesily iubește din toată inima."

Cuvintele de mai devreme ale lui Sophie. Nedorite. Sesily și-a abătut privirea, neplăcându-i senzația de strânsoare pe care o avea în piept, agravată de faptul că, exact în acel moment, a văzut cu coada ochiului cum el se întorcea ca s-o privească. Ca și cum ar fi auzit cuvintele care fuseseră spuse despre ea cu câteva ore în urmă.

„Nu spune nimic!" s-a certat ea pe sine, silindu-se să rămână tăcută. „Lasă-l pe el să vorbească mai întâi."

A așteptat, știind că el o privea țintă, fără îndoială fiindcă zărise pe pielea ei un pic de dermatograf sau altceva ce ei îi scăpase. Poate că avea urme de roșu de obraz în ureche.

„Nu-ți atinge urechea."

La naiba! Era Sesily Talbot. Își petrecuse ultimul deceniu lăsându-se privită. Și încă privită de unii oameni cu totul remarcabili! Se compuseseră poezii pentru ea! Unele dintre ele, chiar suportabile! Ajunsese cândva să fie muza unui artist! Faptul că acesta fusese un nemernic absolut era complet irelevant.

În 1834, ea fusese motivul pentru care croitoresele londoneze nu putuseră să țină nici măcar o pană de păun nefolosită, la naiba! În mod obișnuit, bărbați și femei salivau după ea! Și-ar fi putut alege admiratorii! Și îi alesese!

Cu siguranță că putea suporta să fie privită. Atunci, de ce era atât de fierbinte privirea lui Caleb?

– Eu nu sunt ca ei, a spus ea în cele din urmă.

De unde venise asta?

Oricare ar fi fost motivul observației ei, el n-a ezitat să răspundă:

– Știu.

– Eu n-am taverna Serei, sau librăria lui Sophie, sau talentul lui Seline pentru cai, sau urechea lui Seleste pentru limbi străine.

– Tu ai altceva.

– Da, a spus Sesily, dezlănțuită, dând drumul unui șuvoi de vorbe despre o mulțime de lucruri dintre care nici unul n-avea logică, iar ei nu-i păsa câtuși de puțin. Îmi iubesc fiecare nepot sau nepoată. Și pe surorile mele. Aș face orice pentru cei din familia mea.

– N-am nici o îndoială, a spus el în șoaptă, iar Sesily a fost ciudat de recunoscătoare să audă asta. Cât despre loialitatea ta, Dumnezeu știe că aș ucide pentru cineva care mi-ar da măcar o frântură dintr-o astfel de loialitate.

„Aș putea eu să-ți dau."

Sesily l-a combătut:

– Ai același gen de loialitate. S-ar putea să nu dorești ca alții s-o vadă. Dar eu văd. Eu o văd.

După acel schimb de replici, au tăcut amândoi. Atmosfera s-a modificat, a devenit mai încărcată, iar Sesily l-a privit, observând cum i se strânsese maxilarul și cum buzele i se aplatizaseră, de parcă ea ar fi spus ceva greșit.

În ochii lui frumoși a sclipit ceva asemănător cu furia.

– Ce te face să spui asta? a întrebat el.

– Te-am văzut cum i-ai luat apărarea surorii mele. Te-am văzut cum ai ajutat-o să obțină tot ce și-a dorit, fără nici un dram de egoism.

El a clătinat din cap.

– În majoritatea zilelor, sunt egoist din toate punctele de vedere.

– Nu, nu ești. Uiți că de câte ori tu ai observat luptele mele, eu le-am observat pe ale tale. Ai protejat afacerile Serei de Camerele Parlamentului, i-ai protejat reputația de aristocrație și identitatea, de Haven, atunci când a avut nevoie de asta.

Caleb a rămas nemișcat.

– Deții o duzină de taverne în America și, dacă ai fi vrut, ai fi putut construi un imperiu aici. Dar niciodată n-ai arătat vreun pic de interes pentru altceva decât s-o ajuți pe Sera să facă din The Singing Sparrow un local legendar.

Ea a făcut o pauză, pentru că el se uita în altă parte, ca și cum n-ar fi putut asculta acele vorbe. Ca și cum nu i-ar fi plăcut. Chiar n-avea să-i placă ce urma să spună, însă ea a riscat și a zis:

– Ești un om bun.

El a privit cerul vreme îndelungată, mușchii maxilarului și ai gâtului mișcându-i-se în timp ce se gândea la ceea ce urma să spună.

– Am auzit că n-ai mai venit la The Sparrow.

– Nu, n-am mai venit.

Era o minciună și amândoi știau asta.

– Acum doi ani, când am deschis localul, nu te dădeai plecată.

– Vrei să spui că tu nu mă puteai face să plec, a spus, în defensivă.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu Sera era cea care îmi spunea tot timpul să mă duc acasă, Caleb. Tu făceai asta, i-a amintit ea, făcând o pauză, iar apoi adăugând: Spui că eu văd totul ca pe o bătălie? Tu ai început destul de multe dintre bătăliile pe care le-ai avut cu mine.

A fost rândul lui să nege:

– Nu-i adevărat.

– Bineînțeles că este. M-ai îndepărtat atât de mult, încât ai plecat din țară.

– Nu de asta am plecat.

Ea nu l-a crezut.

– Atunci, de ce?

Tăcerea s-a lăsat, lungă și grea, iar Sesily s-a simțit obosită dintr-odată și a murmurat:

– Tot ce facem e să ducem lupte. Crezi că te-aș dori atât de mult dacă aș putea găsi o modalitate de a evita asta?

Brusc, Caleb și-a mișcat capul și a pironit-o cu privirea.

De unde venise asta? Și de ce se simțise atât de bine s-o spună? Acum făcuse declarația și n-avea cum s-o retragă, așa că a continuat:

– M-am săturat să te doresc, Caleb. M-am săturat să mă gândesc că poate și tu mă vrei pe mine. Să-mi imaginez că felul în care mă săruți e la fel de amețitor pentru tine pe cât e și pentru mine. Să-mi imaginez că atingerea mea e la fel de fierbinte pentru tine pe cât e a ta pentru mine. Să-mi imaginez că plăcerea pe care o simțim împreună e ceva ieșit din comun.

Și-a abătut privirea de la el, pentru că era înfierbântată de jenă și de frustrare și nu voia să-l privească în ochi. Dar cuvintele continuau să vină, iar ea nu le putea opri.

– Ai dreptate. Nu mă mai duc la Sparrow. Pentru că m-am săturat de local. M-am săturat de amintirea ta acolo. M-am săturat de felul în care îmi bate inima de fiecare dată când te văd. Iată, ăsta-i adevărul! Am încetat să mai merg la Sparrow pentru că am încetat să cerșesc atenția unor oameni care nu mă cunosc cu adevărat.

Nu voia să mai stea acolo, nu mai voia să aștepte ceea ce aștepta mereu de la el. Știind că n-avea să primească.

A început să coboare panta, spre copacii de la poalele dealului, spunându-și că nu-i păsa dacă el o urma.

Dorind ca el s-o urmeze.

A urmat-o.

– Ce vrea să însemne asta? a strigat Caleb coborând dealul în urma ei. Crezi că nu te pot vedea?

Ea nu s-a uitat înapoi. A refuzat s-o facă.

El a continuat să vorbească, iar cuvintele i-au fost purtate de vânt până la ea.

– Crezi că nu văd cine ești? Crezi că nu strălucești ca nenorocitul de soare de fiecare dată când ești într-o încăpere?

Atunci Sesily s-a întors și a spus:

– Cred că mă vezi fiindcă simți că trebuie. Fiindcă sunt sora nesăbuită și scandaloasă a celei mai dragi prietene ale tale. Fiindcă dacă vrei să fii alături de Seraphina, trebuie să fii alături de mine. Loialitatea ta față de Seraphina s-a extins și asupra mea, sora ei cea nesăbuită. Crezi că n-am observat cum mi-ai sărit în ajutor în grădinile Trevescan? Cum mi-ai fost alături atunci când Bully Boys au vandalizat The Place? Cum m-ai scos din luptă ca să mă

ții în siguranță? Cum m-ai urmărit până la Coleford, ceea ce a fost absolut deplasat, apropo, ca să mă protejezi?

Acea ultimă declarație l-a făcut să coboare dealul mai repede, până la ea.

– Nu te-am protejat în casa lui Coleford. Am profitat de tine în casa lui Coleford.

Sesily a urât vorbele lui și felul în care ele au golit acea întâmplare de orice sentiment care ar fi putut semăna cu pasiunea, făcând să pară că ea nu avusese de ales decât să se lase dusă de val pentru plăcerea lui, ca și cum n-ar fi avut-o pe-a ei, de două ori. Înghițindu-și nodul din gât, a spus:

– Ei bine, deși orgoliul meu ar putea să se lipsească de amintirea asta, cred că s-ar putea argumenta că regretul tău pentru cele întâmplate în casa lui Coleford are aceeași origine ca și restul lucrurilor.

El s-a oprit brusc. A rămas nemișcat.

– Ce-ai spus?

– E clar că ai acționat din loialitate față de sora mea.

Abia după ce a rostit toate astea, ea și-a dat seama că ochii lui deveniseră furtunoși, suficient de sălbatici încât să rivalizeze cu norii care, prin comparație, păreau dintr-odată mai puțin amenințători.

Sesily a făcut un pas înapoi, în josul dealului.

El a înaintat, iar atunci când a vorbit, în sfârșit, cuvintele i-au ieșit de pe buze rostite pe un ton grav, sumbru și strident precum un foc de armă.

– Crezi că regret?

– Eu... Ai dispărut.

Caleb a mai făcut un pas. Sesily s-a retras încă un pas.

– Iar tu crezi că asta a fost pentru că mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat.

Cuvintele au sfredelit-o precum o flacără incandescentă, văpaia lor alungând vântul rece care bătea în jurul lor.

– Nu așa a fost?

– Nu, Sesily, a spus el apropiindu-se de ea, care de data asta nu s-a mai retras, ci s-a bucurat că el se apropiase. O, Doamne, nu! Chiar nu înțelegi? Asta e problema...

S-a întins spre ea, mâna lui mare cuprinzându-i obrazul, degetele alunecându-i în părul ei, împrăștiind agrafele, amenințând să strice coafura improvizată pe care Sesily și-o făcuse mai devreme.

Dar ei nu-i păsa. Le-a lăsat să cadă. Să ruginească în pământ și să fie găsite peste două sute de ani, spre uimirea urmașilor.

Nu-i păsa, nu atât timp cât el trebuia să termine ceea ce avea de spus.

Apoi Caleb a tras-o aproape, și-a aplecat capul, apăsându-și fruntea peste a ei, și a zis:

– Nu regret, Sesily. Vreau să se întâmple din nou. Vreau mai mult. Vreau totul. Și dacă iau ceea ce vreau, n-o să fiu cordial.

Sesily l-a prins de încheietură, pe care a simțit-o caldă și puternică în strânsoarea ei, iar apoi și-a ridicat gura spre a lui, furându-i un sărut și făcând-o iute, blând și abia sesizabil, ca și cuvintele pe care i le-a șoptit:

– La naiba cu cordialitatea!

El a gemut, răsplătindu-i sărutul cu unul nou, sălbatic precum ochii lui. Sălbatic precum pulsul ei.

Sălbatic precum cerul de iarnă, care s-a deschis cu un tunet și cu un torent de ploaie.

Capitolul 15

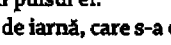

Femeia aceea săruta ca o zeiță.

Ploaia ar fi putut să fie ninsoare, grindină sau un potop de broaște, iar lui Caleb nu i-ar fi păsat. Ar fi stat la jumătatea acelei coline și ar fi sărutat-o până când ar fi ajuns pe jumătate îngropați în gheață sau în amfibieni, pentru că el niciodată n-avusese parte de o asemenea plăcere precum era cea pe care Sesily Talbot i-o oferea cu săruturile ei devastatoare.

Și nu conta că ploaia înghețată, care cădea în rafale, îi uda până la piele. Nu atunci când ea era moale, voluptuoasă și păcătoasă în brațele lui.

Nu atunci când brațele ei erau încolăcite în jurul gâtului lui, cu degetele-i încălcite în păr, ținându-l lipit de ea în timp ce se sărutau.

Nu atunci când ea a scos acel mic și perfect suspin, și-a strecurat limba pe buza lui de jos și i-a supt-o, încet și languros, ca și cum ei doi n-ar fi stat într-o ploaie torențială.

îl sărută de parcă ploaia ar fi făcut parte din plan.

Însă în cele din urmă ea i-a dat drumul, retrăgându-se doar atât cât să-și deschidă ochii superbi, cu genele ei lungi, ude de ploaie, cu părul împovărat de apă. Aspectul ei, ciufulit, pierdut și al naibii de perfect, i-a provocat lui Caleb o strângere de inimă, înrăutățită de zâmbetul cu care ea i-a spus:

– Sărutul ăsta a fost atât de perfect, încât aș putea jura că am auzit un tunet.

El a râs. Știa că n-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să se lase amuzat de ea. N-ar fi trebuit să se lase atras de ea mai mult decât era deja. N-ar fi trebuit să riște să se apropie și mai mult de ea.

Dar Sesily era tot ceea ce Caleb își refuzase vreodată. Era luminoasă, acolo unde lumea lui era întunecată, frumoasă acolo unde lumea lui era urâtă, primitoare acolo unde nu fusese primit niciodată. Iar asta o făcea mai tentantă decât orice altceva experimentase el vreodată.

Era delicatesa din vitrină, intangibilă.

Era mai bună de atât.

Așa că și-a permis să râdă.

Știa că n-o merita pe Sesily, dar ploua și era frig și, deși nu-i păsa de propriul confort, și-a dat seama că-i păsa foarte mult de cel al lui Sesily, asta neavând nimic de-a face cu loialitatea față de sora ei.

Avea de-a face cu dorința de a o duce pe ea într-un loc uscat, în căldură și siguranță. Cu a pretinde pentru o clipă că era a lui. Cu a pretinde că o fracțiune de secundă ar fi fost de ajuns.

Avea de-a face cu faptul că el n-avea să regrete niciodată. Nici măcar dacă ar fi trebuit.

După ce a mai furat un sărut de pe buzele ei frumoase și trandafirii, Caleb și-a dat jos haina și a ridicat-o deasupra capetelor lor, iubind felul în care Sesily s-a ascuns instinctiv sub ea, cuibărită în îndoitura brațului lui, aruncându-i un zâmbet alb și strălucitor.

– Plăcut!

Caleb a fost străbătut de plăcere la auzul acelui cuvânt și de o dorință acută de a o face să se simtă astfel pentru mai mult timp decât ar fi durat să parcurgă pe jos distanța scurtă până la cel mai apropiat adăpost.

De îndată ce au ajuns la copaci și au fost ceva mai protejați de ploaie, Caleb și-a îmbrăcat din nou haina, lăsând-o descheiată și

luând-o de mână pe Sesily, călăuzind-o peste crengile căzute și peste frunzele îmbibate de apă de pe jos, care cu siguranță că-i udau pantofii. Lui Caleb nu-i plăcea ideea asta.

A mărit pasul, nerăbdător s-o ducă la adăpost.

Atunci când ușa căsuței paznicului a apărut la orizont, ascunsă în spatele unui pâlc de arbuști înalți care păreau să fi fost lăsați să crească sălbatic de mai mulți ani, Sesily s-a oprit brusc, strângându-l mai tare de mână.

– Ar trebui să ne facem griji în legătură cu... un administrator?

– Cred că o să aflăm, a spus el, bătând tare în ușă înainte de a trage cu ochiul pe fereastră.

Era greu de văzut mare lucru, dar având în vedere liniștea locului, felul în care iedera crescuse pe acoperiș și de-a lungul ferestrelor, Caleb se îndoia că acea căsuță era locuită.

A încercat clanța. Era încuiat.

Sesily a făcut un zgomot în spatele lui, iar Caleb s-a răsucit pe loc, neplăcându-i sunetul, ca și cum ea ar fi fost surprinsă, și nu în mod plăcut. Caleb era pregătit să descopere un dușman – un căpcăun, un lup mare, un pădurar înarmat cu un topor, dar în schimb a văzut-o doar pe Sesily, cu ochii închiși, cu umerii ridicați până la urechi și cu un jet de ploaie rece care îi curgea pe o parte a feței, direct în gulerul hainei.

– Atât de frig! a spus ea de îndată ce a deschis ochii.

Deși Caleb era sigur că mai târziu avea să-și amintească momentul și să-l considere fermecător, în clipa aceea el a constatat că nu-i plăcea deloc. Nu-i plăcea ca lui Sesily să-i fie frig sau să nu se simtă în largul ei. Și nu-i plăcea s-o vadă stând în ploaie.

Așa că a făcut singurul lucru care i-a trecut prin cap... S-a întors spre ușa cabanei și a lovit-o cu piciorul.

Un alt icnet din partea lui Sesily, iar el i-a aruncat o privire peste umăr, ca să constate că nu mai părea să-i fie frig. În schimb ea se uita cu ochii mari, cu gura deschisă într-un zâmbet pe jumătate surprins, la locul în care fusese cândva ușa. Privirile li s-au întâlnit.

– Chiar n-ar trebui să te obișnuiești cu asta, a spus ea, deși din ton reieșea că nu era deranjată.

Părea că îi plăcuse.

Ceea ce l-a făcut pe Caleb să vrea să mai tragă o duzină de șuturi.

– Am făcut asta de mai multe ori?

– Uși de cabane... ferestre de trăsuri... e teribil de distructiv!

Pentru confortul ei. Pentru bunăstarea ei.

– Îți vine să crezi că, până să te întâlnesc pe tine, n-am spart niciodată un geam sau o ușă?

– Ai grijă, a spus ea cu un zâmbet pe față, alunecând pe lângă el, copleșindu-l cu parfumul ei, al vântului, al ploii și al migdalelor glasate, uitându-se înapoi spre el înainte de a dispărea în casa întunecată. O să-mi sucești mințile cu atâtea lingușeli.

A urmat-o înăuntru, zgomotul furtunii fiind imediat înăbușit de spațiul liniștit, în care se auzea doar foșnetul fustelor ei pe podea.

Caleb a închis ușa în urma lui, blocând-o cu un scaun aflat în apropiere.

Fustele ei nu se mai legănau.

– O să trebuiască să plătești pentru pagubele făcute, domnule Calhoun.

– Ducele știe unde să mă găsească, a răspuns el întorcându-se spre cameră.

Era amenajată în mod rezonabil, o masă mică și câteva scaune erau așezate într-o parte, iar în cealaltă parte se găseau ceea ce părea a fi un șezlong și două scaune mai confortabile, ascunse sub o bucată pânză. Între ele se afla un șemineu enorm, aprovizionat cu un teanc de lemne uscate.

Și acolo, în centrul tuturor lucrurilor, se afla Sesily, cu părul umed desprins din agrafe în mai multe locuri, leoarcă, udă până la piele pe sub paltonul ei. Obrajii îi erau trandafirii din cauza frigului, iar genele îi erau punctate de picături de ploaie.

Era perfectă.

– Ei bine, a spus ea privind șemineul și punându-și mâinile în șolduri, ceea ce le sublinia acestora din urmă arcuirea voluptuoasă. Presupun că ar trebui să pornim chestia asta, a fost ea de părere, oprindu-se din vorbit ca să se gândească mai bine și apoi să-i arunce lui Caleb o privire peste umăr. Știi să aprinzi un foc?

– M-ai confundat cu un duce?

Ea a râs de aerul lui jignit.

– Îmi cer scuze. Ce insultă teribilă trebuie să fie asta!

– Pentru un bărbat în toată firea, care muncește, cu siguranță că este.

– N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine, a spus ea, îndepărtându-se de şemineu. Te rog, domnule, demonstrează-ţi îndemânarea!

Caleb ar fi vrut să-i prezinte o serie de alte abilităţi ale lui, mult mai interesante, dacă era să fie sincer, dar pe moment trebuia să se mulţumească să aprindă un foc. Furtuna îi ţinuse în frâu, oprindu-i înainte de a putea începe, iar el ar fi făcut bine să-şi amintească de faptul că fusese cea mai bună cale de acţiune.

Altfel, ar fi întins-o în iarbă şi ar fi făcut dragoste cu ea până când iubita lui şi-ar fi strigat plăcerea în vânt şi spre cer.

Trecând pe lângă ea, s-a ghemuit lângă lemnele de foc, foarte conştient de prezenţa lui Sesily, care umplea încăperea cu zâmbetul şi cu parfumul ei, în timp ce el trebăluia prin şemineu, bucuros că avea altceva la care să se gândească, altceva în afară de moliciunea pielii ei, de dulceaţa buzelor sau de strigătele ei atunci când termina în braţele lui. Lipită de limba lui.

Caleb şi-a dres vocea.

Avea să-l scoată din minţi faptul că se afla împreună cu ea într-un spaţiu închis.

Iar apoi Sesily a început să se dezbrace.

Caleb tocmai începuse să lovească cremenea şi amnarul ca să aprindă focul, când a auzit cum luneca greoi ţesătura umedă, semn că ea o dădea jos. El s-a oprit, fără să poată evita să se uite. Ea s-a întors ca să-şi întindă paltonul pe unul dintre scaunele din colţ.

– O să ţi se facă frig, a spus el, cuvintele semănând cu un avertisment mai mult decât se aşteptase.

– Deja mi-e, a spus ea, simplu. Nu trebuie să fiu şi udă.

Cu un mormăit adânc, Caleb s-a întors la treaba lui, făcând tot posibilul s-o ignore, în timp ce ea îndepărta de pe obiectele de mobilier mai confortabile pânzele care le protejau de praf, terminându-şi treaba în timp ce focul se întetea.

Apoi Sesily a răsplătit succesul lui Caleb cu un zâmbet larg.

– N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Auzind asta, el s-a aprins la faţă ca un şcolar. A ieşit din cameră ca să cerceteze căsuţa, găsind un ceainic, o cutie cu ceva ce mirosea a ceai vechi şi un cufăr plin cu pături de lână. Le-a adunat şi s-a întors în camera principală, care deja se încălzise, depunându-le pe divanul pe care ea îl descoperise.

Sesily se întorsese la masa pe care își lăsase haina și acum își desfăcea nasturii de la mănuși. Caleb a privit-o cum le dădea jos și le așeza pe masă.

Trecându-și un deget peste stratul subțire de praf de acolo, Sesily a spus:

– Dacă vine vorba de hanuri, ăsta are nevoie de puțină îngrijire.

– O să vorbesc cu proprietarul.

S-a uitat la el.

– Știi, cred că ai face-o, dacă ăsta ar fi un han.

– N-aș vrea să fii nemulțumită.

Era adevărul, deși el spera ca ei să i se fi părut o glumă.

Sesily a făcut un pas spre el.

– N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri, domnule Calhoun. O să mă răsfeți.

– Și ce s-ar întâmpla atunci? a întrebat el în șoaptă, lăsând-o să se apropie și mai mult și plăcându-i asta.

– Mi-e teamă că aș deveni incorigibilă.

– Tu? s-a prefăcut el că se miră, ridicând din sprâncene. De neimaginat!

Ea a zâmbit.

– Unii găsesc că asta face parte din farmecul meu, să știi.

– Chiar așa?

Încă un pas spre el. Acum Sesily era suficient de aproape ca s-o atingă. Nici măcar nu trebuia să încerce. Putea să întindă mâna, să și-o petreacă în jurul taliei ei și s-o tragă aproape.

– Ești bine-venit să încerci.

El n-a vrut s-o atingă.

– Bine, atunci, Doamnă Incorigibilă, a spus el, abia recunoscându-și tonul jos al vocii, consecință a faptului că se afla atât de aproape de ea și că o dorea atât de mult. Ce ai vrea să-mi ceri?

Ochii lui Sesily s-au aprins de parcă i-ar fi oferit un sac din dulciurile ei preferate. Și-a ridicat un deget la bărbie și s-a bătut peste ea, gânditoare.

Era un joc.

Cât timp trecuse de când Caleb nu mai jucase un joc?

Jucase vreodată?

Se bucurase vreodată de unul?

Indiferent de răspuns, ea știa un lucru în acel moment: Caleb avea să se bucure de acesta.

– Ei bine, în primul rând aș insista să-ți scoți haina, domnule Calhoun. Uzi toată podeaua.

Haina a dispărut într-o clipită, fără ezitare, așezată pe un alt scaun.

– Mult mai bine, a spus ea cu glas șoptit. Dar, vezi tu, problema e că, atunci când îmi îndeplinești ordinele, încep să mă bucur de putere.

Auzind acel comentariu, Caleb și-a ridicat bărbia, plăcerea provocată de cuvintele ei răscolindu-l, făcându-i pieptul să se încordeze și întărindu-i mădularul.

– Incorigibilă, la urma urmei!

– Da, la urma urmei, a repetat ea.

Și-a pus o mână pe pieptul lui, căldura atingerii ei găsindu-și drumul prin vestă și prin cămașă. Însă senzația a dispărut înainte ca el să aibă ocazia să se bucure de ea așa cum trebuia, iar Sesily a spus:

– Ploaia te-a udat până la piele.

El s-a întins spre ea, a apucat o șuviță brună, lungă și umedă de păr, pe care furtuna o smulsese din agrafe și care trimitea un firișor de apă de ploaie pe panta pieptului ei, unde dispărea sub mătasea îmbibată de apă a rochiei.

– Nu m-a udat numai pe mine.

– Nu, a spus ea urmărindu-i privirea, dând drumul unui hohot de râs și luându-și în mâini claia grea de păr, pe care a înălțat-o și a lăsat-o apoi să cadă la loc, scânteia atâtătoare din ochii ei făcându-l pe Caleb să-i lase gura apă. Dar ăsta nu pare genul de loc care să aibă la îndemână o cameristă.

Din nou jocul acela!

– Hmmm..., a spus el. Asta e o problemă.

Sesily a făcut un pas mai aproape. Sau poate că el a făcut.

Apoi Caleb a știut cu siguranță că și-a strecurat degetele în părul ei. Și a mai știut cu certitudine că i-a spus în șoaptă:

– Poate că aș avea cum să vă ajut, milady.

Folosirea apelativului ce indica titlul de noblețe nu slujea însă decât la nuanțarea unei revendicări.

– Te rog, a șoptit ea.

Caleb era pierdut. A început să-i scoată agrafele din păr, așezându-le pe masă cu mișcări lente și calculate, o parte din el temându-se că ea l-ar fi putut opri.

Dar Sesily n-a făcut-o. În schimb, a închis ochii și l-a lăsat să-și treacă degetele prin buclele ei grele, de culoarea mahonului, aplecându-se spre atingerea lui în timp ce o ajuta, îndepărtând o duzină de agrafe, mai multe chiar, eliberând coama de păr pe care până atunci el doar și-o imaginase despletită.

Minciună. Nu și-o imaginase niciodată.

Avusese înțelepciunea să se ferească să-și imagineze așa ceva.

Pentru că, în timp ce stăteau în acea căsuță liniștită, singurele sunete fiind cel al focului care trosnea și cel al respirației lor greoaie, precum și pocnetul regulat al agrafelor căzând pe masă, Caleb și-a dat seama că, în clipa în care avea să-și dea ultima suflare, avea să aibă în minte acea imagine. Sesily, înaltă, voluptuoasă și frumoasă, cu părul revărsându-i-se în jurul umerilor, ca o comoară mătăsoasă.

După ce a scos ultima agrafă și a așezat-o pe masă, ea a deschis ochii, iar Caleb a văzut adevărul în ei. Îl dorea.

– Mulțumesc, a spus ea în timp ce a preluat controlul, scuturându-și coama buclată. E o senzație minunată!

Caleb voia s-o întindă pe podea, în fața focului, să răsfire părul acela în jurul ei și să privească reflexele aurii ale flăcărilor dansând în el în timp ce se usca, iar în acel moment Caleb a știut că nu mai era în stare să se oprească. Nu se mai putea întoarce la realitatea din urmă cu o oră, când ea era o frumoasă doamnă aristocrată și totodată sora prietenei lui, cu lumea așternută la picioarele ei, iar el, un bărbat care își petrecuse o viață întreagă fugind de trecutul lui, știind că lucruri precum fericirea, dragostea și viitorul nu erau pentru el.

Desigur, cu nici o oră în urmă nu reușise să se oprească.

Sau cu o zi în urmă.

Sau cu un an în urmă.

Se aflau pe acea cale încă de la prima lor întâlnire.

Iar acum ajunseseră la căsuța din pădure.

Și ar fi trebuit să fie suficient.

Pentru că el n-a avut puterea să refuze atunci când ea s-a întins spre el, și-a strecurat un deget pe sub marginea vestei și a smucit-o, trăgându-l mai aproape și spunând în șoaptă:

– Și tu, Caleb? Pot să te ajut cu hainele tale ude?

El a răspuns:

– Da.

Sesily i-a desfăcut nasturii de la vestă, iar el a aruncat-o pe masă, alături de paltoane. Apoi ea și-a desfăcut larg palmele calde peste cămașa de bumbac de dedesubt, excitându-l.

– Și asta? a întrebat ea. Pot să...

– Sesily, a spus el întinzându-se spre ea, cuprinzându-i fața în mâini și înclinându-i-o spre el. Poți să faci tot ce dorești. Poți avea tot ce-ți dorești.

„Sunt al tău!"

Cuvintele acelea i-au fulgerat în minte, dar nu le-a rostit.

Nu era prost.

Iar Sesily nu le aștepta. În schimb, ea i-a scos cămașa din pantaloni. El a ajutat-o, iar cămașa s-a alăturat celorlalte haine. Sesily l-a privit din nou cu expresia aceea de parcă el i-ar fi oferit dulciurile ei preferate.

– Tu..., a spus ea cu ochii țintă la el, ești frumos.

Acum Caleb era cel răsfățat.

A sărutat-o, pentru că nu mai putea să aștepte nici măcar o clipă ca să-și lipească buzele de ale ei, s-o revendice, să posede o mică parte din ea într-un fel oarecare.

Bineînțeles, nu Caleb era cel care poseda. Sesily era.

Da, ea era cea care pretindea acum, degetele ei urcându-i pe pieptul gol și pârjolind totul în urma lor, până când el n-a mai putut suporta atâtarea și a strâns-o lângă el.

– Ah! a murmurat el și s-a desprins din sărut.

– Ce-i?

– Rochia ta, a spus el. E înghețată.

– Și eu, care credeam că americanii sunt făcuți dintr-un material mai dur!

A clătinat din cap cu o strâmbătură drăgălașă, care l-a făcut să vrea să-i sugă buza de jos, până când ea l-ar implora să sugă alte lucruri.

– Hmmm..., a spus el, întinzându-se ca s-o tragă din nou aproape. Mai dă-mi o șansă.

Ea s-a tras de lângă el, ca să n-o poată ajunge. Din nou jocul ei delicios!

– Nu, mă tem că acum sunt destul de îngrijorată.

– O să perseverez.

– Ei bine, e foarte nobil din partea ta, a spus ea, dar îmi fac griji că, dacă o să ne aflăm din nou atât de aproape, ai putea răci.

– Mi se pare că sunt dispus să risc, a spus el urmărind-o în timp ce mergea cu spatele prin cameră, spre piesele de mobilier acum descoperite, imaginându-și o duzină de moduri în care le-ar fi putut folosi.

– Nu, nu! Mă tem că nu pot permite așa ceva, l-a tachinat ea, încetinindu-și pasul și lăsându-l să se apropie.

Suficient de aproape încât s-o atingă. Suficient de aproape ca să se pună în genunchi și s-o adore. Suficient de aproape ca s-o audă șoptind:

– Există o singură soluție.

– Și care ar fi asta? a întrebat el, cu degetele pe bărbia ei, înclinându-i capul pentru un alt sărut.

L-a lăsat să zăbovească acolo, lângă buzele ei, înainte de a spune:

– Rochia... trebuie să dispară.

Cuvintele acelea au vibrat prin el. Caleb n-a putut să nu zâmbească, degetele lui urmărind marginea rochiei pe pielea ei fină, până când au ajuns la panglica trandafirie legată într-o fundiță chiar în centrul corsajului.

– Chiar așa?

– O, cu siguranță, a spus ea. Ar fi benefic, zic eu. Pentru sănătatea noastră.

Caleb a pipăit funda, încet și deliberat, tachinându-i pe amândoi cu așteptarea, până când Sesily a început să răsufle aspru, semn sigur că-l dorea.

– Caleb, a șoptit ea, iar dorința din acel cuvânt a fost suficientă ca să-l înnebunească.

– Șșt! a răspuns el peste pielea dezgolită chiar deasupra mătăsii, care se ridica și cobora într-un ritm sălbatic. Ești cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată..., a murmurat el presărând un rând de sărutări moi de-a lungul marginii rochiei, în timp ce desfăcea fundița. N-o să mă grăbesc să te dezbrac!

Și s-a ținut de cuvânt, dezlegând șirul de fundițe de pe corsaj printre sărutări lente care amenințau să-i înnebunească pe amândoi. Dar Caleb aștepta acel moment de doi ani, din prima clipă în

care o întâlnise pe acea frumusețe cu părul negru și cu pielea măslinie, și avea de gând să-l savureze.

Rochia a căzut în cele din urmă, adunându-se la picioarele ei, și totul s-a schimbat. Caleb n-a mai avut cum să se miște încet.

Sesily purta un corset în aceeași nuanță de roz ca și rochia, o pereche de ciorapi legați cu jartiere de mătase complicate, asortate... și nimic între ele. Nici o cămașă, nici o lenjerie de corp – doar corsetul și ciorapii, direct pe pielea netedă și mlădioasă.

Lui Caleb i s-a uscat gura în timp ce o privea, fiindcă Sesily era absolut uluitoare, de parcă ar fi descins de-a dreptul din visurile lui. Iar când și-a întors privirea înapoi spre ochii ei și a văzut-o privindu-l cu emoție, ceva a explodat în pieptul lui, ca o lovitură de tun.

– O, Doamne, Sesily! a spus el. Ești al naibii de perfectă!

Ea a zâmbit la auzul acelor cuvinte, iar pe obraji i-a apărut o pată roz.

– Nu știam dacă ți-ar...

N-a lăsat-o să termine. A străbătut distanța dintre ei și a curmat restul frazei cu un sărut.

– Mi-ar, a șoptit el, înainte de a o săruta din nou, mai prelung și mai adânc. Mi-ar, a repetat el. Și din nou. Îmi.

Atunci ea a tremurat în brațele lui, iar el s-a blestemat că n-a avut mai multă grijă de ea. Furându-i un ultim sărut rapid, i-a spus:

– Nu te mișca.

A plecat să aducă păturile pe care le găsise, așezându-le ca pe o saltea în fața focului, care acum ardea de-a binelea. S-a ghemuit ca să mai arunce un buștean în cămin, dar, înainte ca el să se întoarcă spre ea, Sesily a venit și și-a trecut degetele prin părul lui.

Caleb și-a ridicat privirea spre trupul ei frumos și a văzut-o privindu-l, cu ochii strălucind de o căldură ce n-avea nimic de-a face cu focul.

– M-am mișcat, a șoptit ea.

– Hmmm..., a spus el, trecându-și o mână de-a lungul piciorului ei, pe coapsă, până la rotunjimile fundului gol.

Era perfectă.

– Mereu incorigibilă!

– Oare ce o să-mi faci?

El nu merita asta. N-o merita pe ea.

Dar avea de gând s-o ia oricum.

Sperând ca asta să-i ajungă pentru o viață întreagă.

– Am niște idei, a răspuns el trăgând-o pe pături, în fața focului, și bucurându-se de râsul ei.

Capitolul 16

Printre toate momentele în care Sesily își imaginase acea scenă – și fuseseră multe, multe astfel de momente –, nu era nici unul în care să-și fi imaginat că totul avea să se întâmple pe podeaua căsuței administratorului de pe moșia surorii ei.

Dar începea să se obișnuiască cu totul cu ideea.

Caleb a ridicat-o cu totul de jos și a așezat-o pe grămada de pături moi de lână pe care o aranjase cu grijă în fața focului, iar ea nu s-a putut abține și a chicotit de încântare. Apoi, după ce s-a așezat și el, cu trupul lui lat, cald și frumos, cuvântul „încântare" n-a mai putut descrie ce simțea.

Fusese o plăcere absolută ca el să se întindă alături de ea, blocând astfel calea spre ușă, spre frig, spre ploaie, spre restul lumii, anulând totul în afară de momentul acela, de foc, de prezența lor. Sesily l-a privit îndelung, mâinile ei mângâindu-i pieptul larg, jucându-se cu părul negru de acolo, mângâindu-i brațul musculos și puternic de la munca de zi cu zi, pe care acum dansau umbre aurii, pâlpâitoare, în penumbra cenușie a după-amiezii.

Sesily l-a sărutat pe biceps, apoi pe umăr și pe pielea moale a gâtului, răsucindu-și limba pe fâșia de piele de sub maxilarul lui și iubind mărâitul surd, de plăcere, pe care el l-a scos din adâncul pieptului.

– Îți place asta, a spus ea.

– Îmi place de tine.

Sesily a clipit, cuvintele acelea impresionând-o mai mult decât s-ar fi așteptat.

– Îți place?

– Sesily, a murmurat el ridicându-i mâna și sărutându-i degetele. Da. Îmi placi prea mult.

– Se poate așa ceva? a întrebat Sesily, punând în tonul ei o atâtare pe care n-o prea simțea.

– În ceea ce mă privește, se poate. Așa stau lucrurile atunci când vine vorba de tine, a spus el sărutând-o din nou și sugându-i, apoi, vârful degetului arătător. Mi-ai plăcut din momentul în care te-am întâlnit. Din momentul în care m-ai privit cu ochii tăi frumoși, care tachinau, și mi-ai aruncat acel zâmbet ce face promisiuni de care vreau neapărat să te ții.

Ea i-a aruncat din nou acel zâmbet.

– Azi am de gând s-o fac.

Caleb s-a aplecat spre ea ca s-o sărute, oprindu-se chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească.

– O să fac și eu la fel.

Un alt sărut, îmbătător ca vinul.

– Întoarce-te spre foc, a spus el în șoaptă.

Deși nu înțelegea, ea l-a ascultat, știind că orice avea să se întâmple nu putea să fie altfel decât perfect.

Și așa a fost. Caleb i-a dat un sărut tandru pe umăr și un altul pe ceafă, iar apoi i-a scos corsetul cu mișcări rapide.

– Astea sunt instrumente de tortură, a spus el. Le detest.

– La fel ca toate femeile din Anglia.

– Atunci, de ce le porți?

Sesily s-a întors, acoperindu-și cu brațul sânii care acum erau goi.

– De fapt, nu le port.

Acele cuvintele l-au descătușat pe Caleb, care și-a plimbat privirea peste mâinile ei.

– Arată-mi, i-a cerut el pe un ton în care se îmbinau blândețea și fermitatea.

Ea s-a supus fără ezitare, dându-și mâinile la o parte și lăsându-l să se uite după pofta inimii.

Iar el s-a uitat, cu privirea ca o atingere. Sfârcurile ei i s-au întărit, iar el a observat, privind-o cu o strălucire strengărească în ochi, în timp ce spunea:

– Mă vrei.

Ea n-a ezitat.

– Da.

Dar, în loc s-o ia, să se ridice deasupra ei, să-și pună gura pe ea și să-i aline jindul care o aducea la disperare, el a atins-o într-un

mod în care nimeni n-o făcuse vreodată. Cu respect, ca și cum ar fi fost o comoară.

Iar asta a făcut-o să sufere.

Sesily s-a arcuit ca să întâlnească degetul ce trasa cercuri în jurul sânilor ei plini, care fuseseră încorsetați toată ziua, iar atingerea era blândă, fermă și liniștitoare.

– Te doare?

– Nu acolo, a spus ea aproape gâfâind, dorind ca el să strângă cercul.

Iar apoi, el a făcut-o. A micșorat din ce în ce mai mult spirala acelei mângâieri, până când a găsit vârful tensionat al sânului ei și și-a trecut degetul peste el cu mișcări lente și chinuitoare. Ea a șuierat și a gâfâit:

– Așa...

– Hmmm..., a spus el. Ești atât de tare aici. Pentru mine.

– Da, a șoptit ea. Te rog.

– Ce mă rogi?

El i-a ciupit sfârcul, cât să trimită un fulger de plăcere direct în miezul ei, iar apoi a relaxat strânsoarea, a oprit-o înainte ca ea să se bucure de atingere.

– Din nou, i-a cerut ea.

N-a făcut-o din nou. A făcut mai bine de atât.

Și-a folosit gura, lingând carnea încordată și îndurerată cu limba lui fermă, înainte de a suge ușor, cu mișcări abundente și încântătoare, iar ea și-a dorit ca el să nu se mai oprească niciodată.

– Am vrut să fac asta de atât de mult timp, a șoptit Caleb. De când te-ai spălat în dormitorul meu.

Ea a răsuflat șuierător și și-a vârât degetele printre buclele lui.

– Te-ai uitat!

– Nu m-am putut abține, a spus el și a mai supt o dată sfârcul, lent și perfect.

Sesily și-a întețit strânsoarea și s-a arcuit spre el.

– Am vrut s-o faci, a mărturisit ea. Am vrut să tânjești după mine.

El s-a oprit și și-a ridicat capul, ochii lui verzi aprinzându-se și privind drept într-ai ei.

– Chiar am tânjit după tine.

Sesily și-a ridicat bărbia, plină de dorință.

– Ce ai făcut?

El și-a coborât gura, i-a mai supt sfârcul încă o dată și i-a aruncat o privire plină de dorință păcătoasă. Ea a gâfâit.

– Spune-mi, a vrut să știe Sesily.

– Vrei să-ți spun cum mi-am alinat dorința? Cum mi-am alinat-o în fiecare zi, de atunci? Stând întins în întuneric, mângâindu-mă și imaginându-mi-te, până când nu mai puteam suporta?

– Da, a spus ea, frecându-se de el. O, da!

Camera nu mai era rece. Era un infern, totul dispărea în afară de cuvintele lui, de căldura gurii lui și de felul în care o adora.

Și chiar a simțit că el o adora în clipa în care, în cele din urmă, i-a dat drumul ca să îi dezmierde și celălalt sân, strângându-l cu mișcări lungi și lente, furându-i orice gând, mai puțin dorința ca el să nu se mai oprească niciodată.

L-a implorat să nu se oprească, ținându-l strâns la piept, cu corpul înclinat spre el ca și cum i-ar fi adus o ofrandă.

În cele din urmă el i-a dat drumul și s-a retras ca să se uite la ea. Sesily s-a încordat, așteptând mai mult, iar degetul acela păcătos i-a alunecat de-a lungul rotunjimilor, din nou în jurul sânilor și peste pântec și șolduri, iar ea a urmat acea atingere ca și cum ar fi chemat-o, ca și cum el nu i-ar fi dat de ales.

Și poate că nici nu-i dăduse de ales, pentru că plăcerea pe care el i-o oferea era prea intensă.

Prea potrivită.

Și poate că ea a știut, chiar atunci, că n-avea să fie pentru totdeauna.

Caleb a schimbat degetul cu întreaga lui mână în timp ce o mângâia pe coapse, zăbovind în preajma jartierelor, iar ea și-a despărțit picioarele pentru el, șoptindu-i numele.

El i-a dat ceea ce-și dorea, ridicându-se și așezându-se deasupra ei, înfigându-și coapsa masivă între coapsele ei, ca pe un dar. Sesily și-a petrecut brațele în jurul gâtului lui și s-a ridicat, presându-și pieptul de al lui și împingându-se în el, iar atunci a simțit lâna moale a pantalonilor lui frecându-se de pielea din zona ei cea mai sensibilă.

– Acum jinduiești la asta, a spus el, iar cuvintele au sunat aspru în urechea ei, amenințând s-o înnebunească.

Ea a răspuns mai întâi cu trupul, împingându-se în el, mușchiul dur al coapsei lui făcând-o să simtă o plăcere intensă. Caleb și-a

sprijinit o mână de podea, iar pe cealaltă și-a petrecut-o în jurul taliei ei, făcând ca greutatea să i se lase pe corpul lui.

– Da, a șoptit ea. Te rog.

– Ai putea să-ți găsești toată plăcerea în felul ăsta, nu-i așa? Pur și simplu, a mârâit el, iar reținerea din tonul lui, urma vagă de control, a dezlănțuit-o pe Sesily. El voia asta.

Ea i-a întâlnit privirea, atât de aproape, acei frumoși ochi verzi nelăsând-o să privească în altă parte. Ea s-a mișcat din nou, încet și languros, iar pupilele lui s-au dilatat și brațul i s-a strâns în jurul ei, menținându-i ritmul și făcându-i pe amândoi să se ridice de la pământ.

– Ai putea termina așa, a spus el furându-i un sărut, lingând adânc. Folosindu-mă pentru plăcerea ta.

– Mmm..., a confirmat ea, pierdută în senzația pe care i-o dădea atingerea lui, în timp ce brațele i se încolăceau mai strâns în jurul gâtului lui și se mișca din nou, încet și păcătos, plăcerea pe care i-o transmitea coapsa lui groasă, lipită de ea, fiind aproape imposibil de suportat. Dar nu vreau s-o fac!

– Mincinoaso, i-a șoptit el la ureche, înfierbântat, iar apoi i-a apucat lobul între dinți. Ești înnebunită după asta!

– Nu după asta, după tine, a răspuns ea.

S-a aplecat pe spate și s-a întins către cureaua lui, strecurându-și degetele pe sub nasturele de pe betelie.

Caleb a apucat-o de mână.

– Nu.

Ea l-a privit în ochi.

– Vreau să te văd.

El a clătinat din cap.

– Asta nu e pentru mine, iubito, ci pentru tine.

Ea a zâmbit.

– Nu mă cunoști deloc, Caleb? Sunt teribil de egoistă.

Ea s-a frecat din nou de coapsa lui și amândoi au tras aer în piept.

– Caleb... asta e pentru mine. Dă-i jos!

El a înjurat, iar cuvintele i-au sunat primitiv și aprins în liniștea încăperii.

– Sesily, dacă îi dau jos...

S-a îndepărtat de ea, iar Sesily a întrebat, urând îndoiala de sine din care izvorau cuvintele ei:

– O să regreți?

O altă înjurătură. De data asta, mai grosolană.

– Nu. Nu, s-a împotrivit el în timp ce o mângâia pe spate și-și afunda mâinile în părul ei, pentru ca apoi s-o sărute, adânc și intens. N-o să regret nici un minut!

Și totuși, Sesily nu-și putea imagina cum ar fi putut el să n-o facă, tocmai el, acel bărbat care își petrecuse ani întregi evitând-o. Ani întregi ignorând-o. Ani întregi rezistând celor mai bune încercări ale ei de a-l seduce.

– Ești sigur?

– La naiba, Sesily, a șoptit el, privind în continuare în ochii ei. Niciodată n-am fost mai sigur de ceva. N-o să regret asta niciodată. N-o să regret niciodată că te-am sărutat în ploaie și că te-am dezbrăcat aici, în fața focului.

Mâinile ei i-au mângâiat mușchii tari ai pântecului, iar Caleb a inspirat adânc la atingerea ei.

– N-o să regret niciodată că ești deasupra mea, cu părul tău ca un foc de mahon. N-o să regret niciodată gustul tău, senzația pe care o am atunci când te ating.

A sărutat-o din nou și și-a încheiat jurământul:

– N-o să regret niciodată că suntem aici. Împreună.

Era atâta venerație în vorbele lui, încât Sesily s-a temut de efectul lor, fiindcă s-a simțit străpunsă de dorință și chiar de ceva mai presus de aceasta.

Cuvintele pe care sora ei le rostise în acea dimineață i-au răsunat în minte ca un ecou:

„Sesily iubește din toată inima."

Iar dacă n-ar fi fost atentă, ar fi ajuns să-l iubească pe acel bărbat, acel bărbat care o vedea așa cum nimeni altcineva nu reușea s-o vadă. Care o înțelegea așa cum puțini o puteau înțelege. Care o săruta așa cum nimeni altcineva n-o mai făcuse.

Bărbatul acela care n-o lăsase niciodată să-l seducă... pentru că nici nu era nevoie s-o facă. El se afla acolo și o dorea, așa că seducția devenea inutilă.

Pe de altă parte, puțină seducție nu făcea rău nimănui.

– Să-ți spun ce aș regreta? a întrebat ea mângâindu-i pieptul și delectându-se, în timp ce îi provoca plăcere, cu sunetul respirației lui sacadate.

– Sigur că da, a răspuns el.

Apoi respirația i-a devenit șuierătoare, fiindcă ea s-a aplecat în față și i-a lins unul dintre sfârcuri, zgâriind cu dinții pielea încrețită, înainte de a se muta ca să-i dezmierde în același mod și celălalt sfârc.

Degetele ei i-au găsit talia pantalonilor, mângâindu-i părul creț de acolo. Asta a durat doar clipă, fiindcă apoi ea a explorat mai departe, găsind creasta dură a mădularului care împingea tare în țesătură.

– Aș regreta foarte mult dacă n-aș vedea asta.

S-a aplecat și l-a sărutat la baza gâtului, unde îi simțea pulsul. A avut un sentiment de triumf dându-și seama că el o dorea la fel de mult cum îl dorea și ea. L-a mângâiat cu o mișcare fermă și sigură, iar el s-a împins înainte, ca să mărească presiunea palmei ei.

– Aș regreta foarte mult dacă n-aș atinge asta.

Răsplata ei a fost un alt geamăt adânc.

– Tu n-ai regreta? l-a tachinat ea.

Caleb cel magnific a râs încet, plin de desfătare.

– De fapt, aș regreta.

– Scoate-i, i-a ordonat ea.

– Dar atunci trebuie să nu te mai ating.

Sesily s-a dat jos de pe el, așezându-se înapoi pe pături, de unde l-a privit cum s-a ridicat în picioare și și-a scos pantofii și pantalonii. Complet dezbrăcat, s-a întors spre ea, iar mușchii i s-au contractat atunci când s-a pregătit să se așeze pe pături. Sesily a sperat ca el să nu se mai ridice de lângă ea foarte mult timp de atunci încolo.

Însă înainte ca el să apuce să se întindă, ea a ridicat o mână.

– Așteaptă.

Caleb a rămas locului, ca și cum Sesily ar fi avut dreptul să-i ordone. Iar ea voia s-o facă.

– Eu doar..., a început ea, dar s-a oprit, plimbându-și privirea pe trupul lui, contemplându-i mușchii, oasele și pielea, umerii largi și șoldurile înguste, coapsele... și mădularul lung și gros, care stătea ridicat cu mândrie. În doi ani... a început ea din nou, minunându-se de el, de felul în care o lăsa să-l privească. Mi-am imaginat asta... pe tine... de atâtea ori! Sesily a continuat să-l privească, zăbovind

asupra mădularului care părea să continue se întărească din pricină că ea se uita la el. Arată-mi.

El știa ce voia ea. S-a atins, luându-și în mână mădularul cel mare și ferm, iar apoi l-a mângâiat cu mișcări prelungi și pasionale. Sesily ar fi putut să-l privească ore în șir, tânjind după el, cu trupul încordat ca un arc, dorind ca el să se oprească și să facă dragoste cu ea. Pe de altă parte, își dorea cu disperare ca el să continue așa la infinit.

Și-a ridicat privirea ca să se uite în ochii lui, care aveau pleoapele îngreunate de dorință. Și a spus singurul lucru la care se putea gândi:

– Caleb, ești atât de frumos!

– Ce ți-ai imaginat, iubito?

Ea a clătinat din cap.

– O mie de lucruri.

– Începe cu cele care ți-au plăcut cel mai mult. El își continua mișcările și se apropia de ea, umplând-o de emoție.

Sesily s-a lăsat pe spate, iar el s-a așezat deasupra, strecurându-și o coapsă groasă între coapsele ei, cu mușchii brațelor unduindu-i-se sub atingerea ei.

– Mi-am imaginat asta, a spus Sesily. Mi-am imaginat că te ating. Mi-am imaginat că te privesc, a spus ea plimbându-și pe corpul lui privirea scânteietoare, atingându-l și suspinând. Mi te-am imaginat atât de mult, încât atunci când te ating mi se pare că doar am o fantezie.

Un sunet jos, adânc, a răsunat în pieptul lui în clipa în care ea i-a atins mădularul încordat.

– Ești atât de fierbinte! a spus Sesily. Atât de tare!

El s-a împins în strânsoarea ei cu o mișcare păcătoasă, perversă, lascivă și perfectă, iar apoi și-a aplecat capul și i-a șoptit la ureche:

– În trecut, am văzut cum mă priveai atunci când credeai că nu te vedea nimeni.

– Îmi pare rău, a spus ea, fără să-i pară cu adevărat. Nu m-am putut abține.

O altă împingere. O zgârietură făcută cu dinții pe gâtul ei.

– Am încercat atât de mult ca eu, în schimb, să nu mă uit!

Ea și-a întors capul și i-a întâlnit privirea. Și-a sporit strânsoarea, iubind felul în care mușchii maxilarului lui se încordau de plăcere.

– De ce?

– Pentru că nu merit să mă uit la tine, a spus el cu glas scăzut. Pentru că dacă te privesc măcar o singură dată, doar pentru o clipă... o să te doresc mai mult.

Cum putea rezista să nu zâmbească auzind toate astea?

– Cred că n-aș avea nimic împotrivă.

El i-a despărțit coapsele și s-a așezat între ele, iar ea i-a dat drumul, mângâindu-l încă o dată pe brațe și pe umeri.

– Dacă mă uit la tine, a șoptit el mișcându-și șoldurile și mângâind-o, doar o dată, doar pentru o clipă... o să vreau să te sărut.

Ea și-a ridicat capul ca să-i întâlnească buzele, dar el deja cobora, sărutându-i sânii și apoi punându-și gura din ce în ce mai jos pe trupul ei.

– Dacă mă uit la tine, măcar o dată... doar pentru o clipă, a spus el în timp ce zăbovea deasupra curbei domoale a pântecului ei, o să vreau să te gust.

– Iar eu o să vreau același lucru, a spus ea apropiindu-se de el. Caleb!

El și-a plimbat privirea flămândă de-a lungul corpului ei. Revendicând.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus el în timp ce-și trecea un deget peste fanta ei și-i despărțea pliurile.

Dacă n-ar fi sărutat-o, ea ar fi înnebunit.

– Te uiți acum!

Privirea lui verde a găsit-o pe a lui Sesily, care s-a bucurat de zâmbetul fierbinte și voluptuos din ochii lui.

– De fapt, da, mă uit.

Sesily s-a ridicat din nou spre el. O ofrandă.

– Noaptea trecută n-am putut s-o văd, a spus el, cuvintele rostite cu glas adânc învăluind-o în timp ce el o mângâia cu un singur deget, în sus și în jos, până când ea s-a împins spre el.

Caleb a privit-o preț de un moment lung și voluptuos, iar apoi a adăugat:

– Era să-mi pierd mințile doar imaginându-mi cum arăta. Și iat-o aici... și e atât de frumoasă..., a spus el în timp ce strecura un deget înăuntru, și e atât de umedă..., a continuat el în timp ce degetul înainta încet, constant, voluptuos și perfect, și e a mea.

Adevărat.

– Este.

„Întotdeauna o să fie a ta!"

Iar apoi Caleb și-a pus gura acolo, iar Sesily i-a rostit numele în liniștea încăperii, cu degetele înfipte în părul lui, strângând cu putere în timp ce el se desfăta cu ea.

– O, da, a spus ea în clipa în care mâinile lui mari au alunecat dedesubt, ridicând-o spre el ca pe un potir, de parcă el ar fi fost un zeu și ar fi putut face cu ea orice ar fi vrut.

Chiar făcea ce voia – și ce voia și ea, bineînțeles –, umerii lui largi strecurându-se între coapsele ei robuste în timp ce el se așeza mai bine, lingând-o cu mișcări lungi și voluptoase, făcute cu partea plată a limbii, încet, ritmic, golind-o de gânduri și înlocuindu-le cu plăcere pură.

– Este, a repetat ea cu un suspin. Este. E a ta.

„Eu sunt a ta."

Abia s-a abținut s-o spună cu voce tare. În schimb s-a împins în el, simțind plăcere chiar și în timp ce el o ridica, voind să ajungă mai bine la ea, voind să-i ofere mai mult. Tot ceea ce îi cerea ea.

Tot ce-și dorea și el.

– Am fost nebun după gustul ăsta încă de noaptea trecută, a spus el vorbind în miezul ei și sporindu-i, prin asta, dorința. Mi-am dorit cu disperare să te duc într-un loc în care să fim singuri și în care să te pot gusta până când aveai să țipi.

N-a așteptat ca Sesily să-i răspundă, ceea ce a fost mai bine, căci cuvintele lui murdare le întrecuseră pe ale ei. În schimb și-a pus din nou gura pe ea, căutând și apoi găsind locul perfect, ritmul perfect, făcând-o să-și încleștеze din nou degetele și să-l tragă spre ea.

– Acolo, a gâfâit, iar el a gemut și a trimis vibrația înăuntrul ei, ducând-o și mai sus, oferindu-i și mai multă plăcere, în timp ce limba i se mișca în ritmul șoldurilor ei, făcând cercuri, apăsând, mângâind, din nou și din nou. O, Caleb! Nu te opri! Să nu îndrăznești să te oprești!

N-a făcut-o. Ea era cu totul răvășită, simțind că el o distrugea, pur și simplu. Nu mai trăise niciodată așa ceva. Și nu-i mai păsa de nimic, în timp ce el o atingea cu gura și cu mâinile lui atât de puternice, ținând-o atât de strâns, în timp ce umerii lui refuzau s-o lase să se miște și o țineau în acea poziție în care ea îi dădea ce-și dorea.

Până când Sesily a reușit să ia și ea ce-și dorise, strigând numele lui Caleb în timp ce a ajuns la orgasm.

Iar magnificul ei iubit a rămas pe loc, călăuzind-o înapoi de pe drumul plăcerii ei, cu limba și cu degetele în continuare pe ea, în timp ce Sesily pulsa și-și slăbea strânsoarea, până când a căzut înapoi pe pături, cu trupul eliberat, destins și sătul.

A suspinat și a deschis ochii pe când el își sălta capul și-i privea corpul de sus până jos, ochii aceia verzi arzând de un soi de mulțumire strengărească, de parcă el ar fi știut că ea nu mai experimentase niciodată ceea ce îi oferise.

Și dintr-odată Sesily și-a dat seama că nu mai simțea senzația de sațietate.

Nu atunci când ar fi putut să-i ofere și ea același lucru. Ceva ce el nu mai experimentase niciodată.

Ceva ce nici unul dintre ei nu mai experimentase vreodată.

Plină de energie, Sesily s-a așezat în genunchi, în timp ce Caleb se ridica să se întindă lângă ea, și l-a împins pe spate.

– E rândul meu, a șoptit ea așezându-se pe coapsele lui, mângâindu-i pieptul frumos, privindu-l de sus. Tu ești premiul meu. Lasă-mă să mă uit pe săturate.

Și așa a făcut, mâinile lui mari mângâindu-i picioarele în sus și în jos, în timp ce ea îl explora trecându-și unghiile peste sfârcurile plate, de culoarea cuprului, și peste trunchiul lui musculos. Cum de putea un bărbat să aibă atât de mulți mușchi? I-a mângâiat pielea, minunându-se de căldura și de puterea lui, oprindu-se într-o latură fiindcă a găsit o zonă cu piele încrețită.

Și-a trecut ușor degetul mare peste cicatricea circulară, iar el i-a prins încheietura cu o mână puternică, oprind-o.

Sesily i-a scrutat chipul.

– Ce s-a întâmplat?

El a clătinat din cap.

– Nu contează acum.

Ea s-a încruntat și, pentru o clipă, s-a gândit să insiste, dar el și-a dat seama ce gândea. A clătinat din cap și i-a dus mâna la buze, sărutându-i buricul degetului mare, apoi a mușcat-o ușor, doar cât să-i trimită o undă de încântare prin trup.

– Am crezut că te uiți.

Da. Se uita.

Continuându-și explorarea, a luat în mână mădularul lui întărit, mângâindu-l încet, frecându-i vârful cu degetul pe care el îl

ciugulise, înainte și înapoi, blând și constant, până când el a scos un geamăt și a înjurat.

Apoi ea a făcut-o din nou, trăind un sentiment de triumf, până când el a început să se miște în mâna ei, șoptindu-i numele. Sesily i-a răspuns aplecându-se și sărutându-i carnea întărită, lingându-i vârful sărat și dulceag, iubindu-i gemetele adânci de plăcere.

Apoi i-a dat drumul, s-a ridicat deasupra trupului lui frumos și a spus:

– Caleb!

– Da...?

– M-ai întrebat cândva dacă îmi plac copiii.

El s-a oprit.

– Te-am întrebat.

– N-am nici o dorință să am copii, a spus ea.

– Înțeleg, a spus el pe un ton ezitant.

Buzele ei s-au arcuit.

– De fapt, nu cred că înțelegi. Ceea ce vreau să spun e că n-am nici un interes să-i fac... nici acum, nici altă dată. Am totuși un mare interes în asta.

L-a mângâiat din nou, bucurându-se de mădularul lui tare.

Caleb a scrâșnit din dinți de plăcere.

– O să am grijă.

Ea nu se îndoia că ar fi făcut-o. Ar fi făcut tot ce i-ar fi cerut.

– Nu trebuie să faci asta, a spus ea. Există căi, iar eu le folosesc, l-a lămurit ea, păstrând apoi tăcerea pentru o clipă și simțind totuși nevoia să adauge: Deși n-am mai avut nevoie de ele de... ceva vreme.

„De doi ani."

Nu de când îl întâlnise pe Caleb.

El a dat din cap, privind-o.

– Nici eu.

– Nu există la Boston nici o femeie care să stea în turnul ei de veghe, așteptându-te să te întorci?

– Nici una. Și tu... nu există bărbați pe acoperișurile din Covent Garden, care să vegheze asupra ta?

– Nici unul. Și nici o femeie, l-a asigurat ea, după care a mărturisit: Deși uneori mă întreb cum ar fi ca tu să veghezi asupra mea.

Caleb s-a întins spre ea, trăgând-o în jos și apăsându-și buzele peste ale ei.

– O să te veghez în seara asta.

Și dacă nu era suficient?

Dar Sesily a alungat acel gând. Nu era timp pentru asta. Nu acum, nu când el era mare, cald și tare sub ea. Nu acum, când capul mădularului lui îi despărțea pliurile, înaintând în ea. Nu în timp ce ea oftă de plăcere, ridicându-se până când el a ajuns acolo, la intrarea ei, apăsându-se încet, abia mișcându-se, înnebunind-o.

Nu când avea mâinile lui pe șolduri, ghidând-o în timp ce se înfigea în mădularul lui. El a ținut-o nemișcată vreme de câteva momente scurte, imposibile, iar ea s-a întins ca să-l primească și astfel a putut să memoreze fiecare centimetru din el în timp ce o umplea. Până la urmă au ajuns să se preseze unul de trupul celuilalt, și-au unit corpurile cu totul, iar ea s-a încolăcit în jurul lui și s-a lăsat pradă plăcerii lui. Plăcerii lor.

Nu semăna cu nimic din ceea ce simțise Sesily până atunci.

L-a chemat pe nume pe Caleb suspinându-i la ureche, iar apoi a spus, gâfâind:

– Niciodată n-am...

– Nici eu, a răspuns el cu voce sacadată. Ești un adevărat paradis!

Ea s-a mișcat încet, în sus și apoi în jos, și au gemut împreună.

– Ești sigur că paradisul ăla nu ești, de fapt, tu?

El a râs, cutremurându-se și transmițându-i și ei tremurul.

– Sunt, într-adevăr!

Acel bărbat minunat, în sfârșit, în sfârșit, se juca cu ea.

Apoi joaca s-a terminat, iar el s-a mișcat, împingându-se în ea, pasional și perfect, iar ea a fost cuprinsă de ceva asemănător plăcerii și de o altă senzație, care i-ar fi provocat frică dacă ar fi zăbovit asupra ei.

Pentru că era sigură, în acel moment, că n-avea să mai experimenteze niciodată așa ceva.

Dar n-a putut să analizeze acel sentiment, pentru că el a început s-o miște, să se miște el însuși, încet și lin, ca și cum ar fi fost făcut s-o susțină și ea să-l susțină pe el, ca și cum ar fi fost făcuți pentru asta... și bineînțeles că așa era. Iată singura explicație pentru modul în care se potriveau unul cu celălalt, pentru modul în care se mișcau împreună și pentru modul în care se iubeau.

Ea a simțit atunci că aceea era dragoste, în timp ce el se mișca adânc în ea, cu împingeri lente și senzuale, scurte și perfecte,

sporind plăcerea înăuntrul ei, iar și iar, până când a Sesily a ajuns să gâfâie peste el și să-l implore să... nu știa ce.

Dar el a făcut-o, chiar și așa. Pentru că el era Caleb, și nu putea decât să-i împlinească dorința, mișcându-se mai adânc, mai repede, cu mai multă putere, ținându-și mâna ferm pe spatele ei, asigurându-se că fiecare împingere o izbea în locul care o înnebunea, iar și iar, până când ea s-a pierdut în plăcerea explozivă și imposibilă, cu pleoapele alunecându-i peste ochi. Urma să...

– Uită-te la mine, a șoptit el trecându-și degetele printre buclele ei și strângându-le până ce a durut-o. Sesily, uită-te la mine, iubito!

Cum ar fi putut rezista unei ultime priviri?

Cum ar fi putut el să reziste?

Se mișcau împreună, perfect. Ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru celălalt.

Ea știuse că ar fi fost.

Ea știuse că erau.

– Acum, iubito, a șoptit el, a ordonat, de fapt, împingându-se în ea. Haide!

Așa a făcut, terminând cu putere în jurul mădularului lui, lăsându-se cotropită de plăcere cu numele lui pe buze, în timp ce el termina în ea cu împingeri pline de forță, care o făceau să-și dorească s-o pătrundă și mai adânc.

Sleită de puteri, a căzut peste el, iar el a prins-o. Bineînțeles că a făcut-o, pentru că acolo era locul ei... în brațele lui. Sesily, care își petrecuse întreaga viață în mișcare, neliniștită, căutând mai mult, altceva, mai bine... își găsise pacea.

A suspinat pe pieptul lui, în care inima bătea într-un ritm sălbatic, la unison cu a ei, iar mâinile lui n-au părăsit-o, ci i-au mângâiat pielea, lăsând în urma lor furnicături de plăcere.

Apoi el a sărutat-o pe creștet, și-a îngropat buzele în părul ei și i-a șoptit numele.

– Sesily...

Ea s-a bucurat nespus. Nimeni nu-i mai rostise vreodată numele în felul acela. Ca și cum ar fi fost mai mult decât doar ea. Ca și cum ar fi fost o lume întreagă.

Ca și cum ar fi fost tot ce-și dorise el vreodată.

Au rămas o veșnicie acolo, zăcând strâns îmbrățișați, până când bătăile inimii li s-au încetinit, respirația li s-a liniștit, focul

pictându-le pielea cu lumină și căldură, iar furtuna de afară făcând să pară că nu exista nimic dincolo de căsuța aceea.

Doar ei doi.

O pereche...

Caleb a ținut-o în brațe până ce ea a adormit, caldă, moale și minunată, cu pielea ca mătasea în palmele lui aspre, bucurându-se de toate modurile în care Sesily era opusul lui. Mătăsoasă acolo unde el era aspru, moale acolo unde el era ferm. A zăbovit asupra felurilor în care ea îi oferea plăcere, asupra felului în care el o primea, lacom să i se dea și mai mult.

S-a minunat de ea.

S-a minunat de cele trăite împreună cu ea, adică de lucrul cel mai bun de care avusese parte vreodată.

De starea de acum, care se apropia cel mai mult de libertate.

A cuprins-o în brațe, savurând felul în care suspina și se lipea de el, felul în care îl revendica, chiar și în somn. Pentru tot restul vieții lui, ziua aceea, orele petrecute în ploaie sau în acea căsuță care îl ispitea cu imposibilul aveau să fie amintirea lui cea mai de preț. În cele mai întunecate nopți, avea să și-o imagineze pe Sesily aici, în brațele lui, și să-și aducă aminte că, pentru o clipă, cunoscuse pacea, știuse cum era să fii acasă.

Acasă.

Ce cuvânt ciudat, imposibil!

Un cuvânt la care nu-și permisese să se gândească până atunci.

Un cuvânt care era însoțit de tovarăși periculoși: speranța, bucuria, viitorul.

Dragostea.

El o iubea.

Gândul l-a copleșit, făcând să i se strângă pieptul până când a simțit un junghi și a fost nevoit s-o lase din brațe pe Sesily, ca să se frece cu o mână în dreptul inimii, dorind să alunge durerea.

Se întreba dacă acea durere avea să dispară vreodată, din moment ce acum știa ce ar fi putut avea într-o altă lume. Un trecut diferit. Un viitor diferit.

Sesily Talbot nu era genul de femeie care să lase viitorul să-i scape printre degete, ci genul care îl revendica, împreună cu tot ce-l însoțea – frumusețe, speranță, râs și dragoste. Și Caleb.

O, Doamne, voia să fie revendicat de ea!

El își închipuia cum ar fi fost să fie revendicat de acea femeie magnifică și-și dorea asta mai mult decât orice.

Dar era imposibil.

Era bântuit de vinovăție și de încă un sentiment, de ceva ce-și jurase că n-avea să simtă niciodată. Regretul.

El o iubea.

O iubea și, din pricina asta, trebuia să plece din Anglia.

Și să nu se mai întoarcă niciodată.

Capitolul 17

În seara următoare, făcând tot posibilul să nu se mai gândească la evenimentele din ziua trecută, Sesily a intrat în casa ducesei de Trevescan de pe South Audley. A făcut asta pe la intrarea servitorilor și a descoperit pe dată că obișnuitul bal era în plină desfășurare.

Atunci când se spunea că toți oamenii importanți participau la petrecerile de la reședința Trevescan, puțini erau cei care înțelegeau întregul adevăr al acelei afirmații.

Marțea, din două în două săptămâni, în aceeași încăpere în care găzduise crema lumii bune londoneze cu ocazia balului la care fusese îngenunchеat contele de Totting, ducesa găzduia stelele unei constelații diferite. La fel de strălucitoare, la fel de puternice, dar reflectate printr-o lentilă diferită.

În acea seară ea era gazda cameristelor.

Diferența dintre cele două categorii de baluri nu putea fi mai evidentă. Dispăruseră valeții pudrați, îmbrăcați în livrele, orchestra monotonă, mâncarea insipidă, punciul călduț, rochiile ridicole și privirea glacială și dezaprobatoare a celor mai respectate titluri ale înaltei societăți. În seara aceea, sala era plină de râsete gălăgioase și de conversații zgomotoase, de grămezi de prăjituri și de tarte, de bere și de vin turnate cu generozitate de... ei bine, de valeți, dar acestora nu li se cerea să rămână abia văzuți și niciodată auziți.

Participantele veniseră îmbrăcate după cum își doreau, unele dintre ele purtând rochii mult mai frumoase decât moda zilei,

pentru care stăpânele lor plăteau din abundență pe Bond Street. Fie că erau îmbrăcate în pânză simplă sau în mătase de mâna a doua, domnișoarele de companie știau cum să mânuiască acul și ața, iar serile de marți erau dovada.

Orchestra fusese înlocuită de un grup de muzicanți ce cântau melodii pe care se putea dansa cu adevărat, fără pași simandicoși, iar sala de bal era plină de zeci de femei, multe dintre ele fiind angajate la cele mai respectate case nobiliare din Mayfair.

S-ar fi zis că cele mai sus-puse case din Londra ar fi putut să-și dea seama cu ușurință că nu aveau servitoare în anumite seri de marți, dar pentru asta ar fi fost nevoie ca stăpânii acelor case să fie atenți la servitoarele lor atunci când acestea nu erau la vedere. Ceea ce se întâmpla foarte rar.

E suficient să spunem că, dacă vreunul dintre vecinii de pe Park Lane ai ducesei ar fi intrat în sala de bal, ar fi leșinat de șoc și cu siguranță că ar fi avut nevoie să i se dea să miroasă niscaiva săruri.

Acele baluri de marți care aveau loc la reședința ducală de pe South Audley erau o adevărată încântare. Iar dacă Sesily spunea adevărul, cameristele din Mayfair erau mult mai interesante decât angajatorii lor.

În cei doi ani de când Sesily și ducesa ajunseseră să se cunoască, Sesily participase de nenumărate ori la acea serată specială și continua să se minuneze de faptul că aceasta era cel mai bine păstrat secret din Londra.

Bineînțeles, nimeni nu păstra secretele mai bine decât servitorii aristocraților.

Sau, mai bine zis, nimeni nu păstra secrete față de aristocrați mai bine decât servitorii aristocraților.

Și fiecare femeie prezentă știa că acea petrecere trebuia să fie ținută în secret. Ducesa se asigurase de asta îngrijindu-se ca fiecare femeie prezentă să aibă acces la mai mult decât la petrecere. Fiecare invitat avea acces la libertate.

În acele seri, imediat ce treceau de ușa intrării din spate a reședinței Trevescan, invitații puteau vedea o supieră veche, ciobită, scoasă din cine știe ce cotlon al bucătăriei. Acel vas era umplut cu bani. Nu existau reguli ca să te împrumuți din supieră. De fapt, nu se cerea ca fondurile luate să fie returnate. În schimb, banii erau la dispoziția oricărui oaspete care avea nevoie de ei. Ca să scape

de un angajator oribil, ca să ajute un prieten aflat la nevoie, ca să găsească o modalitate de a părăsi Londra. Nu se puneau întrebări.

Odată, Sesily lăudase isteţimea ducesei de a adăuga un fel de remuneraţie pentru femeile care participau la seratele ei, iar femeia cu care discuta o corectase pe loc.

Banii erau daţi ca să ajute, ei nu serveau unui troc. Nu consfinţeau un schimb de favoruri, ci aveau menirea de a uşura grija apăsătoare pe care o simţeau atât de multe femei atunci când n-aveau bani şi erau depăşite de situaţie.

Ducesa ştia adevărul: banii însemnau putere. Iar în acele seri, ea făcea tot posibilul ca să pună puterea în mâinile femeilor care, de prea multe ori, aveau prea puţină.

„Luaţi cât aveţi nevoie", le spunea ducesa oaspeţilor săi atunci când era întrebată. „Iar dacă într-o bună zi aveţi de prisos, puteţi oricând să înapoiaţi aceşti bani."

Femeile din grupul de marţi seara rareori aveau guinee de rezervă... dar cunoşteau valoarea a ceea ce aveau.

Bârfe. Acestea valorau mult mai mult decât banii.

Făcându-şi loc prin mulţimea jovială, Sesily s-a îndreptat spre capătul îndepărtat al sălii de bal, unde se afla ducesa, înconjurată de petrecăreţi. Fără să-i scape nimic, aceasta a observat-o pe Sesily şi i-a făcut semn să treacă prin aglomeraţie, ceea ce a durat mai mult decât se aştepta ea, din pricina tuturor opririlor pe care s-a văzut nevoită să le facă fiindcă trebuia să discute cu femeile pe care le recunoştea.

Croitorese ucenice de pe Bond Street şi cameriste din Park Lane, precum şi o îndrăgită bucătăreasă de la un club din St. James's, care avea mereu ceva interesant de povestit. Domnii se făceau uşor de râs la cluburile lor, constatase Sesily.

Întorcându-se dinspre un grup de femei care râdeau, Sesily a luat un pahar de vin de pe o tavă dusă de un valet care tocmai trecea pe lângă ea. Apoi şi-a văzut de drumul ei, făcând nu mai mult de câţiva paşi înainte de a recunoaşte o faţă nouă în mulţime, familiară pentru că o văzuse cu doar o zi înainte, într-o o altă casă aristocratică. Femeia făcea parte din batalionul de dădace care lucrau pentru Seleste.

Sesily a zâmbit.

– Eve, nu-i aşa?

Recunoscând-o pe sora angajatoarei sale, cealaltă femeie a făcut ochii mari și a dat să schițeze o mică reverență înainte ca Sesily să clatine din cap, oprind mișcarea și ducându-și un deget la buze.

– În seara asta, ne păstrăm secretele una alteia.

Eve a dat din cap în semn de încuviințare.

– Bineînțeles, milady.

– Spune-mi Sesily, te rog.

Eve a ezitat, vizibil uimită de situația extraordinară, înainte de a-și aminti, pesemne, că nu exista nimic obișnuit în acel loc sau la acea petrecere. Așa că a dat din cap cu hotărâre și a schițat un mic zâmbet.

– Sesily.

– Să nu-i spui surorii mele!

Zâmbetul femeii s-a lărgit.

– Ce să-i spun?

Sesily a râs și i-a făcut cu ochiul, iar apoi fiecare dintre ele a pornit-o într-o direcție diferită. Croindu-și loc prin mulțime, Sesily a ajuns la ducesă, care, de pe podiumul de la marginea sălii, veghea la buna desfășurare a balului.

Prăbușindu-se lângă prietena ei pe divanul tapițat cu o catifea de un verde-smarald strălucitor, Sesily și-a băut vinul, a privit la aglomerația din sală și a spus:

– Acum le inviți pe fetele care lucrează pentru surorile mele?

– Surorile tale au bani și titluri, nu-i așa?

– La fel și eu.

– Da, dar eu îți cunosc secretele.

Sesily a clătinat din cap, impresionată. Nimeni nu era în afara razei de acțiune a Ducesei.

– Chiar n-ai nici un scrupul!

Ducesa a făcut un gest nonșalant cu mâna.

– Știi că ar fi nevoie de ceva cu adevărat catastrofal ca să mă folosesc de toate informațiile pe care le am despre familia ta.

– Chiar și așa, n-ai nici un scrupul.

Ducesa și-a înclinat capul.

– Probabil că ai dreptate. Și, în plus, și angajații surorilor tale merită o petrecere pe cinste, nu-i așa?

– Ținând cont de nepoții mei infernali, fata asta merită toate petrecerile pe care le poate găsi.

S-a forțat să cerceteze restul camerei, neplăcându-i felul în care referirea la nepoții ei, la sora ei adusese cu ea ecoul zilei precedente. O umbră a acesteia.

A lui.

A alungat acel gând. Nu se afla acolo pentru el.

Venise acolo tocmai pentru contrariu.

– Ceva interesant în seara asta?

– Orice e interesant la un moment dat, a spus ducesa, chemând un valet care trecea pe acolo, ca să ceară un nou pahar de șampanie. De fapt...

S-a oprit, privirea căzându-i pe un grup de tinere femei din apropiere, dintre care câteva păreau absolut îngrozite.

Nu era ceva neobișnuit ca nou-venitele la acele baluri de marți să fie emoționate în urma întâlnirii cu ducesa de Trevescan, dar ea știa ca nimeni alta să facă un oaspete să se simtă bine-venit. Sesily a zâmbit atunci când prietena ei s-a ridicat de pe divan și s-a apropiat de fete, luându-le mâinile într-ale ei și aplecându-se ca să se prezinte. Poate că seara aceea însemna o petrecere pentru femeile care veneau, dar reprezenta muncă pentru gazda lor. Deși ea nu dădea niciodată impresia asta.

Sesily și-a concentrat atenția asupra sălii. Acolo, în mijlocul ringului de dans, Adelaide, cea mai sfioasă dintre sfioasele uitate din Mayfair, se învârtea și se tot învârtea într-o răsucire sălbatică. I se alăturaseră Lady Nora și iubitul ei, Nik, ce părea eliberat pe moment de îndatoririle sale de locotenent al grupării Bareknuckle Bastards, regii contrabandiștilor din Covent Garden.

În timp ce privea fustele lui Adelaide ridicându-se precum o parașută de mătase într-un joc de copii, Sesily s-a gândit să danseze și ea... până când ritmul muzicii a devenit din ce în ce mai rapid, Nora s-a înclinat în brațele lui Nik, iar cei doi s-au sărutat printre râsete și gâfâieli, ceea ce a făcut ca stomacul lui Sesily să se strângă dintr-un motiv de care ea nu voia să știe.

Invidia nu era deloc atrăgătoare.

Și cu siguranță că nu era nimic tentant în a se întreba unde se afla Caleb Calhoun, ticălos, canalie, nesimțit, golan și acum... fantomă.

O părăsise.

A ignorat gândul, și-a abătut în mod deliberat privirea de la îmbrățișarea veselă de pe ringul de dans și s-a uitat după Imogen, care

cu siguranță că nu dansa. Ea vorbea. După cum se aștepta, Sesily a zărit-o într-un colț al sălii, gesticulând sălbatic în fața unui public care îi sorbea fiecare cuvânt.

În timp ce o privea, Imogen și-a întins larg brațele, făcând semnul universal care desemna noțiunea de explozie.

Cu siguranță că aceea era singura petrecere din Mayfair la care tinerele femei discutau despre explozibili.

În apropiere, ducesa le-a făcut semn din cap femeilor cu care vorbea și le-a spus:

– Luați tot ce vă trebuie deocamdată. Spuneți-i numele voastre domnului Singh, le-a sfătuit ea arătând spre bărbatul punjabi înalt și chipeș care se afla în balconul de deasupra sălii și care era un obișnuit al acelor evenimente.

Pentru toți cei din Mayfair, Lashkar Singh era omul de afaceri londonez al ducelui de Trevescan, aflat în oraș ca împuternicit al ducelui însuși și având misiunea s-o oprească pe ducesă din a cheltui fondurile Trevescan pe rochii și frivolități. Bineînțeles, nimic din ceea ce avea legătură cu reședința Trevescan nu era ceea ce părea a fi. Domnul Singh avea o minte sclipitoare și lucra îndeaproape cu ducesa, păstrând toate secretele ei și câteva dintre secretele lui. Urma ca în câteva minute să întocmească scrisori de recomandare pentru acele femei.

– O să vă găsim slujbe noi. În case mai bune. Cu angajatori decenți. Ați înțeles? le-a întrebat ea pe fetele care dădeau din cap cu seriozitate, câteva dintre ele ștergându-și lacrimile. Și să veniți la mine dacă mai aveți nevoie de ceva, da?

Mulțumită de reacția lor, ducesa a schimbat o privire cu domnul Singh, concluzia putând fi exprimată într-un singur cuvânt: rezolvat.

Sesily s-a uitat la prietena ei.

– Ești bine?

Ducesa s-a așezat lângă ea.

– Totting își închide casa de la Londra. Fuge la țară. Refuză să plătească salariile servitorilor.

– Ticălosul! a spus Sesily. Nu poate să se poarte onorabil nici măcar atunci când dă bir cu fugiții.

– Da, ei bine, atât timp cât o șterge de aici cu coada între picioare, sunt fericită să ajut la partea legată de onorabilitate, a spus

ducesa. O să găsim o listă cu servitorii lui de la țară și o să facem tot ce putem pentru ei. Iar după ce pleacă, putem să mai tăiem unul de pe lista noastră.

Un alt om oribil, eliminat.

– Iar pentru fiecare cap care se rostogolește, cresc două în loc, a răspuns Sesily. Sinceră să fiu, încep să cred că toți bărbații sunt răi.

Ducesa i-a aruncat o privire.

– Cu excepția ducelui tău, desigur. Binecuvântat fie el, conturile sale bancare grase și dezinteresul absolut față de Londra.

Ducesa a ridicat șampania în semn de toast.

– O să beau pentru asta.

– Dar numai el face excepție, a spus Sesily.

– Sesily, dragă, se pare că ai avut o zi grea.

– Ce te face să crezi asta?

– Ei bine, aversiunea ta de tip Meduza față de bărbații speciei mi-a dat un indiciu.

Sesily s-a îmbufnat.

– Aș vrea să nu mai fiu comparată cu zeițele.

– Din punct de vedere tehnic, este o Gorgona, a spus ducesa. Și, ca să fim corecți, tu ești cea care a adus mitologia în discuție. Dar spune-mi, cine altcineva te mai compară cu zeițele?

– Sesily e o zeiță acum?

Muzica s-a întrerupt și Adelaide a sosit, fără suflare și pregătită pentru o pauză. S-a prăbușit pe treptele de la picioarele lui Sesily.

– Adică, bineînțeles că ești.

– Mulțumesc.

– Dar cine te numește așa?

– Nu are importanță.

Adelaide și ducesa s-au privit.

– Americanul, au spus ele la unison.

– Nu mi-a spus așa. Ei bine, a făcut-o, dar nu cred că a spus-o ca pe un compliment, a fost de părere Sesily, făcând să se ridice pe dată două perechi de sprâncene. M-a numit Atena.

– Aha, ucigașa Meduzei, a spus ducesa.

– Perseu a ucis-o pe Meduza, a replicat Adelaide.

– Perseu era mușchiul, Atena era creierul.

– Vreți să vă opriți, voi două? le-a conjurat Sesily.

Au făcut-o, din fericire, iar apoi Sesily s-a trezit cu două perechi de ochi enormi ațintiți asupra ei.

Din păcate, a sosit Imogen.

– Ce se întâmplă?

– Nu e clar, a răspuns Adelaide. Dar se pare că americanul a asemănat-o pe Sesily cu Atena, iar ei nu-i place asta.

– Atena a fost virgină, să știi, a informat-o Imogen, plină de amabilitate.

Și uite așa, Sesily a ajuns la capătul răbdării.

– De fapt, nu știam asta, Imogen, dar îți mulțumesc foarte mult pentru că ai subliniat toate modurile în care americanul se înșală în privința mea, fiindcă ieri a confirmat pe deplin lipsa virginității mele.

Cele două perechi de ochi enormi au devenit trei.

Iar apoi Imogen a zis:

– Ți-am spus că vrea să...

– Cu toții știam asta. Imposibil să nu știm, într-adevăr, după evenimentele din debaraua lui Coleford, a adăugat ducesa, ca și cum toate ar fi fost puse la curent în legătură cu acea fatidică jumătate de oră. Ceea ce, în mod clar, se întâmplase.

Sesily a mijit din ochi.

– Chiar nu știu ce m-aș face dacă voi toate n-ați suna din trâmbiță prin întregul Mayfair.

– O, te rog! Nu e vorba de oraș. Ci de noi.

În mod normal, Sesily ar fi fost de acord. Dar în seara aceea nu se simțea tocmai mărinimoasă. Se simțea jenată.

Ura să se simtă jenată.

– Sesily, a spus Adelaide în șoaptă, eu nu înțeleg. Nu asta ți-ai dorit timp de doi ani?

„Da, da. Bineînțeles că da."

Răspunsul i s-a oprit în gât, înghesuit și stânjenitor. Și, mai rău decât atât, ba chiar oribil, era însoțit de înțepătura fierbinte a lacrimilor. O, Doamne! Oare urma să plângă?

– O, nu! a spus Imogen.

– O, Doamne! a intervenit Adelaide.

– Mai mult vin, i-a cerut ducesa unui valet care trecea pe acolo. Repede! a exclamat ea întorcându-se spre Sesily și dăscălind-o: Nu

poți plânge. O să-ți curgă dermatograful și atunci gândește-te la ce o să spună toată lumea.

Sesily a scos un mic hohot de râs.

– Înspăimântător!

– Exact. Acum ar fi bine să ne spui totul, înainte ca Imogen să decidă să-l otrăvească pe americanul tău.

Lui Sesily i s-a pus din nou nodul acela în gât.

– Nu-i „americanul meu".

– A fost groaznic? a întrebat Adelaide. Dacă a fost groaznic, Imogen nu trebuie să-l otrăvească. Pur și simplu o să spunem asta unei jumătăți de duzină de femei prezente aici astă-seară. Și lui Maggie. Și așa mai departe, a hotărât ea, iar apoi a pocnit din degete și a adăugat: Peste o lună, știrea o să fie în toate ziarele din Boston.

– Bun plan, a spus Imogen pe un ton admirativ. Dumnezeu știe că Maggie o să se asigure că nimeni nu se mai apropie de el vreodată.

Sesily a clătinat din cap în semn de negare.

– N-a fost groaznic.

– N-a fost?

– Nu, a spus ea în șoaptă. A fost foarte... bine.

A urmat o pauză, după care Imogen a spus:

– Bine.

Era o descriere ridicolă. „Bine." La fel cum se putea descrie un pateu cumpărat de la o tarabă din piața Covent Garden, sau putea fi lăudat desenul unui copil, sau se putea povesti despre performanțele la pian ale unei debutante din înalta societate.

Nu așa ar fi trebuit să descrie cineva experiența de a face dragoste cu Caleb Calhoun. Sesily a tresărit la acel gând. Și la cel legat de expresia „a face dragoste". Sesily Talbot avea treizeci de ani și era mai mult decât capabilă să separe plăcerea de emoție atunci când era necesar, iar în toți acei ani nu se mințise nici măcar o dată că cineva făcuse dragoste cu ea.

Până cu o zi în urmă.

Când se simțise cu adevărat... cu adevărat... cu adevărat...

„Nu spune bine."

Special.

O, nu! Asta era mai rău!

– Îl iubesc.

Prietenele ei au schimbat priviri alarmate și derutate, iar Sesily nu le putea învinovăți. Existau multe motive de îngrijorare și de confuzie, dacă era să fie sinceră.

– Dar asta e... bine, nu? a îndrăznit Adelaide.

Sesily s-a uitat în jos, studiindu-și albastrul cenușiu al fustelor, fără să vrea să le spună prietenelor ei toată povestea și dorind, în același timp, să le spună absolut totul. Știind că, în timp ce americanul o abandonase în acea căsuță din mijlocul pustietății, acele trei femei... n-ar fi făcut niciodată la fel.

Așa că le-a povestit totul, pe estrada din sala de bal a ducesei de Trevescan, în timp ce o petrecere zgomotoasă se desfășura în jurul lor. Sesily a relatat întreaga poveste, despre roșul de obraz și dermatograf, despre plimbare, precum și despre felul în care el părea să înțeleagă bucuria și semnificația muncii pe care o făceau împreună, chiar dacă era îngrijorat de faptul că ea, Sesily, se punea în pericol.

Iar apoi le-a povestit despre sărut și despre ploaie, despre felul în care el spărsese ușa, făcuse focul și găsise pături călduroase, despre felul în care o făcuse să râdă... și o făcuse să creadă că ar fi putut avea în sfârșit, în sfârșit, o șansă să simtă ceva pentru el, adică pentru acel bărbat care, de altfel, o mai făcuse să simtă ceva timp de ani întregi.

După ce a terminat de povestit, Sesily a adăugat:

– Dar... povestea cea lungă a devenit foarte scurtă, totul a fost perfect și exact așa cum am visat, și am crezut că întreaga întâmplare era începutul a ceva nou. Numai că, atunci când m-am trezit, ploaia încetase, se lăsase noaptea, focul se stinsese și el dispăruse.

Sesily a dat vinul pe gât, iar ducesa i-a întins un alt pahar, pe care ea l-a acceptat fără ezitare.

– A plecat.

De data asta, Imogen era cea care vorbise.

Sesily a dat din cap.

– M-am întors la Highley și am văzut că trăsura lui dispăruse. N-am putut suporta s-o privesc pe Sera în ochi, așa că am lăsat un bilet la cel mai apropiat valet și am plecat acasă.

Acasă. A ezitat în fața cuvântului, neplăcându-i cum se simțea să numească „acasă" acea clădire enormă de pe Park Lane, unde se

zbenguise, veselă, în ultimele luni, când cu o zi în urmă își făcuse o idee despre ce ar fi putut însemna „acasă".

Și-a strâns buzele, urând tăcerea care se așternuse între ele, în timp ce muzica se învolbura în sală, femeile prezente dansând mai sălbatic, bând mai mult, râzând mai tare.

Dar cvartetul de pe estradă a rămas tăcut. Ducesa s-a întins, a luat mâna lui Sesily și a strâns-o puternic. Adelaide și-a pus mâna pe vârful pantofului lui Sesily, greutatea fiind, în mod ciudat, bine-venită.

Imogen a spus, cu ochii ei negri arzând de indignare:

– Otrăvirea e prea bună pentru el!

Lacrimile amenințau din nou.

– Voi trei sunteți niște prietene excelente.

Era adevărul curat. De câte ori muncise alături de acele femei, luptase alături de ele, le încredințase secretele ei și îi fuseseră încredințate secretele lor? Ele îi dăduseră lui Sesily un drum pe care să meargă atunci când cărarea ei fusese pustie. Iar acum, chiar în timp ce-și lingea rănile căpătate cu o zi în urmă, le era recunoscătoare pentru alinarea pe care i-o aduceau.

Chiar și Imogen era o alinare, în ciuda sclipirii neliniștitoare din ochii ei, care spunea că singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă Sesily pentru ca ea să-l arunce pe Caleb în Tamisa fără să stea pe gânduri, ar fi fost s-o roage frumos.

Doar că Sesily ar fi stat pe gânduri.

A suspinat.

– Știți care-i partea cea mai rea?

Prietenele ei au schimbat o ocheadă înainte ca ducesa să spună:

– Încă îl vrei.

– Mai mult decât înainte! a răspuns ea ridicându-și privirea la frumosul tavan aurit, strălucind de lumina candelabrelor masive. Cum e posibil așa ceva?! M-a abandonat pe podeaua căsuței administratorului surorii mele, ticălos absolut ce e! A trebuit să mă întorc pe jos până la casa surorii mele, printr-un „câmp băltind de apă"!

Nu știa de ce câmpul era partea cea mai jignitoare în acel moment, dar era prea târziu ca să-și mai ia vorbele înapoi.

– Monstruos!

– Absolut detestabil!

– Luăm din nou în discuție otrăvirea!

Auzind acel răspuns spontan, venit pe trei voci, Sesily nu s-a putut abține și a dat drumul unui mic hohot de râs.

– Și dacă el ar apărea aici? Chiar acum? a întrebat ducesa, complet dezinvoltă. Atunci ce ai face?

Sesily s-a încruntat.

– N-ar fi exclus să-l pocnesc.

– Un început bun, a subliniat Adelaide. Iar pe urmă am lăsa-o pe Imogen să-l otrăvească.

Sesily a râs atunci, fiindu-i imposibil să nu se bucure de lumina din privirea lui Imogen.

– Ei bine, chiar dacă nu pot să vă ofer asta..., a spus ducesa luând jurnalul pe care-l ținea la îndemână, cel care avea ștanțat pe copertă un clopot argintiu, și deschizându-l. Pot să vă ofer altceva.

Privirea lui Sesily a căzut pe jurnalul plin de pagini după pagini de nume, însemnări, date și informații, iar inima a început să-i bată cu putere.

– Ce-i acolo?

Ținând jurnalul strâns în mână, prietena ei a îndemnat-o:

– Spune-mi adevărul. Ce vrei?

Adevărul. Nici măcar nu-și permisese să se gândească la adevăr. Îl voia pe Caleb. Iar asta însemna...

– Vreau... să știu.

Ducesa a clătinat din cap.

– Ești sigură?

– Da.

Voia să știe, ca să poată merge mai departe. Fără el.

Asta era o minciună.

Voia să știe ca să facă tot ce-i stătea în putință să înțeleagă.

– Ascunde ceva, a spus ducesa.

– Ascunde totul, a adăugat Sesily, iritată.

– Da, dar eu vorbesc despre a ascunde la modul propriu. Ascunde ceva, și orice ar fi acest ceva, are legătură cu Coleford.

– Acum vreau și eu să știu, a spus Adelaide, cu o furie glacială în voce. Vreau capul acelui om înfipt într-o țepușă!

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană.

– Al lui Coleford? Sau al lui Clayborn?

– Sunt capabilă să am două idei în același timp, a subliniat Adelaide. Dar vreau o răzbunare personală împotriva ducelui de Clayborn, ticălosul nemilos!

Sesily avea de gând să-i povestească mai târziu lui Adelaide despre conversația pe care o auzise la Coleford House. Dar acum...

Și-a amintit ce-i șoptise Caleb în întuneric. „Coleford. Să știi că nu e un om cumsecade."

– Îl cunoaște, a spus ea în șoaptă, ridicându-și privirea spre ducesă. Îl cunoaște. Și nu în treacăt. Știe despre el mai multe lucruri decât majoritatea.

Ducesa a mijit din ochi.

– Așadar, în cealaltă seară el n-a fost acolo pentru tine?

O găsise în biroul lui Coleford. Știuse unde s-o caute. Unde să se ascundă. S-a uitat la prietenele ei.

– Nu știu de ce a fost acolo. Dar îl cunoaște pe Coleford și m-a avertizat în legătură cu el.

Ducesa și-a deschis jurnalul, răsfoind prin noianul de notițe în timp ce prietenele ei o priveau. Sesily știa ce avea să se întâmple. Își dorea asta, chiar dacă devenea tot mai iritată.

– Te-ai dus la balul de la Coleford House ca să cauți ceva anume. Legătura.

Fără să-și ridice privirea, ducesa a răspuns:

– Bineînțeles că asta am făcut.

– Ți-am promis că aveam să-i aflu secretele, a spus Sesily.

– Da, dar nu puteam fi sigure de dorința ta de a le cerceta. Nu și când el îți era aproape.

Noi. Sesily s-a uitat la Imogen și la Adelaide, care aveau eleganța ca măcar să se prefacă rușinate, chiar dacă Imogen a ridicat din umeri.

– Nu ne-am înșelat. Știai că are legături cu Coleford și nu ne-ai spus. A devenit ceva personal.

– Adelaide e pe punctul să distrugă un duce pentru că a fost nepoliticos cu ea! a pledat Sesily. Asta nu e ceva personal?

Prietenele ei au rămas tăcute. Apoi, în cele din urmă, Adelaide a spus:

– Asta e altceva, Sesily.

Bineînțeles că era. Da, iar ducesa avea ceva ce ea, Sesily, nu avea. Și-și dorea să aibă.

– Dă-mi-l.

Pentru moment, ducesa a închis jurnalul.

– Şi-a cumpărat bilet ca să se întoarcă în America.

– Ştiu. E aici doar până când naşte Sera.

Totuşi, o durea amintirea faptului că el intenţiona să plece.

– Nu, Sesily. Pleacă vineri dimineaţă.

Ea a clipit.

– Ce? Care vineri?

– Vinerea asta.

Pleca din ţară. O părăsise pe ea, iar acum pleca din ţară.

Urând întrebarea pe care voia s-o pună şi urând faptul că-şi dorea atât de mult să afle răspunsul, ea a întrebat, totuşi:

– Când a făcut rezervarea?

– Azi-dimineaţă.

Ştiuse, dar cuvintele ducesei au fost ca o lovitură în piept, care a făcut-o să se dea pe spate, sprijinindu-se de pernele divanului. A înghiţit în sec.

Pleca din ţară. Dărâmase o uşă şi făcuse dragoste cu ea într-o căsuţă prăfuită, o lăsase acolo de una singură şi înfrigurată, ca mai apoi ea să se întoarcă pe jos, printr-o păşune umedă, până la casa surorii ei, şi se opunea cu atâta înverşunare ideii de a da ochii cu ea, încât trebuia să părăsească ţara.

Din nou.

Şi-a privit prietenele pe rând, dar n-a primit nici un cuvânt de alinare din partea lui Adelaide sau vreo ameninţare de a-i scufunda vaporul, din partea lui Imogen. Foarte bine! Sesily n-avea nevoie de nici una dintre ele. Pentru că dezamăgirea şi neîncrederea ei se risipiseră aproape la fel de repede cum veniseră. Şterse de ceva mult mai puternic.

Mânia.

– Laşul ăla! a exclamat ea, făcând ca trei rânduri de sprâncene să se ridice până la linia dincolo de care începea să crească părul, iar apoi aruncându-i o privire încruntată ducesei. Spune-mi şi restul, î-a cerut ea prietenei sale, care şi-a înclinat capul, cu o expresie ce arăta că n-avea deloc chef de glumă. Plecarea lui n-are nimic de-a face cu Coleford. Tu ai o minte strălucită, aşa că n-ai avut nevoie de jurnal ca să-ţi aminteşti informaţia. Deci asta nu e tot, nu-i aşa?

Buzele ducesei s-au arcuit în semn de admiraţie.

– Nu, nu e. Aveam nevoie de jurnal ca să-ți dau asta, a spus ea rupând o filă și întinzându-i-o lui Sesily. Paginile pe care le-ai luat din registrul lui Coleford au dezvăluit câteva date interesante.

Sesily a luat hârtia și a analizat adresa mâzgălită pe ea, în timp ce ducesa a continuat:

– Fondurile pe care vicontele le sustrage de la spitalul Foundling nu doar că o să-i ajute pe Bully Boys. O să-i plătească pe Bully Boys. Pentru serviciile prestate.

– Ce fel de servicii?

– De a veghea la asta.

Degetul ducesei, îmbrăcat în mătase vineție, a arătat spre filă.

Sesily a privit și a fost cuprinsă de surpriză și de satisfacție. Erau tot mai aproape de a înțelege amploarea furtului lui Coleford. N-avea nici o îndoială că ceea ce se afla la acea adresă din Brixton reprezenta cheia demersului lor: să se asigure că vicontele avea să primească ceea ce merita.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu, a răspuns ducesa. Dar știu că nu doar Coleford e interesat de adresa notată aici.

Piesele de puzzle s-au așezat la locurile lor.

– Caleb!

Ducesa a dat din cap în semn de încuviințare.

– Calhoun trimite bani la aceeași adresă.

– De ce?

– Din nou, nu știu. Dar americanul tău...

– Nu al meu.

– Mă rog, oricare ar fi secretul lui, a spus ducesa, se ascunde acolo.

Mânia, frustrarea, curiozitatea și încă ceva ce nu voia să numească au inundat-o pe Sesily în timp ce se uita la hârtie.

– N-ar trebui să mergi singură, a spus Imogen. Nu și dacă Bully Boys sunt cu ochii pe ceea ce se află la adresa asta. Merg cu tine.

– Nu.

Chiar și acum, chiar și furioasă pe Caleb, Sesily știa că oriunde ar fi dus acea pistă, ea nu dorea să-i trădeze secretele. Chiar dacă el prefera să părăsească țara mai degrabă decât să le împartă cu ea.

– Cel puțin n-ar trebui să mergi neînarmată, a spus Adelaide. Jumătate dintre băieții ăia o să te recunoască. Săptămâna trecută l-ai lovit în cap pe Johnny Crouch cu un picior de masă.

lar Caleb fusese acolo, la The Place. Alături de ea. Luptând.
O scosese de acolo. O protejase.
Cine avea să-l protejeze pe el?
– Sesily? a întrebat Adelaide, aducând-o înapoi în prezent.
– Întotdeauna sunt înarmată.

Capitolul 18

Deși Sesily și-a respectat promisiunea de a ajunge înarmată la adresa misterioasă aflată la treizeci de minute de mers cu trăsura spre sud, peste râu, în Brixton, a devenit clar că arma albă legată de coapsă și la care se putea ajunge prin buzunarul secret al fustelor nu era de trebuință pentru acea ieșire.

În timpul nopții nedormite și al călătoriei de o jumătate de oră, Sesily avusese destul timp să se gândească la ce anume ar fi putut găzdui construcția de pe Bermond Lane, de la numărul 3. Ținând cont de faptul că aceasta era supravegheată de niște huligani înveterați, în schimbul plății unui monstru inveterat, și că avea legătură cu un proprietar de tavernă american, care mai degrabă ar fi părăsit țara decât s-o înfrunte, Sesily își imaginase tot felul de lucruri: un depozit bine păzit, o tavernă, un bordel, o mulțime de lucruri dubioase, ascunse în zonele dubioase ale orașului.

Nu se gândise niciodată că ar fi putut să fie o casă.

Trăsura s-a oprit la capătul unei stradele drăguțe, mărginite de tufe de agrișe, la nici cinci minute de centrul orașului Brixton, unde străzile și magazinele erau pline de viață. Ultima oprire pe drumul de poștă înainte de Londra, acel orășel le oferea multor călători cea de pe urmă ocazie de a se pregăti pentru debutul londonez.

Nu era genul de loc pe care cineva s-ar fi așteptat să-l găsească în registrul contabil al lordului Coleford. Și nu era nici genul de loc pe care cineva s-ar fi așteptat ca Bully Boys să-l cunoască.

Iar în ceea ce privește amestecul lui Caleb în acel loc, oricare ar fi fost acesta... ei bine, Brixton pur și simplu nu părea genul de loc în care secretele să trebuiască păstrate cu strictețe.

Sesily a coborât, aruncându-i o privire derutată vizitiului ei, Abraham, care era în serviciul ei de doi ani și cunoștea South Bank ca pe propriul buzunar.

– Ești sigur că e bine?

Privirea tânărului a arătat foarte limpede că era jignit de simpla sugestie că ar fi putut s-o ducă la o adresă greșită. Ea a scos un mic hohot de râs.

– Mi se pare corect, a spus ea. Nu cred că o să dureze mult, dar de ce nu te duci în josul drumului, ca să cauți un loc în care să mănânci o prăjitură?

Slăbiciunea pentru dulciuri a lui Abraham n-a avut nevoie de o încurajare suplimentară. Despărțindu-se de vizitiul ei, Sesily a apucat-o pe cărarea îngustă, spre un șir fermecător și bine îngrijit de case modeste, cu acoperișuri de paie, clădite câte patru într-un mic semicerc, fiecare cu câte o poartă și cu câte o grădină îngrijită, despre care Sesily își imagina că înfloreau frumos primăvara și vara.

Oprindu-se în mica fundătură, s-a gândit la adresa scrisă pe fila dată de ducesă, adresă pe care ea o memorase cu o seară în urmă, știind că era în căutarea numărului 3, casa pitorească ce avea ușă albastră și care se afla drept în fața ei.

„Și acum, ce?"

– Ați venit la croitoreasă?

Sesily s-a întors, întâlnind privirea curioasă a unui bărbat de culoare, de vârstă mijlocie, care traversa o grădină mică și ordonată, îndreptându-se spre ea.

– Poftim?

Bărbatul a zâmbit larg, expresia potrivindu-se cu ochii lui blânzi.

– Singura dată când vin aici doamne pe care nu le cunoaștem, este pentru o întâlnire cu croitoreasa. Doamna Berry, a spus el arătând spre casa cu ușa albastră. Numărul 3.

O croitoreasă.

Ei bine, nu era ceea ce s-ar fi așteptat, dar Sesily știa cum să se descurce cu croitoresele. În cel mai bun caz, ar fi aflat orice secrete care erau păstrate acolo, iar în cel mai rău caz... ei bine, și-ar fi comandat o rochie nouă.

– Mulțumesc, i-a spus ea bărbatului, care a salutat-o făcându-i cu mâna de cealaltă parte a gardului și s-a întors apoi la treburile lui.

Intrând pe poarta de la numărul 3, Sesily s-a apropiat de ușă și, după ce s-a hotărât, a bătut.

Ușa s-a deschis în câteva secunde, ca și cum femeia de dincolo de ea ar fi așteptat sosirea lui Sesily. Era înaltă, brunetă, și rădea de ceva ce era în afara razei vizuale a lui Sesily, genul de râs care părea neforțat și sigur pe sine. Dar atunci când s-a uitat la Sesily, a devenit serioasă, și-a netezit părul și și-a scuturat fustele de un verde intens.

– Bună ziua, a spus ea schimbându-și postura în una profesionistă. O postură de afaceri.

– Bună ziua. Sunt Sesily Talbot...

Ochii albaștri ai femeii s-au făcut mari. Ea a rămas cu gura căscată.

– Am auzit de dumneavoastră!

Sesily și-a înclinat capul. Era ceva neașteptat.

– Poftim?

Femeia a dat din cap, veselă, făcând să salte buclele negre care îi încadrau fața.

– Citesc articole despre bârfe mondene, iar dumneavoastră și surorile dumneavoastră sunteți mereu..., a început ea să spună, dar apoi s-a întrerupt, ochii ei mari căpătând o privire îngrozită. Îmi pare foarte rău! N-ar fi trebuit să... vreau să spun...

S-a pierdut cu totul. Sesily nu și-a putut înăbuși un hohot de râs.

– O, te rog, nu te opri din cauza mea! În tinerețe, eu și surorile mele obișnuiam să numărăm cuvintele dedicate fiecăruia dintre scandalurile noastre. Cea care avea cele mai multe cuvinte câștiga întrecerea, a lămurit-o ea pe croitoreasă, iar apoi s-a aplecat și i-a zis, cu un aer confidențial: Sunt mândră să spun că eu am câștigat de cele mai multe ori.

Cealaltă femeie a râs.

– Greșesc dacă spun că întotdeauna mi s-a părut că scandalurile dumneavoastră erau cele mai distractive?

– Deloc, a răspuns Sesily pe un ton vesel. De fapt, ai avut dreptate.

Ochii femeii s-au aprins.

– E adevărat că ați pozat pentru un tablou nud?

Sesily a râs din nou.

– De fapt, a fost vorba despre prietena mea. Dar, pentru o vreme, am avut o legătură cu un sculptor.

Femeia a deschis ușa mai larg.

– Domnișoară Talbot... Lady Sesily, s-a corectat ea, făcând și o jumătate de reverență. Nu știu ce v-a adus la Brixton, dar eu sunt Jane Berry și vă stau la dispoziție. Ați dori să intrați la un ceai?

Sesily știa că nu era posibil ca acea croitoreasă din acea casă drăguță, de pe acea alee drăguță, să fie persoana pe care o căuta. Orice ar fi spus Abraham, se aflau în locul greșit. Rochie nouă să fie!

Poate că doamna Berry ar fi putut să-i facă o rochie dintr-o țesătură de același verde intens pe care îl avea rochia purtată de ea.

– Aș dori, într-adevăr, a spus Sesily trecând pragul.

– Ce vă aduce la Brixton? a întrebat doamna Berry.

Sesily a clătinat din cap.

– Îți vine să crezi că am greșit adresa?

– Ei bine, mi se pare că aveți adresa corectă!

Sesily a zâmbit.

– Ești croitoreasă?

– Sunt!

Doamna Berry s-a uitat în spatele lui Sesily și l-a văzut pe vecinul ei, care stătea lipit de gardul lui, privind. I-a făcut cu mâna și a strigat:

– Bună ziua, domnule Green!

Domnul Green i-a întors salutul, iar Jane a închis ușa, clătinând din cap.

– E un vecin minunat, dar e un pic prea îngrijorat. Nu-i place când vin străini pe aici. O dată la câteva luni, îmi spune că e sigur că suntem cu toții supravegheați.

Cuvintele au plutit, parcă, între ele două, iar pe Sesily a început s-o furnice ceafa din pricina revelației pe care tocmai o avea. Poate că, până la urmă, n-avea adresa greșită.

Poate că domnul Green avea dreptate.

Dar asta nu explica deloc cine era acea femeie și nici de ce atât de mulți oameni erau interesați de ea.

– Doriți un ceai? a întrebat Jane, conducând-o într-un salon fermecător, destinat lucrului, în care se găseau mostre de țesături și câteva manechine de croitorie, îmbrăcate în rochii aflate în diferite stadii de finisare.

– Da, te rog, a spus Sesily, distrasă, privind camera de jur împrejur și simțindu-se ca și cum i s-ar fi dat o cutie plină cu piese de

puzzle, fără nici o indicație despre cum ar fi trebuit să arate imaginea de ansamblu.

– O să pun ceainicul la fiert, a spus Jane întorcându-se ca să iasă din cameră chiar în momentul în care un băiat a dat buzna înăuntru. Peter! Manierele, te rog!

Băiatul s-a oprit imediat, dându-i lui Sesily șansa să se uite la el. Avea opt, poate nouă ani, și un zâmbet deschis și dezinvolt precum cel al mamei lui.

– Bună ziua, a spus el pe un ton vesel, privind-o pe musafiră cu ochii lui verzi, sclipitori.

Asemănarea a izbit-o pe Sesily. Inima ei a stat în loc.

Avea adresa corectă.

Peter era fiul lui Caleb. Era înalt pentru vârsta lui, iar tinerele lui trăsături îl arătau încă de pe acum pe bărbatul chipeș care avea să devină. Ochi verzi, bucle brune. Același zâmbet. Bucățică ruptă din Caleb.

Sesily a înghițit în sec, simțind că i se făcuse frig dintr-odată în casa aceea caldă și că-i transpiraseră palmele.

– Bună ziua! i-a răspuns ea băiatului.

– Foarte bine! Iar acum du-te afară, te rog. Doamna se află aici ca să discute despre o rochie.

Cuvintele lui Jane parcă se auzeau de la mare depărtare. De la kilometri distanță. Apoi, în chipul cel mai natural din lume, Peter a ieșit pe ușă și s-a dus în grădină, iar Jane a continuat să vorbească, cerându-și scuze pentru întrerupere.

Iar Sesily a clătinat din cap și a spus ceva, orice părea potrivit într-o astfel de situație. A dat din mână, sugerând prin asta că scuzele nu erau necesare.

Iar Jane...

Drăguța, vesela Jane.

Mama lui Peter.

Ceea ce o făcea... oare ce era ea pentru Caleb?

Doamna Berry. Nu Calhoun. Privirea lui Sesily a coborât spre mâinile femeii și spre inelul subțire de aur de pe degetul ei. Era căsătorită.

Sesily a crezut că avea să i se facă rău.

Acela să fi fost secretul lui Caleb? Jane era soția lui?

Gazda a dispărut în spatele casei, spre bucătărie, ca să pună un ceainic la fiert, iar Sesily a rămas în mijlocul acelui salon drăguț, cu un vuiet în urechi, în timp ce realiza că nu mai putea rămâne nici un minut în mijlocul acelui salon drăguț.

Trebuia să iasă de acolo.

– Îmi pare atât de rău..., a spus ea vorbindu-i camerei goale, ca și cum aceasta ar fi putut transmite mesajul.

Apoi a plecat, mișcându-se cât mai repede posibil, a ieșit pe ușă și prin grădina acum goală, fiindcă Peter dispăruse acolo unde se duceau băieții atunci când erau trimiși afară. Din fericire. Sesily s-a grăbit pe cărare și a ieșit pe poartă, iar apoi pe alee, tufele de agrișe părând dintr-odată mai puțin idilice. Soarele se ascunsese în spatele unui strat de nori și vântul se înteți se, amintindu-i lui Sesily că iarna era după colț.

Și-a strâns mai bine pelerina în jurul ei.

Caleb avea un copil. Un Peter.

Caleb avea o Jane.

O familie frumoasă, acolo, în Brixton, ascunsă de ochii lumii, în timp ce el trăia... unde? În Marylebone? În Boston? În nici unul dintre acele orașe? Acolo?

Întrebările îi răsunau în minte lui Sesily precum bătăile inimii. Iuți, una după alta, precum pașii ei, în timp ce se îndrepta spre trăsură. Caii erau legați și nu se vedea nici urmă de Abraham, desigur. Ar fi fost prea ușor, nu-i așa? Trecând pe lângă trăsură, Sesily s-a întors spre oraș, pregătită să se ducă să-și găsească vizitiul și să-l târască înapoi, ca s-o ducă acasă.

I-ar fi cumpărat o sută de prăjituri când s-ar fi întors în Mayfair. I-ar fi cumpărat o întreagă cofetărie, dacă s-ar fi întors.

Dar dacă ea nu s-ar mai fi întors niciodată în Brixton, tot ar fi fost prea devreme. Brixton, unde Caleb avea o soție drăguță și un fiu frumos... o familie.

Nu era de mirare că o părăsise.

Sera știa?

Oare îi ascunsese intenționat acest lucru?

Și cum de îi ascunsese Caleb asta Serei?

Caleb nu-i datora acel secret ei, lui Sesily. Nu-și făcuseră promisiuni unul altuia. Dar ea crezuse că ei doi erau mai mult decât atât unul pentru celălalt. Crezuse că el ar fi putut măcar...

Şi-a coborât bărbia în piept, din pricina pişcăturii aproape insuportabile a vântului rece.

Ştiuse că el avea secrete, dar nu şi-l imaginase niciodată mincinos.

I-a trecut prin minte momentul acela de pe dealul Highley, când crezuse că el o văzuse. Că o înţelesese. Când îşi dăduse seama că îl iubea.

Şi în tot acest timp, el avusese asta. Casa aceea mică. Femeia aceea bună. Copilul acela dulce, cu zâmbetul lui cuceritor. Cu ochii verzi ai lui Caleb.

Respiraţia i s-a oprit în piept, iar gâtlejul i s-a strâns. La naiba! N-avea de gând să-l lase pe acel bărbat s-o facă să plângă de două ori în două zile. N-avea de gând să plângă. Trebuia să se abţină cel puţin până când ajungea în trăsură. Avea mândria ei, la urma urmei.

Mândria şi o sămânţă de furie care prindea rădăcini. Pentru că el nu doar că o minţise.

O transformase în ceva ce ea jurase să nu fie niciodată.

O făcuse nesăbuită.

Şi aici era problema. Fiindcă fusese atât de preocupată de Caleb, încât uitase că mai erau şi alţii interesaţi de acea adresă.

Motivul pentru care venise înarmată.

Adică uitase că mai erau şi alţii, până când a fost înhăţată din spate, luată pe sus şi trasă într-un pâlc de copaci de pe marginea drumului, în timp ce o mână murdară îi înăbuşea ţipătul.

– Măi, măi, măi! Sesily Talbot! Cine ar fi crezut că o doamnă ca tine o să se plimbe la sud de râu?

Bineînţeles. Sesily a închis ochii pentru o clipă, frustrarea, iritarea şi destul de multă furie năpădind-o la auzul vocii familiare.

Uitase de Bully Boys.

Johnny Crouch a strâns-o mai tare.

– Dar, pe de altă parte, tu nu eşti o doamnă, nu-i aşa?

Sesily s-a zbătut în strânsoarea lui, zvârcolindu-se şi răsucindu-se până când el şi-a mutat mâna şi i-a suflat în ureche respiraţia lui fierbinte şi stătută.

– Nu ţipa. Dacă îi atragi pe cei din casa aia, o să le scot maţele în faţa ta. Mai întâi, băiatul.

Nu exista riscul ca Sesily să ţipe. Ştia că nu trebuia să-i implice pe alţii în lupta ei. Lucra cel mai bine de una singură.

– Manierele tale sunt oribile, Johnny!

– Se înrăutățesc ori de câte ori ești prin preajmă.

– Ai grijă, o să-mi sucești mințile!

S-a luptat cu strânsoarea puternică a individului, dar menghina brațelor lui strânsă în jurul mijlocului ei îi ținea propriile brațe blocate în lateral. A blestemat modul în care se lăsase distrasă mai devreme. Johnny era un huligan masiv, însă putea fi doborât cu ușurință dacă cineva reușea să-l sleiască de puteri.

Sesily se pierduse atât de mult în gânduri, încât pierduse avantajul. Nesăbuită.

Ceea ce însemna că trebuia să-și folosească propria forță brută și să spere că el nu se aștepta la asta.

– De ce nu-mi spui ce vrei de la croitoreasă? a întrebat el.

– Sinceră să fiu, Johnny, după ce ți-ai pus mâinile jegoase pe una dintre rochiile mele, n-ar trebui să fie atât de greu de crezut că vreau una nouă. Ar trebui să încerci să faci baie, a adăugat ea, încercând în mod deliberat să-l enerveze. E la modă.

– Ești îngrozitor de îndrăzneață pentru o fată care urmează să fie predată inamicului, a spus Johnny. Lui Coleford n-o să-i placă să audă că una dintre voi pândește pe aici.

Pe Sesily a năpădit-o frica. Dacă ar fi ajuns la urechile lui Coleford vestea că ea se afla acolo, el le-ar fi prins pe celelalte, adică pe Imogen, pe Adelaide și pe ducesă. Și, mai rău de-atât, poate că și pe surorile ei, care n-aveau nimic de-a face cu asta. Care nu s-ar fi așteptat la o răzbunare.

Și-a înghițit nodul din gât și l-a întrebat pe Johnny, sfidător:

– Lui Coleford nu-i plac rochiile noi?

– Nu ești aici pentru o rochie. Asta înseamnă că vicontele o să vrea să știe de ce ești aici. Și să-ți spun un secret: el nu tratează bine doamnele.

Ea a simulat un mic hohot de râs și a spus:

– Dacă unul ca tine zice asta, sunt convinsă că purtarea lui Coleford față de doamne e ceva de groază!

Cu un mârâit, el a săltat-o în aer și a pornit pe aleea pustie, spre o căsuță dărăpănată, ascunsă într-un pâlc de copaci neîngrijiți. Inima lui Sesily a început să bată cu putere și ea s-a zbătut din nou. Dacă ar fi dus-o înăuntru, ar fi avut mai puține șanse de scăpare.

– Așteaptă! Așteaptă, Johnny! a strigat ea. M-ai strâns prea tare! Cred că mi-ai rupt o coastă.

– Nu e singurul lucru pe care o să ți-l rup dacă nu-ți ții gura, a avertizat-o el fără să ezite.

Bineînțeles că n-ar fi ezitat. Ea îi zdrobise fața cu un picior de masă la The Place. Răzbunarea era un lucru corect pe străzile Londrei, lecție pe care ea trebuise s-o învețe atunci când se încurcase cu ducesa.

Se apropiau de casă, iar Sesily știa că avea mai puțin de un minut la dispoziție ca să câștige teren.

– Mi se pare corect, a spus ea pe un ton cât se poate de senin, știind că dacă-și arăta frica n-ar fi făcut decât să alimenteze brutalitatea lui Johnny.

Apoi s-a lăsat moale în brațele lui, schimbarea centrului ei de greutate făcându-l să se împiedice.

Ea a închis ochii și și-a azvârlit capul pe spate cât de tare a putut, sperând că unghiul era cel corect.

Johnny a scos un răcnet sălbatic, urmat de cea mai spurcată injurătură pe care o auzise vreodată Sesily.

Calculase corect unghiul.

În fracțiunea de secundă în care el și-a slăbit strânsoarea, Sesily a zbughit-o, scotocind în buzunarul fals în timp ce se întorcea cu fața la adversar. Se părea că tot avea nevoie de o armă, la urma urmei.

Acum Johnny era frânt de spate, cu mâna la nas, sângerând abundent. Pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână!

– La naiba! Târfă! Mi-ai spart nasul! Din nou!

– Se spune „din nou" dacă nu s-a vindecat după prima dată? a întrebat ea, strângând în palmă mânerul cuțitului salvator.

Johnny nu s-a ostenit să răspundă la întrebare. Și-a ridicat privirea și s-a îndreptat spre Sesily, în timp ce ea alerga spre drumul principal, sperând că Abraham se întorsese și că știa cum să folosească pistolul pe care îl ținea în lada de sub capra trăsurii.

Johnny s-a năpustit, iar Sesily a ieșit din raza lui de acțiune. De îndată ce individul s-a apropiat prea mult, ea i-a crestat palma cu vârful lamei.

S-a auzit un șuierat de durere. Johnny și-a adunat ultima fărâmă de forță și de agilitate și a prins-o cu mâna nevătămată, strângând-o puternic de încheietură și sucindu-i brațul până când ea a scos un urlet înăbușit și a scăpat cuțitul în noroi.

El a zâmbit, arătându-și dinții stricați.

– Nu ești atât de curajoasă fără armă, nu-i așa?

În timp ce strânsoarea lui devenea și mai puternică, Sesily și-a mai înăbușit un țipăt, dorind să nu facă zgomot. Nu putea risca să-i pună în pericol pe Jane sau pe Peter. Sau pe acel om cumsecade care avea dreptate crezând că erau urmăriți.

Și trebuia să rămână conștientă în cazul în care Johnny i-ar fi rupt încheietura, ceea ce era posibil să se întâmple dacă nu se putea împotrivi.

Îi mai rămânea o singură șansă.

Folosindu-și toată puterea rămasă, s-a azvârlit spre el cu mâna liberă întinsă, cu palma deschisă, ca să-i spargă nasul pentru ultima oară, știind că, dacă astfel ar fi scăpat din strânsoare, n-ar mai fi avut timp să zăbovească. Știind că ar fi trebuit să fugă cât mai iute cu putință și să se roage ca trăsura ei să fi fost pregătită de plecare imediat ce ar fi ajuns la ea.

Apoi l-a lovit pe Johnny. Iar lovitura a fost una reușită.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă înainte să răsune urletul oribil al lui Johnny.

A alergat. Direct într-un zid de cărămidă.

Sau, mai degrabă, zidul de cărămidă a intrat direct în ea, prinzând-o, întorcând-o și împingând-o în spatele lui, în timp ce se punea între ea și cel mai mare pumn al bandei Bully Boys, Johnny Crouch.

Mare, dar nu pe măsura lui Caleb Calhoun, care și-a înfipt propriul pumn direct în fața lui Crouch și l-a făcut să cadă la pământ. Sesily a clipit și a privit în jos, la individul leșinat, întins pe acea potecă de pământ din Brixton. Era copleșită de recunoștință, de frustrare și de o stare pe care nu dorea s-o identifice.

Rămăsese fără suflare.

Fiindcă până și acum, până și după evenimentele oribile din ultimele treizeci și șase de ore, și chiar dacă pălăria coborâtă pe frunte îi umbrea fața lui Caleb, Sesily continua să reacționeze la simpla lui prezență.

Însă n-ar mai fi lăsat niciodată să i se vadă reacția.

Refuzând să-l privească, ea s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre trăsură, oprindu-se doar ca să-și ridice cuțitul din noroi.

– Nici un „mulțumesc"? a strigat Caleb în urma ei, iar Sesily a considerat că s-a controlat remarcabil nerăspunzându-i.

Apoi a vârât cuțitul murdar direct în teaca lui.

– Aveam situația sub control, i-a azvârlit ea răspunsul peste umăr, refuzând să se uite înapoi.

Caleb a ajuns-o din urmă.

– Aproape că ți-a rupt încheietura!

– Iar eu i-am spart nasul, a răspuns ea, ignorând durerea din încheietură. De trei ori, după socoteala mea. Deci cred că eram chit.

– Nu erați chit, s-a încăpățânat el, furia făcându-i accentul mai puternic.

Bine. N-avea decât să fie furios. N-avea decât să vină după ea. Asta n-o deranja deloc.

– Ești norocoasă că am fost aici, a spus el, iar apoi a făcut o pauză. La naiba, Sesily... n-ar trebui să fii în locul ăsta. Ce-a fost în capul tău?

Iată momentul în care lui Sesily i s-a umplut paharul.

– Să nu îndrăznești! a strigat ea întorcându-se spre el. Să nu îndrăznești nici măcar să te gândești să mă certi, ca și cum n-aș fi femeie în toată firea! Ca și cum ai avea vreun fel de drept asupra mea, o responsabilitate de a mă proteja ca să nu fiu bruscată pe o străduță pustie din Brixton! s-a răstit ea cu vocea răgușită de furie. Nu ai! N-ai nici un drept, putere sau responsabilitate față de mine. Nu ți-am cerut niciodată să mă protejezi. Nici în cei doi ani de când te cunosc, nici acum câteva seri, la The Place, nici în biroul lui Coleford și nici astăzi... la câteva minute după ce am aflat de existența soției și a copilului tău, la doar o zi după ce m-ai abandonat dezbrăcată și singură pe podeaua unei căsuțe de țară, ca pe o nenorocită de...

A căutat cuvântul potrivit. Nici unul nu i se părea potrivit. Nici unul nu părea suficient de murdar. Nici unul nu părea că l-ar fi rănit suficient.

Și voia să-l rănească.

Dar el o rănise mult mai tare. Și, dintr-odată, toate glumele istețe și replicile tăioase pe care Sesily nu se chinuise niciodată să le găsească dispăruseră din arsenalul ei.

Caleb i e luase și pe acelea.

– Am crezut că ești cumsecade. Am crezut că ești bun, a spus ea, însoțindu-și vorbele de un hohot de râs amar. Am crezut că, orice

aș fi găsit aici, avea să dea mărturie pentru buna ta credință. Am crezut că aveam să lupt alături de tine ca s-o dovedesc.

S-a așternut liniștea, deplină și dureroasă, iar Sesily și-a dat seama că până și atunci, deși totul se prăbușea în jurul lor, ea spera să se înșele, spera ca el să se apere, spera să nege totul cu o explicație, cu o dovadă că el era tot ceea ce crezuse ea că era. Că avea calitățile pe care ea i le iubise.

Dar el n-a făcut nimic din toate astea.

– Nu mi-am imaginat niciodată că ești la fel de rău ca toți ceilalți, a spus Sesily, cuprinsă de tristețe, dar el a continuat să tacă, așa că ea s-a îndreptat de spate și a urmat: Deci, nu. Nu mă simt nici norocoasă, nici recunoscătoare pentru că ai fost aici. Aș fi preferat să-mi încerc norocul cu Johnny Crouch, i-a aruncat ea, oprindu-se pentru o clipă ca să-și maseze încheietura învinețită. Cel puțin, de la el știu la ce să mă aștept.

S-a întors să plece, să-și găsească trăsura și drumul spre casă, să se consoleze cu un pahar de vin, cu pisica ei și, poate, să-și cheme prietenele. Ele n-o părăseau la greu. Ducesa avea să aducă vin, Adelaide, compasiune, iar Imogen, fantezii de răzbunare.

Ideea o făcea deja să se simtă mai bine, când trăsura a apărut pe drum, cu Abraham așezat pe capră, așteptând. Slavă cerului pentru micile binecuvântări!

Doar că cerul nu veghea, întrucât Caleb a ajuns-o din urmă, a luat-o de cot, a făcut-o să ocolească trăsura și să se îndrepte către un loc ferit de ochii oricui ar fi putut veni pe alee.

Ea și-a smuls cotul din mâna lui, urând felul în care îi resimțea atingerea.

– Nu pune mâna pe mine!

Caleb n-a mai atins-o. Bineînțeles că nu. În schimb, a deschis portiera trăsurii.

– Urcă, a mârâit el.

Cu ochii mijiți, Sesily a scrutat umbra care înconjura fața lui Caleb, borul pălăriei lui fiind suficient de coborât ca să nu-i poată vedea ochii. Bine. Nu voia să-i vadă ochii. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

– Nu trebuie să-ți faci griji că o să zăbovesc pe aici.

– Deja ai zăbovit, a răspuns el.

– Niciodată n-aș... Sesily s-a oprit. Doar nu credea... A început din nou, liniștită și fermă: Oricât de mult mi-ar plăcea să-ți stric ziua, americanule, doar nu crezi că ți-aș face vreodată probleme în locul ăsta.

– N-ai idee ce probleme ai creat deja. Intră. Acum.

Sesily îi înfruntase din nou pe Bully Boys. Johnny Crouch avea să-și revină, iar ea urma să aibă de-a face cu el. Dar avea dovezi ale fărădelegilor lui și, de asemenea, dovezi ale fărădelegilor lui Coleford. Deci era timpul să-i aducă pe amândoi în fața justiției.

Însă Caleb nu se referise la acele probleme, ci la altceva. La ceva ce ea probabil că n-avea să înțeleagă niciodată, fiindcă el n-avea să-i spună niciodată. Și oricum nu mai conta, pentru că în două zile el avea să fie la bordul unui vapor care pleca spre Boston. Iar după ce avea să se întoarcă – dacă se mai întorcea vreodată –, ea urma să facă tot posibilul ca să-l evite. Pentru totdeauna.

Acum nu era ca în celelalte dăți, când el plecase și ea așteptase cu sufletul la gură, în speranța unei reveniri care să-l aducă în brațele ei.

Acum știa adevărul. El n-avea să fie niciodată al ei.

Și astfel, era foarte posibil ca aceea să fie ultima dată când îl vedea. Cu siguranță că avea să fie ultima dată când vorbise cu el.

Sesily s-a urcat în trăsură, refuzând să-l privească. Știind că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi spus ceva ce ar fi regretat tot restul vieții. Ceva de genul „Te-am iubit".

Și chiar și asta ar fi fost o minciună.

Dar ar fi luat adevărul cu ea în mormânt.

Sesily s-a întors ca să închidă portiera și l-a văzut urcând în spatele ei, umplând tot spațiul cu trupul lui enorm. Apoi el s-a grăbit să închidă portiera de pe partea lui și a lovit fără ezitare în acoperișul trăsurii.

Vehiculul s-a pus în mișcare, iar Caleb s-a răsucit ca să se uite pe fereastra din spate, ca și cum ar fi verificat dacă erau urmăriți.

Iritată că n-o făcuse ea prima, Sesily a izbucnit:

– Nu ți-am spus clar că nu mă interesează să împart nici un spațiu cu tine? Că n-am nici o intenție să merg nicăieri cu tine?

Caleb s-a răsucit cu fața spre ea, iar Sesily s-a lăsat pe spătarul banchetei, șocată de frustrarea zugrăvită pe chipul lui. De furia sălbatică și de frica din ochii lui.

– Asta nu e o nenorocită de alegere, Sesily. Nu e vorba să scrii cuvinte de ocară pe faţa unui bărbat, într-o grădină. Eşti în pericol. Iar acum sunt şi ei.

Jane. Peter.

Caleb ar fi putut rosti toate astea în alte zeci de moduri şi în alte zeci de momente, iar ea l-ar fi ignorat. L-ar fi înfruntat. Dar aici, acum, era ceva în tonul lui, în atitudinea lui, care o neliniştea.

Lui îi era frică.

– Şi tu? a întrebat ea. Tu eşti în pericol?

– Eu sunt mereu în pericol.

– În pericol să ce? Să te descopere Bully Boys? Ei ştiu de mine, Caleb. Să te descopere Coleford? Ce legătură are el cu locul ăsta? Cu casa ta? Cu...

Şi-a înghiţit cuvintele.

„Soţia ta. Copilul tău."

Pe neaşteptate, sentimentul că fusese trădată a năpădit-o, arzător. Dar Sesily a clătinat din cap. Nu voia s-o spună.

N-avea de ce s-o spună.

Caleb s-a întors cu faţa la ea, iar Sesily s-a uitat pe fereastră, fiindu-i greaţă şi, pentru prima dată în viaţa ei, nu din cauza mişcării trăsurii.

– Sesily!

El i-a rostit numele cu blândeţe, dar insistent. Nici smerit, nici furios.

Ea a clătinat din cap, refuzând să se uite.

– Sesily! a spus el din nou.

De câte ori visase ea ca el să-i rostească numele în felul acela? Să-l rostească de parcă şi-ar fi dorit atenţia ei mai mult decât orice pe lume?

S-a uitat la el. În sfârşit, îşi scosese pălăria, iar acum buclele de culoarea mahonului îi jucau în dezordine pe frunte şi ochii lui verzi străluceau în lumina după-amiezii târzii. Sesily şi-a încrucişat braţele pe piept, strângând din buze, şi a aşteptat.

Caleb s-a aşezat în faţa ei, cu coatele pe genunchi, şi şi-a trecut mâinile prin păr. O dată. De două ori. De trei ori.

Apoi şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi. Sesily şi-a ţinut răsuflarea.

– Jane..., a început el, cu vocea tremurându-i de emoţie.

Rostise respectuos acel nume, cu prețuire. Sesily s-a pregătit pentru lovitură.

Caleb a încheiat:

– Nu e soția mea. E sora mea.

Capitolul 19

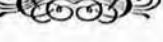

N-ar fi trebuit să-i spună.

Existența lui Jane – existența lui – era genul de secret pe care un om îl ia cu el în mormânt. Era genul de secret care îi punea în pericol pe cei care îl cunoșteau. Așa că nu, nu era genul de secret pe care un bărbat să i-l spună femeii iubite. Dar atunci când un bărbat fusese pus la grea încercare și se îngrijorase pentru soarta femeii pe care o iubea, el nu era tocmai în toate mințile.

Cu două ore mai devreme, Fetu îi apăruse la ușă, iar îngrijorarea ce i se oglindea în ochi îl făcuse pe Caleb să-și dea seama pe dată că lui Sesily i se întâmplase ceva.

Un mesaj, transmis lui Caleb la The Singing Sparrow. Preluat de prietenul și partenerul lui fiindcă el nu fusese acolo, ci acasă, făcându-și bagajele ca să plece iarăși. Da, iarăși, din același motiv din care plecase întotdeauna. Ca să-i protejeze pe toți.

Ca s-o protejeze pe ea.

„Fata ta se îndreaptă spre Brixton."

Fetu nu vorbise pe ocolite, și nici Caleb. Nu se prefăcuse că nu știa la cine se referea prietenul lui. Nu negase calificativul, chiar dacă știa că nu era corect.

Sesily nu era a lui. N-avea să fie niciodată.

Dar asta nu însemna că el n-avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o protejeze.

Mânase ca bezmeticul peste râu, la sud-vest de Londra, făcând călătoria de o oră în jumătate din timp, fără să știe ce avea să găsească, odată ajuns acolo.

Avea un singur gând.

S-o protejeze pe Sesily.

O iubea de o veșnicie și avea s-o iubească o veșnicie. Și, deși știa că dacă o vedea, dacă era aproape de ea, dacă o atingea, toate astea ar fi înrăutățit lucrurile, mai știa și că ar fi făcut imposibilul ca s-o protejeze. Întotdeauna.

Dar mai întâi trebuia să ajungă la ea.

Găsind-o în ghearele lui Crouch, lovită și luptându-se pentru libertate, Caleb înnebunise de frică și de furie că cineva, oricine, îndrăznea s-o atingă, darămite s-o amenințe.

Nu-și mai amintea urmarea, totul se estompase în mintea lui până la momentul în care îl văzuse pe Johnny Crouch zăcând leșinat în noroi, în timp ce Sesily îl privea cu ochi în care se vedeau limpede frustrarea și durerea – pe care ea le simțea nu din pricina încheieturii rănite, ci din pricina lui, a lui Caleb.

Ar fi trebuit s-o lase să plece fără el. S-o lase să creadă ce dorea. S-o urmărească de la distanță. S-o vadă ajunsă acasă, în siguranță.

Să-și fi terminat de făcut bagajele. Să cumpere un bilet pentru călătoria la Southampton.

Ar fi trebuit s-o lase să plece atunci. Așa ar fi făcut un om cumsecade. Dar Caleb nu fusese niciodată cumsecade. Nu asta era ideea? Faptul că o urmase acolo, la Brixton, și că o târâse și mai mult în trecutul lui, nu era o dovadă suficientă? Faptul că o pusese și mai mult în pericol?

Faptul că nici măcar acum nu regreta nu era, de asemenea, o dovadă? El n-avea să regrete niciodată că o urmase. N-avea să regrete niciodată faptul că îi înfrânsese dușmanii. Niciodată n-avea să regrete că îl legase pe Crouch și îl lăsase să fie găsit de următorul dintre aghiotanții lui Coleford... sau să nu fie găsit deloc.

Dar știa fără putință de îndoială că avea să regrete destăinuirea adevărului despre ceea ce ea găsise la Brixton. Pentru că, odată ce ea afla adevărul, el voia să-i spună totul. Iar asta nu l-ar fi făcut decât s-o iubească și mai mult.

După destăinuirea lui în privința lui Jane, în trăsură se așternuse liniștea, importanța vorbelor rostite de el atârnând greu între ei doi, chiar în timp ce Caleb își dorea ca Sesily să nu-și dea seama pe de-a-ntregul gravitatea situației.

– Sora ta, a spus ea în cele din urmă, pe un ton nesigur.

– Da.

– Dar... este englezoaică.

– Da.

– Tu eşti american.

Secrete.

– Nu.

Ea a clătinat din cap.

– Cum vine asta...

El n-a răspuns. Îi era teamă că, dacă ar fi făcut-o, ar fi dezvăluit mai mult. Prea mult.

Dar nu era nevoie să dezvăluie el. Sesily era genială şi nu i-a luat mult timp să pună informaţiile cap la cap.

– Jane e sora ta. Şi tu eşti englez. Şi Coleford o urmăreşte, a spus Sesily, iar ochii ei limpezi şi strălucitori i-au întâlnit privirea. Şi tu îi cunoşteai casa vicontelui. Atunci când am fost acolo, în biroul lui, ştiai unde se află debaraua servitorilor. Ai mai fost acolo.

Atunci când monstruosul fiu al lui Coleford şi-a implorat tatăl s-o aducă la Londra pe Jane, camerista lui preferată, tatăl lui – ştiind de ce unicul său fiu şi moştenitor ceruse ca fata să fie mutată –, în loc să refuze cererea, făcuse aşa cum i se ceruse.

Caleb şi-a ridicat bărbia, urând felul în care amintirea i-a indus senzaţia de a fi din nou acolo, cu prea puţini muşchi, prea puţină putere şi mult prea puţină înţelegere a lumii.

– Continuă, Sesily, dacă vrei să pui lucrurile cap la cap.

El a rostit acele cuvinte cu un accent din care engleza americană vorbită la Boston dispăruse cu desăvârşire, fiind înlocuită cu engleza britanică vorbită în West Midlands.

Sesily a făcut ochii mari la auzul acelui accent.

– E..., a început ea, dar apoi s-a oprit, clătinând din cap.

Caleb a lămurit-o:

– Cel despre care ţi-am povestit că a cerut mutarea lui Jane e fiul actualului viconte Coleford.

Sesily şi-a încruntat fruntea.

– Cel care a murit?

Dar apoi ea şi-a dat seama de adevăr, spre satisfacţia lui Caleb, care s-a bucurat: iubita lui cea frumoasă şi deşteaptă pusese totul cap la cap într-o clipită, bineînţeles!

Sesily a spus:

– Nu, n-a murit.

El a dat din cap în semn că ea avea dreptate.

– A fost ucis.

Auzind asta, Sesily a dat și ea din cap, la rândul ei, dar în semn că nu era așa cum spunea Caleb.

– Nu. Așteaptă. Fiul lui Coleford a murit. Un accident de călărie. Cu ani în urmă.

Bineînțeles că știa ceva despre ce se întâmplase. Sesily Talbot nu era o proastă, nu era nici nesăbuită și n-ar fi răscolit biroul lui Coleford fără să știe ceva despre omul pe care îl investiga. Despre trecutul lui.

Însă nu știa totul. Doar trei persoane din lume știau totul.

– A murit acum optsprezece ani, a spus el. Dar nu într-un accident de călărie. Nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost un accident.

– A meritat-o.

Caleb și-a înclinat capul.

– De unde știi asta?

Sesily s-a uitat la el.

– Pentru că te cunosc.

Da, îl cunoștea.

– Erai atât de tânăr! Șaptesprezece ani. A trecut atât de mult timp!

– Nu suficient de mult. Tatăl lui încă aștepta să fac o greșeală.

De cum a rostit acele cuvinte, el le-a și regretat. Dar i-a părut rău de vinovăția care umbrea acum ochii lui Sesily, care a spus:

– Eu am fost acea greșeală.

Ea n-avea cum să fie o greșeală. Nici un moment petrecut alături de ea nu era o greșeală.

– Nu. Nu, Sesily. Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, indiferent de cum se sfârșește povestea asta... nu tu ai fost greșeala. Tu ai fost...

Atena.

Gata să meargă la război pentru el. Împreună cu el.

– ...perfectă, a încheiat Caleb.

Sesily l-a privit îndelung, în legănarea trăsurii și în huruitul roților. El s-a răsucit pe banchetă și s-a aplecat ca să deschidă fereastra de lângă ea.

– Ai nevoie de aer.

– N-o să mi se facă greață, l-a liniștit ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că unele lucruri nu trebuie știute.

– Și dacă te pot ajuta? a întrebat Sesily, iar el a vrut să răspundă, dar ea a ridicat o mână, cu iritarea sclipindu-i în ochi. Nu-mi spune că nu pot ajuta. N-am dovedit cât de utilă pot fi?

Doamne, era magnifică!

– Știu cât de utilă ești, Sesily. Te-am văzut luptând de la egal la egal cu conți în Mayfair și cu brute în Covent Garden. Te-am văzut cum i-ai spart de două ori nasul unui bărbat.

– De trei ori.

– Am fost martor doar la două dintre bătăi.

Buzele ei s-au arcuit ușor, iar el și-a dat seama că ar fi dat orice ca s-o vadă zâmbind. Dar ea nu voia să renunțe. Așa că el a continuat:

– Asta nu-i o problemă pe care tu și gașca ta de doamne geniale s-o puteți rezolva. Nu orice tragedie poate fi îndreptată cu un zâmbet fermecător și cu o fiolă de laudanum.

– Dacă n-ai încercat, n-ai de unde să știi.

Caleb chiar încercase, în acel caz, dar în timp ce acea femeie uimitoare îl țintuia cu privirea, el și-a dat seama că voia ca ea să știe o parte din ceea ce se întâmplase. Că voia, pentru o clipă, să-și împărtășească povestea cu cineva.

Cu ea.

Avea să se oprească înainte s-o pună în pericol. În și mai mare pericol.

Înainte să se răzgândească, a vorbit:

– Numele meu la naștere a fost Peter Whitacre. Am crescut în grajdurile de pe domeniul Coleford din Warwickshire. Părinții mei lucrau acolo și părinții lor lucraseră înaintea lor, iar tatăl meu era un grăjdar respectat, așa că am locuit într-o căsuță de pe domeniu.

– Părinții tăi, cu tine și...

– Și cu sora mea, cu un an mai mică decât mine, a spus el în șoaptă. Eram copiii servitorilor, și astfel am ajuns să fim și noi servitori. Eu, în grajduri, iar Jane, în casa principală. Mama mea era cameristă și mai era și bună la cusut, iar Jane a învățat să coasă înainte să învețe să vorbească.

– Îi plăcea la nebunie, a spus Sesily, nostalgic, ca și cum ar fi fost amintirea ei, iar lui Caleb i-a plăcut ideea că ea ar fi putut să-i cunoască trecutul, chiar dacă știa că era un lux pe care nu trebuia să-l pretindă.

– Îi plăcea, a adeverit el, ceea ce a făcut-o să fie foarte pricepută la asta. Dar nu era suficient de mare ca să muncească, așa că, la vârsta de opt ani, a devenit cameristă.

– Opt, a repetat Sesily cu glas scăzut.

– Nimeni nu lenevea pe moșia Coleford, a povestit mai departe Caleb, pierdut în amintiri. Bătrânul voia să stoarcă de la noi fiecare bănuț pe care îl plătea.

Cu privirea umbrită, Sesily s-a așezat lângă el, iar apoi i-a luat mâna într-a ei și Caleb a uitat tot ce ar fi trebuit și ce n-ar fi trebuit să simtă, fiindcă strânsoarea ei caldă și fermă era prea tentantă ca el să poată să-i reziste.

– Vicontele Coleford merită o moarte rece și crudă. La Newgate, a spus ea.

Caleb a privit-o țintă în frumoșii ei ochi, care acum aveau o căutătură cumplită.

– Cred că ar prefera asta decât să te întâlnească pe o stradă întunecată.

– Îți garantez că așa e, și nici măcar n-am auzit partea cea mai importantă a poveștii tale.

– Zeița războiului. Mi-aș fi dorit ca eu și familia mea să te fi avut alături de noi.

Privirea ei s-a înmuiat.

– Și eu la fel.

S-a aplecat și a deschis fereastra de lângă el, curentul desprinzând din agrafe șuvițele negre ale părului ei și făcând-o și mai frumoasă, iar când zâmbea... Caleb a rezistat nevoii de a-și masa pieptul în dreptul inimii, ca să scape de durerea pe care o simțea acolo. Și, pentru o clipă, și-a permis să viseze la Sesily.

– Mă întreb cum ar fi fost dacă am fi trăit pe moșia tatălui tău și nu pe cea a lui Coleford.

Ea a zâmbit.

– Nu ți-ar fi plăcut. Crezi că numai eu sunt un uragan. Am fost cinci fete născute în afara aristocrației și apoi aduse în mijlocul înaltei societăți – după ce tatăl nostru și-a câștigat titlul nobiliar – fără să fim îmblânzite și educate.

– Nu mi-ar fi displăcut, a spus Caleb. Crede-mă că aș fi făcut tot posibilul să-ți sucesc mințile ori de câte ori te-ai fi apropiat de grajduri.

Sealy a râs și i s-a cuibărit în îndoitura brațului, iar el știa că n-ar fi trebuit să ia seama la felul în care o simțea acolo, în acel spațiu, care dintr-odată părea făcut pentru ea.

– Îmi pare rău să-ți spun, bunul meu domn, că n-am fost niciodată la grajduri. Selene ar fi fost obiectul afecțiunii tale.

Mirosul ei îl înnebunea. Așa că nu exista o altă explicație pentru răspunsul lui:

– Nu, Sealy. Dacă te-aș fi privit o singură dată, aș fi fost terminat.

– Mi-ar fi plăcut asta, a spus ea ridicându-și fața ca să-l privească, desăvârșită, voluptuoasă și frumoasă cum era pe de-a-ntregul, de parcă locul ei ar fi fost într-un leagăn dintr-un tablou al unui maestru francez, cu fustele ridicate până la talie, lăsând să i se vadă pantalonașii, ciorapii și jartierele și așteptând ca el s-o sărute.

O, Doamne, el chiar voia s-o sărute!

Deși asta n-ar fi făcut altceva decât să-i îngreuneze sarcina, el o dorea așa cum își dorea următoarea respirație. Rezistând tentației, s-a concentrat, revenind la povestea lui, dar continuând s-o strângă în îndoitura brațului. Nu voia să-i dea drumul, mai ales nu atunci. Nu în timp ce evoca trecutul.

– Iarna anului 1819 a fost oribilă. Coleford crescuse chiriile și nu erau suficiente lemne de foc, nici suficientă mâncare pe mașie, iar noi ne chinuiam cu toții. Părinții mei..., a încercat el să povestească mai departe, dar s-a oprit dintr-odată.

– Caleb, a șoptit ea, sărutându-i mâna. Îmi pare atât de rău!

El a înghițit în sec și a savurat senzația produsă de buzele ei delicate atunci când îi atinsese pielea.

– Tu chiar vorbești serios.

– Bineînțeles că da, a spus ea, surprinsă. Câți ani aveai?

– Șaisprezece.

– Și ce s-a întâmplat?

– Nouă, precum și celorlalți servitori, ni s-au dat saltele de paie ca să ne aciuăm pe unde se putea. Eu am ajuns la grajd, iar Jane, în casă. În general era cald și uscat, și părea că aveam mai multă mâncare decât înainte. Începusem să simt că totul ar fi putut să fie bine, a povestit el, făcând o pauză, iar apoi reluând: A trecut aproape un an până când fiul contelui s-a întors acasă de la școală și a descoperit-o pe Jane.

Sesily a înjurat, furioasă și aprigă, cu degetele strânse în jurul degetelor lui, ca și cum le-ar fi putut proteja peste timp. Caleb a interpretat strânsoarea și cuvintele ei ca pe un semn că nu trebuia să se întindă prea mult cu povestirea. Sesily știa ce avea să urmeze.

– Știam cu toții care era firea vicontelui. Știam că era crud cu servitorii, cu arendașii și cu soția lui. Dar Jane nu mi-a spus că fiul lui era la fel.

Ea a dat din cap în semn că înțelegea.

– Nu voia să fii pedepsit; a vrut să te protejeze.

Bineînțeles că Sesily știa asta. Dar el nu știuse.

– A hărțuit-o. Jane a făcut tot posibilul să stea departe de el, iar ceilalți servitori de pe moșie au făcut tot posibilul să se asigure că nu era niciodată singură.

Dar nu fusese suficient. N-avea cum să fie. Și Sesily știa asta la fel de bine ca oricine. Mai bine, având în vedere toate lucrurile pe care le văzuse în lumea de dincolo de salonul ei.

– Câteva luni mai târziu, stăpânii au hotărât ca Jane să fie trimisă la casa din Mayfair și atunci ea mi-a spus totul, pentru că era speriată și știa că nu mai putea păstra secretul. Știa că, odată ajunsă în Mayfair, fiul lui Coleford avea să aibă acces la ea.

Sesily a dat din cap.

– N-ar fi fost protejată acolo. Servitorii din Mayfair n-o cunoșteau. N-ar fi ajutat-o.

– Pentru cineva care n-a fost niciodată servitor, știi foarte multe despre grijile celor din tagma noastră, a lăudat-o el, iar apoi, întâlnindu-i privirea, nu s-a putut abține și și-a pus mâna peste mâinile ei, care erau calde și ferme. Mi-am dat salariul ca să schimb locul cu un grăjdar căruia stăpânii îi porunciseră să-i însoțească la Londra pe perioada sezonului monden.

– Așa ai ajuns să cunoști reședința Coleford din Londra.

Nu mai exista nici un motiv ca să păstreze secretul. Nu acum, când povestea se revărsa din el.

– Jane și-a cusut un buzunar la fuste. L-a căptușit cu piele.

– Pentru un cuțit.

El i-a aruncat o privire.

– M-am întrebat cum de scoți cuțitele la iveală atât de repede, ca să nu mai vorbesc de cât de repede le pui la loc.

– Poșetele din material textil nu sunt practice într-o încăierare, a explicat ea. Dar pielea e o idee bună.

– Povestea pe care ți-o depăn acum e previzibilă.

– Doar că de fapt nu e, a subliniat ea.

– Nu, probabil că nu.

El n-o spusese nimănui și trăia o senzație de eliberare împărtășindu-i-o lui Sesily, în legănarea trăsurii, în bătaia vântului rece care intra pe fereastră și părea să poarte cu el, în depărtare, acele secrete care erau dezvăluite unul după altul.

– Eram noi doi împotriva lor. Și am făcut tot ce a trebuit ca s-o țin departe de el. Am făcut tot ce a trebuit ca s-o protejez.

Caleb s-a oprit din vorbit. Amintirea acelei seri se derula în mintea lui. Jane, zdruncinată, dar nevătămată. Ei doi dintr-odată fugari.

Sesily n-a insistat, iar el i-a fost recunoscător pentru felul în care înțelegea, chiar dacă n-ar fi putut să înțeleagă acea dramă până la ultima ei consecință.

– Jane a fost norocoasă să te aibă alături.

El s-a uitat în ochii ei, atât de albaștri, atât de sinceri.

– Nu m-a avut pentru mult timp. Am fugit.

– Ce altă opțiune aveai?

Atunci când o spunea ea, suna atât de simplu! Ca și cum faptele lui din trecut ar fi fost ceea ce ar fi făcut oricine. Să-și părăsească sora. S-o lase singură. Să se ducă să facă avere peste ocean.

– Ea n-a mers cu tine.

– Nu. Știam că, dacă am fi călătorit împreună, ar fi crescut probabilitatea de a fi prinși. Și mai știam că, dacă am fi fost prinși, eu aș fi fost spânzurat, iar ea ar fi rămas singură, fără cineva care s-o protejeze.

Sesily a dat din cap și i-a aruncat o privire plină de înțelegere. Fără să judece. Într-un mod complet diferit de ceea ce simțea el în fiecare zi față de alegerile pe care le făcuse cu mult timp în urmă.

– Era o casă în Yorkshire, un loc despre care vorbeau pe furiș fetele de la moșie. Un loc care ar fi primit-o pe Jane, dacă ar fi putut ajunge acolo. Așa că i-am dat tot ce aveam, și ultimul bănuț pe care îl economisisem, și am urcat-o într-o trăsură de poștă.

– Și tu? a întrebat ea, prinzându-i coapsa într-o strânsoare puternică și hotărâtă.

– Am plecat în direcția opusă, a răspuns el. Știam că dacă vicontele m-ar fi găsit vreodată, n-aș fi atârnat numai eu la capătul unei funii. Îl văzusem făcând niște lucruri cumplite. Știam că ar fi lichidat-o și pe Jane. Câteva săptămâni mai târziu, și-a ucis soția ca să se însoare cu alta și să-și asigure astfel un nou moștenitor.

Sesily a a tremurat în strânsoarea lui, iar el a tras-o mai aproape. Îi plăcea s-o simtă în siguranță alături de el, după evenimentele din după-amiaza aceea.

– Dar ai scăpat.

La limită.

– Eram sigur că vicontele s-ar fi dus direct pe Bow Street. I-ar fi umplut buzunarele lui Peel ca să se asigure că avea să mă găsească.

Sesily a dat din cap.

– E greu să amenințI cu poliția atunci când și tu ești un criminal.

– Pe vapor s-a ascuns Peter Whitacre. În Boston a debarcat Caleb Calhoun. Știam că dacă voiam să supraviețuiesc, trebuia s-o iau de la capăt. După ce mi-am găsit un loc de muncă, am trimis bani și o scrisoare la casa din Yorkshire. Spălam vasele yankeilor la o tavernă.

Sesily a zâmbit.

– Și uită-te la tine acum, ai devenit tu însuți un yankeu!

– Bostonul e un loc în care te poți pierde. Și am fost destul de norocos că au existat oameni care m-au găsit.

– Deștept băiat, a șoptit ea, iar el s-a înmuiat la auzul laudelor, atât de bine-venite chiar și după zeci de ani. Atât de curajos! a continuat ea. Acum e Caleb Calhoun, proprietarul unei duzini de taverne dintre cele mai de succes de la Baltimore și până la Boston. Bogat om de afaceri american, cu toți dinții intacți, cu părul bogat și cu picioare lungi.

El a ridicat din sprâncene.

– Așa sunt?

– Ai picioare frumoase. Mereu m-am întrebat dacă nu cumva așa sunt picioarele în America. Imaginează-ți entuziasmul meu atunci când am descoperit că au crescut acasă, a spus Sesily, iar Caleb nu și-a putut înăbuși un zâmbet. Și cât timp a trecut până să te întorci ca să-i revezi pe Jane și pe Peter?

Lui Caleb i-a pierit zâmbetul.

Sesily și-a ridicat privirea și a văzut că el împietrise.

– Ce-i?

– Îi știi numele.

– Vorbești despre Peter? a spus ea. Da. Seamănă cu tine. Are ochii tăi. Zâmbetul tău.

– Ai stat de vorbă cu ei?

– Da... am vorbit...

Sesily a rostit cuvintele cu precauție, ca și cum ar fi știut că se întâmpla ceva, fără să poată ghici ce anume. Un vârtej de emoții i s-a oglindit pe chip, iar apoi ea s-a încruntat, încercând să înțeleagă.

– Caleb, vrei să spui că tu n-ai fost niciodată..., a început ea să spună, iar apoi s-a ridicat în capul oaselor și s-a întors cu fața la el. Când ai văzut-o ultima oară pe Jane?

– Am văzut-o, a răspuns el. L-am văzut și pe Peter.

Dar el nu-i spunea totul, iar ea știa asta.

– De cât timp nu te-au mai văzut?

– De optsprezece ani.

Tristețea care i-a umplut ochii lui Sesily era aproape insuportabilă, lacrimile transformându-i ochii într-o mare azurie.

– Caleb, a șoptit ea, iar durerea pe care a pus-o în acel cuvânt era aceeași cu cea din inima lui.

– Coleford a urmărit-o pe Jane încă de când ea s-a întors la Londra. Când s-a căsătorit cu tatăl lui Peter, anunțul s-a publicat la rubrica specifică din ziare. Din clipa aceea, el a urmărit-o neîncetat.

– Așteptându-te.

Caleb a dat din cap în semn că așa era.

– Dar atât timp cât el mă căuta pe mine, ea era în siguranță.

– Jane fiind singura lui speranță de a te găsi.

El a dat iarăși din cap.

– Coleford și-a investit toți banii în căutarea mea și în supravegherea casei lui Jane, sperând că aveam să apar, să mă întorc.

Și se întorsese.

– Dar răzbunarea e costisitoare. Paznicii costă bani, iar un viconte care își abuzează arendașii ajunge să nu mai aibă destui pe moșie, a spus Sesily. Așa că se afundă în datorii și, ca să scape de ele, fură de la spitalul Foundling... adăugând pe listă încă un motiv din care nu se poate apropia de Scotland Yard. Pentru că, dacă ar face-o, i s-ar descoperi escrocheria.

– Priviți-o pe Sesily Talbot! a șoptit el.

– Oricum polițiștii o să-i descopere escrocheria, să știi.

Caleb s-a uitat pe fereastră, încercând să-și țină în frâu impulsul de a o săruta. Se aflau pe un pod, iar apusul de soare din depărtări incendia Tamisa.

– Coleford era sigur că aveam să fac o greșeală.

– Te-ai îndepărtat cât de mult ai putut ca să eviți greșeala, a spus ea. Nu-mi pot imagina cât de dificil trebuie să fi fost. Cum ți-ai închinat întreaga viață protecției lor.

Aproape imposibil.

Nu. Absolut imposibil.

– Coleford știa că le purtam de grijă. Știa că îi trimiteam bani lui Jane de câte ori puteam. Mă asiguram ca ea, soțul ei și Peter să aibă tot ce le trebuia. Și totuși, știa că în cele din urmă aveam să greșesc și să mă dau în vileag, a spus Caleb întinzându-se spre Sesily și trecându-și dosul palmei peste obrazul ei. Da, Coleford a avut dreptate. Nu puteam să stau departe pentru totdeauna.

Sesily s-a încruntat.

– De ce ai pus piciorul în Brixton? Dacă ai fost văzut? Dacă spionii o să-l informeze pe Coleford? Dacă el pune totul cap la cap? De ce te-ai expus?

„Nu recunoaște!" și-a spus el în gând.

Unele secrete nu erau făcute ca să fie destăinuite.

Prea târziu. Ea deja înțelesese.

– Din cauza mea.

– Ai schimbat totul venind aici.

– Așadar, m-ai urmărit. Te-ai dat de gol.

– Știam că Jane era în siguranță. Dar tu ai fost gata să intri în luptă, a spus el în timp ce o mângâia pe buza de jos cu degetul mare.

Ea l-a prins strâns de încheietură.

– Caleb! Coleford nu poate face asta. Nu poate să ți-i ia pe sora ta și pe nepotul tău. Oamenii pe care îi iubești.

– A făcut-o, a spus el. După ce a pierdut...

– Un fiu ticălos, care merita ceva de zeci de ori mai rău decât ceea ce i s-a întâmplat? Sesily era acum plină de furie și de pasiune. Caleb o adora. Ea a continuat: Moartea fiului e pedeapsa lui. Și doar pentru că n-a găsit o cale de a face mai mult rău...

Dar acum, Coleford avea posibilitatea să facă mai mult rău. Putea să se răzbune pe Sesily. Iar asta însemna că totul se schimbase. Însemna că el, Caleb, nu mai putea fugi.

Sesily a încremenit, înțelegând întreaga situație. Crouch avea să raporteze că ea și Caleb fuseseră la Brixton. După dineul de la începutul săptămânii, după scena pe care o făcuse Adelaide, după dușmanul cu care se pricopsise în persoana lui Coleford, acesta avea să-și dea seama că prezența lui Sesily nu era o coincidență. Ea avea să devină suspectă. La fel și Caleb.

– Caleb, nu te poți preda!

Și totul avea să iasă la iveală.

Sesily a căutat ceva, o cale de ieșire.

– S-ar putea să nu te găsească.

Sigur că l-ar fi găsit.

– Sesily...

– Nu! S-ar putea ca vicontele să nu facă legătura între tine de atunci și tine de acum.

Sesily vorbea foarte repede, mintea ei învârtea lucrurile pe toate fețele. Lua în considerare posibilele deznodăminte. Plănuia. Lui Caleb nu-i venea să creadă că la un moment dat o crezuse nesăbuită. Era genială. Calcula toate scenariile posibile.

Dar el le calculase vreme de optsprezece ani. Iar povestea nu se putea sfârși decât într-un singur fel.

– Sesily!

– Nu! Ascultă! Johnny te-a văzut la Sparrow. Ai fost cu mine. M-ai scos de acolo. M-ai protejat.

Bineînțeles că da. Și ar fi făcut-o din nou. Ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în puteri ca s-o protejeze. Pentru totdeauna.

– Sesily!

Nu voia să planifice. Voia s-o țină în brațe.

Voia s-o iubească măcar pentru o clipă.

Să simtă măcar o bucățică din ea. Poate că ar fi fost de ajuns.

Dar ea era disperată.

– Coleford și ai lui n-au nici un motiv să creadă că ai avut vreo legătură cu Jane.

– Șștt! i-a cerut el, iar apoi s-a întins spre ea, i-a apucat mâna și și-a apăsat buzele pe degetele ei. Nu porți mănuși!

– Nu-mi place să le port atunci când lucrez, a spus ea repede, cu mintea în altă parte, fiindcă gândurile i se învârteau în cerc, frământându-se să găsească un alt sfârșit pentru acea călătorie care

începuse cu mult înainte ca ea să devină parte din povestea iubitului ei. Caleb, nu poți...

El a ignorat-o, sărutând-o pe articulația învinețită de la lovitură.

– Asta doare? Ai dat unul dintre faimoșii pumni ai surorilor Talbot?

– Eu le-am învățat pe toate cum să dea o lovitură, să știi.

El a ridicat din sprâncene.

– Impresionant!

Sesily l-a strâns de mână.

– Caleb, a spus ea, grăbită. Ascultă-mă! Ei nu trebuie să afle despre tine. N-ai văzut-o pe Jane. Nu te-ai dus la ea acasă. Întâmplarea de azi nu schimbă nimic.

Caleb a zăbovit cu buzele pe falangele ei, sărutându-le mărunt. În sinea lui, știa adevărul.

– Bineînțeles că schimbă. Johnny Crouch m-a văzut.

– Johnny Crouch e doar un idiot, bun doar atunci când vine vorba de mușchi. Bully Boys nu sunt bine-veniți la The Sparrow. Nu există nici o garanție că el te-a recunoscut.

Neadevărat. Crouch era un locotenent respectat al bandei Bully Boys. Urcase în grad de la simpla condiție de hoț de buzunare, iar acum se ocupa de bătăuși tocmiți pe bani.

– Sesily! Cu un minut în urmă, mă dădeai drept salvatorul tău pentru că Johnny chiar m-a recunoscut. A devastat The Place. Te-am văzut crăpându-i capul, eram acolo. Și chiar dacă n-aș fi fost... m-a recunoscut.

– Bine. Dar au trecut optsprezece ani, a argumentat ea. Nu există nici o garanție că vicontele o să te recunoască.

Asta era adevărat, dar Coleford aștepta întâlnirea cu Caleb de optsprezece ani. Și poate că era un monstru, însă știa cum stăteau lucrurile. Caleb și Sesily la Brixton, în aceeași zi, era o coincidență prea mare pentru ca vicontele să nu-și dea seama de adevăr.

Se terminase.

Caleb a continuat cu săruturile. Nu voia deloc să se oprească. N-avea de gând să sacrifice nici măcar o clipă din timpul pe care și-l petrecea lipit de ea, mai ales acum, când întrevedea sfârșitul. A tras-o mai aproape, în poala lui.

– Chiar dacă nu m-a recunoscut pe mine, Coleford o să vină după tine. Acum. Nu mai târziu. În momentul în care află că ai fost

aici. E nemilos și necruțător și o să adulmece urmele mele pe tine, chiar dacă Crouch n-o să-mi rostească niciodată numele. O să te distrugă ca să ajungă la mine. Ca să se răzbune.

Sesily a ezitat.

– Cum ai găsit casa? a întrebat-o el.

Ea era încă pierdută în gânduri, doar pe jumătate atentă.

– Coleford conduce o schemă, oamenii lui iau bani de la mame care își caută copiii pe care i-au lăsat cu mult timp în urmă la spitalul Foundling. Ticăloșii promit să găsească copiii pierduți și apoi bagă banii în buzunar. Un procent merge la Coleford.

Caleb a înjurat. Vicontele lua bani de la femei care își abandonau copiii pentru că nu puteau avea grijă de ei. Așa tată, așa fiu. Un monstru nenorocit.

– Coleford folosește fondurile pe care le fură de la copii și de la mamele disperate care i-au părăsit, ca să-i plătească pe Bully Boys s-o supravegheze pe Jane. Să te pândească pe tine. Totul e în paginile de registru pe care le-am furat.

– Așa că te-ai dus să investighezi. Te-ai pus în pericol.

Caleb ura asta.

– Nu pentru el, a șoptit ea în trăsura care în scurt timp avea să fie cufundată în întuneric. Pentru tine.

O, Doamne, asta ura și mai mult! Ura faptul că el fusese motivul pentru care ea era acum în pericol.

– Sesily, Johnny Crouch o fi prost, dar nu e fraier, înțelegi? N-o să-i ia mult timp să-i trimită vorbă lui Coleford că ai fost la Jane. Și că am fost și eu acolo.

– Atunci, o să ne luptăm cu ei.

Caleb a clătinat din cap.

– Nu, iubito! Nu putem. N-ai cum să câștigi bătălia asta.

– Pentru că acum douăzeci de ani ai ucis un om care trebuia ucis?

– Nu orice om. Fiul unui conte. Un conte care are suficientă putere și suficientă nebunie ca să se asigure că se face dreptate.

– S-a făcut dreptate, a spus ea pe obișnuitu-i ton impetuos, care acum mustea de furie.

– Fată frumoasă, a șoptit el cu obrazul aproape de buclele ei răvășite de vânt. Ești atât de furioasă!

– Da, chiar sunt. Nu așa merg lucrurile, Caleb. Nu așa se termină. Coleford nu e singurul care are putere. Și eu am. Și bani, și

prieteni, a spus ea aţintindu-şi privirea neînfricată la el, fără să vrea să încheie conversaţia. Orice crezi că ne poate face Coleford, mie, ţie, lui Jane... Lumea se schimbă, iar aceşti bărbaţi bogaţi, cu titluri, privilegiaţi şi monstruoşi, nu câştigă întotdeauna.

– Şi cu mine cum rămâne? Eu nu sunt un monstru?

Oare el nu îi pusese în pericol pe ea, pe sora lui, pe nepotul lui? Nu distrusese pavăza fragilă care îi proteja pe toţi?

Sesily i-a luat faţa în mâini şi l-a privit în ochi.

– Nu. Nu. Nu eşti câtuşi de puţin rău. Eşti bun, blând şi nobil, iar eu...

A ezitat.

Sesily îl omora de-a dreptul. Îl distrugea cu vorbele şi cu pasiunea ei, iar el ştia ce urma ea să spună şi-şi dorea asta. Caleb trăise o viaţă de lipsuri, în decursul căreia râvnise la multe lucruri, şi nu-şi dorise niciodată nimic atât de mult cum îşi dorea s-o audă pe Sesily ducând până la capăt acea frază.

Dar ştia că, dacă ea ar fi făcut-o, el n-ar fi putut s-o mai părăsească niciodată.

Iar s-o părăsească era singura cale prin care o putea proteja.

– Caleb, eu...

A sărutat-o ca s-o împiedice să-i spună că-l iubea. A tras-o aproape, desfătându-se cu felul în care degetele ei răsfirate şi calde îi alunecau pe sub haină, pe piept, ca şi cum el i-ar fi aparţinut.

Ceea ce, bineînţeles, era adevărat.

Era al ei chiar atunci, când o trăgea mai aproape, bucurându-se s-o simtă catifelată, voluptuoasă şi frumoasă, aşa cum se deschidea pentru el ca s-o lingă lung, lent şi plin de adoraţie, ca şi cum ar fi fost oriunde altundeva, dar nu acolo, în trăsura ei, iar el n-ar fi fost într-o cursă contra cronometru. De parcă ar fi avut o veşnicie ca să se exploreze unul pe celălalt.

Şi, pentru o clipă, Caleb şi-a permis să creadă că aşa era. Şi-a permis să creadă că avea un an la dispoziţie ca să investigheze plinătatea buzelor ei, gustul limbii şi curbura şoldului ei în mâna lui, moliciunea părului ei între degete.

Ea a suspinat, iar el a sărutat-o mai profund.

Şi-a permis să creadă că avea un an la dispoziţie ca s-o iubească. În tăcere.

Atunci când și-a luat buzele de pe gura ei, iar ea a deschis ochii, lent și păcătos, Caleb s-a bucurat de frumusețea ei, de felul în care îi promitea o eternitate, când tot ce aveau la dispoziție era o plimbare cu trăsura.

Sesily și-a lipit fruntea de a lui, iar Caleb și-a încleștat degetele în părul ei și a închis ochii, adulmecând-o, ispititoare și perfectă.

– De ce te-ai întors la Londra? a șoptit ea.

Inima lui Caleb bătea cu putere, iar el s-a hotărât să-i ascundă adevărul.

– Sora ta a vrut să deschidă The Sparrow.

Ar fi trebuit să știe că n-avea să funcționeze. Sesily n-ar fi tolerat minciuna în acel moment. Nu între ei, nu în acea trăsură în care se rostiseră atâtea adevăruri.

– Și după aceea?

El a închis ochii.

„Nu-i spune!"

– Botezul lui Oliver.

Ea a dat din cap.

– Și de data asta, pentru copil.

„Ne-ar face rău amândurora."

– Da.

„Nu!"

– Mincinosule!

„Nimic bun n-o să iasă din asta."

Și chiar știind că așa avea să se întâmple, nu s-a putut abține. A privit în ochii ei superbi, care nu-l lăsau să evadeze. Trăsura încetinise, iar Caleb știa că timpul lor era pe sfârșite. Că atunci când aveau să se despartă, acesta era sfârșitul.

Iată motivul pentru care era foarte important ca ea să audă adevărul.

– M-am întors pentru că nu pot sta departe.

Era suficient de aproape de ea încât să simtă cum și-a ținut respirația.

– Să stai departe de ce?

El i-a îndepărtat o buclă de pe față și i-a pus-o pe după ureche. Se minuna de ea. De faptul că, pentru o clipă fusese a lui. I-a șoptit numele, iar asta a fost cel mai apropiat lucru de o rugăciune pe care îl rostise vreodată.

– De tine.

Stătea nemișcată în brațele lui, iar cuvintele rămaseseră suspendate între ei, intense și sincere. Apoi Sesily a ridicat o mână și i-a atins buzele cu degetele, ca într-un sărut.

– Te-ai pus în pericol pentru mine.

– Sesily! a exclamat el luând-o de mână și ținându-i-o ferm, fiindcă avea nevoie ca ea să înțeleagă. M-aș arunca în foc dacă asta ar însemna să te mai văd o dată. Și n-aș ezita.

Ochii ei s-au închis lent, iar fruntea i s-a aplecat spre buzele lui. Apoi trăsura s-a oprit. Iar el n-a mai putut spune nimic. N-a putut să-i enumere toate modurile în care era legat de ea. Toate modurile în care ea îi ocupa gândurile. Toate modurile în care o adora.

Drumul se terminase.

Povestea se terminase.

Doar că nu era așa, pentru că ea a șoptit:

– Intră în casă. Și apoi, înainte ca el să poată refuza, Sesily a șoptit iarăși: Te rog. Eu...

Ar fi putut s-o sărute din nou. Ar fi putut înăbuși acele cuvinte. Dar le dorea prea mult. Și deși știa că, odată rostite, i-ar fi distrus pe amândoi, asta nu l-a putut opri.

Le dorea. Aproape la fel de mult cum o dorea pe ea.

Dar Sesily nu i le-a spus. În schimb, a murmurat, încet și clar:

– Caleb... Am nevoie de tine.

Cumva, a fost mai rău decât se așteptase el. Pentru că iubirea i-ar fi putut aminti că ar fi trebuit s-o părăsească pentru ca astfel s-o protejeze. Dar dorința... dorința a făcut să-i fie imposibil să plece.

Pentru că o iubea, dar o și dorea. Tânjea după ea. Și era al ei. Întotdeauna fusese. Din momentul în care o văzuse.

Avea să-i dea lui Sesily ceea ce ea își dorea.

Capitolul 20

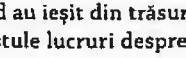

N-au vorbit nici când au ieșit din trăsură, nici când au intrat în casă. Abraham știa destule lucruri despre Mayfair și despre felul

în care vecinii trăgeau cu ochiul și bârfeau, așa că i-a dus în spatele casei, unde puteau să intre pe lângă grajduri, prin bucătărie.

Au străbătut încăperea în care nu se vedea nici un servitor, în ciuda mirosului plăcut de pâine proaspăt coaptă și a unei oale care bolborosea vesel pe plită. Un noroc, cu siguranță cel mai mare din ziua respectivă, având în vedere că Sesily se temea să nu perturbe înțelegerea tacită pe care o făcuseră în trăsură.

Cu toate astea, el n-a atins-o. Nici în bucătărie, nici când s-au strecurat pe ușa îngustă care ducea spre coridorul întunecos al servitorilor. Nici când au urcat scările până la primul etaj și apoi la al doilea. Și nici când și-au croit drum prin coridoarele a căror penumbră nu mai era alungată de lumina zilei, dar care nu erau încă iluminate pentru seară.

Cu fiecare pas, absența atingerii și a vocii lui Caleb o făcea pe Sesily să și le dorească pe amândouă cu disperare crescândă.

În trăsură, Caleb îi rezistase. Sesily simțise cum el se retrăsese în fața dorinței ei, a deschiderii ei. Nu-i scăpase faptul că el o sărutase exact în momentul în care ea era pe cale să-i spună că îl iubea.

Poate că nu-și dorea dragostea ei, dar o dorea pe ea. Asta se vedea limpede din felul în care o atingea și o săruta... din felul în care îi explora corpul, o strângea în brațe și îi rostea numele, ca și cum ar fi însemnat ceva.

Din felul în care dezvăluise că s-ar fi aruncat în foc pentru ea.

Din felul în care cuvintele lui o copleșiseră.

Iar el o urmase înăuntru, nu-i așa?

Dar nu era pentru totdeauna.

Simțise în trăsură schimbarea stării lui. Siguranța de sine ce urmase luării unei decizii care îi afecta pe toți. Atunci atitudinea lui se schimbase, o atinsese și o sărutase, spunându-i lucrurile pe care ea visase mereu că el avea să i le spună.

„Nu pot sta departe."

Dar el era aici, acum, era al ei pentru moment, iar Sesily nu voia să se gândească la cât avea să dureze acel moment, sau la cât de scurt avea să i se pară, odată încheiat.

Voia doar să-l trăiască.

Și, la naiba, voia ca el s-o atingă. Cu fiecare pas, dorința ei devenea tot mai amețitoare și mai mistuitoare, până când nu s-a mai putut gândi la nimic altceva decât la felul în care el urma s-o înfierbânte.

El n-a atins-o decât după ce au ajuns în dreptul dormitorului ei și ea a pus mâna pe mânerul ușii. Înainte ca Sesily să-l rotească, mâna lui enormă și caldă s-a așezat peste a ei, oprind mișcarea pentru o clipă, cât să se apropie de ea și să șoptească:

– Ești sigură?

Dacă nu l-ar fi dorit atât de mult, poate că ar fi râs de acea întrebare. Oare el nu știa că ea îi aparținea? Că orice și-ar fi dorit, orice ar fi visat, ea voia să-i ofere?

Sesily s-a întors, iar buzele lui i-au atins tâmpla, lăsând foc în urma lor.

– Sunt sigură.

Caleb a apăsat pe clanță și a deschis, iar Sesily a intrat, întorcându-se cu fața la el în timp ce închidea ușa.

– O să fim deranjați?

– Nu, a răspuns ea, minunându-se de cât de masiv era, de umerii lui largi și unghiurile ascuțite ale maxilarului său.

– De unde știi?

Ea a zâmbit.

– Pentru că vizitiul meu e un bârfitor groaznic. Iar servitoarele de la bucătărie știu cum merge lumea.

El a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

– Cum anume?

– Te lasă memoria? l-a tachinat ea. Nu-ți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când am fost singuri împreună?

El a răsucit cheia în broască și a așezat-o pe măsuța de lângă ușă.

– S-ar putea să am nevoie să-mi amintești.

– Se poate aranja.

Ultimul cuvânt s-a pierdut în timp ce el se îndrepta spre ea. Era mare, lat, cel mai chipeș bărbat pe care Sesily îl văzuse vreodată, și venea spre ea cu hotărâre, de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață așteptând acel moment. Acea cameră. Așteptând-o pe ea.

Lui Sesily i s-a tăiat răsuflarea la vederea lui și s-a dat înapoi, plăcându-i privirea lui vigilentă și expresia buzelor. Iar după plimbarea cu trăsura, după ziua pe care o avuseseră, după o viață întreagă de așteptare, voia să-i ofere ceea ce-și dorea.

– Îți place să vânezi.

– Îmi place să prind, a răspuns el cu o voce joasă, care îndemna la păcat, strecurându-și brațul în jurul taliei ei și trăgând-o spre el.

Ea a râs. Momentul acela era perfect. El era perfect.

– O, a șoptit ea încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. Uită-te la mine... m-ai prins.

Piepturile lor fremătau, lipite, iar Sesily s-a delectat cu acea senzație. Caleb i-a ridicat bărbia ca s-o poată săruta pe gât, iar buzele lui i-au mângâiat pielea moale de sub ureche.

– Cred că eu sunt cel prins, milady, a șoptit el cu patimă, iar Sesily s-a aprins auzind cum rostise el acel apelativ care indica titlul de noblețe.

Dar nu era adevărat, iar ea știa asta, fiindcă dacă el ar fi fost atât de înrobit, ea n-ar mai fi fost atât de îngrozită de ceea ce o aștepta odată întorși în lume, după ce aveau să părăsească dormitorul liniștit și întunecat. Dar și-a scos asta din minte și s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

El i-a întâmpinat dezmierdarea mângâind-o încet, languros și lacom, cu un iz de perversiune. Ea s-a lipit de el, dorindu-l mai aproape. Dorindu-și ca amândoi să scape de povara hainelor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Caleb a întrerupt sărutul și a răsucit-o. Degetele lui au găsit nasturii de la spatele corsetului și i-au descheiat precum cele ale unei cameriste îndemânatice, până când rochia s-a desfăcut în mâinile ei.

Sesily și-a ținut-o strâns pe lângă corp, în timp ce el o dezmierda cu buricele calde ale degetelor și cu sărutări și mai calde, provocându-i fiori de plăcere. Abia începuseră și deja ea se mistuia de dorință.

Apoi el a început să-i desfacă șireturile corsetului, eliberând-o de mătase și de balene, iar ea le-a prins în timp ce Caleb își trecea degetele, liniștitor, peste pielea ei goală.

– Ești atât de caldă, i-a șoptit el la ureche, iar Sesily a simțit cuvintele acelea ca pe o adiere. Atât de caldă, de catifelată și atât de al naibii de frumoasă!

Auzind înjurătura, ea a fost străbătută de un fior și s-a întors spre el plină de dorință, tachinându-l:

– Ce limbaj!

Ochii lui sclipeau, întunecați și seducători.

– Sunt un bărbat simplu. N-o să găsești prea multă poezie la mine.

– Hmmm..., a spus ea. Niciodată nu mi-au prea plăcut poeții.

A dat drumul rochiei și corsetului, lăsându-le să-i cadă la picioare.

Privirea lui i-a învăluit corpul gol, zăbovind la sânii ei, la curba șoldurilor, la coapsele pline, la cârlionții bruni dintre ele.

De-a lungul vieții ei, Sesily fusese admirată în amănunțime atât de bărbați, cât și de femei, dar niciodată în felul acela. Niciodată cu o asemenea intensitate. Niciodată cu o asemenea... poftă. Caleb și-a dus o mână la buze, frecându-și gura ca și cum n-ar fi știut de unde să înceapă, iar lui Sesily i s-au tăiat genunchii în fața acelui bărbat complet mistuit de dorință.

Bărbatul pe care îl iubea, mistuit de dorință pentru ea.

Sesily i-a privit din nou chipul și a simțit nevoia să se arunce în brațele lui.

– Mai devreme ai spus că dacă m-ai fi cunoscut pe când eram tineri..., a murmurat ea, apoi a făcut o pauză și în cele din urmă a reluat: Ai spus că dacă mi-ai fi aruncat o singură privire, ai fi fost terminat.

El a dat din cap în semn că așa era.

– Da.

Cuvântul a sunat aspru, precum sticla care se sparge, iar Sesily a iubit sunetul acela cum nu iubise altul înainte. Și-a ridicat bărbia și i-a întâlnit ochii, îndrăzneață.

– Și acum? Ce se întâmplă dacă te uiți la mine acum?

Privirea pe care el i-a aruncat-o a fost fierbinte ca soarele.

– Acum am planuri.

– Arată-mi.

Caleb s-a apropiat, a ridicat-o, a purtat-o în brațe prin cameră și a așezat-o pe marginea patului, după care a îngenuncheat în fața ei.

Mâinile i-au alunecat pe coapsele ei și au ajuns până la genunchi, pe care i-a desfăcut. S-a aplecat în față ca să apuce între buze sfârcul unui sân în timp ce-l mângâia pe celălalt, iar Sesily a suspinat de plăcere simțind moliciunea limbii lui, combinată cu asprimea buricului degetului mare, dovada unei vieți întregi de muncă.

Sesily și-a băgat mâinile în părul lui, subjugată de dorință, rostindu-i numele în timp ce el se delecta, lingând, sugând, înnebunind-o. După ce, în cele din urmă, i-a dat drumul, s-a uitat în ochii ei și a întrebat-o:

– Tânjești, nu-i așa?

Sesily a crezut că avea să se topească de plăcere.

– Tânjesc, a șoptit ea. Te doresc. Cu tot ceea ce o să-mi dai.

„Pentru totdeauna."

Dar el n-a spus-o. Nu asta era jocul pe care-l jucau. Chiar dacă era adevărul.

– Atunci o să-ți dau totul, a spus el aplecându-se ca să-i fure un sărut pervers înainte să-i ridice una dintre coapse peste umărul lui lat. Apleacă-te pe spate.

„Da."

Doar că era „Nu".

El s-a oprit, cu ochii în ochii ei, iar mușchii maxilarului i se zbăteau de efort. Sesily și-a trecut degetele prin buclele lui mătăsoase și i-a înclinat fața spre ea.

– Vreau să-ți ofer eu plăcere.

Caleb a închis ochii la auzul unor astfel de cuvinte, iar ea le-a simțit efectul în tresărirea mușchilor lui pe coapsa ei. Apoi el a scos o altă înjurătură înfocată.

– Asta îmi face plăcere, a șoptit el sărutându-i curbura pântecului. Faptul că te simt, a continuat el, întorcându-se și lingând-o pe toată lungimea coapsei. Faptul că te văd, a spus el din nou, desfăcându-i ușor miezul. Gustul tău.

S-a aplecat înainte și a lins-o de-a lungul pliului ei, lung, lent și persistent, făcând-o să vrea să țipe.

– O, a gemut el, gustul tău! Aș putea să te ling la nesfârșit!

Ar fi putut să-l lase să facă asta la nesfârșit, și-a dat ea seama în timp el se urca peste ea ca s-o pironească pe saltea, mângâind-o cu limba, lingând și sugând, ca și cum n-ar fi fost nevoie să se mai oprească vreodată. Degetul lui mare i-a găsit pliul și a mângâiat-o în cercuri lente, languroase, până când ea și-a ieșit din minți de plăcere și s-a prăbușit în brațele lui, trăgându-l de păr până când l-a durut. Nu că asta l-ar fi făcut să se oprească.

Și nu s-a oprit nici atunci când ea a terminat pe buzele și limba lui, nici atunci când s-a împins în el, revendicând pe de-a-ntregul plăcerea pe care i-o oferea, nici atunci când s-a prăbușit pe pat, inertă. În schimb, i-a presărat săruturi pe coapse și a lăudat-o.

– Ești al naibii de perfectă, a șoptit el, gâfâind la fel ca ea. O fată superbă.

Când ea a încetat să mai tremure, el a spus, pe un ton scăzut și pervers:

– Crezi că o poți face din nou?

Ea a icnit la auzul întrebării, iar apoi a suspinat atunci când el a mârâit, cu gura lipită de pielea ei:

– Cred că poți s-o faci din nou.

Pe urmă el și-a apăsat gura în mijlocul ei și i-a dovedit că avea dreptate, făcând dragoste cu gura lui frumoasă și cu limba lui perversă, cu mișcări lente și păcătoase, până când ea s-a arcuit peste pat, oferindu-i-se.

El a luat ofranda, iar Sesily și-a dat seama că niciodată nu se simțise mai prețuită, mai adorată, mai plăcută decât acum, terminând în forță, lipită de el, de acel bărbat care devenise centrul lumii ei.

Și s-a întrebat, chiar în timp ce plonja în plăcere, transformând gândurile în senzații, dacă avea să supraviețuiască acelei iubiri.

N-a știut cât timp a rămas așa, cu mâinile încălcite în părul lui, cu mângâierea lui pe pielea ei atât de sensibilă, cu buzele lui moi și pline de adorație pe curbura pântecului ei, în timp ce el îi șoptea laude, dar, în clipa în care s-a întors în prezent, a știut că abia aștepta să-l atingă. Să-l exploreze. Să-i ofere aceeași plăcere.

Caleb a tăcut în timp ce ea l-a făcut să se ridice în picioare. Apoi Sesily a îngenuncheat pe pat și l-a dezbrăcat cu mișcări grațioase și metodice, bucurându-se de suprafețele lui dure, de relieful mușchilor, de părul de pe pieptul lui și, în cele din urmă, de lungimea mădularului ca de oțel, care tânjea după atingerea ei.

L-a atins, iubind respirațiile sacadate pe care le scotea în timp ce ea îl mângâia, umplându-l de plăcere. Și pe ea o încânta felul în care ochii lui se întunecau și se închideau ori de câte ori ea își dădea seama ce anume îi plăcea.

– Da, a șoptit el în timp ce ea îl mângâia. Așa!

L-a sărutat, cu buzele alunecând pe pieptul lui și cu limba desenând mici cercuri de-a lungul mușchilor magnifici ai bustului lui. Și, în timp ce ea îl tachina, apropiindu-se tot mai mult de locul în care o dorea, locul în care și ea voia să fie, el i-a șoptit numele și și-a strecurat mâna în părul ei.

Iar ei îi plăcea la nebunie felul în care el se ținea în frâu, fără s-o forțeze.

Ceea ce însemna că ea putea să insiste. Îl putea împinge chiar peste limită.

A ajuns la el și apoi s-a îndepărtat puțin, aplecându-se pe spate ca să contemple mărimea și puterea lui. El era acolo. Și era al ei, iar ea putea să facă ce voia cu el.

– Sesily!

Numele a sunat aspru pe buzele lui, apoi s-a pierdut în gemete, în timp ce ea îl lingea de-a lungul mădularului întărit. El s-a întins și s-a prins bine de tăblia patului, în timp ce Sesily îi simțea tremurul mâinii în părul ei.

– La naiba, a șoptit el. Îți place.

Îi plăcea. Îi plăcea felul în care i se abandonase ei. Felul în care i se predase ei. Cedând puterea, în timp ce emana forță.

– Îmi place, a șoptit ea lângă vârful mădularului, înainte să deschidă gura ca să-l primească înăuntru, moscurile lui sărate făcând-o să saliveze.

El i-a gemut numele și și-a flexat degetele cu care o ținea, în timp ce ea își despărțea buzele și îl lua încet și adânc, iubind gemetele lui de dorință și felul în care se potriveau cu ale ei, legându-se nu numai de ceea ce îi oferise el mai devreme, dar și de ceea ce îi oferea ea acum.

S-a lăsat pradă plăcerii lui Caleb, lingând, sugând și trăgându-l cât de adânc putea, jucându-se cu viteza și cu senzațiile, găsind locurile care păreau să-l înnebunească și încercând, cu disperare, să-l aducă la limită.

Iar când a ajuns la limită, el a înjurat din nou. O, cât de mult îi plăcea asta lui Sesily!

– Sesily... Dacă nu... N-o să pot să mă abțin.

– Nu te abține, i-a șoptit ea, eliberându-l pentru o clipă. Să nu îndrăznești s-o ții departe de mine. O vreau. Vreau asta.

I-a dat-o, cu mâinile mângâind-o blând pe păr, cu mușchii coapselor tari și încordați sub atingerea ei, cu împingerile șoldurilor scurte și atente, chiar dacă deja se afla la limita rezistenței. Iar Sesily, sugând mai adânc, găsind un ritm care îl făcea să înjure, să geamă și s-o îndemne să continue, l-a adus la pragul dincolo de care n-a mai putut rezista și a avut un orgasm puternic.

Sesily l-a acoperit cu săruturi prelungi și cu mângâieri, așa cum făcuse și el mai devreme. Caleb s-a aplecat și a sărutat-o, mângâind-o adânc cu limba în timp ce a întins-o în pat. Apoi s-a lăsat peste ea, i-a desfăcut picioarele și s-a așezat între ele, inversând rolurile, mângâindu-i corpul, venerându-i curbele, șoptindu-i numele și presărând-o cu săruturi moi și prelungi, până când ea s-a zvârcolit lângă el, care se excitase din nou.

A intrat în ea cu o împingere prelungă și lină, adâncă și devastatoare, umplând-o frumos, perfect, ca și cum ar fi fost făcuți pentru acel moment. Unul pentru celălalt. S-au mișcat la unison minute în șir... ore... pierzând noțiunea timpului și a locului... pierduți pentru orice altceva în afară de pasiunea lor, până când Sesily a ajuns să implore eliberarea, iar Caleb a condus-o spre ea și s-au prăbușit în plăcere, ca și cum asta ar fi fost unicul lor scop.

Împreună.

Era ceva ce Sesily nu mai experimentase niciodată. Perfect. Și înspăimântător.

Pentru că ea nu credea că avea să-și mai revină vreodată din asta.

Știa că n-avea să-și mai revină niciodată din asta.

Caleb s-a întins pe spate, trăgând-o peste el, mângâindu-i pielea, trimițând prin ea valuri de plăcere, în timp ce Sesily își așezase urechea pe pieptul lui și-i asculta bătăile inimii, grele și rapide, în ritmul bătăilor inimii ei.

– Te iubesc.

Sesily a rostit cuvintele înainte să le poată opri. Înainte să poată prezice că el avea să încremenească sub ea și mângâierea avea să-i bâjbâie pe pielea ei.

A închis ochii, cu gâtul contractat, cu ochii brusc înfierbântați de lacrimi.

– Îmi pare rău, a șoptit ea. Știu că nu-ți dorești asta. Știu că nu de asta ești aici. Dar te iubesc și nu mai pot să tac.

Își ținea capul pe pieptul lui, refuzând să-l privească. Nu voia să vadă respingerea din ochii lui. Știind că n-o putea suporta, dar și că n-ar fi putut suporta nici să tacă, ea a continuat:

– Nu mă mai pot abține. Nu vreau să aștept să te iubesc. Nu vreau să aștept să-ți spun că te iubesc.

Și odată ce a început să vorbească, i-a fost imposibil să se mai oprească. Așa că a vorbit fără să se uite la el, jucându-se cu părul mătăsos de pe pieptul lui, în timp ce simțea că îi fura atingerea, care ar fi putut fi ultima.

– Ai spus că nu poți sta departe de mine și... urăsc faptul că-mi place asta, chiar dacă urăsc și faptul că tu vrei să ne despărțim.

El a luat-o de mână și i-a strâns-o ferm, ținându-i-o nemișcată.

– Sesily!

Cuvântul a răsunat în pieptul lui, iar pe Sesily a durut-o senzația pe care i-o stârnea, deși și-ar fi dorit s-o poată considera ceva normal, să creadă că era doar felul în care Caleb îi rostea numele noaptea, atunci când erau împreună.

Dar știa că asta nu era ceva care să i se cuvină din principiu.

Și-a ținut respirația, dorindu-și ca el să spună mai mult. Iar Caleb a vorbit:

– Nimeni nu mi-a spus vreodată cu voce tare că mă iubește.

Nu putea fi adevărat. Acel bărbat nobil și magnific, care își petrecuse o viață întreagă protejându-i pe oamenii pe care îi iubea... merita ca o mulțime de oameni să-l iubească, la rândul lor. Un batalion de astfel de oameni.

Ea și-a ridicat capul. Cum ar fi putut să n-o facă? A întâlnit privirea ochilor lui frumoși și a văzut adevărul în ea.

– Lasă-mă pe mine s-o fac. Lasă-mă să te iubesc. Te rog.

Ultimul cuvânt i-a ieșit de pe buze pe un ton sincer, sugrumat, iar Sesily s-ar fi rușinat că vorbise astfel, însă știa că asta era ultima ei șansă. Fiindcă orice ar fi urmat după ce părăseau acea cameră avea să schimbe totul.

El a strâns-o mai tare, trăgând-o cât se putea de aproape, strecurându-și mâna în părul ei și ținând-o nemișcată în timp ce o săruta adânc, minuțios și cu atâta dorință, încât Sesily n-a mai putut să discearnă între ei doi.

Erau un tot. Și era perfect.

Apoi el a pus capăt sărutului, i-a întâlnit privirea și i-a șoptit numele.

– Mai spune-mi-o încă o dată. Te rog.

Sesily nu i-ar fi refuzat niciodată cererea, dar nu se putea uita la el. Nu când știa că a doua zi răsărea soarele, iar el revenea la rolul de nobil protector, convingându-se că totul fusese o greșeală.

Nu s-a putut uita la el. Dar și-a putut lipi urechea de pieptul lui ca să memoreze bătăile constante ale inimii lui și să-i spună:

– Te iubesc.

Apoi s-a bucurat de căldura intensă a brațului lui pe spatele ei, de numele ei șoptit, abia perceptibil în ridicarea și coborârea uniformă a pieptului bărbatului iubit, și și-a imaginat că seara aceea n-avea să se termine niciodată.

– Rămâi cu mine, a șoptit ea.

El a oftat și i-a rostit numele din nou, iar durerea din felul în care suna acel nume a fost un ecou al durerii din inima el.

– Nu pot. Dacă rămân, Coleford o să încerce să te distrugă.

– Oricum o să încercel a spus ea, ridicându-se ca să se poată uita la el. O să încerce să mă distrugă, așa cum o să încerce să te distrugă și pe tine!

– Nu și dacă îl opresc.

Ce om exasperant!

– Nu tu, Caleb. Noi. Nu ești singur.

– În povestea asta asta sunt singur, a spus el, ferm. Vrei să știi de ce părăsesc Londra? De ce rămân la Boston? De ce te-am îndepărtat mereu? Din motivul ăsta. Pentru că bătălia pe care o duc e una pe care trebuie să mi-o asum numai eu. Altfel, te pun în pericol.

Caleb s-a ridicat în capul oaselor și și-a atârnat picioarele peste marginea patului, iar Sesily s-a uitat la spatele lui, la capul lui aplecat în piept.

– Sesily, dacă ți se întâmplă ceva..., a început el, dar vocea i s-a stins, iar apoi Sesily, cu inima bătându-i tare în piept, a așteptat să-l audă vorbind din nou. Dacă ți se întâmplă ceva, a reluat el, asta o să mă distrugă.

– Caleb..., a șoptit ea.

Frustrarea și furia i-au adus lacrimi în ochi și un nod în gât, în timp ce simțea că totul îi aluneca printre degete. S-a târât pe pat, spre el, încercând cu disperare să se agațe de el.

S-a încolăcit în jurul lui și și-a apăsat obrazul pe umărul lui.

– Te rog.

„Nu face asta. Nu mă părăsi. Iubește-mă."

N-a spus nimic din toate astea și nici el n-a scos nici un cuvânt, dar nici n-a plecat. În schimb s-a întors, a luat-o în brațe și a sărutat-o, din nou și din nou, blând, încet și dulce, cu mâinile plimbându-i-se pe trupul ei și cu numele ei pe buze, ca și cum ar fi încercat să și-o amintească. De parcă ar fi putut s-o uite!

Ea l-a lăsat, bucurându-se de atingerea și de sărutul lui, până când bătăile inimii lui s-au potolit, respirația i-a devenit lină și a adormit, ca și cum ar fi știut că s-ar fi putut să nu mai doarmă niciodată.

Și odată ce el a adormit, ea a constatat că nu putea.

Așa că i-a sărutat pieptul cald și lat și s-a lăsat să alunece din pat, trăgându-și halatul pe ea și ducându-se la fereastră, unde a început

să deseneze cercuri pe geam. A privit cum în fața ei se întindea Hyde Park, întunecat ca smoala.

Dar jos, în stradă, se aflau o jumătate de duzină de oameni, mari cât niște case.

Paza.

Ceea ce însemna că Sesily era pe punctul de a primi un oaspete.

S-a îmbrăcat cu grijă într-o toaletă verde-închis, care i se părea potrivită pentru ceea ce urma, cu un corset strâmt și cu pantaloni pe sub fustele despicate, care făceau ca mișcările să fie mai libere. Un sfert de oră mai târziu, Sesily a deschis ușa de la intrarea principală, ce dădea spre Park Lane, în timp ce în fața casei s-a oprit o trăsură care avea zugrăvit pe portieră un blazon vechi și ilustru.

Ducesei de Trevescan nu-i plăcea să fie lăsată să aștepte.

Descoperind că Sesily aștepta în fața intrării, ducesa de Trevescan a ridicat din sprâncene.

– Îți dai seama că puteam fi oricine!

– Cei mai mulți musafiri nu vin însoțiți de bătăuși care să fie atât de mari ca ai tăi, a spus Sesily ridicându-și bărbia în direcția bărbaților din spate ducesei. Nu crezi că pot să am grijă de mine?

– Cred că ai deja multe pe cap, a răspuns prietena ei. Ce-ai zice să mă lași să-ți iau puțin din povară?

Ușurată, Sesily a deschis larg ușa.

Ducesa a pășit înăuntru, aruncând o privire spre holul întunecat.

– Unde e?

– Cine? a răspuns Sesily, îndărătnică, deși știa că n-avea motiv să se poarte astfel.

Ducesa a ignorat-o. Pentru asta erau prietenii, s-a gândit Sesily.

– Am înțeles că ai avut o întâlnire cu Bully Boys.

– Veștile de la Brixton circulă repede.

– Au ajuns direct la Coleford House.

Sesily știuse asta. Paznicii de afară nu erau de fațadă. Totuși, ea a tras aer în piept și a spus:

– Așadar, vicontele știe.

Ducesa a dat din cap în semn că da.

– Are numele tău și pe al lui Calhoun. Crouch n-ar fi putut veni mai repede cu vestea, a spus ducesa, care s-a oprit puțin din vorbit, iar apoi a reluat: Dacă a existat vreodată un om care să trebuiască ucis, Sesily...

Dacă totul n-ar fi fost atât de îngrozitor, Sesily ar fi râs.

– O să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă descurc mai bine data viitoare.

– Ar fi bine s-o faci, a fost de părere ducesa, iar apoi și-a plimbat privirea prin vestibulul de la Talbot House. Există o mare cantitate de aur în camera asta!

– Ducesă! a exclamat Sesily.

– Da, bine. E doar o chestiune de timp până când vicontele o să pună totul cap la cap.

– Și tu? Ai pus totul cap la cap?

Ducesa a dat din cap și a spus:

– De ce nu mă scuteşti de deranj?

Sesily a făcut-o, povestindu-i totul și lăsând la o parte lucrurile care n-o priveau, iar prietena ei a ascultat-o, răbdătoare, spunând în cele din urmă:

– Ți-am zis eu că exista un motiv pentru care Calhoun n-a acceptat niciodată ceea ce i-ai oferit.

Inima lui Sesily bătea cu putere.

– Era posibil ca el să nu-și fi dorit ce ofeream, să știi.

Doar că își dorise.

„Nu pot sta departe."

– Hmmm... A știut că nu se poate ascunde la nesfârșit și că dacă se leagă de tine, nu face decât să te pună în pericol.

– Sunt în pericol în fiecare zi.

– La un moment dat, galantul tău cavaler o să trebuiască să înțeleagă asta.

– Caleb nu e cavalerul meu galant.

Ducesa i-a aruncat o privire circumspectă.

– Pentru cineva care nu e cavalerul tău galant, cu siguranță că își face foarte des apariția ca să te protejeze.

„M-aș arunca în foc dacă asta ar însemna să te mai văd o dată."

Sesily a înghițit în sec și și-a încrucișat brațele pe piept.

Prietena ei a privit-o o clipă, iar apoi a spus:

– Omul tău e în pericol, Sesily. Și nu mai e doar el în pericol. Tu ai fost acolo. Numele tău e legat de al lui. Și asta, înainte să mai discutăm și de soră. De băiat. Calhoun nu se mai poate ascunde.

Sesily a dat din cap.

– Știe.

– Ei bine, are vreun plan?

Sesily a inspirat adânc.

– Fără îndoială că are. E ceva cu adevărat nobil.

– Fără îndoială că e ceva absolut stupid, a spus ducesa pe un ton iritat. Ceea ce în mod normal n-ar fi treaba mea. Dar tu îl iubești, iar asta înseamnă că atunci când el face un lucru absolut stupid, e probabil ca și tu să faci un lucru absolut stupid.

Sesily a ridicat din sprâncene.

– Poftim?

– O, ai auzit cumva greșit? Iubirea e o prostie și o să ai nevoie de fetele tale ca să supraviețuiești tuturor lucrurilor pe care o să le aducă cu ea.

Nu era ceva ușor de contestat.

– Dar adevărul e că, a adăugat ducesa întinzându-se spre Sesily, eu sunt alături de tine, Sesily Talbot, fie că ești pe cale să faci o prostie, fie că nu. Deși mi-ar plăcea foarte mult ca orice plan pe care o să-l concepi să nu fie... prost.

– Caleb nu mă lasă să-l ajut, a mărturisit Sesily. A spus deja clar că alege să ducă singur lupta asta.

Ducesa a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

– Vorbești serios? Și tu ce părere ai despre asta?

Sesily s-a uitat în ochii prietenei ei, acea femeie cu care stătuse umăr la umăr timp de doi ani. Acea femeie pe care o urmase în luptă. Pe care ea o vârâse în toată acea poveste. Sora ei de arme.

– Sincer vorbind, nu-mi place.

– Atunci, o să ai nevoie de un plan.

O lumină a strălucit în ochii lui Sesily.

– Ce noroc că am deja unul!

Capitolul 21

În cei doi ani de când o cunoștea, Caleb Calhoun o văzuse pe Sesily Talbot angajându-se într-o mulțime de activități scandaloase, inclusiv, dar fără să se limiteze: jocuri de noroc, băutură, frecventarea bordelurilor, furtul de la un viconte, conflictul cu

unul dintre cei mai cunoscuți infractori din Londra și spargerea nasului unui bărbat în repetate rânduri, dar nu și-ar fi imaginat niciodată asta.

Și totuși, o vedea aici, pe Thames Walk, cu un cadavru la picioarele ei.

El s-a apropiat la adăpostul întunericului, în timp ce ea s-a oprit, făcând semn cu mâna spre o trăsură din apropiere, aranjată astfel încât să arate ca o birjă, dar care în nici un caz nu era așa ceva. Din experiența lui Caleb, birjarii evitau să se încurce cu femei aflate în posesia unor cadavre.

Se părea că birjarii erau mai deștepți decât Caleb.

Caleb, care se îndrăgostise de singura femeie din Londra care n-ar fi stat pe gânduri înainte să mute un cadavru la lumina lunii, pe malul Tamisei, unde putea fi văzută de numeroși oameni.

A ieșit din umbră și a coborât pe strada abruptă spre locul în care se afla Sesily, stând acum cu spatele la el, în timp ce vorbea cu birjarul, cuvintele ei fiind purtate departe de vântul sălbatic care îi ridica pelerina, dezvăluindu-i fustele de mătase, întunecate precum noaptea din jurul ei.

Bineînțeles că Sesily scăpa de un cadavru la ora trei dimineața îmbrăcată în rochie, de parcă tocmai s-ar fi furișat afară după valsul de la miezul nopții (spunând lumii întregi că trebuia să repare un tiv sau orice altceva le spuneau femeile cunoscuților ca să scape din sălile de bal îmbâcsite), cu intenția să se debaraseze rapid de acel biet nenorocit înainte să se strecoare înapoi pentru următorul dans, fără ca cineva să-și fi dat seama.

Doar că ea nu se furișase afară de la un bal.

Se furișase afară de lângă el. Îl lăsase în patul ei, doar ca să se trezească în toiul nopții și să descopere că dispăruse, că cearșafurile erau reci și că în locul în care ar fi trebuit s-o găsească pe ea era un bilet mâzgălit în grabă: Mă întorc repede. Nu-ți face griji.

Ca și cum s-ar fi dus la croitoreasă, doar că asta se întâmpla în toiul nopții și împreună cu biletul ea mai lăsase și un cadou, un portret mic, oval.

Ceva ce semăna în mod suspect și înfricoșător cu un cadou de despărțire.

Iar asta l-a îngrijorat al naibii de mult.

S-a apropiat de ea pe la spate, asigurându-se că putea fi auzit, din dorința de a n-o speria. Ea nu s-a mișcat. N-a întepenit, nu s-a întors și nici n-a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

Bineînțeles că-l auzise.

– Cum m-ai găsit?

Persoana care conducea trăsura a devenit atentă, cu pălăria coborâtă pe frunte ca să-și protejeze identitatea.

La auzul întrebării, iritarea lui Caleb a sporit, agravată de următoarele cuvinte:

– Nu-mi spune. Ducesa te-a pus pe urmele mele!

Ducesa de Trevescan, pe care Caleb o găsise citind, liniștită, pe un scaun în fața dormitorului lui Sesily, atunci când el deschisese ușa, grăbit, cu cămașa descheiată și cu haina în mână. El se oprise brusc, iar ea întorsese o pagină și spusese, calm ca întotdeauna:

– Presupun că nu te pot convinge s-o lași pe ea să se ocupe de problema asta?

Caleb îi spusese clar ducesei că ar fi permis asta peste cadavrul lui. Sau, mai degrabă, peste cadavrul oricui ar fi fost persoana cu pricina, pare-se.

– Nu trebuia să-ți spună unde sunt, a declarat Sesily. I-am zis că n-o să poți să reziști și că o să mă urmărești.

Caleb a ezitat în fața cuvintelor și a tonului pe care fuseseră rostite, rece și calm, ca și cum n-ar fi venit de la aceeași femeie care se destrămase de plăcere în brațele lui în urmă cu doar câteva ore. Ca și cum nu i-ar fi spus că îl iubea.

Ca și cum nu s-ar fi strecurat afară din patul ei și din brațele lui, lăsându-l să se trezească singur și îngrijorat.

Bineînțeles că o urmărise. Și totuși, a întrebat:

– Spui că eu te urmăresc?

Fără să se uite la el, Sesily s-a întors și s-a îndreptat spre spatele trăsurii.

– M-ai urmărit până aici. Până la Coleford. La Brixton. La The Place.

Bineînțeles că o urmărise. Întotdeauna ar fi urmărit-o, dacă asta ar fi însemnat s-o păzească.

– Nu te-am urmărit la The Place. Am dat peste tine la The Place. Și te-am urmărit la Coleford doar pentru că...

Sesily s-a întors spre el, cu fața umbrită de gluga pelerinei.

– Pentru că ce?

– Pentru că sora ta m-a rugat să te urmăresc.

– Sora mea... ce?!

Sesily a rămas nemișcată, iar Caleb probabil că ar fi trebuit să regrete mărturisirea. Dar nu regreta nici măcar un cuvânt rostit în seara aceea în fața lui Sesily Talbot.

– Sera ți-a cerut să mă urmărești? Pentru ce?

– Era îngrijorată că ai probleme.

– Uimitor, a replicat ea, iar el i-a auzit iritarea din cuvinte. Ai fi zis că ar putea să ia în considerare varianta de a mă întreba dacă am probleme.

– Poate că s-a gândit că o să te jignească.

Umorul sec din tonul lui era o greșeală. Ea i-a aruncat o privire.

– O, mai mult ca sigur că mă simt jignită. Și o să am o discuție cu sora mea. Dar mai întâi o să am o discuție cu tine.

Răspunsul ar fi trebuit perceput ca o amenințare, dar în schimb a fost ca un cadou.

Mai multe cuvinte.

Mai mult timp.

Mai mult din ea.

Caleb a continuat să înainteze.

– Cred că eu trebuie să am o discuție tine, Sesily. La urma urmei, te-ai furișat afară din patul meu, iar eu ți-am spus că... îmi place să vânez.

Sesily și-a tras răsuflarea. I-a plăcut replica lui. Chiar dacă devenea din ce în ce mai frustrat de ea și de planul nebunesc pe care îl pusese la cale.

– Mai întâi, recunoaște că a fost patul meu.

Ca și cum el n-ar fi știut asta! Ca și cum nu s-ar fi trezit excitat și plin de poftă, învăluit în mirosul ei de migdale și soare.

– Și în al doilea rând, nu mi-ai spus că-ți place să vânezi. Mi-ai spus că-ți place să prinzi.

Lui îi plăcea tot ceea ce era legat de ea.

Sesily a făcut un pas spre el, cu fața iluminată de felinarul exterior al trăsurii.

– Deci? Mă urmărești pentru Sera în noaptea asta?

– Nu, a spus el în timp ce ea a deschis ușa trăsurii și s-a aplecat să manipuleze ce era înăuntru. În seara asta te urmăresc pentru mine.

În acel moment, Sesily s-a întors cu fața la el.

– De ce?

Lui Caleb i-a revenit durerea în piept.

„Ca să-mi iau rămas-bun."

Și doar nu naviga înapoi spre Boston. Acel tren plecase din gară, ruta era închisă.

Îi mai rămăsese un singur lucru pe care putea să-l facă, dacă dorea să-i protejeze pe toți. Pe Jane și Peter, pe Sesily.

Înainte, asta presupunea doar să se îndepărteze din nou de lumea lui, să fugă din nou, să-și găsească un nou nume. Un nou oraș. Dar să-și găsească o nouă viață devenise exponențial mai complicat, pentru că acum Coleford știa adevărul, știa că Sesily intrase în joc.

Și asta aruncase în aer orice plan bine pus la punct.

Iar el o iubea și-și dădea seama că în alt timp, în alt loc, ar fi putut s-o aibă. Și-ar fi putut trăi viața alături de acea femeie magnifică.

Își petrecuse doi ani căutând acea posibilitate. Acea cale. Vreme de doi ani își imaginase toate deznodămintele posibile pentru cazul în care și-ar fi permis să ia singurul lucru pe care și-l dorea: pe acea femeie.

Nu reușise niciodată să găsească mult căutata rezolvare a problemei. Iar acum, în condițiile în care Coleford știa totul, nu mai exista nici o speranță de-a o găsi. Acel loc, acel timp, acea viață, acea femeie... nu putea să le aibă. Nu fără s-o îndepărteze pe Sesily de tot ce iubea ea. De prietenii ei, de familia ei, de lumea ei și de munca pe care o făcea cu putere și pasiune ca să schimbe lumea în care trăiau cu toții.

Chiar dacă ar fi plecat amândoi cu vaporul spre Boston, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă acolo el ar fi avut suficientă putere ca să-l țină departe de viconte, Sesily n-ar fi fost fericită.

Fericire care acum era singurul lui obiectiv.

Astfel că exista o singură cale.

Să se predea.

Scrisese o scrisoare acolo, în apartamentul ei, prin care se asigura că Jane și Peter erau îngrijiți. Că Fetu și Sera aveau acces la tot ceea ce le trebuia, de ambele părți ale Atlanticului.

Asigurându-se ca Sesily să aibă tot ce-i trebuia.

Obținuse promisiunea ducesei de Trevescan ca scrisoarea să fie înmânată.

Și-și spusese că ar fi fost de ajuns. Că putea să intre la Scotland Yard și să i se predea lui Thomas Peck fără s-o mai vadă pe Sesily, fiindcă lui îi era de ajuns faptul că era protejată.

Iar apoi ducesa întrebase, ca și cum ar fi discutat despre sport, despre vreme sau despre ultimul proiect de lege din Camera Lorzilor:

– Nu vrei să-ți iei rămas-bun personal?

Ca și cum ar fi putut să evite ocazia, odată ce îi fusese oferită! Șansa de a o mai vedea o dată. Doar nu era neghiob să piardă prilejul de a se mai uita o dată la chipul ei frumos... și profitase de acea șansă, îndreptându-se spre adresa dintr-o zonă dubioasă a Londrei și întrebându-se tot timpul ce avea să găsească, odată ajuns acolo. Ce avea să spună, odată ajuns acolo.

Și, cumva, după toate încurcăturile în care știa că s-ar fi băgat Sesily, tot nu se așteptase la un cadavru. Dar cu siguranță că n-avea de gând să-și ia rămas-bun înainte să înțeleagă.

– În ce te-ai băgat?

– Întrebarea ta preferată!

– Dacă mi-ai da vreodată un răspuns direct, poate că aș găsi alta.

– Din experiența mea, a spus ea îndepărtându-se de trăsură și făcându-i semn birjarului să înainteze câțiva metri, cu cât oamenii știu mai multe lucruri despre ce am de gând să fac, cu atât e mai puțin probabil să mă susțină.

– Nu-mi pot imagina de ce ar fi improbabil să te susțină cineva, a spus el, apropiindu-se de ea. Totul pare perfect normal.

Ea a privit peste umăr, iar el a urât umbrele făcute de trăsură, pentru felul în care îi întunecau fața, făcând imposibil să-i vadă ochii atunci când a spus:

– Ai venit să mă ajuți? Sau nu?

Sesily s-a dus în spatele trăsurii, iar instinctele lui Caleb cu privire la vehicul s-au dovedit a fi corecte. Nu era o birjă. Nu era nici măcar o trăsură obișnuită. Era mică și neagră și, în mod clar, făcută ca să se deplaseze cu ușurință pe străzile înguste ale Londrei, dar avea o ușă în spate. Două, de fapt, pe care Sesily le-a deschis cu ajutorul unor balamale comod montate și bine unse.

Genul de mijloc de transport conceput ca să mute lucrurile rapid și în liniște.

Caleb a venit în spatele ei, astfel încât să poată vedea și el în spațiul întunecat, unde bezna era absolut impenetrabilă. În schimb, s-a uitat la umbrele clădirilor care dădeau spre râu, o zonă întunecată ce constituia ascunzătoarea perfectă pentru cineva interesat să urmărească acțiunile unei femei nebune, care scăpa de un cadavru aruncându-l în valuri.

– Orice ai fi pe cale să faci, știi că o să fii văzută de cel puțin o duzină din cei care caută în urma refluxului.

– Acum nu e reflux, a răspuns Sesily dând la o parte câteva cutii din trăsura cufundată în beznă.

– O, bine! Atunci, ai dreptate. În cazul ăsta, oricine ne privește din umbră o să creadă că ceea ce facem noi aici e ceva absolut obișnuit.

– Spune-mi, i-a cerut ea cu toată dezinvoltura, ca și cum momentul n-ar fi fost încărcat de conștiința a ceea ce se întâmplase mai devreme în acea seară și a ceea ce avea să urmeze, din experiența ta, oamenii care pândesc în umbră petrec mult timp implicându-se în activitățile dubioase ale altora?

– Am fost în umbră. Și iată-mă aici.

– Dintre toate umbrele din toată Londra, trebuia să te ascunzi într-a mea? a glumit ea.

– Așa s-au aliniat planetele.

Sesily s-a întors la auzul acelor cuvinte, cu o mișcare iute și dezechilibrată, lipsită de grația ei naturală. Caleb a blestemat întunericul și felul în care ascundea ochii ei, permițându-i lui să audă numai cuvintele.

– Prostii, domnule Calhoun, a spus ea. În seara asta îmi fac singură norocul. Și pe-al tău, de asemenea, dacă îți joci bine cărțile.

Lui Caleb i-a crescut pulsul. Oare ce avea ea de gând să facă?

– Măcar lasă-mă să te ajut să-l arunci.

– Arată-mi cât de util ești! Nu-l arunc, a replicat ea, sec, înainte de a scoate capul de după marginea trăsurii și de a-i striga birjarului așezat pe capră: Gata!

Drept răspuns, birjarul a înnodat frâiele și s-a ridicat, întorcându-se cu fața la trăsură. Dinăuntru s-a auzit un sunet hârșâit, iar Caleb a văzut cum partea din spate a trăsurii s-a deschis, permițându-i birjarului să se strecoare înăuntru.

– Nu-l arunc.

– Îl păstrezi?

– E-un fel de-a spune.

– La naiba, Sesily!

N-aveau deja destule probleme fără să mai adauge și un cadavru la ele?

– Știi, restul Londrei găsește cumva o modalitate de a-mi rosti numele fără să-i alăture o înjurătură.

– Îmi imaginez că nu provoci restul Londrei așa cum mă provoci pe mine. Cine este?

– Cred că vrei să spui „a fost".

Replica a venit din partea birjarului, aflat acum înăuntrul trăsurii, urmată de mărâitul slab al unui glas de femeie. Sunetul a fost acompaniat de cel făcut de un obiect care aluneca, pentru ca apoi să se lovească de un perete al trăsurii, care acum se legăna ușor. Era ceva greu. Și greu de manevrat.

Caleb a privit-o pe Sesily cu ochi mari cât cepele.

– Câte trupuri sunt în trăsura asta?

– Nici unul, încă.

Fără să-și abată privirea, ea și-a vârât mâna înăuntrul trăsurii și a găsit ceea ce căuta, apucând mânerul unei rampe glisante care era atașată de podeaua trăsurii și care era articulată în așa fel încât să cadă ușor la pământ.

– În regulă, a spus el, câte trupuri au fost în trăsura asta?

– Câteva, a răspuns ea cu nonșalanță, ca și cum ar fi fost ceva perfect normal.

– Și câte dintre ele erau moarte?

Ea a ridicat ușor din umeri.

– Nu toate.

S-a îndepărtat și a ieșit din umbră, pășind în lumina lunii, ceea ce i-a oferit în sfârșit lui Caleb șansa să-i vadă chipul frumos. El își dorea să ajungă la ea, s-o tragă aproape, să-și îngroape fața în scobitura gâtului ei și s-o adulmece, delectându-se cu făptura ei plină de viață, voluptuoasă și perfectă.

Caleb nu s-a putut stăpâni și s-a gândit și la restul calităților ei: Sesily era toată numai putere și forme, curbe bogate, linii suave și ispite asupra cărora știa că nu trebuia să zăbovească. Pentru că, dacă își permitea să se gândească prea mult la tentațiile specifice lui Sesily Talbot, era pierdut definitiv.

Și ea odată cu el.

Așa că, în schimb, a încercat s-o țină minte așa cum o știa, simțind nevoia bruscă și disperată s-o aibă aproape.

Încă o dată.

După ce a pus capăt acelor gânduri și trăiri, el s-a uitat la vârfurile pantofilor ei, care i se întrezăreau de sub fuste, și s-a trezit că privea corpul întins pe jos.

– Tu l-ai omorât?

– Fii serios, Caleb! Ar trebui să mă simt jignită. Am fost cu tine acum nici trei ore.

Caleb a ridicat dintr-o sprânceană.

– N-ai spus niciodată că ai avea nevoie de mai mult de-atât.

Ea a zâmbit larg.

– Ai de gând să mă ajuți sau nu?

El s-a aplecat și a apucat de subsuori corpul acela greu. Un bărbat, aproape de vârsta lui, aproape la fel de mare ca el.

– Ăsta nu-i un cadavru vechi.

Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că bărbatul acela nu era mort de mai mult de șase ore.

– Bineînțeles că nu e, a răspuns ea ca și cum s-ar fi simțit jignită. Eu nu profanez morminte, a declarat, dar apoi s-a răzgândit și a adăugat: Cel puțin, nu în seara asta.

– Și când mă gândesc, a spus el ridicând greutatea, că pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva ești implicată în ceva necurat!

Ea a scos un mic hohot de râs, ca și cum ar fi fost la ceaiul de la ora cinci și ar fi mânuit o farfurie plină cu prăjituri, nu o rampă misterioasă, atașată la o trăsură făcută la comandă.

Caleb ura sunetul acela suav și dezinvolt, ca și cum el ar fi fost un oarecare.

– Ce ai de gând să faci? Spune-mi adevărul.

Sesily s-a uitat țintă la el, cu ochii strălucind ca lumina stelelor.

– Spune-mi ceva, Caleb Calhoun, a șoptit ea, iar tonul ei plin de blândețe și de curiozitate l-a răscolit precum o ispită. Ce ai tu de gând să faci?

El a clătinat din cap.

– Nimic.

Era o minciună, iar ea știa asta. Putea să-i citească în minte, cumva, chiar dacă restul lumii nu-i descoperise niciodată minciunile. Nu le auzise niciodată. Dar ea putea să le descopere.

Sesily a dat din cap, iar el și-a imaginat că era tristă. Ea a trecut pe lângă el, a ocolit colțul trăsurii și s-a îndreptat spre capra vizitiului.

Caleb a rezistat impulsului de a spune ceva, de a se apăra. În schimb, a mutat corpul cât a putut de ușor, punându-i capul în partea cea mai de sus a scândurii, în timp ce Sesily se aplecase ca să așeze pe rampă două picioare încălțate.

El și-a frecat palmele de pantaloni și a îndreptat discuția lor departe de urma de vinovăție care îl năpădise.

– Măcar spune-mi ce i-ai făcut!

– Ți-am spus. Nu eu l-am omorât.

– Ciudat, atunci, cum pari tu să fii singura care să aibă o urmă de interes pentru bietul ticălos!

– E suficient să spun că e genul de om mai util după moarte decât a fost în viață, a răspuns ea, iar apoi a făcut un semn cu capul către întunericul din trăsură. L-am așezat!

Birjarul a răspuns tot cu o înclinare a capului, iar Sesily s-a întins ca să ridice rampa, care s-a aplatizat cu ușurință și a alunecat fără dificultate înapoi în trăsură. Odată intrată, Sesily a închis trei zăvoare, blocând, probabil, rampa la locul ei.

– În regulă, atunci, a spus ea, dând două lovituri scurte pe podeaua metalică.

Trei pocnituri ușoare din interiorul trăsurii au indicat că birjarul făcuse același lucru la celălalt capăt al rampei, după care a ieșit ca să se așeze pe capră, glisând ușa secretă în timp ce Sesily închidea și încuia ușile din spate.

– Și l-ai băgat pe birjar în toate problemele pe care le provoci?

– Nu e o birjăriță oarecare și nici n-ar visa să rateze o încurcătură, a răspuns ea ridicând tonul. Ești bine, Adelaide?

– Ca întotdeauna, a venit răspunsul vesel de pe capra trăsurii, ca și cum domnișoara Adelaide Frampton ar fi avut în mod regulat de-a face cu cadavre.

Caleb s-a uitat la Sesily.

– Cu adevărat, abilitățile unice ale bandei voastre devin din ce în ce mai înfricoșătoare!

– Lui Caleb îi e frică de tine, Adelaide, a spus Sesily pe un ton vesel, ca și cum s-ar fi aflat într-un loc mai puțin sinistru.

Și ar fi avut și mai puține cadavre.

– Dacă există o știre mai mulțumitoare decât asta, eu n-am auzit-o niciodată, a glumit domnișoara Frampton, scoțând un cap pe după trăsură. Vii?

„Nu pleca!"

Caleb știa că nu putea s-o spună. Știa că n-avea dreptul să-i ceară lui Sesily să rămână. Mai ales nu acolo, pe malul râului, unde oricine putea da peste ei.

– Lasă-mă o clipă, i-a spus Sesily prietenei ei, făcând un pas spre Caleb.

El și-a ținut respirația, iar aerul dintre ei s-a mișcat, tulburându-l. Ceea ce fusese frustrare era acum nerăbdare. Ceea ce fusese îngrijorare era acum dorință. Ceea ce fusese frică era acum jind.

Caleb era suficient de aproape de Sesily ca s-o atingă, prezența ei, precum un dar, fiind aproape copleșitoare. Copleșitoare prin cât de mult tânjea după ea, dorindu-și s-o atingă, s-o tragă aproape și s-o adulmece, toată numai soare și migdale dulci precum limba ei.

Dar, dacă voia să se poarte corect cu ea, trebuia să reziste tentației.

Trebuia să supraviețuiască acelui moment – ultimul lui moment împreună cu ea. Învăluită în întuneric și în liniștea unui oraș care le ignora prezența, Sesily venea spre el, nestăpânită precum un foc.

Atunci când s-a lipit de el, rotunjimile ei fiind ca o amintire mult râvnită, ce mai putea el să facă? A atins-o, și-a strecurat brațul pe sub pelerina ei, acolo unde n-ar fi trebuit să fie, și a cuprins-o de talie. A strâns-o la piept, iar ea și-a încolăcit brațele pe după gâtul lui, făcându-l să uite totul, tot ce n-ar fi trebuit să facă. Tot ce n-ar fi trebuit să vrea. Da, Caleb a uitat totul în afară de ea, acea femeie care era cea mai voluptuoasă tentație cu care se confruntase el vreodată.

Irezistibilă.

Cum ar fi putut să-i reziste? Cum ar fi putut să se îndepărteze de ea, de acea femeie care era mai mult decât își imaginase el vreodată? Pe care o urmărise ani în șir, după care tânjise ani de-a rândul și pe care acum, în sfârșit, o revendica.

Numai ca să-i fie furată de trecutul lui. De conștientizarea faptului că n-aveau nici o șansă la un viitor. Că ea n-avea nici o șansă la un viitor atât timp cât Caleb era liber.

– Sesily...

– Ș-ș-tt, a spus ea în șoaptă, plecându-și fața spre el.

Avea de gând să-l sărute, iar el avea de gând s-o lase, iar apoi să înceteze cu nebunia asta și să plece. Dar el nu era vreun neghiob. Ea era catifelată, puternică, voluptuoasă și perfectă în brațele lui, avea gust de mirodenii și de soare, iar el o dorea.

Niciodată nu-și dorise ceva atât de mult.

„Sărută-mă", și-a dorit el. „Pentru ultima oară."

Sesily a făcut-o, și a fost la fel de magnific ca și prima dată. Nu, a fost mai bine. Pentru că sărutul n-a fost doar tandru, fierbinte, dulce și păcătos. A fost plin de ea. De ei. De cei doi ani în care tânjiseră unul după celălalt și de ultimele câteva zile în care, în sfârșit, cedaseră în fața acelei patimi. Acel sărut al lor a fost plin de cunoaștere reciprocă.

A fost plin de dragoste.

El a tras-o aproape și a învăluit-o în ardoarea lui, știind că era ultima dată când o mai putea săruta. Știind că era un rămas-bun.

Sesily a pus capăt îmbrățișării lor, iar Caleb a rezistat impulsului de a-și răcni frustrarea. Nu voia ca acela să fie sfârșitul. Nu meritau asta.

Meritau un început.

Caleb s-a uitat la ochii ei, cărora noaptea le anulase unicitatea, la cercul negru din jurul albastrului intens, și acolo, în privirea ei, a văzut că ea simțea totul. Toată dragostea, frustrarea, dorința... și tristețea. O tristețe sfâșietoare, care n-avea s-o mai părăsească în veci.

Regretul. Da, regretul că el nu avusese mai mult timp s-o iubească.

Dar mai era ceva în ochii ei. Ceva luminos. Precum un secret. Precum o speranță.

– Caleb, a șoptit ea, nu-l recunoști?

„Pe cine?"

Cadavrul! El uitase că ea avea un cadavru în trăsură!

S-a îndepărtat, iar micul ei oftat nemulțumit aproape că a reușit să-l cheme înapoi la ea. Dar el era genul de bărbat care știa să se controleze, la naiba!

Caleb a făcut un pas înapoi și i-a aruncat lui Sesily cea mai severă privire de care se simțea capabil.

– Cine e?

Ea și-a înclinat capul și l-a privit. Preț de o clipă, el a crezut că ar fi fost posibil ca ea să nu-l spună. Apoi Sesily a zâmbit, plină de

sinceritate și de... fericire. Ca și cum el ar fi trebuit să știe răspunsul. Ca și cum adevărul i-ar fi eliberat pe toți.

Zâmbetul acela... O, Doamne! Larg, orbitor, de învingătoare. Care te izbea precum o lovitură în moalele capului.

– Sesilyl a repetat el cu buzele strânse, cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Cine e bărbatul ăsta?

– Caleb, a spus ea, simplu, ca și cum el ar fi trebuit să știe deja răspunsul. Ești tu.

Capitolul 22

Bietul om! Nu știa ce îl lovise.

– Jur că nu l-am omorât.

Fruntea lui s-a încruntat în timp ce o privea țintă.

– Ce vrei să spui, cum adică sunt eu?

– Nu ești tu, bineînțeles, a spus ea în timp ce flutura o mână în aer. A fost cumnatul unuia dintre băieții care lucrează la Maggie's. Un băiat care venise la ducesă ca să-l ajute să-și scoată sora dintr-o căsnicie pe care prea multe femei ar fi înțeles-o. Ducesa și Adelaide își făcuseră planul s-o mute pe fată la o proprietate de încredere, deținută și administrată de o doamnă dispusă să angajeze femei fără să ceară scrisori de recomandare. Dar, din fericire pentru toată lumea, a adăugat ea, bruta s-a dovedit a avea o inimă rea. Așa că acum soția rămâne la Londra, iar soțul, ei bine... poate că moartea lui subită o să-l țină departe de cea mai adâncă bolgie a iadului.

– I-ai furat cadavrul!

– Să mă scuzi, a răspuns ea, simulând un afront. Am plătit bine pentru el.

Iar acum tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Caleb s-o lase să termine treaba și ar fi putut trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Sesily nu fusese niciodată adepta unui final de basm, dar dacă un astfel de final însemna să-l iubească pe acel bărbat nobil până la sfârșitul zilelor ei, era gata să-l accepte.

O clipă, el a privit-o cu maxilarul încleștat, cu o expresie impenetrabilă.

– Caleb, a spus ea. Nu înțelegi? Asta e soluția. Nu contează ce se întâmplă. Peter Whitacre a apărut în chip de cadavru la morga Scotland Yardului, având în buzunar o mărturisire scrisă în grabă. Caleb Calhoun e nevinovat de orice altceva, cu excepția faptului că l-a azvârlit pe Johnny Crouch în mocirlă... și toată lumea știe că Johnny a meritat-o.

– Și ce, pur și simplu sperăm că nimeni n-o să observe niciodată că omul ăsta nu sunt eu?

– Nimeni n-o să observe, a stăruit Sesily, abătându-și privirea, cu frustrarea întipărită pe chipul ei frumos. Au trecut optsprezece ani. Te-ai ascuns, ți-a fost frică s-o vezi pe sora ta. Să-ți cunoști familia. Să...

„Să iubești."

Ea s-a abținut să rostească asta cu voce tare.

– Și cum rămâne cu Coleford? a întrebat el. Vicontele n-o să creadă.

– O să ajungă la Newgate după ce toată lumea o să descopere că a luat zeci de mii de lire de la aristocrați bogați și de la orfani. Nu înțelegi? E timpul să fii liber, a spus ea râzând.

El a tăcut, gândindu-se, iar pentru o clipă Sesily a crezut că era posibil să-l fi convins. Îl convinsese. În ochii lui s-a aprins o luminiță. Ceva ce semăna cu speranța. Cu ușurarea. O, neghiobul! Nu știa cum era să faci parte dintr-o echipă? Dar avea să afle. Ea avea să-i arate.

Pentru tot restul vieții lor.

El a clătinat din cap.

– E prea ușor.

Pe Sesily au năpădit-o panica și frustrarea. A dat drumul unui mic hohot de râs strident.

– Îmi dau seama că am făcut să pară că e ușor să faci rost de un cadavru, Caleb, dar n-aș numi asta ceva ușor...

– Oprește-te, a spus el. Știi că nu asta am vrut să spun, a adăugat, clătinând din cap. O astfel de stratagemă... poate că ar funcționa în seara asta, mâine... o săptămână. Un an..., a estimat el, tăcând, apoi, ca să arunce o privire la bărcile ancorate pe cheiul Tamisei. Ar fi o săptămână, un an, în care să fiu fugar, uitându-mă mereu peste umăr. Așteptând să fiu găsit, a conchis el întinzându-se spre

ea și mângâindu-i obrazul cu degetele. Și nu-mi spune, iubito, că vrei să vii cu mine?

Sesily ura să-și dorească atât de mult să audă afecțiune în vocea lui plăcută, ura să aștepte cu atâta disperare ca el să rostească un cuvânt care să fie plin de adorație, de uimire, pe când în realitate tonul lui fusese unul plin de regret, tristețe și dezamăgire.

– Da, a răspuns ea. Oriunde ai vrea să mergi. Înapoi la Boston. În jurul lumii. Oriunde vrei tu. Ai mai făcut-o și înainte, și cu mai puțină putere. Cu mai puțini bani. Cu mai puține relații.

– Nu te aveam pe tine.

Ea a clătinat din cap.

– M-ai avea. Asta înseamnă o săptămână, un an, în care putem fi împreună. O viață întreagă, poate.

A simți degetele lui mângâindu-i obrazul înainte și înapoi, a simțit degetul lui mare, aspru și minunat, mângâierea aceea făcând-o să vrea să-i apuce mâna și s-o țină aproape.

– Îți părăsești familia? Prietenii? Munca, lumea pe care o construiești? Ce fel de bărbat aș fi dacă ți-aș lua toate astea?

Ea a înghițit în sec și a simțit cum o năpădea frustrarea, făcându-i pieptul să se strângă.

– Genul de bărbat care știe că ar trebui să fie alegerea mea.

El zâmbea, trist și chipeș, cu gropița aceea care i se adâncea pe obraz ca o minciună.

– Ai dreptate. Așa ar trebui să fie. Dar uiți că eu cunosc genul ăsta de viață. Am trăit-o de când mă știu. Am alergat, m-am uitat peste umăr și am visat la ziua în care m-aș putea opri și aș putea avea ceea ce îmi doresc.

Se uita la ea ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Ca și cum n-ar fi văzut niciodată ceva atât de frumos ca ea. Ca și cum ar fi fost soarele lui.

– Pe mine?

Atingerea lui s-a schimbat, cuprinzându-i obrazul, înclinându-i fața astfel încât să cadă lumina pe ea.

– Pe tine, a spus el, oprindu-se o clipă și reluând: Nu m-ai iubi dacă te-aș lăsa să alegi acel gen de viață; iar asta ar fi o soartă mai rea decât toate celelalte.

Sesily l-a apucat de mână.

– Caleb...

– Nu, a întrerupt-o el. Te-am urmărit timp de doi ani. Am tânjit după tine. M-am scăldat în soarele tău în cele câteva zile în care am fost cu tine, şi am savurat căldura lui ca să compensez toate celelalte zile petrecute departe de tine, iar tu eşti făcută să stai în lumina soarelui. Nu eşti femeia care să ducă o viaţă trăită în umbră. Şi poate că e egoist din partea mea, dar n-aş putea suporta să văd lumina din tine micşorată de o viaţă de fugari. M-aş urî pe mine însumi, iar într-o bună zi şi tu m-ai urî. Şi asta, Sesily, e o soartă mai rea decât toate celelalte.

Ei au început să-i curgă lacrimile, fierbinţi, furioase şi devastatoare.

– Nu...

– Da, a spus el în şoaptă. Da. Dacă accept ceea ce îmi oferi... O, Doamne, Sesily! Niciodată nu mi-am dorit ceva aşa cum îmi doresc ceea ce îmi oferi tu. Dar dacă te las să mă iubeşti...

– Să mă laşi? Nu mă poţi împiedica să te iubesc.

– Crezi că nu ştiu asta? Crezi că nu te-am văzut cum i-ai iubit pe alţii timp de doi ani? Crezi că n-am ars de gelozie din cauza asta? Crezi că aş putea să-ţi dau drumul dacă aş simţi toată forţa iubirii tale?

„Sesily iubeşte din toată inima."

Ce lucru idiot era o astfel de iubire!

El încă vorbea.

– Dacă accept ceea ce îmi oferi... Sesily... o să fii târâtă în mizerie împreună cu mine.

– Nu-mi pasă de mizerie.

Ea şi-a ieşit din fire şi i-a împins mâna de pe obraz, trecând furtunos pe lângă el, spre zidul de piatră care îi despărţea de apa învolburată de dedesubt. A privit o clipă în întunericul ca de cerneală, înainte de a se întoarce înapoi cu faţa la el, ca să-l înfrunte.

– Aşadar, există mizerie. În cei treizeci de ani petrecuţi pe acest pământ, am descoperit că toţi ajungem în mizerie la un moment dat. Doamne, Caleb, toată viaţa mea, oamenii ne-au numit pe mine şi pe surorile mele, „Întinatele S-uri". Pentru că ne-am născut în mizerie.

Cuvintele lui au fost tăioase ca oţelul:

– O să-i distrug pe toţi cei care îţi spun aşa!

– Ei bine, o să avem nevoie de o trăsură mai mare ca să cărăm toate cadavrele, fiindcă e vorba de jumătate din Mayfair, a răspuns

ea întorcându-se cu fața la el, lumina felinarelor din trăsura din spate cufundându-l în umbră. Neghiobule, nu-mi pasă cum îmi spun! Eu nu le aparțin. Ei nu mă pot atinge. N-o pot face dacă sunt aici. N-o pot face dacă sunt cu tine.

Frustrat, el și-a trecut o mână prin păr.

– La naiba, Sesily! Fiecare minut petrecut alături de mine te pune în pericol, a spus el, iar cealaltă mână i-a alunecat pe piept, până în locul pe care ea îl găsise pe când erau în căsuța din Highley: pielea încrețită a unei răni vindecate. Coleford m-a împușcat ultima dată când m-a găsit. Nu vreau să mă gândesc la ce ți-ar putea face ție.

– Deci, ce... tu pleci și eu trăiesc o jumătate de viață? După ce te-am iubit, să ascund dragostea asta, așa cum îmi ceri tu? Și să-mi petrec restul vieții purtându-mi văduvia în inimă... întrebându-mă ce s-a întâmplat cu tine? Întrebându-mă dacă o să mai apari vreodată?

Caleb a închis ochii.

– N-o să te întrebi.

S-a întors spre trăsură, hotărârea citindu-i-se pe chip în lumina felinarului, iar ea a vrut să țipe. El renunța. Renunța la ei doi. Înainte să fi avut măcar o șansă.

– Spune-mi, i-a cerut ea.

– Există o singură soluție.

Ea știa asta. Din momentul în care îl lăsase dormind în patul ei, știuse că se afla într-o cursă contra cronometru, având doar câteva ore să se pregătească înainte ca bărbatul iubit să se trezească și să facă ceva nobil, prostesc și irevocabil.

– O să te predai.

Caleb și-a abătut privirea de la ea și s-a uitat la râu, unde apa se ridica și, odată cu ea, un număr enorm de bărci. Felinarele se legănau ca niște lumini plutitoare, învăluind în umbre aurii întreaga lume de pe Tamisa.

– De când aveam șaptesprezece ani, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i protejez pe oamenii pe care-i iubesc. Dar Coleford n-o să se oprească decât dacă se răzbună. Iar eu nu te pot proteja. Nu te pot ține în siguranță. Niciodată de acum înainte, a spus el privind-o, în sfârșit. Crezi că nu mi-am petrecut ultimii optsprezece ani gândindu-mă cum să mă întorc la viața asta? La lumea asta? Crezi că nu mi-am petrecut ultimii doi ani gândindu-mă cum

aș putea să te am pe tine? a adăugat el, făcând-o pe Sesily să-și țină respirația de emoție. Crezi că nu m-am trezit în fiecare noapte în patul meu gol, dorindu-mi să fii acolo? Alături de mine? Că n-am stat treaz în fiecare noapte în același pat, dorindu-te? Iubindu-te? O, Doamne, Sesily, ultima dată când m-am întors la Boston intenționam să fie pentru totdeauna, pentru că singurul mod în care mă puteam abține să te ating, presupunea să pun un ocean între noi.

Ea a făcut ochii mari.

– N-am știut.

– Bineînțeles că n-ai știut. Cum ai fi putut? Cum ai fi putut să știi că am visat să-mi cumpăr bilet de întoarcere în Anglia încă din momentul în care am coborât de pe nenorocitul ăla de vas, pentru că șase săptămâni fără să te văd erau deja prea multe? Pentru că îmi lipseau fața ta, zâmbetul tău, ochii tăi! Pentru că deja îmi lipsea să mă tachinezi, să mă necăjești și să mă epuizezi! Și, timp de un an, m-am torturat cu asta. Pentru că nu pot suporta să nu fiu aproape de tine, chiar dacă știu că îți e mai bine fără mine.

– Nu-mi e mai bine fără tine!

– Ești în siguranță fără mine!

Acele cuvinte au fost strigate, iar Sesily s-a întors către apă, strigându-și, la rândul ei, propria furie frustrată, lăsând sunetul să bubuie în jurul lor, să reverbereze lovindu-se de clădiri, iar apoi ea s-a întors cu fața la el.

– Cui îi pasă de siguranță? Îmi petrec zilele punând la cale dispariția bărbaților care profită de cei mai slabi decât ei. Nu e o muncă lipsită de pericole. Dar e a mea. Și am ales-o. În ultimele două săptămâni, am drogat un conte, am spart nasul unui bătăuș de trei ori și am jefuit un viconte, trei evenimente la care tu ai fost alături de mine și unde eu am fost în siguranță, aș putea adăuga. Port un cuțit în buzunar, iar cele mai dragi prietene ale mele sunt o maestră a spionajului, o escroacă și o femeie care-i extrem de pasionată de explozibili. Sunt nesăbuința personificată.

– Nu ești! a răbufnit el pe un ton tăios și plin de propria-i furie, știind că putea să aducă, la rândul lui, argumente. Fiecare dintre evenimentele astea a fost rezultatul sincronizării, al antrenamentului și al planificării. Fiecare dintre ele a fost perfecționat. Nu ești nesăbuită și oricine petrece o clipă în prezența ta poate să vadă asta. Cine nu vede, nu merită să se afle în prezența ta.

Apoi a venit lângă ea, punându-și mâinile pe brațele ei și ținând-o într-o strânsoare fermă, ca și cum ar fi putut s-o subjuge modului lui de gândire. Inima ei bătea cu putere.

– Nu ești nesăbuită, Sesily Talbot; ești regală. Ești o afurisită de regină!

La auzul acelor cuvinte, pe Sesily a năpădit-o mândria. Precum și plăcerea pe care o simțea la gândul că el o văzuse. Că o înțelesese.

Îl iubea peste măsură.

Și-a ridicat bărbia.

– Nu accept o retrogradare. Înainte eram zeiță.

Apoi Caleb a tras-o lângă el, acaparându-i gura într-un sărut sălbatic, iar ea i-a răspuns, nerăbdătoare, frenetică și disperată după el, pentru cazul în care asta se întâmpla... pentru ultima oară. Brațele lui au cuprins-o și au ridicat-o ca s-o așeze pe zidul de piatră, în timp ce el o lingea, revendicându-i gura cu mișcări lungi și lacome, iar mâinile ei erau în părul lui, smulgându-i pălăria, pierdută apoi pentru totdeauna în vântul ce bătea peste fluviu.

Nici unuia dintre ei nu-i păsa.

Sesily era îmbătată de atingerea lui, de mirosul lui. De sălbăticia din el. De sălbăticia ei.

Dar în câteva clipe sărutul s-a schimbat. S-a stins, și din sălbatic a devenit altfel. Nu atât de frenetic, și totuși nu mai puțin intens. Nu mai puțin important.

Era un rămas-bun.

Sesily l-a împins de umeri în momentul în care și-a dat seama că acela era un sărut de despărțire, iar el a eliberat-o pe dată.

– Nu, a spus ea. Caleb!

El s-a tras înapoi, clătinând din cap.

– Nu pot. Așa se termină totul.

– Nu, a repetat Sesily, în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji, fierbinți, furioase și devastatoare, fiindcă ea nu accepta ca totul să se termine acolo, deși totul abia începuse. Nu! a spus ea din nou. Am nevoie de mai mult timp. Mai există o altă...

– Nu există altă cale. Așa se termină totul. Pe când ne aflam în grădinile Trevescan, mi-ai promis să-mi faci o favoare. Și mi-ai promis o alta pe când ne aflam în fața tavernei The Place.

Ea a clătinat din nou din cap.

– Nu.

– Ai făcut-o, totuși. Și revendic favoarea.

Caleb s-a întins spre ea, iar mâinile i-au ajuns la fața ei, înclinând-o spre el. Sesily a închis ochii, nevrând să-l privească. Caleb a așteptat mult timp până când ea a deschis din nou ochii. Atunci l-a sărutat pe frunte.

– Ești atât de frumoasă! a spus el, făcând-o pe Sesily să-l urască pe acel bărbat pe care îl iubea. Iată rugămintea mea: mergi acasă. Sau du-te la orice bal la care a fost invitată Sesily Talbot, scandal ambulant și încântare absolută. Trăiește-ți viața.

Acum lui Sesily îi curgeau de-a binelea lacrimile, iar el a mângâiat-o pe obraji cu mâini calde și ferme, deși îndemnul care i s-a desprins de pe buze a fost spus pe un ton dur precum granitul: Iubește din toți rărunchii!

– Nu!

– Am avut optsprezece ani de libertate, Sesily. Iar în seara asta am ținut-o în brațe pe femeia pe care o iubesc.

– Nu, a șoptit ea printre lacrimi. Există o altă cale.

– Uită-te la mine, i-a cerut el, iar ea s-a supus, înfruntând privirea lui luminoasă și limpede. M-ai întrebat odată de ce nu-mi place întunericul.

Sesily a închis ochii la amintirea legată de răspunsul lui, știind acum care era întreaga poveste. Singur, speriat și pe fugă, fără sora lui. În întuneric.

– N-a fost vorba doar de nava în care am călătorit în urmă cu toți acei ani, iubito. Am trăit o viață întreagă în întuneric. În umbră. Pe fugă. E timpul pentru lumină.

Era atât de chipeș! Atât de sigur pe el!

Cu inima frântă, Sesily a strâns mâinile lui Caleb, care îi cuprindeau obrajii.

– Nu există altă cale. Așa se termină totul. Cu mine iubindu-te mai mult decât mi-am imaginat vreodată că e posibil. Și cu tine plecând.

– Ducă-se naibii favoarea ta! a spus ea pe un ton plin de răceală. Mă dezic de ea.

– Nu se poate, a contrazis-o el. Am nevoie de asta. Trebuie să știu că ești în siguranță.

– Caleb, dacă faci asta... o să fii spânzurat.

Atunci el s-a aplecat și a sărutat-o pentru ultima oară. Încet și tandru, ca și cum ar fi avut o viață întreagă împreună. Ca și cum ar fi urmat să aibă o viață întreagă împreună.

Iar apoi a rostit cuvintele pe care ea visase ani întregi să le audă. Doar că le-a spus într-o situație care le răsturna cu totul înțelesul.

– Te iubesc, Sesily Talbot.

Capitolul 23

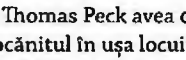

Inspectorul detectiv Thomas Peck avea o zi proastă.

Totul începuse cu ciocănitul în ușa locuinței lui, un apartament modest din Holborn, închiriat de la o proprietăreasă căreia nu-i plăcea să fie deranjată înainte de micul dejun sau după ceai, ceea ce reprezenta o provocare deosebită în condițiile în care chiriașul ei era inspector detectiv la Scotland Yard. Atunci când lucrurile mergeau prost la Whitehall, sergenții erau trimiși să-l trezească pe Peck. Pur și simplu așa era procedura.

În acea dimineață, după ce îi ceruse scuze doamnei Edwards, care îi amintise imediat că ea nu-și luase încă micul dejun, Peck ieșise din clădire și constatase că sergentul fusese instruit să aștepte, ceea ce pentru inspectorul detectiv fusese primul indiciu că ziua lui avea să se ducă de râpă, și încă repede.

Asta se și întâmplase, fiindcă în momentul în care ajunsese la Whitehall Place, numărul 4, descoperise următoarele: Caleb Calhoun se predase pentru crimă. Și nu pentru orice crimă. Uciderea, în urmă cu optsprezece ani, a unicului fiu și moștenitor al vicontelui Coleford.

Ceea ce fusese o surpriză pentru toată lumea, fiindcă nu exista nici o înregistrare în documente a uciderii fiului și moștenitorului vicontelui Coleford.

Peck l-a ascultat cu răbdare pe american, punându-i câteva întrebări punctuale înainte ca, în cele din urmă, să se lase pe spate în scaun, frecându-și barba netedă și neagră și spunând:

– Te predai pentru o crimă comisă acum optsprezece ani.

Calhoun părea supărat.

– Asta am spus și eu, da.

– Și o faci pentru că...

– Pentru că eu am comis crima.

Peck a mijit ochii și l-a privit cu atenție pe Calhoun, care în alte circumstanțe ar fi putut să-i fie prieten.

– Scotland Yard nici măcar nu exista pe vremea când s-a întâmplat asta.

După o scurtă ezitare, Caleb a răspuns:

– Presupun că asta ar putea fi o problemă.

– Într-adevăr. Mai ales pentru că o să trebuiască să-l convoc pe viconte, împreună cu jumătate din parlament, ca să dezgroape protocolul în cazul unor crime vechi de zeci de ani, iar asta o să dureze ceva timp.

Caleb a dat din cap.

– O să aștept.

Peck l-a privit îndelung pe Calhoun, cu sentimentul intens că se întâmpla ceva dincolo de puterea lui de înțelegere.

– De cât timp ne cunoaștem? De doi ani?

Caleb a dat iarăși din cap.

– Cam așa.

– Iar tu ai fost un tip cumsecade. M-ai ajutat de mai multe ori. Săptămâna trecută ai identificat trei dintre băieții care au devastat The Place. Pe doi dintre ei i-am arestat.

– Asta e o veste bună.

Peck a mârâit:

– Iar acum ești aici, în biroul meu, mărturisind un caz de care Scotland Yard nu s-a interesat deloc.

– Aș crede că ești foarte interesat de uciderea unui moștenitor aristocrat.

– O să fiu sincer, amice. Până acum nici măcar n-am știut că acel moștenitor aristocrat a fost ucis.

Fiind sigur că povestea era mai complicată decât îi spusese Calhoun, Peck i-a găsit un loc într-una dintre celulele de noapte din care tocmai fuseseră scoși bețivii din seara precedentă. S-a întors în biroul lui ca să-i scrie o misivă vicontelui Coleford. Într-adevăr, nu era nimic mai rău decât o zi care necesita interacțiunea cu aristocrația.

Abia pusese stiloul pe hârtie, când la ușa lui s-a auzit un nou ciocănit, la fel de nedorit.

În următoarele zece ore, au fost paisprezece ciocănituri în ușă, fiecare dintre ele dezvăluind un sergent de serviciu care anunța sosirea unei doamne venite să raporteze o infracțiune.

Paisprezece femei făcând parte cele mai puternice familii din Londra, multe cu titlu, majoritatea bogate, cu toatele puternice, în felul lor – și nici una dintre ele dispusă să vorbească cu altcineva în afară de inspectorul detectiv Peck.

Doamna Mark Landry a venit să depună o plângere cu privire la limbajul vulgar de pe traseele publice pentru cai din Hyde Park, o plângere pe care Peck a găsit-o ciudată, având în vedere că îl întâlnise pe domnul Mark Landry o dată, cu trei ani în urmă, iar omul înjurase de nu mai puțin de o duzină de ori în tot atâtea minute.

Au apărut trei ducese una după alta, adică mai multe ducese decât întâlnea Peck de obicei într-un an. Ducesa de Haven a început parada, raportând că i se furase o poșetă. O lăsase pe o bancă din fața magazinului de ceai Gunter, cu șase zile în urmă.

Ducesa de Warnick a venit cu informații despre un accident de trăsură petrecut marți, cu o săptămână în urmă, pe Regent Street. După ce Peck a petrecut o jumătate de oră căutând dovezi că acel anume accident avusese loc, femeia și-a amintit că nu, trebuie să fi fost miercuri.

Ducesa de Trevescan a sosit ca să raporteze dispariția unui colier de diamante. Îl lăsase în patul iubitului ei, vedeți, dar nu putea să-i dea numele, gândiți-vă la scandal!

Marchiza de Eversley a raportat trei cărți furate din librăria pe care o deținea împreună cu soțul ei. Doamna Felicity Culm din Covent Garden a fost dezamăgită de dispariția păturii de la trăsură. Doamna Henrietta Whittington a sosit împreună cu ea ca să raporteze dispariția unui câine vagabond de la docuri, care nu venise la masa de dimineață trei zile la rând.

După ce a insistat ca inspectorul detectiv Peck să-i spună „Nora", lucru pe care el nu l-ar fi făcut niciodată, Lady Eleonora Madewell, fiica unui duce, a depus o declarație extrem de elaborată despre o roată de trăsură care fusese furată, pentru ca apoi să se întoarcă zece minute mai târziu, la nici două minute după ce Peck terminase

de completat nenorocitele de documente, ca să raporteze că, de fapt, nu fusese furată nici o roată.

A apărut chiar și Maggie O'Tiernen, ceea ce Peck sperase că însemna ceva... până când s-a dovedit că raporta un butoi de bere gol, furat de pe aleea din spatele tavernei The Place în noaptea precedentă.

Și așa a continuat nebunia, o femeie după alta, o zi întreagă, fără ca vreuna dintre infracțiuni să fie demnă de a fi raportată. De-a lungul orelor, Peck încercase să trimită misiva către Coleford de o jumătate de duzină de ori, dar, fără greș, în momentul în care începea să scrie, se auzea un alt ciocănit în ușă.

Până când, în sfârșit, a venit ciocănitul cu numărul cincisprezece.

– Gata, a spus el, ridicându-se de la birou și mărșăluind prin încăpere. Am o muncă serioasă de făcut. N-am timp pentru femei! a strigat el, deschizând ușa.

De partea cealaltă nu era nici un sergent.

În schimb, era vorba de o femeie. Scundă și plinuță, cu o față rotundă și drăguță, ochi negri, enormi, și o coamă de păr negru. A recunoscut-o instantaneu. Lady Imogen Loveless, unica fiică și cea mai tânără dintre odraslele unui baron sau conte, sau ceva de genul ăsta. Și mai important, era o clientă obișnuită a tavernei The Place și fusese acolo cu o săptămână în urmă, când Bully Boys o devastaseră.

Asta ar fi putut să însemne ceva.

Peck s-a uitat de-a lungul holului pustiu și a întrebat:

– Cum ați ajuns aici?

– Aveți o pază groaznică, a spus ea, veselă.

– Nu-i adevărat, a răspuns el.

Ea a ridicat din umeri.

– Aveți dreptate. Am fost escortată direct la ușa dumneavoastră de către un polițist chipeș, care acum s-a făcut nevăzut.

Peck a privit-o îndelung, observându-i pelerina violet-închis și geanta mare pe care o ținea în mâna înmănușată.

– Vă mutați, milady?

– Îmi place să fiu pregătită, a răspuns ea, iar apoi a făcut un semn cu capul spre biroul lui și a întrebat: Îmi dați voie?

Peck și-a privit și el biroul, care era încărcat cu dosare și hârtii, multe dintre ele adunate în acea zi, și a spus:

– N-am...

– Timp pentru femei, i-a sfârșit ea propoziția. Da, ați spus asta.

Ei bine, acum el se simțea ca un măgar. S-a îndepărtat de ușă și i-a făcut semn să intre.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Ea a intrat și s-a apropiat de birou, lăsându-și geanta la picioare și analizând teancurile de dosare.

– Aveți foarte mult de lucru aici.

– Da. A fost o zi aglomerată, a spus el ocolind biroul, care acum se afla între ei, fiindcă simțind cumva că era important să păstreze o anume distanță față de ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Auzind întrebarea, ea și-a ridicat privirea și a zâmbit, iar el a fost din nou frapat de cât de frumoasă era. Își amintea că ea îl examinase cu atenție la The Place. Cum spusese că era? Robust?

Nu că ar fi avut vreo importanță.

– De fapt, puteți.

– Sunteți aici ca să depuneți o plângere.

S-a uitat la el ca și cum ar fi fost nebun.

– O, Doamne! Nu. Consider că, atunci când poți rezolva singur o problemă, rareori e nevoie să implici poliția. Oamenii legii au tendința de a complica prea mult totul.

S-a așezat. Ceea ce însemna că și el putea să se așeze. Dar nu voia să se așeze. Voia ca femeia aceea să plece din biroul lui. Avea treabă de făcut. Muncă adevărată.

– Vă rog, domnule inspector. Nu e nevoie să stați în picioare pentru mine.

S-a așezat, enervat de lunga istorie a cavalerismului care îl împiedica s-o dea afară din biroul lui pe acea femeie. Și de lunga istorie a aristocrației, care îl împiedica cu strictețe s-o dea afară din biroul lui pe acea femeie.

– Acum să vă spun de ce am venit, a spus ea, încrucișându-și manierat mâinile în poală, ceea ce n-ar fi trebuit să-l amuze așa cum îl amuza, dar, într-adevăr, femeia nu i se părea deloc manierată din alte puncte de vedere. Sunt aici pentru că îl aveți pe Caleb Calhoun în custodie și cred că ar trebui să-l eliberați.

Ei bine, Peck nu se așteptase la asta.

– Îmi cer scuze, Lady Imogen, a spus el, iar apoi s-a aplecat spre ea și a întrebat: De unde știți pe cine am în custodie?

Femeia a suspinat și și-a cules niște scame de pe fustă.

– Domnule inspector Peck, îl aveți pe Caleb Calhoun în celula de detenție, cu un etaj sub noi. Îl țineți acolo de puțin peste..., a spus ea, scoțând un lănțișor de ceas de sub manșeta rochiei, zece ore. A sosit azi-dimineață, imediat după răsărit, și a mărturisit că l-a ucis pe unicul fiu și moștenitor al vicontelui Coleford. După ce a așteptat o perioadă surprinzător de lungă de timp ca dumneavoastră să ajungeți...

– Am sosit la o oră după ce am fost informat de situație, doamnă.

Nu că i-ar fi datorat o explicație. Oricum, n-a părut interesată de ea.

– Domnul Calhoun a mărturisit la opt și jumătate, moment în care l-ați băgat într-o celulă de detenție. Și toată ziua ați tras de timp cu situația asta, pentru că vi se pare că e ceva ciudat în legătură cu ea, a spus Lady Imogen, iar apoi și-a ridicat ochii mari către Peck. E ora șase și jumătate. Asta înseamnă zece ore.

Ei bine, acum era ceva absolut ciudat!

Dacă Lady Imogen Loveless s-ar fi despuiat și s-ar fi întins pe biroul lui, Peck n-ar fi fost mai surprins. Doar cincisprezece ani de antrenament ca polițist pe Bow Street și apoi ca inspector detectiv la Scotland Yard îl împiedicau să cadă direct de pe scaunul pe care, în schimb, se lăsase pe spate, înainte de a-și duce degetele la buze.

Ea l-a privit din nou.

Femeia aceea nu era drăguță, era un haos ambulant.

– Acum, că ne-am pus de acord asupra faptelor, a adăugat ea ca și cum ar fi purtat o conversație perfect obișnuită, cred că ar trebui să-i dați drumul.

– De ce?

– Pentru că a ucis un om care merita să fie ucis.

Peck a dat drumul unui hohot de râs șocat.

– Doamnă... nu așa funcționează lucrurile.

În tăcerea care se lăsase, ea a spus dintr-odată:

– Ei bine, cu siguranță că puteți admira efortul pe care l-a făcut domnul Calhoun ca să înfăptuiască acel lucru.

În timp ce Peck lua în considerare posibilitatea ca ea să fie, de fapt, nebună, femeia s-a aplecat în față și a întins mâna spre geanta de la picioarele ei. Din cauza biroului, Peck nu putea vedea ce

era înăuntru, dar, după ce a cotrobăit câteva secunde, ea a fluturat un dosar.

Peck a mijit ochii și a studiat obiectul acela bleu, cu un clopot indigo pictat pe copertă.

– V-am adus un cadou.

– Nu vreau un cadou.

– Sunteți sigur? Ați putea să-l considerați o ramură de măslin.

– Pentru ce?

Ea s-a ridicat și a așezat dosarul peste unul dintre numeroasele teancuri de pe biroul lui.

– Pentru faptul că v-am stricat ziua.

– În regulă. E de ajuns, atunci.

Se săturase de acea femeie, care, se vedea limpede, se bucura să lase haos în urma ei. S-a ridicat și a ocolit biroul, oprindu-se în timp ce ea își strângea geanta, și s-a trezit întrebându-se ce se afla înăuntru.

Stând în picioare, femeia a luat dosarul.

– Îl duc înapoi. Nu sunt sigură că-l meritați.

– Nu știu cum o să merg mai departe, a spus el conducând-o prin cameră, până la ușă, unde a pus o mână pe clanță. Vă mulțumesc pentru vizită.

A deschis ușa biroului și a descoperit o altă femeie în prag, drăguță și blondă, cu o față rotundă, obraji roz și riduri de râs în colțul ochilor în care nu se vedea nici urmă de veselie.

– Domnule inspector Peck?

El și-a mușcat limba. Bineînțeles că mai era o femeie la ușa lui!

S-a forțat să-și întipărească pe față un zâmbet plăcut, în ciuda faptului că ar fi vrut să facă exact contrariul, și a privit-o pe femeia cu păr și ochi negri de lângă el.

– Să presupun că parada de doamne care astăzi au raportat infracțiuni fără sens are legătură cu dumneavoastră?

– Fiți serios, domnule inspector, a spus Lady Imogen, aveți noroc că nu mă simt jignită atunci când mi se spune că sunt un geniu al infracțiunilor.

– Nu v-am numit „geniu al infracțiunilor"!

– Of! Ei bine, acum chiar că mă simt jignită!

Haos absolut!

Ea s-a aplecat în față și i-a spus în șoaptă:

– Celelalte au fost doar pentru distracție. Asta e adevărată.

Apoi a făcut o mică reverență, una de care el n-ar fi trebuit absolut deloc să se bucure, având în vedere felul în care fierbea de frustrare că fusese manipulat o zi întreagă, și s-a strecurat pe sub brațul lui, întorcându-se înapoi cu fața, odată ajunsă pe coridor.

– E călduț aici, nu credeți?

Scotland Yard putea fi caracterizat în multe feluri, dar „călduț" nu era unul dintre ele.

Înainte ca el să poată răspunde, ea s-a întors cu spatele. A privit-o cum pleca, șoldurile ei pline legănându-se pe sub pelerina de pe umeri.

Vizitatoarea lui și-a dres vocea în ușă.

– Domnule inspector Peck?

El și-a smuls privirea de la femeia cea nebună, fără să fie întru totul sigur că putea fi lăsată în clădire de una singură, și s-a uitat în jos, la nou-venită.

– Da, vă rog. Intrați, domnișoară.

S-a dat înapoi, ținând ușa în timp ce femeia intra, cu mâinile strâns împreunate.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el, deloc sigur că o putea crede pe Lady Imogen Loveless și destul de sigur că era pe cale să primească o altă plângere fără sens.

Cu siguranță că era vorba despre o broderie lipsă, pierdută pe Bond Street. S-ar fi putut să fie recuperată? Proprietara ei ar fi putut să depună o plângere?

„Asta e adevărată", spusese Lady Imogen.

Și așa părea femeia. Serioasă.

– Fratele meu nu l-a ucis pe fiul vicontelui Coleford.

Capitolul 24

La zece ore după ce mărturisise uciderea fiului lui Coleford, Caleb stătea pe o lespede de piatră dură, într-o celulă de detenție întunecată și umedă de la Scotland Yard, gândindu-se la Sesily.

Încetase cu câteva ore în urmă să mai aștepte ca Peck să apară. Pe măsură ce timpul trecea, devenea clar că el, Caleb, nu prezenta prea mult interes; o mână de polițiști trecuseră pe acolo ca să arunce o privire. El îi recunoscuse pe doi dintre ei ca fiind polițiști din Covent Garden. Dar, în cele din urmă, vestea prezenței lui la Scotland Yard ajunsese suficient de departe pentru ca el să fie lăsat în pace, lucru ce îi dăduse mai mult timp de gândire decât și-ar fi dorit, deoarece să se gândească la Sesily era aproape prea greu de suportat.

Erau o duzină de gânduri referitoare la ea pe care le-ar fi putut invoca. Finețea pielii, felul sălbatic în care i se răsfirau buclele de culoarea mahonului arunci când părul îi cădea liber în jurul umerilor goi. Arcul buzelor ei. Gustul ei dulce și păcătos.

Dar nu s-a gândit la toate astea. Sau mai degrabă s-a gândit, dar n-a stăruit asupra lor. În schimb, s-a gândit la râsul ei. La felul în care răsuna într-o cameră, puternic și senin. La felul în care râsul acela se rostogolea prin ființa lui, umplându-i toate locurile întunecate, iar ei îi lumina ochii și-i înroșea obrajii, devenind mai mult decât simplu amuzament.

S-o vadă pe Sesily râzând fusese o revelație.

Și, indiferent de ce avea să urmeze, închisoare, spânzurătoare, o călătorie spre Noua Zeelandă, el avea să poarte în suflet pentru totdeauna căldura și speranța care îl umpluseră de fiecare dată când ea rădea. Iar atunci când avea să-și dea ultima suflare, avea să fie cu acel sunet în gând și cu numele ei pe buze.

Și dacă nu l-ar mai auzit niciodată, dacă n-ar mai fi văzut-o niciodată, dacă nu i-ar mai fi auzit vocea, ar fi fost de ajuns. Pentru că ea urma să fie în siguranță.

Dar, Doamne, ar fi dat tot ce avea ca să-i audă din nou vocea.

– La naiba, Caleb!

A coborât de pe placa de beton la auzul sunetului, întrebându-se dacă nu cumva îl invocase, deși știa că, dacă ar fi fost să invoce ceva, n-ar fi fost o înjurătură de-a ei.

Sau poate că ar fi invocat o astfel de înjurătură. Poate că ar fi fost perfect s-o facă.

Perfect sau nu, el n-o invocase. Dar Sesily era acolo, de cealaltă parte a gratiilor celulei, arătând splendid într-o rochie de mătase

strălucitoare, de culoarea cerului de vară, chiar dacă acum se ghemuia, cercetând cu atenție încuietoarea de la ușa celulei.

Într-o clipă, el a ajuns la gratii, strângându-le cu putere până când i s-au albit încheieturile degetelor.

– Ce naiba faci aici?

– Nu acum, a spus ea fără să-și ridice privirea de la ceea ce făcea. Sunt foarte supărată pe tine.

Nimic din toate astea nu era așa cum plănuise el. Cum obținuse ea accesul în Scotland Yard? Cum avusese acces la celula lui?

– Nu poți fi aici, a spus el. O, Doamne, Sesily, asta e o închisoare!

– Ușurel, l-a ironizat ea. E Whitehall. Nu e chiar Newgate.

– E plină de polițiști.

– Nici unul dintre ei nu pare interesat de tine. Ești aici de zece ore și Peck nici măcar nu i-a trimis vorbă lui Coleford.

– De unde știi asta?

Atunci ea și-a ridicat privirea spre el. Frumoșii ei ochi albaștri erau ca un dar.

– În ce moment al poveștii noastre crezi că o să-ți dai seama că sunt destul de bună la a ști lucruri?

Ar fi râs dacă nu s-ar fi aflat într-o celulă de închisoare. Dar era într-una și nu voia ca ea „să știe lucruri" despre asta. Nu voia ca ea să se apropie de închisoare. Ar fi fost închisă într-o celulă dacă ar fi fost descoperită făcând... oricare ar fi fost lucrul pe care-l făcea.

– Fie că s-au interesat sau nu de mine, Sesily, sunt închis aici dintr-un motiv.

– Da. Un simț al responsabilității prost înțeles. O să discutăm despre asta imediat ce termin, a spus ea, iar apoi, cu un mârâit scurt și frustrat, s-a ridicat și a bătut din picior. Chiar am nevoie de lecții de spart încuietori! Trebuie s-o așteptăm pe Imogen.

Lui Caleb nu i-a plăcut cum sunase asta.

– De ce e Imogen aici?

Sesily i-a aruncat o privire ca și cum l-ar fi crezut un copil.

– Pentru că nu sunt atât de proastă încât să organizez o evadare din închisoare fără întăriri, Caleb.

– Credeam că „e vorba doar de Whitehall".

– Da, ei bine, au îmbunătățit încuietorile de când am fost ultima dată aici.

Caleb a clipit.

– Ai mai făcut asta și altă dată?

Sesily a ignorat întrebarea, ca și cum n-ar fi fost importantă.

– Ideea e că în seara asta te ajut să evadezi, neghiobule! N-ai voie să mă părăsești, pur și simplu.

– Sesily, a început el, urând faptul că trebuia să aibă din nou acea discuție. Ți-am spus, doar! Dacă eu nu sunt aici, tu nu ești...

– În siguranță. Da. Te-am auzit de prima duzină de ori când ai spus-o.

– La naiba! a șoptit el, nevrând să fie auzit și mai ales nevrând ca ea să fie prinsă. Contează!

Sesily i-a aruncat un zâmbet blând și iubitor, ca și cum ei doi ar fi fost la o cursă de cai, sau la o plimbare în Hyde Park, sau ca și cum li s-ar fi întâlnit privirile în taverna lui. Ocheada l-a făcut să vrea să treacă dincolo de gratii și s-o tragă aproape de el. Apoi ea a zis:

– Spune-mi, Caleb, te-ai gândit că ar putea conta și faptul că tu ești în siguranță?

Femeia asta!

– Sesily, eu n-am dreptul să fiu în siguranță. Eu... l-am ucis pe moștenitorul unei viconții!

Ea a clătinat din cap.

– Ești un tip magnific. Plin de instincte de protecție și de nevoia de a-ți sacrifica fericirea. Serios vorbind, cineva ar trebui să te facă personaj de roman.

Cuvintele ei l-au umplu de fiori.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, a spus ea pe un ton mai ferm decât înainte, chiar acuzator, că nu l-ai ucis pe moștenitorul unei viconții și că nimeni n-o să meargă astăzi la închisoare pentru o crimă pe care n-a comis-o. Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus.

Lui Caleb i-a stat inima în loc.

– De unde știi asta?

Nu exista decât o singură modalitate prin care ar fi putut ști. Trebuia să fi vorbit cu Jane.

– Cred că o să constați, domnule Calhoun, că am la dispoziție o rețea extinsă de oameni foarte pricepuți. O rețea pe care nu mi-e teamă s-o folosesc, dacă asta înseamnă să mă asigur că obțin ceea ce îmi doresc. Ceea ce astă-seară presupune să te împiedic să comiți actul ăsta foarte nobil și extrem de stupid.

Camera se încălzea, iar panica lui Caleb începea să crească.

– Sesily..., a avertizat-o el. Jane e...

– Nici Jane n-o să meargă la închisoare pentru nici o infracțiune, a declarat ea. Ți-am spus că există o altă cale, nu-i așa?

Doar că nu exista o altă cale. Nu exista altă cale în afară de prezența lui Caleb acolo, și ca vicontele să afle.

– Unde e Jane?

– E în siguranță, a răspuns Sesily. Și foarte nerăbdătoare să te vadă, aș putea adăuga. Nu e la fel de supărată pe tine cum sunt eu. Deși înțeleg de ce nu mi-ai spus adevărul. Nu poți spune unele povești.

– Ea ți-a spus?

– Mi-a spus, a recunoscut Sesily. Mi-a spus toată povestea. Despre omul acela îngrozitor, despre felul în care a atacat-o. Cum n-a avut de ales decât să se apere. Și cum tu, bărbatul minunat care ești, ai făcut ceea ce știi să faci cel mai bine, ceea ce ai făcut cel mai bine, se pare, încă de când erai copil. Ai protejat-o. Așa cum te-am văzut protejând fiecare persoană pe care ai iubit-o vreodată. Pe sora ta. Pe nepotul tău. Pe Seraphina.

– Pe tine, a spus el. Pe tine.

– Pe mine.

Sesily și-a așezat degetele calde și ferme pe mâinile lui, care rămăseseră agățate de gratiile celulei, iar Caleb, tânjind după atingerea ei, și-a împletit degetele cu ale ei.

– Ești chiar genial, să știi! S-a dovedit că planul tău a fost cel bun, de fapt.

– Ce plan?

Ea a zâmbit.

– Aprindem luminile.

Nu putea să ajungă la ea, iar asta îl înnebunea.

– La naiba, Sesily! N-ar fi trebuit să vii!

– N-are rost să te superi pe mine, a spus ea. Mai mult decât pentru faptul că planul e deja pus în aplicare...

– Ce plan?

– Planul de a te salva, a răspuns ea. Dar, deși planul avansează, tu ești închis în celula asta, iar barele sunt destul de puternice, a spus ea îndepărtându-se de gratii și întorcându-se ca să se uite de-a lungul coridorului întunecat. Astea fiind zise, mi-aș dori ca Imogen să se grăbească.

– Ce pune la cale Imogen? Ce ai făcut?

– Aș putea răspunde la întrebarea asta în mai multe feluri, a spus ea. Am avut o perioadă foarte ocupată de când m-ai părăsit. Ți-am spus că nu-mi place să fiu părăsită?

– Mi-ai spus, da.

O, Doamne! Îi sfâșiase inima s-o lase acolo, pe malul râului. Să plece fără să se uite înapoi.

– Am crezut că n-o să te mai ating niciodată, a spus ea strângându-i degetele într-ale ei. Nu mi-a plăcut asta.

– Îmi pare rău, a șoptit el.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Nici asta nu mi-a plăcut.

– Îmi pare rău.

L-a privit în ochi.

– Și mi-ai spus că mă iubești. Nici asta nu mi-a plăcut.

Sprâncenele lui s-au unit.

– Nu ți-a plăcut?

– Nu mi-a plăcut. Ai spus-o în felul în care o spui cuiva pe care intenționezi să nu-l mai vezi niciodată. Ai spus-o în felul în care i-o spui cuiva căruia ești pe cale să-i frângi inima. Ai spus-o ca pe un sfârșit, în loc de un început.

O, Doamne, el ar fi vrut nespus de mult ca ei doi să fie la început!

S-a întins spre ea printre gratii, iar degetele lui i-au mângâiat obrazul și i-au alunecat prin păr.

– Îmi pare rău. Să mai încerc o dată să ți-o spun?

– Nici de data asta nu sunt sigură că o s-o faci cum trebuie, a răspuns ea, fiind furioasă pentru prima dată de când apăruse la gratiile celulei lui. Am nevoie de tine, Caleb. N-am nevoie de tine în închisoare, ca să mă protejezi. Am nevoie de tine aici, stând alături de mine.

Doamne, și el își dorea asta!

– Ți-a trecut prin cap că sunt o mare pacoste? a adăugat ea.

– Doar în fiecare zi de când ne-am cunoscut.

– Și crezi că o să fiu o pacoste mai mică după ce tu n-o să mai fii? Pentru că n-o să mai fiu nici eu. Te asigur că n-o să trec peste moartea ta. N-am nici o intenție să mă ofilesc grațios într-o disperare tăcută, ca o văduvă îmbrăcată în negru care citește poezii triste.

Văduvă. El s-a gândit îndelung la acel cuvânt. La felul în care ea îl făcuse să sune ca și cum ei doi ar fi avut o viață întreagă împreună. Asupra felului în care îl făcea să sufere.

Dar Sesily abia începuse.

– Lasă-mă să fiu explicită, om arogant ce ești! Nu știi nimic despre ce o să fac dacă tu mori. Dacă se întâmplă așa ceva, o să explodez. O să fie nevoie să se inventeze cuvinte noi pentru ravagiile pe care o să le fac.

Ochii ei albaștri au sclipit, plini de promisiuni furioase. O, Doamne, era magnifică!

– Deci n-ai voie să mori pe eșafod, pretinzând că o faci pentru mine, Caleb Calhoun. Nu vreau asta și cu siguranță că n-am nevoie de așa ceva. Am nevoie de tine aici, cu mine, umăr la umăr, trăind alături unul de altul.

Magnifică, și era a lui!

– Crezi că sunt nesăbuită acum...

– Nu cred că ești nesăbuită. Cred că ești neînfricată. Nu e același lucru, a spus el întinzând mâna printre gratii și trăgând-o mai aproape. Faci o promisiune foarte mare, Lady Sesily. Ești sigură că vorbești serios?

Ea l-a privit cu ochii mijiți.

– Ce fel de promisiune?

– Dacă stăm împreună, dacă luptăm împreună, dacă urmăm planul tău și aprindem toate luminile, spunem toate adevărurile...

– A fost planul tău.

– Îl faci să pară mai distractiv.

Ea și-a ridicat bărbia.

– Da, nu-i așa?

– Îl vreau.

Ea a clipit.

– Da?

Mai mult decât orice își dorise el vreodată! Și-și dorise multe lucruri în viața lui.

– Îl vreau, și te vreau și pe tine, a spus el oprindu-se o clipă, iar apoi întrebând: Ai un plan?

Ea a dat din cap, înțelegând, iar privirea i s-a luminat.

– Da.

„Umăr la umăr." Asta era promisiunea.

– Atunci deschide calea, draga mea.

Ea a zâmbit şi s-a întins spre el, iar mâna i-a ajuns, printre gratii, la faţa lui.

– Te iubesc.

– Te iubesc, a spus şi el, în şoaptă.

Ea l-a privit cu un zâmbet languros.

– Aşa a fost mai bine.

– Vezi? a răspuns el. Am nevoie doar de antrenament.

– Încearcă din nou, a spus ea.

– Te iubesc, a răspuns el.

– Bine, s-a învoit ea. Sunt absolut furioasă că ai venit aici ca un fel de erou, în loc să mă laşi să fac ceea ce ştiu să fac cel mai bine.

– Adică?

– Să salvez situaţia.

– Asta implică distrugerea vicontelui?

Ea a zâmbit.

– Nu mă ispiti cu o provocare încântătoare! Dar nu, am mai multe abilităţi decât pe cea de a folosi dermatograful cu precizie. A fost nevoie de ceva coordonare, dar l-am ţinut ocupat pe Peck până când am avut ocazia să vorbim cu Jane, precum şi cu o parte dintre servitorii lui Coleford. E pe cale să fie făcut de ruşine şi sărăcit, ceea ce îl va împiedica să aibă vreodată suficienţi bani ca să-i menţină pe Bully Boys printre membrii personalului lui.

– Încă mă poate denunţa. Nu poţi şterge amintirea unui aristocrat mort.

– Poţi, dacă...

Un clopoţel a sunat de la distanţă, distrăgându-i atenţia lui Sesily. A privit în josul coridorului şi a răsuflat uşurată.

– Sincer, Imogen, ţi-a luat destul de mult timp!

– Aş fi ajuns mai repede aici dacă m-ai fi lăsat să fac cum am vrut eu de la început, i-a spus Lady Imogen lui Sesily, înainte de a se uita la Caleb. Bună seara, domnule Calhoun!

Sesily adusese drept întăriri o femeie haotică.

– Chiar aşa?

– E pe cale să fie, a răspuns Imogen.

– Presupun că inspectorul detectiv a refuzat cererea.

– Într-adevăr. Totul a fost o adevărată dezamăgire. Cu excepţia bărbii inspectorului detectiv, care nu-i deloc dezamăgitoare!

Sesily a râs.

Caleb a încercat să rămână la subiect.

– Despre ce cerere e vorba?

– Cererea de eliberare, a răspuns Sesily cu nonșalanță, uitându-se la Imogen, care scotocea prin geantă, dându-i lui Sesily obiecte, pentru ca aceasta să le țină. O lingură îngustă de argint. O lumânare conică.

– Te așteptai ca el să mă elibereze la cerere?

– Nu, a spus Imogen, veselă, scoțând o pătură grea din geantă și desfăcând-o cu grijă ca să scoată la iveală un borcan de sticlă care era ascuns înăuntru. Și dacă e să fiu sinceră, aflați că mă bucur că n-a făcut-o.

Ea i-a dat borcanul lui Sesily.

– Ce-i asta? a întrebat el, suspicios.

– Nu trebuie să-ți faci griji, au răspuns în cor Sesily și Imogen.

Ceea ce l-a făcut să se îngrijoreze și mai mult.

– Ce naiba e asta? a repetat el, dându-și seama dintr-odată „ce naiba era" și exclamând: O, Doamne, Sesily...!

– Cel mai bine ar fi să nu țipi, a spus Imogen, scormonind adânc în hăul din geanta ei. Să fii prins cu un borcan de praf de pușcă în Scotland Yard nu e un scenariu chiar ideal în momentul de față.

Caleb s-a uitat la Imogen.

– Există un scenariu mai puțin ideal?

– Există, a răspuns ea, distrasă acum de încuietoare.

– Care este...?

– Aș putea să-l scap, a răspuns Sesily pe șleau.

Inima lui Caleb a început să bată cu putere. El a spus, printre dinți:

– Ce se întâmplă dacă îl scapi?

Auzind întrebarea, Imogen și-a ridicat privirea.

– Șansele să ne arunce pe toți în aer nu sunt nesemnificative.

El și-a vârât mâna printre gratiile celulei.

– Dă-mi-l!

– Fii serios, Caleb! a spus Sesily. N-am de gând să-l scap.

El s-a dezlănțuit:

– Cum se face că, în situația de față, tu ești cea exasperată?

– Pentru că tu ești cel care are nevoie de rezultatele planului ăstuia. Nimeni nu e aici ca să mă scoată pe mine din închisoare, nu-i

așa? a bombănit ea în direcția lui, dându-i borcanul lui Imogen, care acum stătea ghemuită lângă lacătul ușii celulei.

În timp ce înmâna borcanul, Sesily i-a făcut cu ochiul lui Caleb, ca și cum totul ar fi fost un joc.

– Dacă ar fi fost după mine, acum am fi fost la mine acasă, în pat.

La auzul acelor cuvinte, lui Caleb i-a fulgerat prin minte o imagine. Sesily, ridicându-se deasupra lui în pat, frumoasă și îndrăzneață, cu acea lumină jucăușă în ochi care nu dădea greș niciodată în a-l atrage spre ea, ca și cum el ar fi fost un câine în fața unui os. O dorea. Și, pentru prima dată în viață, acea femeie îl făcea să realizeze că s-ar fi putut ca fericirea să nu fie o imposibilitate.

El a mijit din ochi.

– După ce ies de aici...

Ea i-a aruncat un zâmbet larg, luminos și frumos, iar el a fost frapat de cât de perfectă era, sau cel puțin de cât de perfectă ar fi fost dacă n-ar fi ținut în mână un borcan cu praf de pușcă de parcă ar fi fost o ceașcă de ceai.

– Mă bucur foarte mult să aud că intenționezi să ieși de aici.

– N-am de ales, a spus el. Nu pot avea încredere să te las de una singură.

– E adevărat, a spus ea. Asta... plus că mă iubești.

– Da, a răspuns el în șoaptă, degetele lui atingându-le pe ale ei printre gratiile celulei.

– Voi doi ați terminat? a întrebat Imogen în timp ce își strângea rapid lucrurile în geanta cea mare și o muta din fața gratiilor celulei, pentru ca apoi să-l întrebe pe Caleb: există vreun colț mai îndepărtat în celulă?

El a ridicat din sprâncene și a privit de jur împrejurul lui.

– N-aș spune că e îndepărtat.

– Mai puțin apropiat?

Caleb s-a uitat la Sesily.

– Are de gând să mă arunce în aer?

– Ne-am gândit să te punem să spargi ușa celulei, dar...

Ea s-a oprit și a zâmbit, iar Caleb și-a imaginat toate modurile în care ar fi sărutat-o dacă ar fi fost în celulă, cu el. Nu. Dacă el ar fi fost afară, în lume, cu ea.

– Deci, s-ar putea să mă arunce în aer, a conchis el.

– Se îngrijorează foarte mult, a spus Imogen aruncându-i o privire deținutului. A fost o vreme când am luat în considerare varianta de a te arunca în aer, să știi!

Sprâncenele lui s-au unit.

– De ce?

– I-ai frânt inima lui Sesily.

– Imogen! a exclamat Sesily în timp ce aerul ieșea brusc din plămânii lui Caleb. Nu mi-a frânt inima, a spus ea privindu-l, iar lui i s-a părut că îi vedea o roșeață în obraji și că era stânjenită. Și chiar dacă a făcut-o, Imogen, acum și-a reparat greșeala, așa că încearcă să nu-l arunci în aer!

– Totuși, e în regulă dacă arunc ceva în aer, nu-i așa?

Caleb s-a uitat la Sesily.

– E vorba de Scotland Yard?

– Cu Imogen, nu se știe niciodată.

– Nici n-aș visa să-l arunc în aer pe acel bărbat simpatic, cu barbă, a spus Imogen, dezinvoltă, concentrată asupra proiectului ei. Ar fi o risipă să se piardă niște coapse ca ale lui!

Caleb s-a uitat la Sesily.

– Se referă la Tommy Peck?

– Așa îi spun prietenii lui? a întrebat Imogen. Tommy?

– Având în vedere că l-a băgat pe domnul Calhoun într-o celulă de detenție vreme de o zi întreagă, nu sunt sigură că i-am putea numi prieteni, a spus Sesily atunci când Imogen s-a apropiat, ștergându-și mâinile pe fuste.

– Corect. Dă-te la o parte, Sesily!

Sesily a dat din cap și s-a uitat la Caleb, întinzând mâna printre gratii și trăgându-i fața în jos, spre ea.

– Aș prefera să fac asta fără un obstacol între noi, dar dacă-i musai, e musai, a spus ea sărutându-l, rapid și intens. Mai bine găsește un colț în care să te vâri!

– Și tu!

S-au retras, iar apoi o cremene a scânteiat în holul întunecat, scoțând fum. O dâră de praf de pușcă a sfârâit, aprinzând capătul fâșiei de pânză îmbibate cu ulei care era înțepenită în încuietoarea ușii celulei. Caleb și-a întors fața către zidul de piatră și a numărat secundele interminabile, sperând ca Lady Imogen, geniu nebun, să fie mai mult geniu decât nebună.

Explozia a zguduit Scotland Yardul.

Caleb s-a întors, cu inima ieșindu-i din piept, îndreptându-se deja spre ușa celulei, în timp ce striga numele lui Sesily în norul gros de fum, liniștea care a urmat exploziei amenințând să-i distrugă nervii.

Ușa celulei rămăsese închisă, așa că a făcut primul lucru care i-a venit în minte și și-a ridicat spre ea piciorul încălțat cu cizmă, lovind-o cu o forță inutilă, căci Imogen fărâmase încuietoarea. Într-o clipă, el a ajuns pe coridor.

– Sesily!

– Aici! a spus ea apărând lângă el, cu răsuflarea tăiată.

O ținea în brațe înainte ca acel cuvânt să-i fi ieșit din gură, trăgând-o strâns lângă el și ridicând-o, împingând-o în peretele de vizavi de celula pe care tocmai o distruseseră. A sărutat-o, sălbatic și minuțios, până când ea a suspinat de plăcere și s-a descătușat în brațele lui.

După ce a întrerupt sărutul și a deschis ochii, Caleb a văzut-o cu un zâmbet fericit și ametit pe buze.

– Am redevenit o zeiță acum?

– Hmmm..., a spus el sărutând-o încă o dată, aprig și iute. Nu credeam că o să mai pot face asta din nou.

Ea se zvârcolea în strânsoarea lui.

– Haide să ne petrecem restul nopții făcând-o.

– Hei, nu e momentul să jucați crichet, a spus Imogen de undeva din fum, în timp ce se auzeau strigăte pe hol. E timpul să plecăm!

Sesily a înțepenit.

– Nu cred că inspectorului detectiv cu barbă frumoasă îi va plăcea prea mult ce i-ai făcut închisorii lui, Imogen.

– Prostii, a răspuns Imogen în timp ce se îndepărtau de polițiștii care se apropiau. Cu toată atenția pe care o să i-o acorde ziarele? Ar trebui să-mi trimită un cadou oarecare. Fructe!

Caleb a pufnit în râs și a strâns-o mai tare pe Sesily în timp ce alergau.

– Mereu e așa cu voi?

Au ajuns la capătul coridorului, iar Sesily i-a zâmbit.

– Nu ești încântat să intri în joc alături de noi?

De fapt, era.

L-a năpădit o senzație ciudată atunci când s-a gândit la idee, ceva asemănător cu ușurarea, dar mai complex. Nu cunoscuse niciodată plăcerea de a fi susținut de alții. Nu știuse niciodată ce însemna să aibă cineva grijă de el.

Să fie luat în considerare.

Dar acum... Sesily se gândea la el. Îi păsa de el.

Îl iubea.

– Mergeți pe acolo, a spus Imogen arătând spre o scară îndepărtată. O să ajungeți la ușa laterală. Ducesa vă așteaptă.

– Și tu? a întrebat el întorcându-se spre prietena lui Sesily, care își riscare viața pentru el.

– Am un cadou de lăsat pentru inspectorul detectiv.

Caleb a clătinat din cap.

– Nu poți rămâne înăuntru! O să te caute!

– De ce naiba m-ar căuta pe mine? a spus ea râzând, îndreptându-se înapoi spre celula pe care o distrusese. O femeie? Ajutând la evadarea unui prizonier din Scotland Yard? Absolut de râs! Exact genul de lucru la care ar visa un american.

El a deschis gura ca să se certe, dar și-a dat seama că Lady Imogen avea dreptate. Nimeni de acolo n-ar fi crezut asta.

Cei trei s-au despărțit, Caleb refuzând să-i dea drumul lui Sesily și trăgând-o de-a lungul coridorului, spre ieșirea salvatoare. Aici scăpaseră de fum, dar coridorul era întunecat, învăluit în umbrele serii, și nimeni nu aprinsese încă lămpile care atârnau pe perete. Scotland Yardul era, se pare, ocupat cu alte treburi.

– Care e cadoul? a întrebat-o el pe Sesily în timp ce se grăbeau pe coridor.

– Un dosar. Gros cât degetul tău mare, l-a lămurit ea, iar el i-a aruncat o privire curioasă. E suficient să spun că mă aștept ca vicontele Coleford să primească o vizită de la Scotland Yard foarte curând. Din experiența mea, aristocrația are o părere proastă despre cei care îi fură pe ei și organizațiile lor caritabile preferate. Ceea ce vicontele face de ani întregi. O să ajungă la închisoare, cu siguranță.

– N-o să se descurce în închisoare, a spus Caleb atunci când au ajuns la cea mai îndepărtată ușă din acel loc, marcată Whitehall Mews cu vopsea albă.

– Asta e adevărat, s-a auzit o voce în spatele lor, iar lui Caleb i-a înghețat sângele în vine, Sesily înțepenind, și ea, lângă el.

Caleb s-a răsucit pe călcâie, cu mintea în alertă și știind deja pe cine avea să găsească.

Pe Coleford, cu pistolul în mână.

Capitolul 25

Caleb și Sesily n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Conspiratoarele din subordinea ducesei trimiseseră destule femei ca să-l țină pe Peck atât de ocupat încât să nu-l poată anunța pe Coleford toată ziua, iar servitorii fuseseră neîntrerupt cu ochii pe misivele de la și către Scotland Yard. Cu o oră mai devreme, atunci când Imogen bătuse la ușa inspectorului detectiv, Peck nu-l anunțase încă pe Coleford, și totuși iată-l pe viconte stând în picioare, cu pistolul în mână, îndreptat spre bărbatul pe care Sesily îl iubea, iar ea a constatat că nu-i plăcea asta deloc.

I-a plăcut și mai puțin să-l vadă pe Caleb mișcându-se ca să se așeze în fața ei. Încercând mereu s-o protejeze, sacrificându-se.

Coleford și-a fluturat pistolul în fața lui Caleb.

– Eu n-aș face-o dacă aș fi în locul tău, americanule! Dar tu nu ești american, nu-i așa? a întrebat el continuând să agite pistolul. Ești?!

„Nu răspunde la asta", și-a dorit Sesily în gând.

– Nu, nu sunt.

„Blestemat să fie omul ăsta și refuzul lui de a minți!"

– Mi-ai ucis fiul! Știu că ai făcut-o! Ai vârsta potrivită. Ai înălțimea potrivită.

Caleb a clătinat din cap în semn de negare.

– Nu, n-am făcut-o.

„Binecuvântat să fie omul ăsta și refuzul lui de a minți!"

– Ei bine, atunci cam minți, fiindcă am auzit că ai mărturisit. Fără îndoială, ca să-i împiedici pe oamenii mei să vină după tine. Și după sora ta. Și după plod, a enumerat el uitându-se la Sesily, care a rezistat impulsului de a-l scuipa în față pe individul pe care-l detesta atât de mult. Mai e timp pentru ei, presupun! Și pentru târfa ta!

– Cu adevărat, devii din ce în ce mai fermecător, Lord Coleford, a spus ea fără să-și ascundă disprețul față de acel om care, vreme atât de îndelungată, ruinase atât de multe vieți.

Caleb a șuierat un avertisment și degetele i s-au strâns peste ale ei, făcând-o să stea nemișcată.

– Crezi că nu știu cine ești? s-a răstit vicontele. Tu, care ai venit în casa mea cu târfa ordinară de prietenă a ta, care s-a gândit să-mi spună cum să mă port cu ceva ce îmi aparține? a continuat el, cu ochii mijiți de ură pură. Care m-a făcut de râs în fața propriilor mei oaspeți?

– N-am făcut doar atât, a spus Sesily cu eleganță, netezindu-și fustele.

Încă un avertisment din partea lui Caleb:

– Sesily!

Ea l-a ignorat.

– Dar nu mi-aș face griji, milord. Erai o rușine cu mult înainte ca prietena mea să se decidă să-ți dea o lecție de bună purtare. Și te așteaptă mult mai multe.

Coleford a făcut o grimasă în direcția ei.

– Presupun că te crezi una dintre fetele astea noi și deștepte! Grosolană și cu limba ascuțită, te tăvălești cu oricine te vrea, acum, că există o regină pe tron!

Caleb a făcut un pas spre el și a scos un mârâit amenințător, iar trupul i s-a încordat precum oțelul, din pricina furiei dezlănțuite. Îl chinuia dorința de a-l doborî pe acel individ, dacă nemernicul n-ar fi avut pistolul în mână.

– Ai grijă, cum vorbești, bătrâne! i-a strigat el vicontelui.

Vicontele a continuat să-și scuipe otrava:

– Ruinați Anglia! Distrugeți tot ce am clădit noi! Crezi că nu știu cine-i familia ta? Tatăl tău, care și-a bătut joc de aristocrație? Și tu, una dintre cele mai ușuratice fuste din Londra?

– Sunt surprinsă să te aud vorbind atât de mult despre sfințenia unor instituții venerabile. Având în vedere că n-ai raportat niciodată la poliție uciderea fiului tău, a spus Sesily oprindu-se o clipă, doar ca să reia apoi: Sau pe cea a soției tale. Pe nici una dintre ele!

El i-a aruncat o privire cumplită și a exclamat:

– Asta e o calomnie!

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

– Doar dacă acuzația nu-i adevărată, nu?

Obrajii congestionați ai marchizului s-au înroșit imposibil de mult, iar pistolul s-a îndreptat spre ea.

– O să-mi facă mare plăcere să vă omor pe amândoi! Am sperat că băieții pe care i-am pus să supravegheze casa din Brixton o să facă din asta o chestiune confidențială, dar dacă trebuie să se întâmple aici, cred că așa o să fie.

– Băieții tăi? a întrebat ea. Cei care escrochează mamele care își caută copiii abandonați?

– Sesily..., a murmurat Caleb, acel avertisment fiind inconfundabil.

– Știi despre asta, nu-i așa? a întrebat bătrânul. Ei bine, ca să fim sinceri, femeile alea neghioabe nici n-ar avea vreo speranță să-i găsească altfel.

Caleb a înjurat, aspru și furios, neputând să-și rețină dezgustul din glas.

– Aștept cu nerăbdare să putrezești în închisoare vreme îndelungată!

Până în acel moment, Sesily își imaginase că închiderea și distrugerea acelui om ar fi fost răzbunarea perfectă. Răzbunarea pentru faptul că adusese pe lume un fiu la fel de monstruos ca el, pentru ceea ce ea era sigură că le făcuse soțiilor lui, pentru că le furase fericirea lui Caleb și lui Jane, pentru că furase de la spitalul Foundling, pentru că furase speranța unor femei care nu mai aveau nimic altceva decât acea speranță. Dar, ascultându-l vorbind despre crimele pe care le comisese, și-a dat seama că închisoarea n-ar fi fost niciodată de ajuns pentru acel nemernic.

– Băieții tăi n-o să mai lucreze pentru tine după ce n-o să-i mai plătești. Ba chiar îmi imaginez că o să te denunțe bucuroși din momentul în care o să fie clar că n-o să mai poți să-ți plătești datoriile, a adăugat ea. La fel și soția ta. Nu cred că noii vicontese îi pasă prea mult de tine. Ar fi trebuit să te porți mai frumos cu ea!

– Sesily!

Caleb a avertizat-o din nou, în timp ce ea îi dădea înainte, dornică să-l pună pe viconte pe jar, știind că neliniștea lui era cea mai bună șansă a lor de a scăpa nevătămați.

– Și tu chiar o să ajungi la Newgate, a continuat ea. Titlul tău n-o să te salveze, nu când publicul o să afle tot ce ai făcut. O știi și tu, o știm și noi, iar acum o știe și Scotland Yard. Așa că e o alegere

îndrăzneață să amenințI că deschizi focul aici, când numele tău e cu siguranță cel mai nou pe lista infractorilor căutați.

Ceva a pâlpâit în privirea vicontelui, ceva asemănător cu frica, iar el a strâns mai tare pistolul.

– Târfă! s-a înfuriat el. Nu știi nimic despre asta! Fiecare bănuț pe care îl am, fiecare bănuț pe care l-am cheltuit, a fost ca să-l găsesc.

A fluturat pistolul în direcția lui Caleb, dar ura lui era îndreptată spre Sesily.

„Bine. Ține-l îndreptat spre mine!"

Sesily nu l-ar fi lăsat niciodată pe viconte să-l împuște pe Caleb.

Acesta însă avea alte planuri, așa că a spus:

– Ai dreptate.

Sesily s-a întors spre el.

– Ce faci?

Caleb a făcut un pas spre Coleford.

– Am fost acolo, a spus Caleb. Băieții tăi m-au găsit. Iar lupta pe care vrei s-o dai – o ai de dat cu mine.

Sesily și-a dat seama ce făcea el. Redirecționa atenția vicontelui. Câștiga timp.

Tertipul a funcționat și, peste puțin timp, pistolul lui Coleford era îndreptat spre el.

– Nu, Caleb!

Era rândul lui Sesily să-l tempereze, dar el s-a smuls din strânsoarea ei, făcând încă un pas în lateral, blocându-i vederea.

Blocând împușcătura lui Coleford.

Protejând-o.

Punându-se încă o dată în pericol ca s-o protejeze.

– Presupun că te-ai gândit că, venind aici, te poți ascunde. Ai fost prins și ai crezut că te o să te predai justiției, a spus Coleford fluturând arma cu mișcări circulare, iar Sesily nu se putea opri din a-i privi ochii, sălbatici și cu căutătura tulbure. Dar ai făcut o greșeală, vezi tu! N-am vrut niciodată dreptate. N-am raportat crima fiindcă nu vreau dreptate.

– Vrei să te răzbuni, a spus Sesily.

Ea tras aer în piept, iar Caleb s-a mișcat din nou, eliberându-și mâna și pășind drept în fața ei. Ce om exasperant!

În privirea bătrânului a fulgerat o undă de respect.

– Într-adevăr.

– Înțeleg asta, a spus Caleb. Și eu o vreau, a adăugat el liniștindu-se, strecurându-și o mână în buzunarul pantalonilor și lăsând-o pe cealaltă liberă pe lângă el.

Iar atunci Sesily și-a amintit că și ea avea buzunare.

Și și-a amintit ce anume ținea în ele.

Ce om exasperant și genial! Lupta alături de ea, până la urmă.

– Totuși, numai unul dintre noi o să fie răzbunat, a spus Coleford îndreptând pistolul drept spre inima lui Caleb.

În câteva secunde, mânerul cuțitului ei era în mâna lui, iar el se mișca precum un fulger, lama zburând prin aer în timp ce Sesily sărea să-l tragă din calea împușcăturii care răsunase în întuneric.

Țipătul lui Sesily a răsunat alături de scâncetele ascuțite ale lui Coleford și de înjurătura murdară a lui Caleb. Vicontele a căzut la pământ, cu mânerul cuțitului lui Sesily ieșindu-i din umăr, chiar în timp ce Caleb s-a năpustit asupra pistolului, lovindu-l cu piciorul și trimițându-l departe, în întuneric, unde era inaccesibil.

Atunci Caleb s-a întors cu fața la ea, rostindu-i numele ca pe o răsuflare lină, iar și iar, șoptit și plin de îngrijorare, mâinile lui mângâindu-i brațele până în dreptul feței.

– Ești bine? Ești în siguranță?

Ea a dat din cap, iar propriile mâini au ajuns la obrajii lui, la brațele lui.

– Da, da. Mă simt bine. Tu ești bine? Vicontele a tras cu arma. Unde o fi glonțul?

– La naiba, Sesily, puteai să fii ucisă! Data viitoare lasă-mă pe mine să stau în calea nenorocitului de glonț!

– Am o idee mai bună, a spus ea. Să evităm gloanțele pe viitor.

Caleb a tras-o aproape de el, sărutând-o iute și apăsat pe buze.

– Sunt de acord, s-a învoit el, dându-i drumul. Presupun că nu ești dispusă să te desparți de vreunul dintre jupoanele astea frumoase ca să legi cu el un putregai?

Sesily i-a aruncat cel mai strălucitor zâmbet al ei.

– Credeai că panglicile cusute în ele erau doar de frumusețe?

Tocmai își ridicase fustele ca să scoată panglicile când, în spatele lor, o voce iritată a spus:

– La naiba, exact de asta aveam nevoie azi!

Thomas Peck stătea la distanță, cu felinarul în mână, lumina aurie dezvăluindu-i cumplita enervare zugrăvită pe față în timp ce

privea scena. Coleford se zvârcolea în întuneric, iar Caleb și Sesily se chinuiau cu fustele ei.

Aranjându-și-le peste glezne, Sesily l-a luat de mână pe Caleb și s-a ridicat.

– Cu tot respectul, domnule inspector detectiv, ai fi fost de mare ajutor cu câteva minute în urmă.

– Ei bine, milady, a spus Peck, apelativul ce indica gradul de noblețe sunând mai degrabă ca un epitet pe limba lui, întrucât coridoarele mele erau pline de femei în momentul exact al exploziei, mi-a fost destul de greu să mă mișc cu viteza cu care aș fi vrut.

Ea a dat din cap.

– Aha! Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji! După cum vezi, domnul Calhoun a avut situația sub control.

– Câtă hârțogăraie mi-ați adus astăzi pe cap! a spus Peck uitându-se în jos, la viconte, care se zvârcolea pe caldarâm. Să înțeleg că ăsta e Coleford?

– În carne și oase, a adeverit Caleb.

– Hmmm..., a spus Peck coborându-și privirea și adresându-se vicontelui: Ei bine, faptul că ai apărut aici mă scutește cu siguranță să vin să te arestez pentru tentativă de omor la Scotland Yard, dar aș fi putut să mă lipsesc de o rană de cuțit, a conchis el, ridicându-și vocea apoi și strigând către un ajutor nevăzut: Poate cineva să aducă un afurisit de chirurg, vă rog?

Sesily a rezistat impulsului de a râde de comportamentul lui Peck. Îi amintea de o bestie mare și furioasă. Nu era de mirare că Imogen îl plăcea.

Peck a părut să intuiască atenția pe care i-o acorda ea.

– Iar tu, Lady Sesily, ai trecut pe aici din întâmplare, presupun? Ai ieșit la o plimbare cu trăsura, împreună cu prietena ta, Lady Imogen?

Ea i-a aruncat un zâmbet strălucitor.

– Am auzit că a avut loc o explozie. Nu te puteai aștepta să stau departe de așa ceva.

– Hmmm... Noroc că domnul Calhoun a supraviețuit, având în vedere că s-a dovedit că de la bun început n-aveam nici un motiv ca să-l țin în custodie. Cred că trebuie să mulțumesc cerului pentru micile favoruri pe care mi le-a făcut. Tot ce-mi trebuia ca să am o zi perfectă era un om mort în celula mea de închisoare, a încheiat

el, împingându-l pe Coleford cu vârful pantofului. Hei, nu muri în faţa mea, marţafoiule!

Coleford a gemut.

– Stai aşa, s-a mirat Caleb ridicând din sprâncene, iar Sesily s-a bucurat de surpriza zugrăvită pe faţa lui. N-am nici un motiv să fiu aici?

Peck a oftat şi a scos o bucată de hârtie din buzunarul de la piept.

– Nu, nu ai, fiindcă trebuie luat în considerare faptul că trupul unui anume Peter Whitacre a fost adus la morgă în după-amiaza asta, împreună cu o mărturisire legată de uciderea în urmă cu optsprezece ani a fiului vicontelui, a spus el băgând hârtia înapoi în buzunar. Un fapt pe care l-aş fi ştiut mai devreme, dacă prietena ta n-ar fi încercat să mă înnebunească, Lady Sesily.

– O să am o discuţie dură cu ea, a promis Sesily.

– Dacă faci asta, îţi mulţumesc mult, a spus el. Şi, de asemenea, am înţeles că intenţionezi să donezi fondurile necesare reparării uşii unei celule.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

– Nu sunt decât o susţinătoare convinsă al legii.

– Hmmm..., a mormăit inspectorul detectiv. Nu văd cum ar putea cineva să gândească altfel, a decretat el aruncându-i o privire lui Coleford şi întorcându-şi apoi ochii plini de iritare către Sesily şi Caleb. O mulţime de acte, a reluat el, acte în lumina cărora cred că n-o să consemnez la dosar declaraţia pe care am primit-o astăzi despre uciderea unui om care poate fi descris doar ca fiind un ticălos în toată regula. Mai ales având în vedere că acum îl avem pe adevăratul făptaş la morgă.

Alături de ea, Caleb s-a încordat din pricina şocului. Sesily s-a gândit că ar fi putut să-l sărute pe inspectorul detectiv direct pe gură, dar cumva nu credea că lui Caleb i-ar fi plăcut asta.

– Deci eşti convins că acest caz e închis? s-a asigurat ea, strecurându-şi mâna în cea a lui Caleb.

Ochii inspectorului detectiv străluceau de hotărârea aspră a unui om care îşi urma propriul cod de onoare.

– Cred că s-a făcut dreptate aici.

Sesily a făcut o mică plecăciune în direcţia lui, gândindu-se că n-avea ce să strice, iar el a privit-o îndelung, cu ochii lui albaştri ca de gheaţă, care păreau să vadă totul.

– Şi acum, cred că pentru ziua de azi ne-am jucat destul cu toţii de-a vizita la Scotland Yard şi de-a jocul cu inspectorul detectiv, a ţinut el să sublinieze.

Sesily fusese certată aşa cum se cuvenea.

– Da, domnule.

– Atunci ar fi bine să vezi de bărbatul tău, milady. Şi repede!

Bărbatul ei.

Cuvintele i-au provocat un fior de plăcere.

Bărbatul ei. Liber şi fără pată.

„Stai. Ce?!"

– Să mă ocup de el? De ce? a întrebat ea, îngrijorată, întorcându-şi privirea spre Caleb. Ce s-a întâmplat?

– Sângerează.

Sesily a făcut ochii mari şi a pus mâna pe vesta lui Caleb, desfăcând-o şi descoperind o pată roşie pe cămaşa albă de dedesubt.

– Sângerezi!

– Nu e grav, a spus Caleb trăgând-o aproape. Vino aici.

– Acum nu-i momentul, Caleb! a răbufnit ea.

– Ba da, este, a spus el. Este.

– Vorbeşti serios? Pentru că se pare că sângerezi!

– Şi sunt liber.

Ea s-a liniştit şi şi-a ridicat privirea spre el, întâlnindu-i superbii ochi verzi.

– Eşti, a spus ea ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe gura cu buze pline şi frumoase. Totuşi, sângerezi. Şi trebuie să plecăm.

După ce ei doi au dispărut prin ieşirea spre Whitehall Mews, Peck s-a întors la nebunia zilei. Dându-i instrucţiuni celui mai apropiat ofiţer ca să-l ia în custodie pe vicontele încă plângăcios şi să-i găsească un loc neexplodat în care să-şi aştepte avocatul, şi-a croit drum prin holul încă afumat, până la celula în care Calhoun stătuse toată ziua.

Păşind prin uşa acum doborâtă, inspectorul detectiv s-a îndreptat spre centrul spaţiului mic, molozul scârţâind sub cizmele lui odinioară lucioase. Acestea, ca orice altceva din acea zonă a Scotland Yardului, erau acum acoperite de o peliculă groasă de praf.

Ei bine, nu totul.

S-a oprit, cu privirea aţintită asupra unui dosar cu coperţi bleu, aşezat cu grijă pe banca joasă şi care supravieţuise cumva exploziei. Pe el era desenat un clopoţel. Şi nu se vedea nici un fir de praf.

Era cadoul de mai devreme al lui Lady Imogen Loveless. Cel pe care ea și-i luase înapoi.

Se pare că, până la urmă, îl merita.

Deschizându-l, a început să citească, pagini și pagini despre vicontele pe care îl avea deja în custodie. Dovezi ale unei duzini de infracțiuni. Posibil mai multe.

Când a vorbit în încăperea goală, era șocat, nu-i venea să creadă și era plin de admirație:

– Clopotele iadului!

Afară aștepta o trăsură, iar lângă ea, ducesa de Trevescan și Adelaide stăteau de vorbă. Atunci când Sesily și Caleb au ieșit pe poartă, cele două și-au ridicat privirea și s-au grăbit să înainteze, cu îngrijorarea zugrăvită pe fețe.

– E totul în regulă? Am auzit o împușcătură, a spus ducesa uitându-se la Caleb și văzând mâna de pe partea acoperită de sânge. Haide să aruncăm o privire!

Înainte ca el să se gândească să refuze, ea deja îi mișca mâna, analizând rana.

– Excelența Voastră..., a spus el, simțind că ar fi trebuit măcar să-i arate respectul cuvenit rangului.

Ea a clătinat din cap și a chicotit:

– Nu cu accentul acela american, domnule Calhoun! Spune-mi „ducesă", i-a cerut ea, iar fruntea i s-a încruntat în timp ce continua să-i cerceteze rana, îngrijorarea ei transformându-se în furie. Nici un glonț!

Sesily a oftat:

– Asta-i bine!

– Te-a rănit poliția?

– Nu.

– Imogen? a încercat Adelaide să ghicească.

– Ba pardon! a spus Imogen apărând lângă trăsură. M-am comportat foarte bine. Am urmat planul la literă.

– M-a rănit Coleford, a spus Caleb.

Imogen s-a încruntat.

– I-ai făcut felul?

– Nu. În prezent e arestat, a lămurit-o Sesily. Se pare că celor de la Scotland Yard nu le place când aproape că ucizi doi oameni.

– Exploziile sunt bune, totuși, a spus Caleb, sec.

– Exploziile au stil, a adăugat Imogen.

Cu un zâmbet, ducesa s-a întors către Caleb.

– Și tu? Te ascunzi?

– Nu, de fapt, nu. N-o să vă vină să credeți ce coincidență..., a spus Caleb aruncându-i o privire lui Sesily. A apărut cadavrul criminalului. Greu de imaginat cum s-a întâmplat asta.

Sesily a zâmbit larg.

– Doar nu credeai că aș fi început să te ascult tocmai în timp ce îmi frângeai inima, nu-i așa?

Auzind acele cuvinte, el a încremenit. S-a întins către ea și i-a mângâiat pielea imposibil de catifelată.

– N-am vrut să-ți frâng inima.

– Atunci ai noroc că se vindecă ușor, a spus ea aplecându-se spre el. Te iert.

– Nu sunt sigură că și eu la fel, ca să știi, l-a avertizat Imogen.

– Nici eu, a intervenit ducesa.

Caleb a ridicat din sprâncene, iar ochii lui verzi s-au aprins de neliniște și de amuzament în egală măsură. Sesily a zâmbit.

– Dispăreți, voi două! Îl iubesc.

Din fericire, ele chiar au plecat, cel puțin îndreptându-se spre partea din spate a trăsurii, unde s-au prefăcut să nu observe că el îi pusese lui Sesily un braț în jurul taliei și că o trăsese aproape, sărutând-o prelung și insistent.

– Mă iubești, a șoptit el atunci când în sfârșit s-au oprit să ia aer.

– Da, a spus ea, fericită.

– M-ai salvat.

Ea a zâmbit.

– Cineva trebuia s-o facă.

– Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, Sesily Talbot.

– Poți să-mi spui asta oricând dorești.

– Și dacă îți spun că te iubesc?

– Poți să-mi spui și asta.

S-a aplecat ca să-l sărute din nou, degetele ei coborând pe pieptul lui, până la talie. El a inspirat sacadat din cauza înțepăturii pe care a simțit-o atunci când Sesily a găsit locul umed de pe cămașa lui. Rana!

Sesily s-a tras repede înapoi.

– Ai nevoie de un chirurg.

– N-am nevoie de chirurg, a protestat el. Am nevoie de apă și săpun. Și de un ac cu ață.

– Pot să vă ajut cu asta.

Cuvintele, rostite într-o engleză tărăgănată, cu o cadență neobișnuită, erau rostite totuși de o voce cunoscută.

Sesily și-a tras răsuflarea la auzul acelei voci, eliberându-l pe Caleb în timp ce se întorcea cu fața la femeia care vorbise.

Jane.

Sora lui Caleb! Ceva a izbucnit în pieptul lui, anii de griji și de tristețe fiind înlocuiți de ușurare și de bucurie. Fiind mai în vârstă decât atunci când se despărțise de Caleb, acesta găsea că ea semăna mult cu mama lor. Îi fusese atât de dor de sora lui!

S-au apropiat unul de celălalt cu mișcări lente, de parcă s-ar fi temut că întâlnirea nu era reală. Iar când, în cele din urmă, au ajuns unul lângă celălalt, îmbrățișarea lor a fost lungă și emoționantă, cu ochii închiși, cu fețele pline de uimire și de durere, de regret și de speranță.

Apoi au început să râdă, pentru că nu mai era nimic altceva de făcut, iar sunetul era contagios și, în curând, toată lumea râdea, bucurându-se de faptul că Jane și Caleb, după atâția ani de despărțire, se aveau din nou unul pe celălalt.

După ce s-au desprins din îmbrățișare, Jane a fost cea care și-a amintit de sarcina pe care o avea de îndeplinit.

– Mi-ar plăcea foarte mult să te cos, frate.

– În trăsură! a spus Adelaide. Încearcă să nu sângerezi înăuntru, americanule. Asta e cea frumoasă, nu cea pe care o folosim pentru cadavre.

Jane a făcut ochii mari și Caleb nu s-a putut abține și a râs, iar apoi s-a întors spre ea.

– Așteaptă. Înainte de a merge oriunde, spune-mi... ce cauți aici? a întrebat el, năpădit de un val fierbinte de îngrijorare. De ce ești aici?

Jane și-a pus mâna pe încheietura lui.

– Pentru tine.

Caleb n-a înțeles, uitându-se la restul adunării, fiecare chip fiind mai încântat decât celălalt, iar după aceea privind-o pe Sesily, frumoasa, perfecta Sesily, care avea lacrimi de fericire pe față.

Cum planul fusese al lui Sesily, ea a fost cea care a explicat:

– N-avea rost să livrăm dovezi ale infracțiunilor lui Coleford fără să livrăm omul însuși. Riscul ca el să fugă era prea mare, iar noi nu puteam risca, evident. Scopul era obținerea libertății tale și n-aveam cum s-o dobândim fără arestarea lui Coleford.

Caleb a clătinat din cap, derutat.

– Tot nu înțeleg... ce legătură are asta cu Jane? Peck trebuia să-l cheme pe Coleford azi-dimineață, după ce am mărturisit eu.

– Da, ei bine, orarul acela nu funcționa pentru noi, a răspuns Sesily. Adelaide trebuia să facă în așa fel încât mărturisirea să pară legitimă, iar Imogen avea nevoie de timp pentru...

– Poțiuni, a sugerat Imogen, veselă, fluturându-și geanta plină de muniții, cu o expresie care lui Caleb i s-a părut de o nepăsare tulburătoare față de siguranța generală.

– Așa că a trebuit să-l ținem ocupat pe Peck și să ne asigurăm că vicontele avea să vină la Scotland Yard înainte ca tu să fii eliberat, altfel nu puteam fi sigure că tâlharul ăla nu ne-ar fi făcut rău tuturor între timp. Iar în vreme ce ducesa a avut grijă ca Peck să fie ocupat, eu m-am dus s-o văd pe Jane, a explicat Sesily uitându-se la sora lui. Iar Jane a fost de acord să-i atragă aici pe bătăușii lui Coleford.

– Adelaide m-a adus pe mine, iar Bully Boys ne-au urmărit, așa cum ne așteptam să facă, a spus Jane cu simplitate, ca și cum ar fi făcut parte din grup de la început.

– Și odată ce am ajuns, Jane a fost nemaipomenită, a adăugat Imogen.

– O șoaptă suflată în urechea unui bătăuș, cum că tu și Sesily ați fi fost și voi la Scotland Yard... a subliniat ducesa, iar Coleford n-a putut sta deoparte.

– A venit la Scotland Yard precum un miel la abator, într-adevăr, a spus Sesily, simplu. Deși intenționam ca el să ajungă în biroul lui Peck. Împușcăturile au fost... neplanificate.

– Totuși, e minunat să vezi că un plan e dus la bun sfârșit, a fost de părere ducesa. În trăsuri, toată lumea! Domnul Calhoun continuă să sângereze.

Apoi întreaga trupă s-a pus în mișcare, iar Caleb a rămas pe gânduri, minunându-se de planul lui Sesily. A tras-o aproape, servindu-se de mâna care-i rămăsese întreagă.

– Ar fi trebuit să te cred de la început.

Sesily a dat din cap, din nou serioasă.

– O să mă crezi de acum înainte? Așa iubim noi. La lumina zilei, fără să ne rușinăm. Cu sinceritate. Așa ne luptăm. Împreună sau deloc.

Caleb simțea din nou acea durere în piept.

O iubea pe acea femeie din tot sufletul.

Sesily s-a ridicat din nou pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz, șoptindu-i la ureche:

– Haide să mergem acasă.

Acasă. Un cuvânt la care el nu-și permisese niciodată să se gândească. Să-l revendice.

Acum acel cuvânt îi aparținea din nou. Cu Sesily. Cu Jane și cu Peter. Cu acea echipă de femei neîmblânzite.

– Călătorește cu mine, doamnă Berry, a spus ducesa, care se îndepărta. Mi s-a spus că ești o croitoreasă excelentă.

– E specializată în modele cu buzunare căptușite cu piele! a strigat Sesily în urma ei.

– Ingenios, a spus Adelaide de pe capra trăsurii, toată numai admirație.

Jane a ridicat din sprâncene în semn de surpriză, înainte să găsească îndrăzneala de a vorbi.

– Găsesc că buzunarele de toate mărimile și din toate materialele pot fi utile în caz de nevoie.

Ducesa i-a zâmbit lui Jane, iar Caleb și-a imaginat că vedea planurile formându-se deja în mintea ei.

– Ce părere ai despre pantalonașii specializați?

Jane n-a ezitat să răspundă:

– Cred că pot face față provocării.

Era rândul lui Caleb să fie surprins, iar Sesily nu s-a putut abține și a râs puțin de surpriza care se oglindea în ochii lui. Apropiindu-se de el, l-a întrebat:

– Te-am făcut de râs, americanule?

Caleb a râs și a tras-o aproape de el.

– Închipuie-ți, dintre toate acțiunile voastre la care am fost martor, lenjeria intimă e cea care mi-a venit de hac.

Sesily s-a ridicat pe vârfuri și i-a șoptit la ureche:

– Și iată-mă aici, fără pantalonași.

Pentru el n-a mai contat că sângera, fiindcă nu se mai gândea decât la ce avea de gând să facă în momentul în care avea să fie

singur cu acea femeie. Cu un mormăit surd de plăcere, a sărutat-o din nou, lent și din plin, ignorând gemetele colective din jurul lor, punctate de râsul vesel al lui Jane.

Sesily a întrerupt sărutul.

– Putem face asta oricând, a șoptit ea. Gata cu tânjitul.

– Cred că o să tânjesc veșnic după tine, a spus el.

Ea a zâmbit.

– O să-ți permit.

El a încercat s-o sărute din nou, dar ea s-a ferit.

– Nu. Trebuie să fii cusut. Iar apoi mă poți săruta cât vrei.

– Să te sărut e tot ce vreau.

Ea a râs și s-a întors spre trăsură, uitându-se înapoi doar atunci când și-a dat seama că el n-o urmase, ci stătea în lumina felinarului, privind-o.

Dorind-o.

Dorind s-o revendice ca fiind a lui, pentru totdeauna.

Sesily s-a încruntat.

– Ce-i?

Caleb și-a ridicat bărbia.

– Încă îmi datorezi o favoare, Sesily Talbot. Și de data asta nu accept un refuz.

Ea a zâmbit.

– Destul de corect. Spune-mi ce vrei.

Caleb s-a apropiat, fără să fie deranjat de rana de la coastă, de ziua pe care o petrecuse la închisoare, de trecutul pe care tocmai îl lăsase în urmă. Se gândea doar la viitor, pentru prima dată în viață.

– Căsătorește-te cu mine!

Ea și-a înclinat capul.

– Poate.

– La naiba, Sesily, a mârâit el.

Ea a zâmbit și s-a întins spre el, apucându-l de pânza fină a cămășii și trăgându-l aproape.

– Ești sigur? Căsătoria cu mine n-o să semene cu căsniciile surorilor mele.

– Nu-mi imaginez că ar semăna, având în vedere că vine la pachet cu nasuri zdrobite, spargeri, explozii și cadavre, a spus el, făcând o pauză și apoi reluând: Cadavrele sunt negociabile?

– Putem discuta despre asta, a spus ea râzând.

El s-a aplecat spre ea și a spus:

– Dacă mariajul nostru ar fi ca toate celelalte, nu m-aș căsători cu tine. Cu tine, pe care te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Cu tine, la care am tânjit încă de la început. Căsătorește-te cu mine, iubito!

Ea i-a răspuns cu un sărut.

Epilog

Casa era liniștită atunci când Caleb a intrat după o seară lungă la The Atena, noua lui tavernă din Marylebone, una dintre cele trei pe care el și Fetu le deschiseseră în anul care trecuse de când totul se schimbase.

De când Caleb fusese lăsat să umble liber prin lume, fără teama de a fi descoperit sau pedepsit, liber să înceapă noi afaceri, să revendice o familie imensă, plină de surori și de surori de arme, de nepoți, nepoate și cumnați.

De când fusese lăsat să-și iubească soția. Zgomotos.

Sesily și Caleb se căsătoriseră la doar câteva săptămâni după explozia de la Scotland Yard, în liniștita biserică parohială de lângă Highley, ceremonie la care participaseră familiile și prietenii lor cei mai apropiați. Sera și Haven nici nu tresăriseră atunci când proaspăt căsătoriții ceruseră căsuța administratorului de pe moșie ca să-și petreacă acolo noaptea nunții. Caleb o umpluse cu trandafiri de seră și cu mâncărurile preferate ale lui Sesily, iar o noapte prelungită se transformase în trei, până când cei doi își amintiseră că aveau o casă a lor la Londra, perfectă pentru fiecare noapte prelungită de după aceea.

Bineînțeles, la Londra aveau mai puțin timp.

Între taverne, munca lui Sesily, familiile și prietenii lor, serile erau pline de bucurie și de plăcere, de fericire și de aspirații. Sesily nu mai evita tavernele soțului ei, iar Caleb și-a dat seama repede că nu-l deranja un bal monden, dacă exista posibilitatea ca frumoasa lui soție să scandalizeze participanții.

Ceea ce era o realizare importantă, fiindcă era clar că Sesily n-avea nici o intenție să se oprească. Iar Caleb avea toate intențiile de a o urma în luptă.

Împreună sau deloc.

Sesily își petrecuse seara aceea la The Place, iar Caleb era nerăbdător să ajungă acasă, s-o vadă. S-o țină în brațe. S-o iubească.

După nunta lor, ea transformase casa din Marylebone a lui Caleb într-un cămin, plin de mobilier luxos și confortabil, de lucrări de artă și de o mie de alte răsfățuri pe care el nu-și permisese niciodată să și le imagineze înainte s-o întâlnească pe ea, el fiind până atunci un om care trăia ținându-și respirația.

Înainte ca ea să-l învețe să respire.

Un singur felinar pâlpâia vesel pe masa de lângă ușa de la intrare. Ea era acasă. Caleb a ridicat felinarul fără să se oprească din mers, urcând scările două câte două ca să ajungă în camera lor. În timp ce cotea spre dormitor, se întreba dacă avea să mai parcurgă vreodată acea distanță fără să se grăbească. Fără să simtă o dorință de-a dreptul dureroasă. Fără să simtă o nevoie aproape disperată de a fi lângă ea.

Niciodată.

Sesily nu era în patul cufundat în întuneric, așezat pe o latură a camerei. Nu ședea nici în fotoliul de lângă focul care arunca în cameră umbre portocalii, ce dansau în spațiul slab luminat.

Ea se spăla în spatele paravanului de baie, unde părea că aprinsese toate lumânările pe care le aveau în casă, de parcă voise să se asigure că silueta ei se contura clar și lasciv pe paravanul de pânză groasă.

Gura lui Caleb s-a uscat pe dată, iar mădularul i s-a întărit.

Ușa dormitorului s-a închis cu un pocnet.

Ea a ridicat un braț lung, iar el a fost fascinat de mișcare, de alunecarea lentă a celeilalte mâini în timp ce ea își trecea o fâșie de pânză peste piele.

– Ai ajuns acasă, a spus ea, cuvintele ieșindu-i lin de pe buze, marcate de o gâfâială discretă, abia perceptibilă.

Dar el observase.

Și s-a simțit năpădit de plăcere. S-a dezbrăcat de haină.

– Și tu la fel.

– O noapte liniștită la The Place, a spus ea, schimbând brațele, ceea ce lui i-a tăiat respirația.

Caleb și-a dres glasul.

– Nu e niciodată liniște la The Place.

Sesily s-a oprit din mișcările ei lente. Și-a înclinat capul.

– Mai liniștită. Toate necazurile au fost necazuri încântătoare, a comentat ea reluându-și baia. Și tu? Cum au fost clienții?

– Gălăgioși, a răspuns el. Zurbagii. Clienții ideali pentru o nouă tavernă. Fetu era fericit.

– Și tu? a întrebat ea zâmbind. Ai fost fericit?

„Sunt acum."

Părea imposibil ca el să fie atât de fericit.

– Am vrut să mă întorc acasă, a spus el. Am vrut să te văd.

S-a lăsat tăcerea.

– Și eu am vrut să te văd.

Bătăile inimii lui s-au întețit odată cu promisiunea din cuvinte.

– Ai așteptat mult timp?

– M-am ținut ocupată.

Cuvintele acelea l-au emoționat, în timp ce ea și-a coborât brațul, încet și languros, și s-a sprijinit de peretele înalt al căzii de cupru – prea înalt, după părerea lui Caleb, având în vedere cât de puțin putea să vadă el din corpul lui Sesily. Părul ei, strâns în vârful capului și ciufulit. Profilul ei frumos.

– Spune-mi cum te-ai ținut ocupată, i-a cerut el pe un ton aspru din pricina dorinței, în timp ce își desfăcea nasturii de la veston cu o grabă brutală, fără să-și poată lua ochii de la ea. Arată-mi.

Sesily și-a ridicat piciorul din cadă.

„Da!"

– Am primit mai multe invitații pentru Crăciun, a spus ea aplecându-se înainte ca să-și înfășoare o bucată de pânză peste curbele voluptuoase ale gambei, până la glezna ei frumoasă.

Caleb și-a aruncat vesta, imaginându-și toate modurile în care ar fi putut murdări din nou acel picior curat.

– Caleb? a întrebat ea, scoțându-l din gândurile lui.

– Da?

Piciorul a dispărut.

– Ai o părere?

– Despre ce?

– Despre locul în care ți-ar plăcea să ne petrecem vacanța.

Lui Caleb nu i-a scăpat amuzamentul sec din acele cuvinte. Sesily știa ce îi făcea. Se bucura de asta.

– Cu tine, a spus el, pur și simplu.

S-a așezat și și-a întors capul, cu brațele sprijinite de marginea căzii, etalând conturul unor umeri catifelați, rotunzi și perfecți.

– În afară de mine, cine vrei să mai ia parte?

– Nu contează, a răspuns el trăgându-și cămașa peste cap și lăsând-o să plutească prin cameră.

– Jane, cred, a răspuns ea.

Caleb pierduse optsprezece Crăciunuri pe care să le petreacă alături de sora lui, precum și un deceniu în ceea ce-l privea pe Peter. Promisiunea unui Crăciun în familie, împreună cu ei, era minunată. Și, bineînțeles, Sesily știa asta.

Dar nu voia să vorbească despre sora lui.

– Sesily...

Ea s-a mișcat, apa din jurul ei făcând promisiuni voluptuoase, pe care el spera că soția lui intenționa să le țină.

– Putem planifica Boxing Day[1] la Highley, a spus ea.

– Sincer vorbind, nu-mi pasă, iubito, a spus el trecându-și o mână peste pieptul gol, până la nasturii pantalonilor, și mai jos, mângâindu-și mădularul întărit. Spune-mi mai multe despre ceea ce ai făcut în timp ce m-ai așteptat.

După un moment de tăcere, Sesily s-a îndreptat de spate, întorcându-se în profil și ridicându-și fața. Oferindu-i o vedere mai bună. Sânii ei, plini și perfecți. Ea i-a mângâiat cu cârpa, iar el nu și-a putut reține gemetele.

– Vrei să-ți spun? Ea s-a ridicat în picioare. A început să se audă sunetul apei care aluneca pe trupul ei precum un păcat, în timp ce întreaga ei siluetă a devenit vizibilă, curbele și rotunjimile, golurile și adâncițurile. Șoldurile ei voluptuoase și fundul rotund. Mâinile ei s-au ridicat și s-au jucat cu cocul, desfăcându-l în valuri grele și bogate. Sau să-ți arăt?

Caleb a traversat încăperea și a ocolit paravanul în câteva secunde, trăgând-o pe Sesily lângă el, în timp ce ea își striga încântarea.

– Caleb! Sunt încă udă!

– Și am să mă asigur că o să rămâi așa, a mârâit el ridicând-o din cadă și luând-o în brațe. Mă tachinezi!

Ea a clătinat din cap.

– Ba nu!

– Nu? Atunci ce a fost asta? Vorbeai despre necazurile tale și despre taverna mea și despre locul în care o să ne petrecem Crăciunul... fără să știi cum mă înnebuneai de dorință?

[1] Sărbătoare din a doua zi de Crăciun, destinată inițial oferirii de cadouri săracilor

Ochii ei albaştri au sclipit de plăcere, iar degetele i s-au încurcat în părul lui, trăgându-l în jos pentru un sărut.

– Am ştiut un pic.

El a gemut, lingând adânc, sugându-i buza plină de jos, până când ea a suspinat de plăcere.

– Ai ştiut foarte bine.

– Înnebunit de dorinţă, zici?

– Întotdeauna atunci când e vorba de tine, soţia mea.

A purtat-o în jurul paravanului, traversând camera cu paşi lungi ca s-o aşeze, goală, pe marginea patului.

Ea şi-a despărţit coapsele, iar el s-a vârât între ele, bucuros că atunci când redecorase acea cameră anume, Sesily se gândise să ridice patul pe o platformă. Atunci când s-a apăsat peste ea, căldura ei arzându-l prin ţesătura aspră a pantalonilor lui, amândoi au gemut de plăcere.

Şi apoi magnifica lui soţie l-a tras în jos pentru un sărut adânc, deplin şi perfect, eliberându-l doar ca să-i şoptească în chip păcătos:

– Ce vrei să faci cu mine?

– Am nişte idei, a propus el răsturnând-o înapoi pe pat şi aplecându-se peste ea. Vrei s-o auzi pe cea mai bună?

– Te rog, a suspinat ea lipindu-se de el şi făcându-l să sufere.

– O să te iubesc, Sesily Talbot. În fiecare zi... pentru tot restul vieţilor noastre.

Ochii ei albaştri, frumoşi, i-au întâlnit pe ai lui.

– La lumina zilei, fără să te ruşinezi?

Era perfectă. Şi era a lui.

– La lumina zilei, fără să mă ruşinez.

Iar el a început să facă exact asta.

Mulțumiri

Bucuria de a scrie un roman de dragoste cu tentă istorică este următoarea: în timp ce poveștile sunt întotdeauna despre modul în care experimentăm lumea, pe noi înșine și dragostea, în ziua de azi fiecare carte începe cu un mic adevăr din trecut. Adesea, aceste adevăruri sunt mai șocante decât orice mi-aș putea imagina eu, personal.

Cu câțiva ani în urmă, în timp ce mă uitam pe Twitter în loc să lucrez la ceea ce avea să devină *Brazen and the Beast*, am dat peste un tweet care făcea referire la cei Patruzeci de Elefanți[1], ramura feminină a bandei Elephant and Castle Gang[2], cea mai mare bandă din Londra victoriană. În timp ce Băieții Elefant erau implicați în toate lucrurile în care sunt implicate de obicei bandele, cei Patruzeci de Elefanți erau, în mod evident, o gașcă mai puțin violentă. Femeile lucrau ca agenți de pariuri și conduceau cea mai mare rețea de furt din magazine pe care o văzuse vreodată Regatul Unit, purtând fuste enorme peste articole specializate de lenjerie, care puteau transporta orice obiect care nu era fixat cu șuruburi în podelele magazinelor de la sfârșitul anilor 1800. Poveștile despre cei Patruzeci de Elefanți sunt uluitoare și minunate, iar eu am fost fascinată de acea bandă de femei care își conducea propria rețea.

Permiteți-mi să vă spun acum că Hell's Belles nu sunt cei Patruzeci de Elefanți. Dacă Hell's Belles sunt un martini, cei Patruzeci de Elefanți sunt sticla de vermut agitată deasupra paharului. Fără ele însă, nu mi-aș fi imaginat acest grup de femei, cu o rețea de mare anvergură și lenjerie intimă specializată, care știu cum să se descurce cu o ușă de celulă de închisoare încuiată, într-o încăierare

[1] O bandă cu membri exclusiv femei, din Londra, specializată în furtul din magazine

[2] Una dintre nenumăratele bande de stradă independente, active în Londra în perioada victoriană interbelică

de tavernă sau cu o sticlă de cloroform. Așadar, în cinstea lui Alice Diamond, alias Agnes Ross, alias Diamond Annie, și a fetelor ei, pentru inspirație. Ca să știți, cred că ea probabil ar urî această carte. E mult prea delicată pentru o femeie care a falsificat acte ca să găsească de lucru într-o fabrică de muniții... și ca să securizeze o sursă de explozibili. Cu toate acestea, cred cu tărie că ea ar fi făcut un comentariu obscen despre coapsele lui Caleb, și respect asta. Pentru mai multe informații despre cei Patruzeci de Elefanți, nu rataţi extraordinara resursă a lui Brian McDonald, *Gangs of London*.

Apropo de cloroform – amestecul pe care Imogen l-a inventat în propriul laborator e același amestec inventat simultan în Germania și în Statele Unite, în 1831. Mai multe despre asta în cartea ei, sunt sigură!

Ca de obicei, am o datorie imensă față de Muzeul din Londra, Biblioteca Britanică și Biblioteca Publică din New York, pentru că am avut parte de o nesfârșită căutare de informații... chiar și în timpul unei pandemii globale. Îmbrățișați-vă cel mai apropiat bibliotecar de cercetare.

Prietenul meu, Dan, e deja obișnuit cu mesajele nocturne care îi pun întrebări ciudate de genul: „Dacă cineva ar fi sufocat până la leșin, ce s-ar întâmpla cu el?" Îi mulțumesc, ca întotdeauna, pentru răspunsurile răbdătoare care acum încep de obicei cu: „Dacă moartea nu e o opțiune, atunci..." Faptul că a tolerat prostiile mele de data asta, în timp ce era medic în timpul unei pandemii... Dacă asta nu e prietenie, nu știu ce e.

Am petrecut anul 2020 simțindu-mă extrem de recunoscătoare pentru propria mea gașcă de fete, o comunitate de femei fără de care, sincer, nu cred că i-aș fi putut supraviețui nesfârșitului 2020: Louisa Edwards și Sophie Jordan, prietenele mele dragi, Jen Prokop și Kate Clayborn; toți cei din lanțul de mesaje din Writers Room; și Kennedy Ryan și Meghan Tierney, fiindcă m-au făcut să fiu onestă până la sfârșit.

Pentru echipa extraordinară de la Avon Books, numărul paisprezece e în cărți! Mulțumesc următorilor: genialei Carrie Feron, care nu tresare niciodată atunci când îi propun o idee banală; lui Asanté Simons, care nu tresare niciodată atunci când îi pun o întrebare prostească; lui Brittani DiMare, care mă face să par mult mai bună decât sunt; lui Brittani Hilles, care a sărit în piscină

cu ambele picioare; Angelei Craft, lui Jennifer Hart, lui Christine Edwards și întregii echipe de vânzări, care participă cu toții, extrem de entuziaști; lui Jeanne Reina și tuturor celor din departamentul artistic, care au văzut ce ar fi putut să fie *O lady focoasă* și care s-au asigurat că are o copertă pe măsură.

Din această gașcă de fete excelente fac parte Holly Root, Kristin Dwyer, Alice Lawson, Eva Moore și Linda Watson. Îi sunt atât de recunoscătoare fiecăreia dintre voi!

Mulțumesc iubiților mei: V, care a fost de ajutor și i-a lăsat mamei ei bilețele la începutul zilei; lui Kahlo, pentru orele petrecute sub birou, la picioarele mele; și lui Eric, pentru tot ce faci, chiar și atunci când crezi că sunt un haos pe două picioare.

Și asta înainte de a ajunge la tine, dragă cititorule! Îți mulțumesc că i-ai așteptat cu atâta răbdare pe Sesily și pe Caleb. Sper că am făcut să merite așteptarea. Sper că înțelegi acum de ce a durat atât de mult... Am avut planuri! Abia aștept să vezi ce am pregătit pentru Adelaide, care va veni anul viitor.